

Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej i do Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejszy Traktat, sporządzony w jednym oryginalnym egzemplarzu w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim, przy czym teksty w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim są na równi autentyczne, zostanie złożony w archiwum Rządu Republiki Włoskiej, który przekaże uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Sygnatariuszy.”

Artykuł 2

Art. 3 decyzji Rady Wspólnot Europejskich z dnia 22 stycznia 1972 r. dotyczącej przystąpienia Królestwa Danii, Irlandii, Królestwa Norwegii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej do Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Niniejsza decyzja sporządzona w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim, przy czym teksty w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim, norweskim i włoskim są na równi autentyczne, jest przekazywana Państwu Członkowskim Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali, Królestwu Danii, Królestwu Norwegii oraz Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej”.

Artykuł 3

Art. 1 tiret trzecie Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„- wyrażenie „nowe Państwa Członkowskie” oznacza Królestwo Danii, Irlandię oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 4

Art. 10 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Artykuł 21 ustęp 2 Traktatu EWWiS, artykuł 138 ustęp 2 Traktatu EWG i artykuł 108 ustęp 2 Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Liczba tych delegatów przedstawia się następująco:

Belgia.....	14
Dania.....	10
Niemcy.....	36
Francja.....	36
Irlandia.....	10
Włochy.....	36
Luksemburg.....	6
Niderlandy.....	14
Zjednoczone Królestwo.....	36””

Artykuł 5

Art. 11 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Artykuł 2 akapit drugi Traktatu ustanawiającego Jedną Radę i Jedną Komisję Wspólnot Europejskich otrzymuje brzmienie:

„Urząd Przewodniczącego jest obejmowany na sześciomiesięczną kadencję przez każdego członka Rady po kolei w następującej kolejności Państw Członkowskich: Belgia, Dania, Niemcy, Francja, Irlandia, Włochy, Luksemburg, Niderlandy, Zjednoczone Królestwo.””

Artykuł 6

Art. 12 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Artykuł 28 Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli Rada jest konsultowana przez Wysoką Władzę, rozważa ona sprawę bez konieczności przeprowadzania głosowania. Protokół obrad jest przedkładany Wysokiej Władzy.

W każdym przypadku, gdy niniejszy Traktat wymaga zgody Rady, taka zgoda będzie uznana za udzieloną, jeśli propozycja przedłożona przez Wysoką Władzę zostanie zatwierdzony:

- bezwzględną większością przedstawicieli Państw Członkowskich, w tym głosów przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą całkowitej wartości produkcji węgla i stali Wspólnoty; albo
- w przypadku równego podziału głosów i jeżeli Wysoka Władza utrzyma swoją propozycję po powtórnej dyskusji, przez przedstawicieli trzech Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą całkowitej wartości produkcji węgla i stali Wspólnoty.

W każdym przypadku, gdy niniejszy Traktat wymaga jednomyślnej decyzji albo jednomyślnej zgody, taka decyzja albo zgoda będzie należycie wydana, jeśli wszyscy członkowie Rady będą głosować „za”. Jednakże do celów stosowania artykułów 21, 32, 32a, 78d, i 78f niniejszego Traktatu oraz artykułu 16, artykułu 20 akapit trzeci, artykułu 28 akapit piąty i artykułu 44 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wstrzymanie się od głosu przez członków obecnych albo reprezentowanych nie stanowi przeszkody w przyjęciu uchwały, która wymaga jednomyślności.

Decyzje Rady, inne niż te, dla których wymagana jest większość kwalifikowana albo jednomyślność, są podejmowane większością głosów jej członków; uznaje się, że większość ta zostaje osiągnięta, jeśli stanowi ona bezwzględną większość przedstawicieli Państw Członkowskich, w tym głosy przedstawicieli dwóch Państw Członkowskich, z których każde produkuje co najmniej jedną ósmą wartości całkowitej produkcji węgla i stali Wspólnoty. Jednakże do celów stosowania postanowień artykułów 78, 78b i 78d niniejszego Traktatu, które wymagają większości kwalifikowanej, głosy członków Rady są wazone w sposób następujący: Belgia-5, Dania-3, Niemcy-10, Francja-10, Irlandia-3, Włochy-10, Luksemburg-2, Niderlandy-5, Zjednoczone Królestwo-10. W celu przyjęcia aktu, wymagane jest co najmniej czterdzieści jeden głosów „za” oddanych przez nie mniej niż sześciu członków.

W przypadku głosowania każdy członek Rady może otrzymać pełnomocnictwo tylko od jednego z pozostałych członków.

Rada kontaktuje się z Państwami Członkowskimi za pośrednictwem swojego przewodniczącego.

Akty Rady są publikowane w sposób, jaki określi Rada.””

Artykuł 7

Art. 13 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Artykuł 95 akapit czwarty Traktatu EWWiS otrzymuje brzmienie:

„Projekty zmian przedstawiają wspólnie Wysoka Władza i Rada podejmująca decyzje w tym przedmiocie większością ośmiu dziewiętych jej członków i opiniuje je Trybunał. Przy ich rozpoznaniu, Trybunał posiada wszelkie uprawnienia do oceny wszystkich kwestii faktycznych i prawnych. Jeśli, w wyniku takiego badania, Trybunał stwierdzi zgodność takich projektów z postanowieniami poprzedniego akapitu, zostają one przedłożone Zgromadzeniu i wchodzi w życie, jeśli zostaną zatwierdzone większością trzech czwartych oddanych głosów i większość dwóch trzecich członków Zgromadzenia.””

Artykuł 8

Art. 14 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Artykuł 148 ustęp 2 Traktatu EWG i artykuł 118 ustęp 2 Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Jeśli wymagane jest, aby Rada stanowiła większością kwalifikowaną, głosy jej członków ważone są następująco:

Belgia	5
Dania	3
Niemcy	10
Francja	10
Irlandia	3
Włochy	10
Luksemburg	2
Niderlandy	5
Zjednoczone Królestwo	10

Uchwały Rady wymagają do ich przyjęcia co najmniej:

- czterdzieści jeden głosów „za”, jeżeli niniejszy Traktat wymaga, aby były przyjęte na wniosek Komisji,

- czterdzieści jeden głosów „za”, oddanych przez co najmniej sześciu członków, w innych przypadkach.””

Artykuł 9

Art. 17 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Artykuł 32 akapit pierwszy Traktatu EWWiS, artykuł 165 akapit pierwszy Traktatu EWG oraz artykuł 137 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Trybunał Sprawiedliwości składa się z dziewięciu sędziów.””

Artykuł 10

Art. 19 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 19

Artykuł 32b akapit drugi i trzeci Traktatu EWWiS, artykuł 167 akapit drugi i trzeci Traktatu EWG oraz artykuł 139 akapit drugi i trzeci Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu sędziowskiego. Przemienne dotyczy ono pięciu i czterech sędziów.

Co trzy lata następuje częściowe odnowienie składu rzeczników generalnych. Przemienne dotyczy ono jednego i dwóch rzeczników generalnych.””

Artykuł 11

Art. 21 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 21

Artykuł 194 akapit pierwszy Traktatu EWG i artykuł 166 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymują brzmienie:

„Liczba członków Komitetu przedstawia się następująco:

Belgia 12

Dania	9
Niemcy	24
Francja	24
Irlandia	9
Włochy	24
Luksemburg	6
Niderlandy	12
Zjednoczone Królestwo.....	24””

Artykuł 12

Art. 23 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Artykuł 134 ustęp 2 akapit pierwszy Traktatu Euratom otrzymuje brzmienie:

„Komitet składa się z dwudziestu siedmiu członków mianowanych przez Radę po konsultacji z Komisją.””

Artykuł 13

Art. 24 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

1. Do Państw Członkowskich wymienionych w artykule 131 zdanie pierwsze Traktatu EWG dodaje się Zjednoczone Królestwo.

2. Do wykazu w załączniku IV do Traktatu EWG dodaje się państwa i terytoria:

Angielsko - Francuskie Kondominium Nowych Hebrydów

Bahamy

Bermudy

Brytyjskie Terytorium Antarktyczne

Honduras Brytyjski

Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego

Brytyjskie Wyspy Salomona

Brytyjskie Wyspy Dziewicze

Brunei

Państwa stowarzyszone w rejonie Morza Karaibskiego: Antigua, Dominika, Grenada, Saint Lucia, Saint Vincent, Saint Kitts – Nevis - Anguilla

Kajmany

Środkowe i Południowe Wyspy Line

Falklandy i terytoria zależne

Wyspy Gilberta i Ellice

Montserrat

Pitcairn

Święta Helena i terytoria zależne

Seszele

Wyspy Turks i Caicos.”

Artykuł 14

Art. 25 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 25

W artykule 79 Traktatu EWWiS po pierwszym akapicie dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od poprzedniego akapitu:

- a) Niniejszego Traktatu nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony

odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.

- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.
- c) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.””

Artykuł 15

1. Art. 26 ust.1 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 26

1. Artykuł 227 ustęp pierwszy Traktatu EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszy Traktat ma zastosowanie do Królestwa Belgii, Królestwa Danii, Republiki Federalnej Niemiec, Republiki Francuskiej, Irlandii, Republiki Włoskiej, Wielkiego Księstwa Luksemburga, Królestwa Niderlandów i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.””

2. Art. 26 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. W artykule 227 Traktatu EWG dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Na zasadzie odstępstwa od poprzednich ustępów:

- a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat będzie miał zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.
- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.

- c) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.””

Artykuł 16

Art. 27 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

W artykule 198 Traktatu Euratom dodaje się akapit w brzmieniu:

„Na zasadzie odstępstwa od poprzednich akapitów:

- a) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do Wysp Owczych. Jednakże rząd Królestwa Danii może powiadomić, w drodze deklaracji złożonej najpóźniej do 31 grudnia 1975 roku rządowi Republiki Francuskiej, który przekaże jej uwierzytelniony odpis każdemu z rządów pozostałych Państw Członkowskich, że niniejszy Traktat ma zastosowanie do tych Wysp. W takim przypadku niniejszy Traktat będzie miał zastosowanie do tych Wysp od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po złożeniu deklaracji.
- b) Niniejszy Traktat nie ma zastosowania do stref suwerennych Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej na Cyprze.
- c) Niniejszy Traktat stosuje się do państw i terytoriów zamorskich utrzymujących szczególne stosunki ze Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, które nie są wyszczególnione w załączniku IV do Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.
- d) Niniejszy Traktat stosuje się do wysp Kanału La Manche i Wyspy Man tylko w zakresie niezbędnym do zapewnienia stosowania ustaleń dotyczących tych wysp, zawartych w traktacie dotyczącym przystąpienia nowych Państw Członkowskich do Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej oraz Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej podpisanym 22 stycznia 1972 roku.>”

Artykuł 17

Art. 39 ust. 4 akapit pierwszy Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„4. Nowe Państwa Członkowskie zastosują nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej od dnia przystąpienia. Dania i Zjednoczone Królestwo są, jednakże, upoważnione do odroczenia stosowania nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.”

Artykuł 18

Art. 43 akapit drugi Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Dla Danii okres ten wynosi 3 lata, a dla Irlandii pięć lat.”

Artykuł 19

Art. 46 ust. 2 akapit pierwszy Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„2. Nowe Państwa Członkowskie zastosują nomenklaturę Wspólnej Taryfy Celnej w wymianie handlowej we Wspólnocie od dnia przystąpienia. Dania i Zjednoczone Królestwo są, jednakże, upoważnione do odroczenia stosowania nomenklatury do 1 stycznia 1974 roku.”

Artykuł 20

Art. 51 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. W odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa, ceny te są ustalane na takim poziomie, aby stosowanie przepisów wspólnotowych prowadziło do osiągnięcia poziomu cen rynkowych porównywalnych z poziomem notowanym w danym Państwie Członkowskim w trakcie reprezentatywnego okresu czasu poprzedzającego wykonanie przepisów wspólnotowych.”

Artykuł 21

Art. 101 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„*Artykuł 101*

Limit sześciu mil morskich określonych w art. 100, zostaje rozszerzone do dwunastu mil morskich dla następujących obszarów:

1. *Dania*

- Wyspy Owcze
- Grenlandia
- zachodnie wybrzeże od Thyboron do Blaavandshuk.

2. *Francja*

Wybrzeża departamentów Manche, Ille-et - Vilaine, Côtes – du - Nord, Finistère i Morbihan.

3. *Irlandia*

- północne i zachodnie wybrzeża od Lough Foyle do Cork Harbour na południowym zachodzie,
- wschodnie wybrzeża od Carlingford Lough do Carnsore Point dla skorupiaków i mięczaków.

4. *Zjednoczone Królestwo*

- Szetlandy i Orkady
- Północ i wschód Szkocji od Cape Wrath do Berwick
- Północny wschód Anglii od rzeki Coquet do Flamborough Head
- Południowy zachód od Lyme Regis do Hartland Point (w tym dwanaście mil morskich wokół wyspy Lundy)
- County Down.”

Artykuł 22

Art. 105 akapit drugi Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„Do 31 grudnia 1977 roku Irlandia oraz Zjednoczone Królestwo w stosunku do Irlandii Północnej są upoważnione do utrzymania swoich krajowych przepisów dotyczących ochrony przed pryszczycą przy przywozie świeżego mięsa, jednocześnie stosując się do postanowień ogólnych Traktatu EWG.”

Artykuł 23

Art. 117 ust. 1 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„1. Stowarzyszenie terytoriów pozaeuropejskich utrzymujących specjalne stosunki z Angielsko - Francuskim Kondominium Nowych Hebrydów wymienionych w artykule 24 ustęp 2, staje się skuteczne najwcześniej 1 lutego 1975 roku na mocy decyzji Rady podjętej zgodnie z artykułem 136 Traktatu EWG.”

Artykuł 24

Art. 119 ust. 2 akapit drugi Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„Stowarzyszenie terytoriów pozaeuropejskich utrzymujących specjalne stosunki z Angielsko - francuskim Kondominium Nowych Hebrydów wymienionych w artykule 24 ustęp 2, przywożone do Wspólnoty podlegają ustaleniom stosowanym do tych produktów przed przystąpieniem.”

Artykuł 25

Art. 123 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasa.

Artykuł 26

Art. 129 ust. 1 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowania do Traktatów otrzymuje brzmienie:

„1. Wkład finansowy Państw Członkowskich określony w artykule 3 ust. 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 r., jest rozdzielony w sposób następujący:

- dla nowych Państw Członkowskich:

Dania 2,46%

Irlandia 0,61%

Wielka Brytania 19,32%

- a dla założycielskich Państw Członkowskich zgodnie ze skalą ustanowioną w artykule 3 ust. 2 decyzji z dnia 21 kwietnia 1970 roku, po odjęciu wkładu finansowego nowych Państw Członkowskich wyszczególnionych powyżej.”

Artykuł 27

Art. 134 ust. 3 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli decyzja nr 1/64 Wysokiej Władzy z dnia 15 stycznia 1964 r. zakazująca wyrównywania cen produktów ze stali i surówki stali z krajów lub terytoriów, w których handel jest upaństwowiony zostanie przedłużona po przystąpieniu, zakazu tego nie stosuje się do 31 grudnia 1975 roku wobec produktów przeznaczonych na rynek duński.”

Artykuł 28

Art. 142 ust. 1 i 2 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Od chwili przystąpienia, do Trybunału Sprawiedliwości zostaną mianowani nowi sędziowie w celu zwiększenia liczby sędziów do dziewięciu, jak przewidziano w art. 17 niniejszego Aktu.

2. Kadencja jednego z sędziów mianowanych zgodnie z ustępem 1 upływa 6 października 1976 roku. Sędzia ten jest wybrany w drodze losowania. Kadencja drugiego sędziego upływa 6 października 1979 roku.”

Artykuł 29

Art. 143 Aktu w sprawie warunków przystąpienia i dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 143

Od chwili przystąpienia, Komitet Ekonomiczno - Społeczny zostanie powiększony przez mianowanie czterdziestu dwóch członków reprezentujących różne kategorie życia gospodarczego i społecznego w nowych Państwach Członkowskich. Kadencja tak mianowanych członków upływa w tych samych terminach, jak w przypadku członków urzędujących w chwili przystąpienia.”

Artykuł 30

Art. 155 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 155

Teksty aktów instytucji Wspólnot przyjęte przed przystąpieniem i sporządzone przez Radę albo Komisję w językach duńskim i angielskim są od dnia przystąpienia autentyczne na tych samych warunkach, co teksty sporządzone w czterech oryginalnych językach. Teksty te zostaną opublikowane Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, jeżeli teksty w językach oryginalnych zostały tam opublikowane.”

Artykuł 31

Art. 159 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 159

Rząd Republiki Francuskiej przekaże uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali oraz Traktatów zmieniających ten Traktat Rządom

Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 32

Art. 160 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 160

Rząd Republiki Włoskiej przekaże uwierzytelniony odpis Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Traktatów zmieniających je lub uzupełniających w językach francuskim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim Rządom Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Teksty Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Traktatów zmieniających je lub uzupełniających sporządzone w językach angielskim, duńskim, irlandzkim i norweskim załącza się do niniejszego aktu. Teksty sporządzone w językach angielskim, duńskim i irlandzkim są autentyczne na tych samych warunkach, co oryginalne teksty Traktatów, o których mowa powyżej.”

Artykuł 33

Załącznik I do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach zostaje dostosowany w sposób określony w Załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 34

Odniesienia, okresy i daty w załącznikach II, VII, X i XI Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach dotyczące Królestwa Norwegii wygasają.

Artykuł 35

Art. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Artykuł 3 Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

<Artykuł 3

Zgodnie z artykułem 129 niniejszego Traktatu członkami Banku są:

- Królestwo Belgii;

- Królestwo Danii;
- Republika Federalna Niemiec;
- Republika Francuska;
- Irlandia;
- Republika Włoska;
- Wielkie Księstwo Luksemburga;
- Królestwo Niderlandów;
- Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.””

Artykuł 36

Art. 2 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Artykuł 4 ustęp 1 akapit pierwszy Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„1. Kapitał banku wynosi dwa miliardy dwadzieścia pięć milionów jednostek rozliczeniowych subskrybowanych przez Państwa Członkowskie w następujący sposób:

Niemcy	450 milionów
Francja	450 milionów
Wielka Brytania	450 milionów
Włochy	360 milionów
Belgia	118,5 miliona
Niderlandy	118,5 miliona
Dania	60 milionów
Irlandia	15 milionów
Luksemburg	3 miliony.>”

Artykuł 37

Art. 6 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Artykuł 11 ustęp 2 akapity pierwszy - piąty Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„2. Rada Dyrektorów składa się z 18 dyrektorów i 10 zastępców.

Dyrektorzy są mianowani przez Radę Dyrektorów na pięć lat w następujący sposób:

- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Federalną Niemiec;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Francuską;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Republikę Włoską;
- 3 dyrektorów nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Belgii,
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Danii;
- 1 dyrektor nominowany przez Irlandię;
- 1 dyrektor nominowany przez Wielkie Księstwo Luksemburga;
- 1 dyrektor nominowany przez Królestwo Niderlandów;
- 1 dyrektor nominowany przez Komisję.

Zastępcy są mianowani przez Radę Dyrektorów na pięć lat w następujący sposób:

- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Federalną Niemiec;
- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Francuską;
- 2 zastępców nominowanych przez Republikę Włoską;
- 2 zastępców nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;

- 1 zastępca nominowany za wspólnym porozumieniem przez państwa Beneluksu;
- 1 zastępca nominowany przez Komisję.

Mandat dyrektorów i zastępców jest odnawialny.

Zastępcy mogą brać udział w posiedzeniach Rady Dyrektorów. Zastępcy nominowani przez dane państwo lub za wspólnym porozumieniem kilku państw lub przez Komisję, mogą zastępować dyrektorów nominowanych odpowiednio przez to państwo, przez jedno z tych państw lub przez Komisję. Zastępcy nie mają prawa głosu, z wyjątkiem sytuacji, kiedy zastępują jednego dyrektora lub więcej dyrektorów lub gdy zostali oddelegowani w tym celu zgodnie z artykułem 12 ust. 1.””

Artykuł 38

Art. 8 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Artykuł 12 ust. 2 drugie zdanie Protokołu w sprawie Statutu Banku otrzymuje brzmienie:

„Większość kwalifikowana wymaga dwunastu głosów „za”.””

Artykuł 39

Art. 11 ust. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Nowe Państwa Członkowskie wnoszą kwoty odpowiadające następującym wartościom procentowym rezerw na poczet rezerwy statutowej oraz postanowień równoważnych rezerwom na dzień 31 grudnia roku poprzedzającego przystąpienie, określonym w bilansie rocznym zatwierdzonym przez Bank:

Zjednoczone Królestwo	30%
Dania	4%
Irlandia	1%.”

Artykuł 40

Art. 12 ust. 1 protokołu nr 1 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„1. Z chwilą przystąpienia Rada Gubernatorów powiększy Radę Dyrektorów mianując:

- 3 dyrektorów nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej;
- 1 dyrektora nominowanego przez Królestwo Danii;
- 1 dyrektora nominowanego przez Irlandię;
- 1 dyrektora nominowanego przez Wielkie Księstwo Luksemburga;
- 2 zastępców nominowanych przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.”

Artykuł 41

Postanowienia protokołu nr 5 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 42

1. Tytuł protokołu nr 6 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 6

w sprawie ograniczeń ilościowych odnoszących się do Irlandii”

2. Postanowienia części II protokołu nr 6 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 43

Postanowienia protokołu nr 20 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 44

Postanowienia protokołu nr 21 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 45

Protokół nr 24 dołączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 24

w sprawie udziałów kapitałowych nowych Państw Członkowskich w funduszach Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali”

Wkłady nowych Państw Członkowskich do funduszy Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali ustala się, jak następuje:

Zjednoczone Królestwo	57 000 000 jednostek rozliczeniowych
Dania	635 500 jednostek rozliczeniowych
Irlandia	77 500 jednostek rozliczeniowych

Płatność powyższych wkładów nastąpi w trzech równych rocznych ratach począwszy od dnia przystąpienia.

Każda rata jest płatna w swobodnie wymiennej walucie narodowej każdego nowego Państwa Członkowskiego.”

Artykuł 46

Postanowienia protokołu nr 27 dołączonego do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach wygasają.

Artykuł 47

Protokół nr 29 dołączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia oraz dostosowań w Traktatach otrzymuje brzmienie:

„Protokół nr 29

w sprawie Porozumienia z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej

Królestwo Danii i Irlandia zobowiązują się przystąpić na warunkach, które zostaną ustalone w niniejszym protokole, do Porozumienia między niektórymi założycielskimi Państwami Członkowskimi wspólnie z Europejską Wspólnotą Energii Atomowej z jednej strony a Międzynarodową Agencją Energii Atomowej z drugiej strony, w sprawie zastosowania na terytoriach niektórych Państw Członkowskich Wspólnoty gwarancji określonych w Traktacie o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej.”

Artykuł 48

Niniejsza decyzja, sporządzona w językach angielskim, duńskim, francuskim, irlandzkim, niderlandzkim, niemieckim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne, wchodzi w życie 1 stycznia 1973 roku.

Sporządzono w Brukseli, dnia 1 stycznia 1973 r.

W imieniu Rady

P. HARMEL

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. USTAWODAWSTWO CELNE

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 802/68 z dnia 27 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 803/68 z dnia 27 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 148 z 28.06.1968, str. 6.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 950/68 z dnia 28 czerwca 1968 r.
Dz.U. nr L 172 z 22.07.1968, str. 1.
  - skreśla się wyraz „korona norweska”.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1496/68 z dnia 27 września 1968 r.
Dz.U. nr L 238 z 28.09.1968, str. 1.
  - skreśla się tiret:
    - „- terytorium Królestwa Norwegii, z wyjątkiem wysp – poza Jan Mayen – które nie znajdują się w obszarze między wybrzeżem a częścią kontynentalną Królestwa i w granicach jego wód terytorialnych;”
6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 97/69 z dnia 16 stycznia 1969 r.
Dz.U. nr L 14 z 21.01.1969, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 542/69 z dnia 18 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 77 z 29.03.1969, str. 1.
  - wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
  - skreśla się (dwukrotnie) wyrazy „Królestwo Norwegii”
  - wyraz „cztery” zastępuje się wyrazem „trzy”.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 582/69 z dnia 26 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 79 z 31.03.1969, str.1.

- skreśla się wyrazy „DE EUROPEISKE FELLESSKAP”.

9. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1062/69 z dnia 6 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 141 z 12.06.1969, str. 31.

- skreśla się wyrazy:

„BEVIS”

”For såkalte „Oste-fondue” - tilberedninger i direkte emballasje, med et netto - innhold på 1 kg eller mindre”

”Vedkommende myndighet”

„bekrefter at varepartiet på”

„kilo, med faktura nr.   av”

„utstedt av”

„Opprinnelsesland”

„bestemmelsesland”

„har følgende kjennetegn:”

„Dette produkt har et vektinnhold av melke-fett på 12 % eller mer, men mindre enn 18 %.”

„Det er fremstilt av smelteost i hvis produksjon ikke er inngått andre ostesorter enn Emmentaler eller Gruyère,”

„tilsatt hvitvin, kirsebærbrennevin (kirsch), plantestivelse og krydder.”

„Ostesortene Emmentaler eller Gruyère som er brukt i produktets fremstilling, er fremstilt i eksportlandet.”

„Sted og dato for utstedelsen:”

„Den utstedende instans' stempel:”

„Underskrift (er):”.

11. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2311/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 1.

- a) skreśla się wyrazy „Królestwo Norwegii”.
- b) skreśla się tekst „Do tabeli zamieszczonej w pkt. I.4. Niniejszego wzoru wprowadza się cztery kropkowane linie o numerach 6, 7, 8 i 9.”

i zastępuje się tekstem w brzmieniu:

„Do tabeli zamieszczonej w pkt. I.4. niniejszego wzoru wprowadza się trzy kropkowane linie o numerach 6, 7, 8.”

12. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2312/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 6

- skreśla się wyraz „FREMKOMSTBEVIS”.

13. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2313/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 8.

- skreśla się wyrazy „UTSTEDT A POSTERIORI”.

14. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2314/69 z dnia 19 listopada 1969 r.

Dz.U. nr L 295 z 24.11.1969, str. 13.

- skreśla się wyraz „GRENSEPASSERINGSBEVIS”.

16. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2552/69 z dnia 17 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 320 z 20.12.1969, str. 19.

- skreśla się wyrazy:

„VEDLEGG I”

„forside”

„Ekthetsbevis”

„Sender (Navn og adresse)”

„Sendt med båt — med fly”

„Mottaker (Navn og adresse)”

„Tolldokument nr.”

„Antall”

„Vekt”

„Antall kolli”

„Merker og nummer”

„Fat”

„Flasker”

„brutto”

„netto”

„Mengde (liter)”

„Merknader”

„bakside”

„Internal Revenue Service bekrefter at ovennevnte Bourbon whisky er fremstilt ved én produksjonsgang i”

„USA med en styrke på maksimum 160° proof (80° Gay - Lussac) utelukkende ved destillering av gjæret”

„most av en kornblanding med et maisinnhold på minst 51 %, og lagret i minst to år i nye ekefat med”

„karbonisert innside.”

„Sted og dato for utstedelsen”

„Internal Revenue Service's stempel”.

18. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1570/70 z dnia 3 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 171 z 4.08.1970, str. 10.

- skreśla się wyrazy:
„dla Norwegii: Oslo;”
„Oslo” (dwukrotnie).
19. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 304/71 z dnia 11 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 35 z 12.02.1971, str. 31.
- skreśla się wyraz „/TOLL”.
20. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1279/71 z dnia 17 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 133 z 19.06.1971, str. 32.
- skreśla się zdania:
„Utførsel fra Fellesskapet underlagt restriksjoner”
„Utførsel fra Fellesskapet avgiftspliktig”.
23. Dyrektywa Rady nr 68/312/EWG z dnia 30 lipca 1968 r.
Dz.U. nr L 194 z 6.08.1968, str. 13.
- skreśla się pkt 8:
„8. Królestwo Norwegii
- Pakkhus og opplagssteder (Tolloven §§ 45—55)”.
24. Dyrektywa Rady nr 69/73/EWG z dnia 4 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 1.
- wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.
25. Dyrektywa Rady nr 69/74/EWG z dnia 4 marca 1969 r.
Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 7.
- skreśla się pkt 9:
„9. Królestwo Norwegii

- Transittopplag (Tolloven § 48-55)".

26. Dyrektywa Rady nr 69/75/EWG z dnia 4 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 58 z 8.03.1969, str. 11.

- skreśla się pkt 8:

„8. Królestwo Norwegii

Frilagre (Tolloven, §§ 48-55)".

II. ROLNICTWO

A. Ogólne

Zdanie: „W następujących aktach wyrazy „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści trzy” we wskazanych artykułach”

zastępuje się zdaniem:

„W następujących aktach wyrazy „dwanaście” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden” we wskazanych artykułach”.

B. Wspólna organizacja rynków

a) Owoce i warzywa

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 193/70 z dnia 2 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 26 z 3.02.1970, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 304/70 z dnia 19 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 40 z 20.02.1970, str. 24.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 344/70 z dnia 25 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 46 z 27.02.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2509/70 z dnia 11 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 269 z 12.12.1970, str. 10.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 282/71 z dnia 9 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 33 z 10.02.1971, str. 13.

- skreśla się tekst:

„varer bestemt til forbruk i .....¹

av .....²”

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1559/70 z dnia 31 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 169 z 1.08.1970, str. 55.

- skreśla się tekst:

”bestemt for omdannelse til dyrefor i henhold til artikkel 7 (b) i forordning nr. 159/66/EØF”.

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1562/70 z dnia 31 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 169 z 1.08.1970, str. 67.

- skreśla się zdanie:

„bestemt tu destillering i henhold tu artikkel 7 b) i forordning nr. 159/66/EØF”.

b) Wino

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1698/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 4.

- skreśla się zdanie:

”Bestemt til fremstilling av vin i henhold til forordning (EØF) nr. 1698/70, med henblikk på produksjon av k.v.b.d.”

5. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1699/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 6.

- skreśla się zdania:

„ikke tillatt til fremstilling av vin, heller ikke til bruk ved fremstilling av vin”

„ikke tillatt ved bearbeidelse av vin og heller ikke for drikkevarer som er bestemt til direkte konsum for mennesker, unntatt ren alkohol, eau – de - vie, ettervin; den siste forsåvidt produksjonen er tillatt av vedkommende Medlemsstat”

„bestemt til destillering”

„ikke tillatt ved fremstilling av vin og heller ikke til bruk ved fremstilling av vin”

„ikke tillatt ved bearbeidelse av vin og heller ikke ved drikkevarer som er bestemt for direkte konsum for mennesker”

„bestemt til produksjon av eau – de - vie”.

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1700/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 190 z 26.08.1970, str. 9.

- skreśla się, co następuje:

„ikke tillatt i en tilstand som muliggjør direkt konsum for mennesker”

„ikke tillatt til direkte konsum for mennesker”.

c) Oleje i tłuszcze

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 911/68 z dnia 5 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 158 z 6.07.1968, str. 8.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1469/68 z dnia 23 września 1968 r.

Dz.U. nr L 239 z 28.09.1968, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 52/69 z dnia 11 stycznia 1969 r.

Dz.U. nr L 8 z 14.01.1969, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 474/69 z dnia 13 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 63 z 14.03.1969, str. 21.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 971/69 z dnia 28 maja 1969 r.

Dz.U. nr L 186 z 30.07.1969, str. 7.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1851/69 z dnia 18 września 1969 r.
Dz.U. nr L 236 z 19.09.1969, str. 31.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2478/69 z dnia 11 grudnia 1969 r.
Dz.U. nr L 312 z 12.12.1969, str. 35.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 329/70 z dnia 23 lutego 1970 r.
Dz.U. nr L 43 z 24.02.1970, str. 22.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1480/71 z dnia 12 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 156 z 13.07.1971, str. 12.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2193/71 z dnia 13 października 1971 r.
Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 23.
- skreśla się zdania:

„frø elier blandinger av frø som ikke er importert fra tredjeland elier Hellas”

‘frø eller blandinger av frø denaturert i henhold tu artikkel 9 i forordning (EØF) nr. 911/68”

„fro godkjent som såvare”.

e) Jaja

1. Rozporządzenie Rady nr 129/63/EWG z dnia 12 grudnia 1963 r.

Dz.U. nr 185 z 19.12.1963, str. 2938.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady nr 122/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 r.
Dz.U. nr 117 z 19.06.1967, str. 2293.
- rozporządzeniem Rady nr 123/67/EWG z dnia 13 czerwca 1967 r.
Dz.U. nr 117 z 19.06.1967, str. 2301.
- skreśla się wyraz „rugeegg”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 95/69 z dnia 17 stycznia 1969 r.

Dz.U. nr L 13 z 18.01.1969, str. 13.

- a) skreśla się wyraz: „Norwegia 9”
- b) liczba wyróżniająca „10” dla Wielkiej Brytanii zastępuje się liczbą „9”.
- g) Ryż

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2085/68 z dnia 20 grudnia 1968 r.

Dz.U. nr L 307 z 21.12.1968, str. 11.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 41 z 21.02.1970, str. 14.

- skreśla się zdanie:

„bestemt til produksjon av stivelse, forklistret mel eller tu anvendelse i bryggerinæringen i sarmsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 2085/68”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 559/68 z dnia 6 maja 1968 r.

Dz.U. nr L 106 z 7.05.1968, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 316/70 z dnia 20 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 41 z 2.02.1970, str. 14.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 16.

- skreśla się zdanie:

„bestemt tu anvendelse i bryggerinæringen i sarmsvar med bestemmelsene i forordning (EØF) nr. 559/68”.

h) Cukier

4. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2061/69 z dnia 20 października 1969 r.

Dz.U. nr L 263 z 21.10.1969, str. 19.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 267/70 z dnia 12 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 35 z 13.02.1970, str. 25.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1068/70 z dnia 5 czerwca 1970 r.

Dz.U. nr L 123 z 6.06.1970, str. 10.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 772/71 z dnia 14 kwietnia 1971 r.

Dz.U. nr L 85 z 15.04.1971, str. 18.

- skreśla się zdania:

“bestemt til denatureres etter en av de metoder som er fastsatt i vedlegget til forordning (EØF) nr. 2061/69, og godkjent av den Medlemsstat som er mottager”

„denaturert sukker”.

i) Przetwory mleczne

6. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1106/68 z dnia 27 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 184 z 29.07.1968, str. 26.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2044/69 z dnia 17 października 1969 r.

Dz.U. nr L 262 z 18.10.1969, str. 9.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 44 z 25.02.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2026/71 z dnia 21 września 1971 r.

Dz.U. nr L 214 z 22.09.1971, str. 9.

- skreśla się zdanie:

„bestemt til å kontrolleres med sikte på denaturering eller bearbeidelse i samsvar med forordning (EØF) nr. 1106/68”.

7. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1324/68 z dnia 29 sierpnia 1968 r.

Dz.U. nr L 215 z 30.08.1968, str. 25.

- skreśla się wyrazy:

„Jarlsberg”

„Norwegia”.

8. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 685/69 z dnia 14 kwietnia 1969 r.

Dz.U. nr L 90 z 15.04.1969, str. 12.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 880/69 z dnia 12 maja 1969 r.
Dz.U. nr L 114 z 13.06.1969, str. 11.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1064/69 z dnia 10 czerwca 1969 r.
Dz.U. nr L 139 z 11.06.1969, str. 13.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1273/69 z dnia 2 lipca 1969 r.
Dz.U. nr L 161 z 3.07.1969, str. 9.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 332/70 z dnia 23 lutego 1970 r.
Dz.U. nr L 44 z 25.02.1970, str. 1.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 603/70 z dnia 31 marca 1970 r.
Dz.U. nr L 72 z 1.04.1970, str. 62.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 757/70 z dnia 24 kwietnia 1970 r.
Dz.U. nr L 91 z 25.04.1970, str. 31.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 878/70 z dnia 14 maja 1970 r.
Dz.U. nr L 105 z 15.05.1970, str. 24.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 606/71 z dnia 23 marca 1971 r.
Dz.U. nr L 70 z 24.03.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1179/71 z dnia 4 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 123 z 5.06.1971, str. 18.
- skreśla się zdania:
„Smør fra intervensjonslagre”
„bestemt til bearbeiding i henhold til forordning (EØF) nr. 685/69”.

10. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 757/71 z dnia 7 kwietnia 1971 r.

Dz.U. nr L 83 z 8.04.1971, str. 53.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1189/71 z dnia 7 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 124 z 8.06.1971, str. 15.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1549/71 z dnia 20 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 163 z 21.07.1971, str. 62.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1688/71 z dnia 30 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 174 z 3.08.1971, str. 1.
- skreśla się zdanie:
„Utførsel fra Fellesskapet hvor beløpet nevnt i forordning (EØF) nr. 757/71 skal oppkreves”.

j) Wołowina i cielęcina

3. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1097/68 z dnia 27 lipca 1968 r.

Dz.U. nr L 184 z 29.07.1968, str. 5.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1261/68 z dnia 20 sierpnia 1968 r.

Dz.U. nr L 208 z 21.08.1968, str. 7.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1556/68 z dnia 4 października 1968 r.

Dz.U. nr L 244 z 5.10.1968, str. 15.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1585/68 z dnia 10 października 1968 r.

Dz.U. nr L 248 z 11.10.1968, str. 16.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1809/69 z dnia 12 września 1969 r.

Dz.U. nr L 232 z 13.09.1969, str. 6.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1795/71 z dnia 17 sierpnia 1971 r.

Dz.U. nr L 187 z 19.08.1971, str. 5.

- skreśla się zdanie:

„Dette kontrakteksemplar berettiger til å nyte godt av den særlige importordning som er omhandlet i artikkel 14 nr. 3 b) aa, i forordning (EØF) nr. 805/68”

k) Tytoń

- Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1726/70 z dnia 25 sierpnia 1970 r.

Dz.U. nr L 191 z 27.08.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2596/70 z dnia 21 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 277 z 22.12.1970, str. 7.

- skreśla się zdania:

„bladobakk innhøstet innen Fellesskapet”

„bladobakk importert fra tredjeland”

„tobakk importert fra tredjeland”.

l) Rybołówstwo

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 166/71 26 stycznia 1971 r.

Dz.U. nr L 23 z 29.01.1971, str. 3.

- skreśla się wyraz „strandreker”.

C. Przepisy o charakterze ogólnym

1. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1373/70 z dnia 10 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 158 z 20.07.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2638/70 z dnia 23 grudnia 1970 r.
Dz.U. nr L 283 z 29.12.1970, str. 34.
- skreśla się wyrazy: „N dla Norwegii”.

2. Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2637/70 z dnia 23 grudnia 1970 r.

Dz.U. nr L 283 z 29.12.1970, str. 15.

zmienione:

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 434/71 z dnia 26 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 48 z 27.02.1971, str. 71.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 435/71 z dnia 26 lutego 1971 r.
Dz.U. nr L 48 z 27.02.1971, str. 72.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 589/71 z dnia 19 marca 1971 r.
Dz.U. nr L 67 z 20.03.1971, str. 15.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 952/71 z dnia 7 maja 1971 r.
Dz.U. nr L 103 z 8.05.1971, str. 11.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1391/71 z dnia 30 czerwca 1971 r.
Dz.U. nr L 145 z 1.07.1971, str. 44.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1605/71 z dnia 26 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 13.

- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1607/71 z dnia 26 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 1614/71 z dnia 26 lipca 1971 r.
Dz.U. nr L 168 z 27.07.1971, str. 34.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2128/71 z dnia 4 października 1971 r.
Dz.U. nr L 224 z 5.10.1971, str. 16.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2195/71 z dnia 13 października 1971 r.
Dz.U. nr L 231 z 14.10.1971, str. 26.
- rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 2256/71 z dnia 21 października 1971 r.
Dz.U. nr L 237 z 22.10.1971, str. 25.
- skreśla się wyrażenia:
  - „uten restitusjon i kontanter”
  - „fritakelse for importavgift”
  - „mengden refererer seg til standardkvaliteten”
  - „gyldig for..... (mengden i tall og bokstaver)”
  - „forkortelsene A.A.S.M./O.L.T.”
  - „importavgift begjært i samsvar med artikkel 3 nr. 2 i forordning nr. 540/70”
  - „matyarehjelp”
  - „forordning om anbudsutskrivning nr.....(O.K. nr.....av....) fristen for å presentere tilbudene utløper den.....”
  - „til eksport i henhold til artikkel 25 i forordning nr. 1009/67/EØF”
  - „til eksport uten restitusjon”
  - „anslått mengde”
  - „utfyllende lisens”

„kjøtt bestemt til foredling — bb reglene ....”

„suspensjon av importavgiften til et beløp på.....% for .... (mengde i tall og bokstaver) kg”

„tillatt avvik i romvekt på 0,03”

„tillatt avvik på 0,4 grader”.

III. PRAWO PRZEDSIĘBIORCZOŚCI, SWOBODA ŚWIADCZENIA USŁUG, KOORDYNACJA PROCEDUR W DZIEDZINIE ZAMÓWIEŃ NA ROBOTY PUBLICZNE ORAZ ZBLIŻANIE USTAWODAWSTW

A. Rolnictwo, leśnictwo, ogrodnictwo, rybołówstwo

2. Dyrektywa Rady nr 67/530/EWG z dnia 25 lipca 1967 r.

Dz.U. nr 190 z 10.08.1967, str. 1.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

- wymaganie, aby osoby hodujące renifery były narodowości norweskiej (ustawa z dnia 12 maja 1933 r.)”

4. Dyrektywa Rady nr 67/532/EWG z dnia 25 lipca 1967 r.

Dz.U. nr 190 z 10.08.1967, str. 5.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

<Kooperativer>.”

5. Dyrektywa Rady nr 67/654/EWG z dnia 24 października 1967 r.

Dz.U. nr 263 z 30.10.1967, str. 6.

- skreśla się lit. e).

B. Górnictwo i kamieniołomy, energia elektryczna, gaz i woda

1. Dyrektywa Rady nr 64/428/EWG z dnia 7 lipca 1964 r.

Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1871.

- skreśla się lit. g).

2. Dyrektywa Rady nr 66/162/EWG z dnia 28 lutego 1966 r.

Dz.U. nr 42 z 8.03.1966, str. 584.

- skreśla się lit. f).

3. Dyrektywa Rady nr 69/82/EWG 13 marca 1969 r.

Dz.U. nr L 68 z 19.03.1969, str. 4.

- skreśla się lit. f).

C. Przemysł wytwórczy

1. Dyrektywa Rady nr 68/365/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 9.

- skreśla się lit. e).

2. Dyrektywa Rady nr 64/429/EWG z dnia 7 lipca 1964 r.

Dz.U. nr 117 z 23.07.1964, str. 1880.

- skreśla się lit. g).

D. Działalność handlowa, w tym pośrednictwo

1. Dyrektywa Rady nr z 64/223/EWG z dnia 25 lutego 1964 r.

Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 863.

- skreśla się lit. f).

2. Dyrektywa Rady nr 64/224/EWG z dnia 25 lutego 1964 r.

Dz.U. nr 56 z 4.04.1964, str. 869.

a) skreśla się wyrazy:

„W Norwegii:

Handelsagent

Kommisjonær

Handelsreisende

Handelsreisende

Byselger

Byselger”

b) skreśla się lit. g).

3. Dyrektywa Rady nr 68/363/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 1.

- skreśla się lit. g).

4. Dyrektywa Rady nr 70/522/EWG z dnia 30 listopada 1970 r.

Dz.U. nr L 267 z 10.12.1970, str. 14.

- skreśla się lit. e).

E. Przedsiębiorstwa usługowe (w tym usługi świadczone osobiście i przez firmy)

1. Dyrektywa Rady nr 67/43/EWG z dnia 12 stycznia 1967 r

Dz.U. nr 10 z 19.01.1967, str. 140.

a) skreśla się wyrazy:

„W Norwegii:

- eiendomsmeglere”

b) skreśla się lit. f).

2. Dyrektywa Rady nr 68/367/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 260 z 22.10.1968, str. 16.

- skreśla się lit. g).

H. Prawo spółek

1. Dyrektywa Rady nr 68/151/EWG z dnia 9 marca 1968 r.

Dz.U. nr L 65 z 14.03.1968, str. 8.

- skreśla się zdanie:

„W Norwegii:

- Aksjeselskap; Kommandittaksjeselskap”.

I. Zamówienia na roboty publiczne

1. Dyrektywa Rady nr 71/305/EWG z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 185 z 16.08.1971, str. 5.

a) skreśla się wyrazy:

- „w Norwegii, <Register oper autoriserte entreprenører>“
- “X – W Norwegii:
  - andre offentlige forvaltningsorganer”

b) Liczbę „XI” odpowiadającą „W Irlandii” zastępuje się liczbą „X”.

IV. TRANSPORT

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1191/69 z dnia 26 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 156 z 28.06.1969, str. 1.

- skreśla się wyrazy „- Norges Statsbaner (NSB)”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1192/69 z dnia 26 czerwca 1969 r.

Dz.U. nr L 156 z 28.06.1969, str. 8.

- wyrazy „- Norges Statsbaner (NSB)” skreśla się.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1108/70 z dnia 4 czerwca 1970 r.

Dz.U. nr L 130 z 15.06.1970, str. 4.

- skreśla się wyrazy:

„Królestwo Norwegii

- Norges Statsbaner (NSB)”

„Królestwo Norwegii

1. Riksveger
  2. Fylkesveger
  3. Komunale veger”.
4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1463/70 z dnia 20 lipca 1970 r.
Dz.U. nr L 164 z 27.07.1970, str. 1.
- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.
6. Dyrektywa Rady nr 65/269/EWG z dnia 13 maja 1965 r.
Dz.U. nr 88 z 24.05.1965, str. 1469.
- wyraz „sześć” zastępuje się wyrazem „siedem”.

V. KONKURENCJA

5. Decyzja Wysokiej Władzy EWWiS nr 33-56 z dnia 21 listopada 1956 r.
Dz.U. nr 26 z 25.11.1956, str. 334.
- zmieniona:
- decyzją Wysokiej Władzy EWWiS nr 2-62 z dnia 8 marca 1962 r.
Dz.U. nr 20 z 19.03.1962, str. 376.
- a) skreśla się kolumnę 10 „Norwegia”.
  - b) skreśla się kolumny 11, 12 i 13 i nadaje im brzmienie:

Zjednoczone Królestwo	Państwa trzecie	Przesyłki kategorii 01 jako % ogólnej produkcji
10	11	12

VI. PODATKI

1. Dyrektywa Rady nr 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r.
Dz.U. nr L 249 z 3.10.1969, str. 25.
- skreśla się wyrazy
„Norweski”

„aksjeselskap”

„kommandittaksjeselskap”.

VII. POLITYKA GOSPODARCZA

1. Decyzja Rady z dnia 18 marca 1958 r.

Dz.U. nr 17 z 6.10.1958, str. 390.

- wyraz „dwanaście” zastępuje się wyrazem „jedenaście” (dwukrotnie).

2. Decyzja Rady nr 71/143/EWG z dnia 22 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 73 z 27.03.1971, str. 15.

- Załącznik otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK

Górny pułap kredytów przewidziany w art. 1 ust. 1 niniejszej decyzji ustala się następująco:

	Miliony jednostek rozliczeniowych	% ogółem
Niemcy	600	22,02
Belgia - Luksemburg	200	7,34
Dania	90	3,30
Francja	600	22,02
Irlandia	35	1,28
Włochy	400	14,68
Niderlandy	200	7,34
Zjednoczone Królestwo	600	22,02
Łącznie	2 725	100,00”

VIII. POLITYKA HANDLOWA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1023/70 z dnia 25 maja 1970 r.

Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 1.

- wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

2. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1025/70 z dnia 25 maja 1970 r.

Dz.U. nr L 124 z 8.06.1970, str. 6.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1984/70 z dnia 29 września 1970 r.

Dz.U. nr 218 z 3.10.1970, str. 1.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 724/71 z dnia 31 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 3.

- rozporządzenie Radym (EWG) nr 1080/71 z dnia 25 maja 1971 r.

Dz.U. nr L 116 z 28.05.1971, str. 8.

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1429/71 z dnia 2 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 151 z 7.07.1971, str. 8.

- a) skreśla się wyrazy:

„Terytoria norweskie na Antarktyce (Wyspa Bouveta, Wyspa Piotra I i Ziemia Królowej Maud)”

„Svalbard (Spitsbergen, Wyspa Niedźwiedzia etc.)”

- b) wyrazy

„Norwegia (włączając Svalbard (Spitsbergen, Wyspa Niedźwiedzia etc.), Wyspa Jan Mayen i terytoria norweskie na Antarktyce (Wyspa Bouveta, Wyspa Piotra I i Ziemia Królowej Maud))”

„dodaje się między:

„Nigeria, Republika Federalna”

i

„Nowa Kaledonia i terytoria zależne (włączając Wyspę Pines, Wyspę Huon, Wyspy Lojalności, Wyspy Walpole i Surprise, Wyspy Chesterfield)”.

3. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2384/71 z dnia 8 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy:

„VEDLEGG”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

4. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 109/70 z dnia 19 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 19 z 26.01.1970, str. 1.

zmienione:

- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1492/70 z dnia 2 lipca 1970 r.
Dz.U. nr L 166 z 29.07.1970, str. 1.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2172/70 z dnia 27 października 1970 r.
Dz.U. nr L 239 z 30.10.1970, str. 1.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2567/70 z dnia 14 grudnia 1970 r.
Dz.U. nr L 276 z 21.12.1970, str. 1.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 532/71 z dnia 8 marca 1971 r.
Dz.U. nr L 60 z 13.03.1971, str. 1.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 725/71 z dnia 30 marca 1971 r.
Dz.U. nr L 80 z 5.04.1971, str. 4.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1073/71 z dnia 25 maja 1971 r.
Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 1.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1074/71 z dnia 25 maja 1971 r.
Dz.U. nr L 119 z 1.06.1971, str. 35.
- rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2385/71 z dnia 8 listopada 1971 r.
Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 3.
- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;

- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Bulgaria”

„Ungarn”

„Polen”

„Romania”

„Tsjeckoslovakia”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

5. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2386/71 z dnia 8 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 249 z 10.11.1971, str. 12.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;
- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Albania“

„Sovjetunionen“

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

6. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2406/71 z dnia 9 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 1.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;

- c) skreśla się wyrazy:

„Forkortelser”

„Folkerepublikken China”

„Nord - Korea”

„Mongolia”

„Nord - Vietnam”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

“Opplysningene vedrørende kapittel 73 angår ikke varer som hører under EKSF traktaten.”

7. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2407/71 z dnia 9 listopada 1971 r.

Dz.U. nr L 250 z 11.11.1971, str. 7.

- a) skreśla się wyraz „VEDLEGG”;
- b) wyraz „trzy” zastępuje się wyrazem „dwa”;
- c) skreśla się wyrazy:

„Fortkortelser”

„Folkerepublikken China”

„Nord-Vietnam”

„Nord - Korea”

„Mongolia”

„Vareslag

- Pos. nr. i FTT - ”.

8. Dyrektywa Rady nr 70/509/EWG z dnia 27 października 1970 r.

Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 1.

- skreśla się wyrazy „Norwegia: Garanti - Instituttet for Eksportkreditt”.

9. Dyrektywa Rady nr 70/510/EWG z dnia 27 października 1970 r.

Dz.U. nr L 254 z 23.11.1970, str. 26.

- skreśla się wyrazy „Norwegia: Garanti - Instituttet for Eksportkreditt”.

IX. POLITYKA SOCJALNA

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r.

Dz.U. nr L 149 z 5.07.1971, str. 2.

- a) wyraz „sześćdziesiąt” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”;
- b) załącznik 1: wyrazy

„I. NORWEGIA

Brak.

J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak.”

skreśla się i zastępuje wyrazami:

„I. WIELKA BRYTANIA

Brak.”

- c) załącznik II część A i B otrzymują brzmienie:

„A.

Postanowienia Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych utrzymane w mocy pomimo przepisów art. 6 rozporządzenia (art. 7 ust. 2 lit. c) rozporządzenia)

1. BELGIA - DANIA

Brak konwencji

2. BELGIA - NIEMCY

- a) Art. 3 i 4 Protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji ogólnej).

3. BELGIA - FRANCJA

- a) Art. 13, 16 i 23 Porozumienia uzupełniającego z dnia 17 stycznia 1948 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalni i podobnych przedsiębiorstw);
- b) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 r. (zastosowanie art. 4 ust. 2 Konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 r.);
- c) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 r. w sprawie dodatków dla starszych zatrudnionych pracowników.

4. BELGIA - IRLANDIA

Brak konwencji

5. BELGIA - WŁOCHY

Art. 29 Konwencji z dnia 30 kwietnia 1948 r.

6. BELGIA - LUKSEMBURG

Art. 3, 4, 5, 6 i 7 Konwencji z dnia 16 listopada 1959 r., jak w Konwencji z dnia 12 lutego 1964 r. (pracownicy granic).

7. BELGIA - NIDERLANDY

Brak

8. BELGIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

9. DANIA - NIEMCY

- a) Art. 3 ust. 4 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 r.,

- b) Pozycja 15 Protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji,
- c) Porozumienie uzupełniające z dnia 14 sierpnia 1953 r. do wyżej wymienionej konwencji.

10. DANIA - FRANCJA

Brak

11. DANIA - IRLANDIA

Brak konwencji

12. DANIA - WŁOCHY

Brak konwencji

13. DANIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

14. DANIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

15. DANIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

16. NIEMCY - FRANCJA

- a) Art. 11 ust. 1, art. 16 ust. 2 i art. 19 Konwencji ogólnej z dnia 10 lipca 1950 r.;
- b) Art. 9 Porozumienia uzupełniającego nr 1 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalń i podobnych przedsiębiorstw);
- c) Porozumienie uzupełniające nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- d) Pozycje I i III dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- e) Pkt 6, 7 i 8 Protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia;
- f) Pozycje II, III i IV Porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 r. (ubezpieczenia społeczne w Zagłębiu Saary).

17. NIEMCY - IRLANDIA

Brak konwencji

18. NIEMCY - WŁOCHY

- a) Art. 3 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 26 i art. 36 ust. 3 Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (ubezpieczenia społeczne);
- b) Porozumienie uzupełniające z dnia 12 maja 1953 r. do Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji).

19. NIEMCY - LUKSEMBURG

Art. 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 r. (rozstrzygnięcie sporu między Niemcami a Luksemburgiem) i art. 11 ust. 2 lit. b) Konwencji z dnia 14 lipca 1960 r. (zasiłki chorobowe i macierzyńskie dla osób, które wybrały stosowanie ustawodawstwa ich kraju pochodzenia).

20. NIEMCY - NIDERLANDY

- a) Art. 3 ust. 2 Konwencji z dnia 29 marca 1951 r.;
- b) Art. 2 i 3 Porozumienia uzupełniającego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do Konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (postanowienia w sprawie praw nabytych w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń społecznych przez niderlandzkich pracowników między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.).

21. NIEMCY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 r.;
- b) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 r.

22. FRANCJA - IRLANDIA

Brak konwencji

23. FRANCJA - WŁOCHY

- a) Art. 20 i 24 Konwencji ogólnej z dnia 31 marca 1948 r.;
- b) Wymiana listów z dnia 3 marca 1956 r. (świadczenia chorobowe dla pracowników sezonowych zatrudnionych w rolnictwie).

24. FRANCJA - LUKSEMBURG

Brak

25. FRANCJA - NIDERLANDY

Brak

26. FRANCJA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wymiana not z dnia 27 i 30 lipca 1970 r. dotycząca stanowiska w odniesieniu do zabezpieczenia społecznego nauczycieli Zjednoczonego Królestwa czasowo wykonujących swój zawód we Francji na mocy Konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 r.

27. IRLANDIA - WŁOCHY

Brak konwencji

28. IRLANDIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

29. IRLANDIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

30. IRLANDIA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

31. WŁOCHY - LUKSEMBURG

Brak

32. WŁOCHY - NIDERLANDY

Brak

33. WŁOCHY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

34. LUKSEMBURG - NIDERLANDY

Brak

35. LUKSEMBURG - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

36. NIDERLANDY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak”

„B.

Postanowienia Konwencji, z których wynikające świadczenia nie są dostępne dla osób, do których stosuje się to rozporządzenie

(art. 3 ust. 3 rozporządzenia)

1. BELGIA - DANIA

Brak konwencji

2. BELGIA - NIEMCY

- a) Art. 3 i 4 Protokołu końcowego z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 3 z dnia 7 grudnia 1957 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w Protokole uzupełniającym z dnia 10 listopada 1960 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji ogólnej).

3. BELGIA - FRANCJA

- a) Wymiana listów z dnia 29 lipca 1953 r. w sprawie zasiłków dla starszych zatrudnionych pracowników;
- b) Art. 23 Porozumienia uzupełniającego z dnia 17 stycznia 1948 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia (pracownicy kopalń i podobnych przedsiębiorstw);
- c) Wymiana listów z dnia 27 lutego 1953 r. (stosowanie art. 4 ust. 2 Konwencji ogólnej z dnia 17 stycznia 1948 r.).

4. BELGIA - IRLANDIA

Brak konwencji

5. BELGIA - WŁOCHY

Brak

6. BELGIA - LUKSEMBURG

Brak

7. BELGIA - NIDERLANDY

Brak

8. BELGIA - WIELKA BRYTANIA

Brak

9. DANIA - NIEMCY

a) Art. 3 ust. 4 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 14 sierpnia 1953 r.,

b) Pozycja 15 Protokołu końcowego do wyżej wymienionej konwencji,

c) Porozumienie uzupełniające z dnia 14 sierpnia 1953 r. do wyżej wymienionej konwencji.

10. DANIA - FRANCJA

Brak

11. DANIA - IRLANDIA

Brak konwencji

12. DANIA - WŁOCHY

Brak konwencji

13. DANIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

14. DANIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

15. DANIA - WIELKA BRYTANIA

Brak konwencji

16. NIEMCY - FRANCJA

- a) Art. 16 ust. 2 i art. 19 Układu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r.;
- b) Porozumienie uzupełniające nr 4 z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia, jak w dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- c) Tytuły I i III dodanej sekcji nr 2 z dnia 18 czerwca 1955 r.;
- d) Pkt. 6, 7 i 8 Protokołu ogólnego z dnia 10 lipca 1950 r. do Konwencji ogólnej z tego samego dnia;
- e) Tytuły II, III i IV Porozumienia z dnia 20 grudnia 1963 r. (ubezpieczenia społeczne w Zagłębiu Saary).

17. NIEMCY - IRLANDIA

Brak konwencji

18. NIEMCY - WŁOCHY

- a) Art. 3 ust. 2 i art. 26 Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (ubezpieczenia społeczne);
- b) Porozumienie uzupełniające z dnia 12 maja 1953 r. do Konwencji z dnia 5 maja 1953 r. (płatność emerytur za okres poprzedzający wejście w życie Konwencji).

19. NIEMCY - LUKSEMBURG

Art. 4, 5, 6 i 7 Traktatu z dnia 11 lipca 1959 r. (rozstrzygnięcie sporu między Niemcami a Luksemburgiem).

20. NIEMCY - NIDERLANDY

- a) Art. 3 ust. 2 Konwencji z dnia 29 marca 1951 r.;
- b) Art. 2 i 3 Porozumienia uzupełniającego nr 4 z dnia 21 grudnia 1956 r. do Konwencji z dnia 29 marca 1951 r. (postanowienia w sprawie praw nabytych w ramach niemieckiego systemu ubezpieczeń społecznych przez niderlandzkich pracowników między dniem 13 maja 1940 r. a dniem 1 września 1945 r.).

21. NIEMCY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

- a) Art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczeń społecznych z dnia 20 kwietnia 1960 r.;

- b) Art. 2 ust. 5 i art. 5 ust. 2-6 Konwencji w sprawie ubezpieczenia na wypadek bezrobocia z dnia 20 kwietnia 1960 r.

22. FRANCJA - IRLANDIA

Brak konwencji

23. FRANCJA - WŁOCHY

- a) Art. 20 i 24 Konwencji ogólnej z dnia 31 marca 1948 r.;

- b) Wymiana listów z dnia 3 marca 1956 r. (świadczenia chorobowe dla pracowników sezonowych zatrudnionych w rolnictwie).

24. FRANCJA - LUKSEMBURG

Brak

25. FRANCJA - NIDERLANDY

Brak

26. FRANCJA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Wymiana not z dnia 27 i 30 lipca 1970 r. dotycząca stanowiska w odniesieniu do zabezpieczenia społecznego nauczycieli Zjednoczonego Królestwa czasowo wykonujących swój zawód we Francji na mocy Konwencji kulturalnej z dnia 2 marca 1948 r.

27. IRLANDIA - WŁOCHY

Brak konwencji

28. IRLANDIA - LUKSEMBURG

Brak konwencji

29. IRLANDIA - NIDERLANDY

Brak konwencji

30. IRLANDIA - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

31. WŁOCHY - LUKSEMBURG

Brak

32. WŁOCHY - NIDERLANDY

Brak

33. WŁOCHY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

34. LUKSEMBURG - NIDERLANDY

Brak

35. LUKSEMBURG - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak

36. NIDERLANDY - ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Brak”

- d) W załączniku III : wyrazy

„I. NORWEGIA

Nie stosuje się.

J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Ustawa z dnia 14 lipca 1971 r. w sprawie świadczeń inwalidzkich.”

skreśla się i zastępuje:

„I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

Ustawa z dnia 14 lipca 1971 w sprawie świadczeń inwalidzkich”

- e) tekst, który zmienia i uzupełnia załącznik V

Skreśla się akapit I. Norwegia.

Pozycja akapitu

„J. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO” otrzymuje brzmienie:

„I. ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO”

3. Decyzja Rady z dnia 25 sierpnia 1960 r.

Dz.U. nr 56 z 31.08.1960, str. 1201.

zmieniona:

- decyzją Rady nr 68/118/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r.
Dz.U. nr 91 z 12.04.1968, str. 25.
- a) wyraz „sześćdziesiąt” zastępuje się wyrazami „pięćdziesiąt cztery”.
- b) wyraz „dziesięć” zastępuje się wyrazem „dziewięć”.

4. Decyzja Rady nr 63/688/EWG z dnia 18 grudnia 1963 r.

Dz.U. nr 190 z 30.12.1963, str. 3090.

zmieniona:

- decyzją Rady nr 68/189/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r.
Dz.U. nr L 91 z 12.04.1968, str. 26.
- liczbę „60” zastępuje się liczbą „54”.

5. Decyzja przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Specjalnej Radzie Ministrów dnia 9 lipca 1957 r.

Dz.U. nr 28 z 31.08.1957, str. 487.

zmieniona:

- decyzją przedstawicieli rządów Państw Członkowskich zebranych w Specjalnej Radzie Ministrów dnia 11 marca 1965 r.
Dz.U. nr 46 z 22.03.1965, str. 698.
- a) liczbę „40” zastępuje się liczbą „36”
- b) wyraz „siedem” zastępuje się wyrazem „sześć”
- c) wyrazy „dwadzieścia sześć” zastępuje się wyrazami „dwadzieścia cztery”
- d) wyrazy „dwadzieścia jeden” zastępuje się wyrazem „dziewiętnaście”.

6. Dyrektywa Rady nr 68/360/EWG z dnia 15 października 1968 r.

Dz.U. nr L 257 z 19.10.1968, str. 13.

- skreśla się wyraz “Norweg(owie)”.

X. BARIERY TECHNICZNE

1. Dyrektywa Rady nr 69/493/EWG z dnia 15 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 326 z 29.12.1969, str. 36.

- skreśla się wyrazy:

„krystall 30%”

„krystall 24%”

„krystallin” (dwukrotnie).

2. Dyrektywa Rady nr 70/156/EWG z dnia 6 lutego 1970 r.

Dz.U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1.

- a) skreśla się wyrazy „- typegodkjenning, w prawie norweskim”.
- b) wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

9. Dyrektywa Rady nr 70/388/EWG z dnia 27 lipca 1970 r.

Dz.U. nr L 176 z 10.08.1970, str. 12.

- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.

10. Dyrektywa Rady nr 71/127/EWG z dnia 1 marca 1971 r.

Dz.U. nr L 68 z 22.03.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy „i litera N dla Norwegii”.

12. Dyrektywa Rady nr 71/316/EWG z dnia 26 lipca 1971 r.

Dz.U. nr L 202 z 6.09.1971, str. 1.

- a) skreśla się (dwukrotnie) wyrazy „i litera N dla Norwegii”

b) wyrazy „czterdzieści trzy” zastępuje się wyrazami „czterdzieści jeden”.

14. Dyrektywa Rady nr 71/347/EWG z dnia 12 października 1971 r.

Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 1.

- skreśla się wyrazy „EØF - masse av hektoliter korn”.

15. Dyrektywa Rady nr 71/348/EWG z dnia 12 października 1971 r.

Dz.U. nr L 239 z 25.10.1971, str. 9.

- skreśla się wyrazy „1 norweska øre”.

XIII. STATYSTYKI

2. Dyrektywa Rady nr 69/467/EWG z dnia 8 grudnia 1969 r.

Dz.U. nr L 323 z 24.12.1969, str. 7.

a) liczbę „76” zastępuje się liczbą „72”.

b) skreśla się wyrazy „NORWESKIE

120 Østre handelsfelt

121 Vestre handelsfelt

122 Midtre handelsfelt

123 Nordre handelsfelt”.

c) w akapicie „ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO” wprowadza się następujące zmiany:

„ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

120 Region Południowo - Zachodni

121 Region Południowo - Wschodni

122 Walia i Monmouthshire

123 West Midlands

124 East Midlands

125 East Anglia

126 Region Północno - Zachodni

127 Yorkshire i Humberside

128 Region Północny

129 Szkocja

130 Irlandia Północna.”

XIV. SPRAWY RÓŻNE

1. Rozporządzenie Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r.

Dz.U. nr 17 z 6.10.1958, str. 385.

a) skreśla się wyrazy „i norweskie”

b) wyraz „siedem” zastępuje się wyrazem „sześć” (dwukrotnie).

2. Decyzja Rady EWG i EWEA z dnia 15 maja 1959 r.

Dz.U. nr 861 z 17.08.1959, str. 59.

- wyraz „dziesięć” zastępuje się wyrazem „dziewięć”.

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1975 r.

zmieniającą dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(75/379/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony decyzją 68/361/EWG², wyraża swoją opinię zgodnie z procedurami, których ważność została ograniczona do 30 miesięcy, począwszy od daty przedstawienia pierwszego wniosku o wydanie opinii do wymienionego Komitetu;

po raz pierwszy sprawa została przekazana Komitetowi w dniu 22 grudnia 1972 r.; okres, jaki minął do tej pory, jest niewystarczający do podjęcia ostatecznej decyzji i, uwzględniając ważność wcześniej wymienionych procedur, powinien być jedynie czasowo przedłużony,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W następujących artykułach wyrazy „30 miesięcy” zostają zastąpione wyrazami „102 miesiące”:

- art. 14 dyrektywy Rady 64/432/EWG³ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/383/EWG⁴;
- art. 9b dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;

¹ Dz.U. nr C 111 z 20.05.1975, str. 26.

² Dz.U. nr L 225 z 18.10.1988, str. 23.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 36.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

- art. 13 dyrektywy Rady 71/118/EWG⁶ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 10 dyrektywy Rady 72/461/EWG⁷ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 31 dyrektywy Rady 72/462/EWG⁸ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1975 r.

W imieniu Rady

M. A. CLINTON

Przewodniczący

---

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

DYREKTYWA RADY

z dnia 10 lipca 1975 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(75/431/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100;

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

wprowadzenie wspólnej organizacji rynku w sektorze mięsa drobiowego nie przyniesie oczekiwanych efektów, dopóki przeszkodą w handlu będą różnice istniejące między wymogami zdrowotnymi dotyczącymi mięsa drobiowego w Państwach Członkowskich; dyrektywa Rady 71/118/EWG³ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmieniona dyrektywą 74/387/EWG⁴, nie doprowadziła do usunięcia wszystkich różnic, gdyż nie zawierała żadnych przepisów dotyczących pomieszczeń do rozbioru; normy higieny i nadzoru stosowane w tych pomieszczeniach powinny być ujednolicone;

podobnie, jak ma to miejsce w przypadku rzeźni, Państwa Członkowskie powinny zachować prawo do zatwierdzania pomieszczeń do rozbioru i zapewniania zgodności z warunkami, od których taka zgoda jest uzależniona;

w świetle obecnej sytuacji dotyczącej metod produkcji niektórych gatunków mięsa drobiowego, a także w celu łatwiejszego dostosowywania niektórych przepisów do wymogów dyrektywy, niezbędne jest upoważnienie Państw Członkowskich do wydłużania okresów dostosowawczych oraz utrzymania owych metod, w szczególności w odniesieniu do patroszenia; ponadto, ponieważ do wprowadzenia w życie niektórych przepisów konieczne są znaczne dostosowania w zakresie struktur i administracji, Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia odstępstw;

wdrażanie zasad dyrektywy 71/118/EWG ujawniło potrzebę zmiany niektórych przepisów

---

¹ Dz.U. nr C 127 z 18.10.1974, str. 29.

² Dz.U. nr C 116 z 30.10.1974, str. 31.

³ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 1.

niniejszej dyrektywy w świetle nabytych doświadczeń;

w celu umożliwienia dodatkowych badań procesów chłodzenia mięsa drobiowego, data wprowadzenia zakazu procesu chłodzenia metodą wirówkową powinna zostać przesunięta;

przydatne byłoby ustalenie szybkiej i skutecznej procedury, dzięki której można dokonać pewnych zmian technicznych w odniesieniu do niektórych ustaleń oraz określić normy wdrażania;

powinny zostać wprowadzone mechanizmy kontrolne Wspólnoty celem zapewnienia jednolitego stosowania norm określonych niniejszą dyrektywą we wszystkich Państwach Członkowskich; procedura takich kontroli powinna być przewidziana w ramach procedury wspólnotowej Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa Rady 71/118/EWG ulega zmianie zgodnie z następującymi artykułami.

Artykuł 2

Artykuł 2 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „tusza” oznacza tuszę ubitego drobiu po okrwawieniu, oskubaniu z piór i wypatroszeniu; jednakże usunięcie nerek i części łap na poziomie stępu oraz głowy nie jest obowiązkowe;
- b) „części tuszy” oznacza części tuszy, zgodnie z definicją w lit. a);
- c) „podroby” oznaczają świeże mięso, inne niż mięso tuszy, określone w lit. a), nawet, jeżeli jest naturalnie połączone z tuszą, a także łeb i łapy w przypadku, gdy występują oddzielnie od korpusu;
- d) „wnętrzości” oznaczają podroby z klatki piersiowej, jamy brzusznej i jamy miednicy, włączając tchawicę i przelyk, w miarę potrzeby, podgardle;
- e) „badanie przedubojowe” oznacza badanie żywego drobiu przeznaczonego do uboju, zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VI;
- f) „badanie poubojowe” oznacza badanie drobiu ubitego w rzeźni, bezpośrednio po uboju, zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VI;
- g) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego;

- h) „asystent” oznacza przeszkoloną osobę oficjalnie wyznaczoną przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
- i) „kraj wywozu” oznacza Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso drobiowe wysyłane jest do innego Państwa Członkowskiego;
- j) „kraj przeznaczenia” oznacza Państwo Członkowskie, do którego wysyłane jest świeże mięso drobiowe z innego Państwa Członkowskiego;
- k) „przesyłka” oznacza ilość mięsa objęta tym samym świadectwem;
- l) „zakład” oznacza rzeźnię lub zakład rozbioru zatwierdzony zgodnie z art. 5.”

Artykuł 3

Artykuł 3 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby do handlu dopuszczone było tylko świeże mięso drobiowe, które, bez uszczerbku dla art. 11, 15, 15a i 16, spełnia następujące warunki:

A. W przypadku tuszek i odpadów:

- a) pochodzi z rzeźni zatwierdzonej i nadzorowanej zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) pochodzi ze zwierzęcia rzeźnego, które poddany badaniu przedubojowemu, przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z przepisami art. 4 i uznane, po przeprowadzeniu tego badania, za nadające się do uboju do celów handlu świeżym mięsem drobiowym;
- c) poddano je przetwarzaniu z zachowaniem należytych warunków sanitarnych, zgodnie z przepisami załącznika I rozdział V;
- d) zostało poddane badaniu poubojowemu przeprowadzonemu przez urzędowego lekarza weterynarii lub asystentów, zgodnie z art. 4, i uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z przepisami załącznika I rozdział VII;
- e) opatrzone zostało znakiem potwierdzającym zgodność z przepisami załącznika I rozdział X; i gdzie stosowne, można podjąć decyzję o zmianie lub uzupełnieniu przepisów niniejszego rozdziału zgodnie z procedurą art. 12a, uwzględniając, w szczególności, różne formy prezentacji stosowane w handlu, przy założeniu, że są zgodne z zasadami higieny; w szczególności, niezależnie od przepisów rozdziału X, zgodne z warunkami, w jakich wprowadzane do obrotu są duże opakowania tusz, części tusz lub odpadów, które nie zostały oznakowane, i zgodnie z art. 44.3 lit. a) rozdział X, mogą być zatwierdzone, zostaną określone zgodnie z tą procedurą po raz pierwszy

przed dniem 1 lipca 1976 r.;

- f) zgodnie z przepisami załącznika I rozdział XII, przechowywane jest po badaniu poubojowym, w należytych warunkach sanitarnych w zakładach lub chłodniach, określonych w art. 5b;
- g) zostało stosownie zapakowane zgodnie z rozdziałem XIII załącznika I; jeśli stosowano opakowanie ochronne, musi ono spełniać wymagania tego samego rozdziału; tam gdzie stosowne, możliwe jest podjęcie decyzji o zmianie lub uzupełnieniu przepisów niniejszego rozdziału zgodnie z procedurą określoną w art. 12a, uwzględniając w szczególności różne formy prezentacji stosowane w handlu, przy założeniu, że są zgodne z zasadami higieny; jednak przepisy przyjęte w ramach tej procedury, odnoszące się do stopnia przezroczystości i zabarwienia opakowań ochronnych nie powinny doprowadzać do sytuacji, w której znaki lub pisemna informacja, wymagana lub dopuszczana przez reguły wspólnotowe, nie występują na opakowaniach;
- h) były przewożone zgodnie z rozdziałem XIV załącznika I.

B. W przypadku części tusz lub mięsa bez kości, elementy te:

- a) zostały pokrojone w zakładzie rozbioru zatwierdzonym i nadzorowanym, zgodnie z art. 5 ust. 1;
- b) zostały pokrojone i uzyskane zgodnie z w wymaganiami rozdziału VIII załącznika I i pochodzą ze:
  - świeżego mięsa zwierząt ubitych w Państwach Członkowskich i spełniających wymagania niniejszej dyrektywy,
  - świeżego mięsa przywożonego z Państwa Członkowskiego i spełniającego wymogi niniejszej dyrektywy,
  - świeżego mięsa przywiezionego z państw trzecich zgodnie z warunkami przewidzianymi w przepisach wspólnotowych dla przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich;
- c) były przechowywane w warunkach zgodnych z załącznikiem I rozdział XII;
- d) były przedmiotem kontroli urzędowego lekarza weterynarii, zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- e) spełnia wymagania A lit. c), e), g) i h).

2. Jeśli zakład rozbioru używa świeżego mięsa innego niż mięso drobiowe, musi stosować się do odpowiednich norm wspólnotowych.

3. Z handlu wyłączone jest:

- a) świeże mięso drobiowe poddane działaniu wody utlenionej lub innych substancji odbarwiających bądź naturalnych lub sztucznych barwników;
- b) świeże mięso drobiowe poddane działaniu antybiotyków lub substancji konserwujących bądź zmiękczejących.

4. Jednakże, jeżeli zezwoli na to kraj przeznaczenia warunki, określone w ust. 1 A i B nie obowiązują w przypadku mięsa nie przeznaczonego do spożycia przez ludzi; w tym wypadku kraj przeznaczenia podejmie wszelkie działania, w celu uniknięcia użycia mięsa do celów innych niż te, do których jest przeznaczone.

5. Warunków przewidzianych w ust. 1 A nie stosuje się do świeżego mięsa drobiowego, które w odosobnionych przypadkach dostarczane jest przez producenta drobiu bezpośrednio ostatecznemu konsumentowi na jego własny użytek, bez przeznaczenia do sprzedaży obnośnej, wysyłkowej lub na targu.

Jednakże do dnia 15 sierpnia 1981 r., bez względu na poprzednie akapity, Państwa Członkowskie mogą zatwierdzać dostawy świeżego mięsa drobiowego w małych ilościach przez rolników hodujących drób na małą skalę,

- bezpośrednio do końcowego konsumenta na targu położonym najbliżej hodowli,
- lub do sprzedawców detalicznych sprzedających omawiane produkty bezpośrednio końcowym konsumentom, przy założeniu, że sprzedawcy ci prowadzą działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w sąsiedztwie.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego, sprzedaży na targu. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne kroki w celu zapewnienia kontroli zdrowotnych takich transakcji.

6. Wymagania dotyczące magazynowania, ustanowione w ust. 1 A lit. f) i B lit. c), nie mają zastosowania w przypadku magazynowania w zakładach lub w pomieszczeniach przylegających do zakładu, w których tuszki i półciętowane, pozbawione kości mięso drobiowe dostarczane jest bezpośrednio do końcowego konsumenta.

Wymagania dotyczące magazynowania ustanowione w ust. 1 A lit. g) nie mają zastosowania w przypadku tusz nie pakowanych pojedynczo, przywożonych do zakładu lub do pomieszczeń przylegających do zakładu, o których mowa powyżej, w celu pakowania i dostawy bezpośrednio do końcowego konsumenta.

7. Wymagania ustanowione w ust. 1 B nie mają zastosowania w przypadku świeżego mięsa drobiowego, zapakowanego lub nie, jeżeli ćwiartowanie lub filetowanie przeprowadza się w pomieszczeniach, w których mięso jest sprzedawane czy używane lub w przylegających pomieszczeniach, w celu dostarczenia ich bezpośrednio do końcowego konsumenta, z wyłączeniem sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub sprzedaży na targu.”

Artykuł 2 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 4

1. Podczas przeprowadzania badania przedubojowego i poubojowego, kontroli zdrowotnych poćwiartowanego mięsa określonych w załączniku I rozdział IX, oraz nadzorowania warunków sanitarnych, które spełniać powinien dany zakład, urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać jego asystent, pod warunkiem, że pracuje pod jego nadzorem. Zgodnie z rozdziałem III i V załącznik I, urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą pomagać asystenci, działający na jego odpowiedzialność i pod jego nadzorem.

2. Asystentami mogą być jedynie osoby, które spełniają warunki określone w załączniku II. Rada, działając na wniosek Komisji, ustanawia bardziej szczegółowe przepisy dotyczące poziomu szkolenia wymaganego w stosunku do asystentów, zgodnie z załącznikiem II art. 1 lit. b) i d) oraz art. 4.

3. Asystenci mogą pomagać urzędowemu lekarzowi weterynarii tylko w następujących działaniach:

- nadzorowanie stosowania zasad sanitarnych, określonych w załączniku I rozdziały III i V,
- sprawdzanie czy w czasie badania przedubojowego nie znaleziono żadnych objawów, określonych w załączniku I rozdział IV nr 16,
- upewnianie się, że w trakcie poubojowego badania zdrowotnego nie zachodzą okoliczności wymienione w załączniku I rozdział VII nr 32,
- kontrole zdrowotne poćwiartowanego mięsa określone w załączniku I rozdział IX,
- nadzór nad pojazdami transportowymi lub kontenerami oraz warunkami załadunku określonymi w rozdziale XIV nr 53.”

Artykuł 5

Artykuł 5 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Wszystkie zatwierdzone rzeźnie i zakłady rozbioru rejestruje się na oddzielnych wykazach, na których każda rzeźnia i zakład rozbioru posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Każde Państwo Członkowskie przekaże wykazy zakładów przez siebie zatwierdzonych innym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Komisja zapewnia publikację wykazu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Zakład może być zatwierdzony przez Państwo Członkowskie jedynie pod warunkiem realizacji w każdym pojedynczym przypadku przepisów niniejszej dyrektywy, a w szczególności następujących:

- a) dotyczących rzeźni: rozdział I i III załącznika I;
- b) dotyczących zakładów rozbioru: rozdział II i III załącznika I.

Państwo Członkowskie cofa zatwierdzenie, jeżeli warunki, określone w trzecim akapicie, nie są już spełniane. Państwo Członkowskie rozważy wnioski wyciągnięte z inspekcji przeprowadzonej zgodnie z art. 5a. O wycofaniu zatwierdzenia zostaną poinformowane inne Państwa Członkowskie oraz Komisja.

2. Urzędowy lekarz weterynarii jest odpowiedzialny za kontrolę zakładów. Jedynie przy wykonywaniu technicznych czynności może skorzystać z pomocy specjalnie wyszkolonych asystentów.

Szczegółowe zasady, regulujące takie wspomaganie zostaną ustalone zgodnie z procedurą, przewidzianą w art. 12a.

3. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że w rzeźni innego Państwa Członkowskiego warunki zatwierdzenia nie są lub przestały być przestrzegane, powiadamia o tym Komisję oraz właściwy organ centralny tego państwa.

Komisja niezwłocznie uruchomi procedurę określoną w art. 5a. W przypadku potwierdzenia tego przez ekspertyzę, Państwa Członkowskie będą mogły, zgodnie z procedurą art. 12, zakazać sprowadzania produktów z tego zakładu na ich terytorium.

Stosownie do procedury przewidzianej w art. 12 upoważnienie to może zostać cofnięte, jeżeli ustalenia kolejnej ekspertyzy, przeprowadzonej zgodnie z warunkami określonymi w art. 5a, usprawiedliwią takie cofnięcie.”

Artykuł 6

Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Biegli lekarze weterynarii z Państw Członkowskich oraz Komisja przeprowadzają regularne kontrole na miejscu, by zapewnić, że zatwierdzone zakłady rzeczywiście stosują przepisy niniejszej dyrektywy, w szczególności załącznik I rozdziały I, II i III. Składają oni Komisji sprawozdania z takich kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Komisja, działając na wniosek Państw Członkowskich, mianuje biegłych lekarzy weterynarii z Państw Członkowskich, którzy są odpowiedzialni za kontrole; muszą oni być obywatelami państwa innego niż to, w którym przeprowadzana jest kontrola i, w przypadku przewidzianym w art. 5 ust. 3 i 4, innego niż państwa zaangażowane w spór.

Kontrole są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokryje poniesione koszty.

Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, w szczególności częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, wskazanych w akapicie pierwszym, zasad mianowania urzędowych lekarzy weterynarii oraz procedury, do której muszą się stosować przy sporządzaniu sprawozdań, są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 12a.”

„Artykuł 5b

Chłodnie mieszczące się poza terenem rzeźni lub zakładu ćwiartującego pozostają, w odniesieniu do przechowywania świeżego mięsa drobiowego, pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego, na terytorium którego znajduje się chłodnia składowa, odpowiedzialny jest za zatwierdzenie chłodni, w której przechowuje się świeże mięso drobiowe oraz za cofnięcie zatwierdzenia.”

Artykuł 7

Artykuł 6 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

Bez uszczerbku dla art. 3 ust. 3 oraz do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie wpływa na stosowanie przepisów Państw Członkowskich dotyczących:

- a) warunków dotyczących zatwierdzania chłodni składowych, określonych w art. 5 lit. b) oraz możliwości cofnięcia takiego zatwierdzenia;
- b) przetwarzania mięsa drobiowego z użyciem substancji, które mogą spowodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego stanie się niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzi, oraz wchłaniania przez drób takich substancji jak: antybiotyki, estrogeny, tyreostatyki, substancje zmiękczające, pestycydy, herbicydy lub substancje zawierające arsenik lub antymon.
- c) dodawania do świeżego mięsa drobiowego obcych substancji oraz poddawaniu ich działaniu promieniowania jonowego lub ultrafioletowego.

Artykuł 8

W artykule 8 słowa: „rozdział VIII” otrzymują brzmienie „rozdział XI”.

Artykuł 9

W artykule 9 słowa: „art. 5 ust. 3 akapit drugi zdanie drugie”, otrzymują brzmienie „art. 5 ust. 4”.

Artykuł 10

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. W przypadku, gdy procedury ustanowione w niniejszym artykule mają być zastosowane, sprawy bezzwłocznie powinny być przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r., zwanego dalej „Komitetem”.

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są ważne zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków, jakie mają zostać przyjęte. Komisja dostarczy swoją opinię na temat tych działań, w czasie określonym przez Przewodniczącego, przy uwzględnieniu pilności badanej kwestii. Opinie będą podejmowane większością 41 głosów.

4. Jeżeli środki są zgodne ze stanowiskiem Komitetu, Komisja niezwłocznie przyjmuje je i wprowadza w życie. Jeżeli środki są niezgodne ze stanowiskiem Komitetu lub, gdy Komitet nie przedstawi swojego stanowiska na dany temat, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie środki, które mają być przyjęte. Rada uchwała te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia tej propozycji Radzie, nie przyjmie ona tych środków, Komisja przyjmuje projektowane środki i stosuje je niezwłocznie, z wyjątkiem wypadków, gdy Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.”

Artykuł 11

Artykuł 14 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie zabraniają stosowanego obecnie procesu chłodzenia wirówkowego. Zakaz ten obowiązuje jedynie 18 miesięcy po przedłożeniu sprawozdania, określonego w ust. 2, i nie później niż od dnia 1 stycznia 1978 r.

2. Po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego Komisja przedłoży Radzie, przed dniem 1 lipca 1976 r., sprawozdanie dotyczące procesów chłodzenia, których nie obejmuje zakaz z ust. 1.”

Artykuł 12

Artykuł 15 dyrektywy otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych dotyczących przywozu świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich Państwa Członkowskie stosują do takiego przywozu przepisy, które są przynajmniej równoważne z przepisami, wynikającymi z niniejszej dyrektywy.

Przywożone świeże mięso drobiowe może być przeznaczone na handel w granicach przywożącego Państwa Członkowskiego. Nie może ono w żadnym wypadku nosić znakowania, określonego w załączniku I rozdział X, zaś jeżeli jest poćwiartowane i pozbawione kości, musi być traktowane zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. b).

Jeżeli chodzi o handel wewnątrzspółnotowy, podlega on przepisom krajowym Państw Członkowskich”

Artykuł 13

Dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, Rada ustali, przed dniem 31 grudnia 1976 r., przepisy dotyczące świeżego mięsa, które zostało posiekane, zmielone lub w podobny sposób pokrojone. Komisja przedłoży Radzie wniosek przed dniem 31 lipca 1976 r. Do momentu wejścia w życie przepisów przyjętych w ten sposób przez Radę mięso, określone w niniejszym artykule będzie nadal podlegało ustawodawstwu krajowemu.

Artykuł 15b

Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, ustali przed dniem 1 stycznia 1978 r. temperaturę, jaka ma obowiązywać podczas rozbioru, filetowania i pakowania. Jednocześnie ostatnia z wymienionych czynności ma odpowiadać załącznikowi I rozdział XIII nr 47 i 48, bez uszczerbku dla przepisu załącznika I rozdział VIII nr 37 akapit drugi i trzeci.”

Artykuł 14

W art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

- a) wyrazy „i art. 16a” dodaje się po zdaniu „bez uszczerbku dla przepisów art. 14”;
- b) w punkcie b) wyrazy „w nieprzekraczalnym terminie pięciu lat od ogłoszenia niniejszej dyrektywy” otrzymują brzmienie „1 stycznia 1977 r.”.

Artykuł 15

Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Jednakże, jeżeli chodzi o świeże mięso drobiowe uzyskane i wprowadzane do obrotu na ich terytorium, bez względu na przepisy art. 16 lit. b),

- a) Państwa Członkowskie mogą, przed końcem okresu, określonego w art. 16 lit. b), przydzielić rzeźniom lub zakładom rozbioru na ich terytorium, które wykonywały w tę czynność przed dniem 15 lutego 1975 r., i które wyraźnie o to wnoszą:

- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1977 r., na zastosowanie się do przepisów załącznika I rozdziały I i II,
- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1979 r., na zastosowanie się do przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących nadzoru nad zakładami i nad zarządzonymi badaniami przed i poubojowymi,
- dodatkowy okres, najpóźniej do dnia 15 sierpnia 1981 r., na zastosowanie się do przepisów dotyczących uboju i patroszenia, zawartych w załączniku I rozdział V,

Państwa Członkowskie niezwłocznie prześlą Komisji wykaz rzeźni i zakładów rozbioru, którym przyznano zwolnienia, wraz ze wszystkimi poprawkami do rozporządzeń regulujących.

- b) Roczne badanie medyczne określone w załączniku I rozdział III nr 12, są obowiązkowe dopiero od dnia ustalonego przez Radę, działającą jednomyślnie na wniosek Komisji, przed dniem 15 lutego 1980 r.;

w odniesieniu do nadzorowania pomieszczeń do rozbioru i magazynowania, interwencja urzędowego lekarza weterynarii, przewidzianego w niniejszej dyrektywie, jest obowiązkowa, począwszy jedynie od dnia ustalonego przez Radę, stanowiącą jednomyślnie na wniosek Komisji.

Wszędzie tam, gdzie mają odniesienie w niniejszym akapicie klauzule dotyczące uchylenia, znakowanie określone w załączniku I rozdział X, są zakazane.”

Artykuł 16

Załącznik I otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

WYMOGI HIGIENICZNE DLA RZEŹNI

1. Rzeźnia musi posiadać, co najmniej:
  - a) pomieszczenie lub miejsce pod dachem dostatecznie duże i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, w którym przeprowadza się badanie przedubojowe drobiu;
  - b) specjalne pomieszczenie łatwe do czyszczenia i dezynfekcji, przeznaczone wyłącznie dla drobiu chorego lub podejrzanego o występowanie u niego choroby;
  - c) pomieszczenie rzeźnicze wystarczająco duże do ogłuszania zwierząt podczas uboju i wykrwawiania oraz oskubania i sparzania, tak by można było je przeprowadzać w oddzielnych pomieszczeniach. Każde przejście między rzeźnią a pomieszczeniem lub przestrzenią, określone w lit. a), z wyjątkiem wąskiego

przejścia przeznaczonego wyłącznie drobiu poddanego ubojowi, musi być wyposażone w automatycznie zamykane drzwi;

- d) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania, wystarczająco duże, aby czynności te wykonać w miejscu odpowiednio oddalonym od innych stanowisk pracy lub oddzielonym od nich przegrodą, by zapobiec zakażeniu. Każde przejście między pomieszczeniami do patroszenia, przygotowywania i uboju, z wyjątkiem wąskiego przejścia przeznaczonego wyłącznie dla drobiu poddanego ubojowi, musi być wyposażone w automatycznie zamykane drzwi;
- e) pomieszczenie, z którego dokonywana jest wysyłka, o ile jest ono potrzebne;
- f) dostatecznie duże pomieszczenie lub pomieszczenia chłodnicze lub zamrażarki;
- g) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- h) specjalne zamykane pomieszczenia przeznaczone odpowiednio do przechowywania mięsa zatrzymanego oraz mięsa niezdrowego uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi oraz odpadów, gdy mięso takie i odpady nie są codziennie usuwane z rzeźni;
- i) specjalne pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do technicznej obróbki lub niszczenia mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 32 i mięsa, które zgodnie z nr 33 nie jest przeznaczone do spożycia przez ludzi, odpadów i wtórnych produktów uboju, przeznaczonych do użytku przemysłowego, jeżeli taka obróbka lub niszczenie odbywa się w zakładzie;
- j) szatnie, umywalki, natryski i toalety spłukiwane strumieniem wody, toalety nie mogą bezpośrednio wychodzić na pomieszczenia pracownicze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, materiały do mycia i odkażania dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet. Od dnia 15 lutego 1980 r. muszą być wyposażone w krany nie obsługiwane ręcznie;
- k) specjalnie przygotowane miejsca na obornik, o ile nie jest on natychmiast usuwany z zachowaniem zasad sanitarnych;
- l) miejsce i odpowiednie urządzenia do czyszczenia i dezynfekcji klatek i pojazdów;
- m) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do świadczenia usług weterynaryjnych;
- n) w pomieszczeniach pracowniczych odpowiednie urządzenia do mycia i odkażania rąk i narzędzi; urządzenia te powinny znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; do urządzeń tych powinna być doprowadzona ciepła i zimna woda bieżąca, powinny znajdować się tam środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; do czyszczenia narzędzi nie należy używać wody, której temperatura jest niższa od + 82° C;

- o) urządzenia pozwalające na skuteczne przeprowadzenie, w każdej chwili, badania weterynaryjnego przewidzianego niniejszą dyrektywą;
- p) odpowiedni mur otaczający lub inne sposoby ogrodzenia;
- q) bez uszczerbku dla przepisów lit. a), b), c) i d), odpowiednie rozdzielenie sektora brudnego od sektora czystego;
- r) w pomieszczeniach wymienionych w lit. a)–j):
  - podłoga z materiałów nieprzepuszczalnych, łatwa do czyszczenia i dezynfekcji oraz nie ulegająca gniciu, zaprojektowana w taki sposób, aby umożliwiać łatwy odpływ wody,
  - gładkie ściany z jasnym, kolorowym, zmywalnym pokryciem lub pomalowane do wysokości, co najmniej 2 metrów, w których kąty i rogi są zaokrąglone;
- s) odpowiedni system wentylacyjny i, w miarę potrzeby, system odparowywania wody;
- t) w pomieszczeniach dla żywego lub ubitego drobiu naturalne lub sztuczne oświetlenie, które nie powoduje zmiany kolorów;
- u) instalacja doprowadzająca pod ciśnieniem dostateczną ilość tylko wody pitnej; jednakże dopuszcza się dopływ wody nie przeznaczonej do picia w wyjątkowych przypadkach do produkcji pary, w celach przeciwpożarowych, jako element sprzętu chłodniczego oraz do hydraulicznego usuwania piór, pod warunkiem, że podjęte zostaną odpowiednie kroki uniemożliwiające skażenie oraz że użyte w tej instalacji rury uniemożliwiają użycia tej wody w innych celach.

Rury z wodą nie przeznaczoną do picia muszą być wyraźnie oddzielone od rur z wodą pitną i nie mogą przechodzić przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso.

Jednakże, do dnia 15 lutego 1980 r., możliwa będzie zgoda, w wyjątkowych przypadkach, na przeprowadzenie rur z wodą nie przeznaczoną do picia przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso, w rzeźniach działających przed dniem 15 lutego 1975 r., pod warunkiem, że na odcinkach rur znajdujących się w rzeczonych pomieszczeniach nie ma kranów i ujęć.

- v) odpowiednie doprowadzenie gorącej wody pitnej;
- w) instalacja odprowadzająca ścieki, zgodna z wymogami sanitarnymi;
- x) odpowiednie urządzenia chroniące przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie, itp.;
- y) narzędzia i sprzęt roboczy oraz sprzęt, który styka się ze drobiem podczas przechowywania, wykonany z nierdzewnego materiału, łatwy do czyszczenia i

dezynfekcji; w szczególności zakazuje się stosowania drewna.

- z) specjalne, wodoszczelne pojemniki wykonane z nierdzewnego materiału, które nie mogą być otwarte z łatwością przeznaczone do gromadzenia mięsa uznanego za nienadające się do spożycia przez ludzi w rozumieniu nr 32.

ROZDZIAŁ II

WYMOGI HIGIENICZNE DLA POMIESZCZEŃ DO ROZBIORU

- 2. W pomieszczeniach do rozbioru powinna znajdować się, co najmniej:
  - a) chłodnia o rozmiarach odpowiednich do konserwacji mięsa;
  - b) pomieszczenie do rozbioru, usuwania kości i pakowania, określonych w nr 48;
  - c) pomieszczenie przeznaczone do czynności pakowania, przewidzianych w nr 47, oraz do wysyłki mięsa;
  - d) odpowiednio wyposażone zamykane pomieszczenie przeznaczone wyłącznie do świadczenia usług weterynaryjnych;
  - e) szatnie, umywalki, natryski i toalety spłukiwane strumieniem wody, toalety nie mogą bezpośrednio wychodzić na pomieszczenia pracownicze; umywalki powinny być podłączone do ciepłej i zimnej wody bieżącej, materiały do mycia i odkażania dezynfekcji rąk oraz jednorazowe ręczniki; umywalki powinny znajdować się w pobliżu toalet. Od dnia 15 lutego 1980 r., muszą być wyposażone w krany nie obsługiwane ręcznie;
  - f) specjalne szczelne pojemniki, zabezpieczające przed przenikaniem powietrza i wody oraz nie ulegające korozji, z wiekami i zamknięciami uniemożliwiającymi dostęp osobom nieupoważnionym, przeznaczone do świeżego mięsa, produktów mięsnych lub ich okrawków, nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi, bądź zamykane na klucz pomieszczenia dla takiego mięsa, produktów mięsnych lub okrawków, jeżeli ich ilość jest wystarczająco duża by było to potrzebne, jeśli nie są one usuwane lub niszczone na koniec każdego dnia roboczego;
  - g) w pomieszczeniach, przewidzianych w lit. a):
    - wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób, umożliwiający łatwe odprowadzanie wody,
    - gładkie ściany z jasnym, kolorowym, zmywalnym poryciem lub pomalowane do wysokości, co najmniej 2 metrów, w których kąty i rogi są zaokrąglone;
  - h) w pomieszczeniach, przewidzianych w lit. b):
    - wodoodporną posadzkę, łatwą do czyszczenia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób, umożliwiający łatwe odprowadzanie wody;

woda musi być odprowadzana pod przykryciem w kierunku odpływów wyposażonych w syfony i kratki ściekowe,

- gładkie ściany, pokryte jasną i zmywalną powłoką lub farbą do wysokości składowania, co najmniej 2 m, z zaokrąglonymi kątami i narożnikami;
- i) sprzęt chłodzący w pomieszczeniach, określonych w lit. a), utrzymujący mięso w wewnętrznej temperaturze nie wyższej niż + 4° C;
- j) termometr lub termograf w pomieszczeniach do rozbioru;
- k) urządzenia, umożliwiające skutecznie działanie w każdym czasie inspekcji weterynaryjnej i nadzorowi, określonymi w dyrektywie;
- l) urządzenia zapewniające odpowiednią wentylację w pomieszczeniach obróbki mięsa;
- m) w pomieszczeniach obróbki mięsa, naturalne lub sztuczne oświetlenie nie zmieniające kolorów;
- n) instalacja doprowadzająca pod ciśnieniem dostateczną ilość tylko pitnej wody; jednakże dopływ wody nie przeznaczonej do picia może być możliwy, w wyjątkowych przypadkach, do produkcji pary, w celach przeciwpożarowych oraz jako element sprzętu chłodniczego pod warunkiem, że użyte w instalacji rury uniemożliwiają użycia tej wody do innych celów.

Rury z wodą nie przeznaczoną do picia muszą być wyraźnie oddzielone od rur z wodą pitną i nie mogą przechodzić przez pomieszczenia, w których obrabia się lub magazynuje mięso.

Jednakże, do dnia 15 lutego 1980 r., możliwa będzie zgoda, w wyjątkowych przypadkach, na przeprowadzenie rur z wodą nie przeznaczoną do picia przez pomieszczenia, w których znajduje się mięso, w pomieszczeniach do rozbioru oddanych do użytku przed dniem 15 lutego 1975 r., pod warunkiem, że na odcinkach rur znajdujących się w wymienionych pomieszczeniach nie ma kranów i ujęć;

- o) instalacja zapewniająca odpowiednią dostawę gorącej wody pitnej pod ciśnieniem;
- p) system odprowadzania ścieków zgodny z wymogami sanitarnymi;
- q) w pomieszczeniach pracowniczych odpowiednie urządzenia do mycia i odkażania rąk i narzędzi; urządzenia te powinny znajdować się jak najbliżej stanowisk pracy; kurki nie mogą być odkręcane ręcznie; do urządzeń tych powinna być doprowadzona ciepła i zimna woda bieżąca, powinny znajdować się tam środki czystości i dezynfekcji oraz jednorazowe ręczniki; do czyszczenia narzędzi nie należy używać wody, której temperatura jest niższa od + 82° C;
- r) sprzęt spełniający wymogi higieny do obróbki mięsa oraz przechowywanie

pojemników na mięso w taki sposób, by ani mięso, ani pojemniki nie wchodziły w bezpośredni kontakt z ziemią;

- s) odpowiednie urządzenia chroniące przed szkodnikami, takimi jak owady, gryzonie, itp.,
- t) narzędzia i wyposażenie robocze, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły, z materiałów nierdzewnych, niezdolne do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji; zakazuje się stosowania drewna.

ROZDZIAŁ III

WYMAGANIA HIGIENICZNE W ZAKŁADACH W ODNIESIENIU DO PERSONELU, POMIESZCZEŃ, WYPOSAŻENIA I NARZĘDZI

3. Wymaga się absolutnej czystości od personelu, pomieszczeń, sprzętu i narzędzi.
  - a) personel powinien w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy, jasne i dające się łatwo umyć. Personel zajmujący się ubojem zwierząt, obróbką i przenoszeniem mięsa jest zobowiązany do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy w ciągu jednego dnia roboczego oraz przy każdym rozpoczęciu pracy. Personel, który miał styczność z chorymi zwierzętami lub zakażonym mięsem musi niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona w gorącej wodzie, a następnie poddać je dezynfekcji. W pomieszczeniach roboczych i magazynowych zabronione jest palenie tytoniu.
  - b) Zwierzętom nie wolno wchodzić na teren zakładu. W przypadku rzeźni zakaz ten nie będzie stosowany wobec zwierząt pociągowych pracujących w rzeźni, drobiu przeznaczonego do uboju, królików lub ptaków nie wymienionych w art. 2, przeznaczonych do natychmiastowego uboju, pod warunkiem, że nie są one przetrzymywane, poddawane ubojowi, przetwarzane lub przechowywane w tym samym czasie i pomieszczeniach, co drób.

Jednakże w przypadku Państw Członkowskich, które ustaliły, że drób musi być poddawany ubojowi zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, świeże mięso może być przechowywane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso ze zwierząt domowych należących do gatunków określonych w art. 1 ust. 1. Gryzonie, owady i inne szkodniki należy systematycznie niszczyć.
  - c) Pomieszczenia wymienione w nr 1 lit. a), b), c) i d) oraz w nr 2 lit. b) i c) muszą być czyszczone i dezynfekowane wtedy, gdy jest to konieczne i zawsze po zakończeniu dnia pracy;
  - d) klatki służące do dostarczania drobiu powinny być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do czyszczenia i dezynfekcji oraz wyposażone w nieprzepuszczalny spód. Każdorazowo po opuszczeniu klatki przez drób należy je czyścić i dezynfekować;
  - e) sprzęt i narzędzia używane do uboju, obróbki mięsa i jego przechowywania

powinny być utrzymane w dobrym stanie używalności i w czystości. Należy je starannie czyścić i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia roboczego oraz na zakończenie dnia pracy i przed ponownym ich użyciem, jeżeli zostały zanieczyszczone, w szczególności, drobnoustrojami chorobotwórczymi.

- f) pojemniki przeznaczone na niezdrowe mięso, nie nadające się do spożycia przez ludzi oraz na podroby powinny zostać opróżnione po ich użyciu, oczyszczone i zdezynfekowane za każdym razem po opróżnieniu.
4. Pomieszczenia, narzędzia, sprzęt roboczy oraz powierzchnie wykorzystywane przy uboju mięsa i jego przechowywania mogą być używać jedynie do tych celów.
  5. Mięso drobiowe oraz pojemniki na mięso nie mogą mieć styczności z podłogą.
  6. Pióra muszą zostać usunięte zaraz po oskubaniu.
  7. Użycie detergentów, środków odkażających, pestycydów nie może wpływać na zdatność mięsa do spożycia.
  8. Użycie wody pitnej jest konieczne do wszystkich celów.

Jednakże, zgodnie z warunkami nr 1 lit. u) i nr 2 lit. n), użycie wody nie nadającej się do picia jest dopuszczalne przy produkcji pary, w walce z pożarem, jako element sprzętu chłodzącego oraz przy usuwaniu piór.

9. Zakazuje się rozrzucania trocin lub tym podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń, w których obrabia się i magazynuje mięso.
10. Mięso będzie ćwiartowane w taki sposób, aby uniknąć wszelkiego zakażenia. Wszelkie odłamki kości i grudki zakrzepłej krwi należy usuwać. Mięso po ćwiartowaniu, lecz nie przeznaczone do konsumpcji należy umieszczać, zaraz po otrzymaniu, w pojemnikach, określonych w nr 2 lit. f).
11. Zakazuje się osobom, które mogą zanieczyścić mięso wykonywania prac przy uboju i obróbce mięsa, w szczególności osobom, które:
  - a) chorują na dur brzuszny lub podejrzane są o chorowanie na dur brzuszny, paratyfus A i B, zakaźne zapalenie jelit (salmonelloza), dyzenterię, zakaźne zapalenie wątroby, szkarlatynę lub są nosicielami tych chorób;
  - b) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźną gruźlicę;
  - c) chorujących lub podejrzanych o chorowanie na zakaźne choroby skóry;
  - d) wykonujących w tym samym czasie prace, które mogą spowodować przeniesienie bakterii na mięso;
  - e) noszących na rękach bandaże, chyba że są to szczelne opatrunki osłaniające niezainfekowaną ranę.

12. Od każdej osoby pracującej przy przetwarzaniu mięsa drobiowego wymaga się świadectwa lekarskiego. Potwierdza ono, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania takiej pracy; świadectwo takie należy odnawiać, co roku i każdorazowo, gdy zażąda tego urzędowy lekarz weterynarii; należy je zachować do dyspozycji lekarza weterynarii.

ROZDZIAŁ IV

BADANIE PRZEDUBOJOWE

13. Drób przeznaczony do uboju poddawany jest badaniu przedubojowemu w okresie 24 godzin po przywiezieniu do rzeźni. W przypadku, gdy od badania minęło więcej niż 24 godziny badanie to należy powtórzyć bezpośrednio przed dokonaniem uboju.
14. Badanie przedubojowe może ograniczyć się do poszukiwania uszkodzeń wywołanych transportem, pod warunkiem, że w okresie ostatnich 24 godzin drób został zbadany w gospodarstwie, z którego pochodzi i uznano go za zdrowy. Ponadto po przywiezieniu drobiu do rzeźni należy potwierdzić jego tożsamość. Jeśli badanie przedubojowe przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia drobiu, nie zostało wykonane przez tego samego urzędowego lekarza weterynarii zwierzętom powinno towarzyszyć świadectwo zdrowia zawierające szczegóły określone w załączniku III.
15. Badania przedubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych..
16. Badanie powinno stwierdzić:
  - a) czy drób jest zakażony chorobą, która może być przeniesiona na ludzi i zwierzęta, lub czy występują objawy choroby albo czy ogólny stan drobiu wskazuje, że taka choroba może wystąpić;
  - b) czy występują objawy choroby lub ogólne zaburzenia stanu zdrowia, co może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi..
17. Za nienadający się do spożycia przez ludzi uważa się drób dotknięty pomorem drobiu, rzekomym pomorem drobiu, wścieklizną, salmonellozą, cholerą lub ornitozą.
18. Nie przeznaczają się do uboju w celu przeznaczenia do spożycia przez ludzi jako świeże mięso osobników, gdy stwierdzono:
  - na podstawie obecności w rzeźni chorych osobników,
  - na podstawie informacji o ich zdrowiu z miejsca ich pochodzenia,że miały styczność z ptakami chorymi na pomór drobiu, rzekomy pomór drobiu, salmonellozę, cholerę lub ornitozę, w taki sposób, że choroba mogła zostać na nie przeniesiona.
19. Drób, określony w nr 16, 17 i 18 powinien podlegać uboju oddzielnie oraz po dokonaniu uboju innego drobiu.

ROZDZIAŁ V

WARUNKI SANITARNE DOTYCZĄCE UBOJU

20. Drób wprowadzony do pomieszczeń, w których dokonuje się uboju powinny zostać ubity niezwłocznie po ogłuszeniu.

Jednakże ogłuszanie może zostać pominięte, jeżeli sprzeczne jest z obrzędem religijnym.

21. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.

22. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.

23. Drób należy wypatroszyć bezzwłocznie. Tuszę należy otworzyć w taki sposób, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu należy usunąć wątrobę, śledzionę i przewód pokarmowy z tuszy w taki sposób, aby jej nie zanieczyścić i aż do chwili przeprowadzenia badania nie naruszyć naturalnych połączeń wnętrzości.

24. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości powinny one być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nie nadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub ich części połączone z tuszą, z wyjątkiem nerek, należy, o ile jest to możliwe i z zachowaniem warunków sanitarnych, natychmiast usunąć w całości

25. Nadmuchiwanie mięsa drobiowego, jego czyszczenie za pomocą ścierek oraz wypełnianie tusz jest zabronione, z wyjątkiem przypadku, gdy tusze wypełniane są jadalnymi podrobami, które pochodzą z drobiu poddanego ubojowi w zakładzie.

26. Nacinanie tusz i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.

27. Zatrzymane mięso uznane za nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 32 lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z nr 33, pióra i odpady powinny, tak szybko jak jest to możliwe, zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w pojemnikach, określonych w nr 1 lit. g), h) i i), i należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

28. Po zakończeniu badania i usunięciu wnętrzości świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone z zachowaniem warunków sanitarnych.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE POUBOJOWE

29. Bezpośrednio po dokonaniu uboju wszystkie części zwierzęcia muszą zostać poddane

badaniu.

30. Badanie poubojowe należy przeprowadzać w odpowiednich warunkach oświetleniowych.
31. Badanie poubojowe obejmuje:
  - a) wzrokowe oględziny ubitego osobnika,
  - b) w miarę potrzeb, badanie dotykowe i rozcięcie ubitego zwierzęcia,
  - c) poszukiwanie anomalii w strukturze, kolorze, zapachu i, gdzie stosowne, smaku;
  - d) w miarę potrzeb, badania laboratoryjne

ROZDZIAŁ VII

DECYZJE URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANE PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

32. 1. Za nienadający się całkowicie do spożycia przez ludzi uznaje się drób, u którego badanie poubojowe wykazało::
  - śmierć spowodowaną inną przyczyną niż ubój,
  - ogólne zanieczyszczenie,
  - poważne urazy i wylewy,
  - nienormalny zapach, kolor i smak,
  - gnicie,
  - nienormalną strukturę,
  - charłactwo,
  - obrzęk,
  - wodobrzusze,
  - żółtaczkę,
  - choroby zakaźne,
  - grzybica kropidlakowa,
  - toksoplazmozę,
  - rozległe występowanie pasożytów pod skórą lub w mięśniach,

- złośliwe lub liczne nowotwory,
- leukozę,
- zatrucie.

2. Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części poddanego ubojowi zwierzęcia, u których występują miejscowe urazy niemające wpływu na stan pozostałej części mięsa.

33. Głowa oddzielona od tułowia, wyjąwszy język, oraz następujące wnętrzności wyłącza się ze spożycia: tchawicę, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z nr 24, przełyk, podgardle, jelita i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA DO ROZBIORU

34. Tuszę należy rozbierać na części i usuwać kości w pomieszczeniach do porcjowania.
35. Właściciel zakładu lub jego przedstawiciel muszą ułatwiać czynności kontrolne, w szczególności wszelkie działania uznane za konieczne, udostępniając konieczne urządzenia służbom kontrolnym. W szczególności muszą być w stanie wskazać urzędowemu lekarzowi weterynarii odpowiedzialnemu za kontrolę pochodzenie mięsa w zakładzie.
36. Mięso nie opowiadające warunkom art. 3 ust. 1 B lit. b) można włożyć do zatwierdzonego pomieszczenia wyłącznie pod warunkiem, że przechowuje je się w specjalnym miejscu; należy je pociąć w innym miejscu lub w innym czasie aniżeli świeże mięso spełniające niniejsze warunki. Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdej chwili dysponować dostępem do chłodni i wszystkich pomieszczeń roboczych celem zapewnienia przestrzegania powyższych przepisów.
37. Świeże mięso do rozbioru należy bezzwłocznie po przywiezieniu wstawić do odpowiednich pomieszczeń i do chwili rozbioru powinno przebywać w pomieszczeniu, przewidzianym w nr 2 lit. a); mięso należy przetrzymywać w temperaturze nie przekraczającej + 4°C.

Jednakże bez względu na nr 28, mięso można przewozić bezpośrednio z rzeźni do pomieszczeń do rozbioru.

W takich przypadkach rzeźnia i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się stosunkowo blisko siebie, w tym samym bloku, ponieważ mięso należy przewieźć w ramach jednej czynności z jednego pomieszczenia do drugiego przy pomocy urządzeń mechanicznego transportu z rzeźni. Rozbierania należy dokonać bezzwłocznie. Bezpośrednio po pocięciu i opakowaniu, mięso musi być przewiezione do chłodni, jak stanowi nr 2 lit. a)

38. Mięso należy przetransportować, zgodnie z wymogami, do pomieszczeń określonych w nr 2 lit. b). Bezpośrednio po pocięciu i zapakowaniu, jak zalecono, mięso musi być przewiezione do chłodni przewidzianej w nr 2 lit. a).
39. Za wyjątkiem przypadków rozbioru mięsa jeszcze ciepłego, ćwiartowanie może się odbywać tylko wówczas, gdy mięso nie przekracza temperatury + 4°C.
40. Zakazuje się czyszczenia świeżego mięsa szmatką.

ROZDZIAŁ IX

KONTROLA ZDROWOTNA POĆWIARTOWANEGO MIĘSA

41. Pomieszczenia do rozbierania kurcząt podlegają kontroli urzędowego lekarza weterynarii.
42. Nadzór urzędowego lekarza weterynarii polega na:
  - a) zapisach kontrolnych świeżego mięsa przyjmowanego oraz poćwiartowanego opuszczającego pomieszczenia;
  - b) kontroli zdrowotnej świeżego mięsa przyjmowanego do pomieszczenia do rozbioru;
  - c) kontroli stanu czystości pomieszczeń, instalacji, narzędzi i higieny personelu;
  - d) pobierania koniecznych próbek do badań laboratoryjnych mających na celu wykrycie, na przykład, obecności szkodliwych drobnoustrojów, dodatków lub innych niedopuszczalnych związków chemicznych. Wyniki kontroli należy zapisywać w rejestrze.
  - e) Wszelkie inne badania, które uzna za pomocne w przestrzeganiu niniejszego rozporządzenia.

ROZDZIAŁ X

ZNAKOWANIE ZDROWOTNE

43. Znakowanie przeprowadza się na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, który jest w posiadaniu i przechowuje:
  - a) przyrządy przeznaczone do znakowania mięsa, które może przekazać asystentom tylko w chwili znakowania, na czas potrzebny do wykonania tej czynności;
  - b) etykiety i opakowania po umieszczeniu na nich pieczęci lub znaku, określonych w nr 44 oraz pieczęcie, określone w pkt. 44. Etykiety, opakowania i pieczęcie przekazywane są asystentom w chwili, w której mają zostać użyte, w ilości odpowiedniej do potrzeb.
44. 1. Znakowanie obejmuje:

- a) - w górnej części dwie pierwsze litery w alfabecie łacińskim (wielkie) nazwy państwa wywozu,
  - w środku przysługujący rzeźni lub, gdzie stosowne, zakładowi rozbioru numer identyfikacyjny,
  - w części dolnej, jeden ze skrótów: CEE, EEG, EWG, EOF lub EWG.
- Litery i cyfry muszą mieć 0,2 cm wysokości;
- b) owal o rozmiarach 6,5 x 4,5 cm zawierający informacje wymienione w lit. a); litery muszą mieć 0,8 cm, a cyfry 1,1 cm wysokości.
2. Materiał używany w znakowaniu musi spełniać wszelkie wymogi higieny, a widniejąca na nim informacja, określonej w ust. 1 musi być całkowicie czytelna.
3. a) Znak, określony w ust. 1 lit. a) musi być wykonany:
- na lub widocznie pod folią lub innym opakowaniem z pojedynczo zapakowaną tuszą.
  - na łącznie zapakowanych tuszach poprzez przyłożenie pieczętki lub innego znacznika zatwierdzonego zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12a,
  - na lub widocznie pod folią lub innym opakowaniem z częściami tusz lub odpadków pakowanych w małych ilościach;
- b) znakowanie, określone w ust. 1 lit. b) musi być wykonane na dużych opakowaniach zawierających tusze, części tusz lub odpady oznaczone zgodnie z lit. a).
4. Jeżeli znak widnieje na folii lub opakowaniu zgodnie z ust. 3;
- musi być umieszczone w taki sposób, aby otwarcie opakowania powodowało zniszczenie znaku lub
  - folia lub opakowanie musi być opieczętowane w taki sposób, żeby nie można było go ponownie użyć po otwarciu.

ROZDZIAŁ XI

ŚWIADECTWO ZDROWIA

45. Oryginał świadectwa zdrowia powinien towarzyszyć świeżemu mięsu drobiowemu podczas transportu do kraju przeznaczenia. Świadectwo zdrowia powinno być wydane przez urzędowego lekarza weterynarii w chwili załadunku. Wygląd i treść świadectwa zdrowia powinna się zgadzać z wzorem przedstawionym w załączniku IV. Świadectwo to należy sporządzić, co najmniej w języku kraju przeznaczenia oraz podaniem

informacji określonych we wzorze przedstawionym w załączniku IV.

ROZDZIAŁ XII

PRZECHOWYWANIE

46. Świeże mięso drobiowe należy, po schłodzeniu określonym w nr 28, utrzymywać w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku + 4°C

ROZDZIAŁ XIII

PAKOWANIE

47. a) Opakowania (na przykład skrzynie, kartony) powinny spełniać wszystkie warunki sanitarne, w szczególności:
- nie mogą wpływać na cechy organoleptyczne mięsa,
  - nie mogą przenosić substancji szkodliwych dla zdrowia ludzi,
  - być dostatecznie wytrzymałe, aby zapewniać skuteczną ochronę mięsa podczas transportu i przenoszenia.
- b) opakowanie może być użyte do mięsa tylko pod warunkiem, że zostało wykonane z nierdzewnego, łatwego do czyszczenia materiału, i że zostało oczyszczone i zdezynfekowane.
48. Jeżeli świeże mięso drobiowe zapakowane jest w materiał (na przykład plastik), z którym ma bezpośredni kontakt, spełnione być muszą wymogi higieny.

Opakowania takie muszą być przezroczyste i bezbarwne oraz spełniać wymogi z nr 47 lit. a); nie mogą być one użyte do ponownego pakowania mięsa.

Części drobiu lub odpadki oddzielone od tuszy muszą być opakowane ciasno zawiniętą pokrywą ochronną spełniającą powyższe kryteria.

ROZDZIAŁ XIV

TRANSPORT

49. Świeże mięso przewożone jest pojazdami lub w pojemnikach zaprojektowanych i wyposażonych w taki sposób, aby podczas całego transportu utrzymywana była temperatura określona w rozdziale XII.
50. Środki transportu świeżego mięsa drobiowego nie mogą być używane do przewozu żywych zwierząt lub jakichkolwiek innych produktów, które mogą spowodować zepsucie lub zakażenie mięsa, chyba, że po rozładowaniu tych produktów zostaną dokładnie oczyszczone, poddane dezynfekcji i, w miarę potrzeby odświeżeniu.
51. Świeże mięso drobiowe może być przewożone jednocześnie z substancjami, które mogą

na nie oddziaływać lub nadawać mu zapach wyłącznie w przypadku zastosowania odpowiednich środków ostrożności.

52. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone pojazdami lub innym środkami transportu, które nie są czyste i nie zostały poddane dezynfekcji.
53. Przed dokonaniem wysyłki urzędowy lekarz weterynarii zapewnia, że pojazdy lub pojemniki oraz warunki załadunku odpowiadają warunkom sanitarnym, określonym w niniejszym rozdziale.”

Artykuł 17

Załącznik II otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK II

WYMAGANIA DOTYCZĄCE ASYSTENTÓW

1. Wyłącznie następujące osoby mogą być zaakceptowane jako asystenci:
  - a) przedstawiają zaświadczenie właściwemu organowi, że legitymują się nieposzlakowaną opinią;

Jeśli zaświadczenie takie nie wydano w Państwie Członkowskim, można go zastąpić poświadczonym notarialnie oświadczeniem lub oficjalnym potwierdzeniem złożonym przez osobę zainteresowaną w obecności władz czy przedstawicieli administracji, notariusza lub upoważnionego organu Państwa Członkowskiego, że;
  - b) posiadają odpowiednie wykształcenie;
  - c) są fizycznie zdolne do wykonywania takich czynności;
  - d) wykażą się odpowiednią wiedzą techniczną w przeprowadzonym teście umiejętności.
2. Bez uszczerbku dla przepisów załącznika I rozdział III pkt 11 i 12, asystentami nie mogą być osoby, które:
  - a) wykonują prace mogące stwarzać zagrożenie zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
  - b) wykonują zawód rzeźnika, prowadzą rzeźnię drobiu lub pracują w niej w innym charakterze, zajmują się handlem drobiem lub paszą przeznaczoną dla drobiu, udzielają konsultacji w zakresie odżywiania drobiu, zajmują się zawodowo hodowlą ptaków, są zatrudnione w gospodarstwach rolnych lub posiadają rodziny lub inne bliskie powiązania mogące wpływać na bezstronność orzeczeń.
3. Sprawdzian umiejętności, określony w nr 1 lit. d), przeprowadza właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego lub inny wyznaczony przez niego organ. Do

sprawdzianu mogą być dopuszczeni jedynie kandydaci, którzy odbyli trzymiesięczną praktykę u urzędowego lekarza weterynarii.

4. Sprawdzian, określony w nr 3 składa się z części teoretycznej i części praktycznej. Obejmuje on następujące zagadnienia:

a) część teoretyczna:

- podstawowa wiedza z anatomii i fizjologii drobiu,
- podstawowa wiedza z patologii drobiu;
- podstawowa wiedza z patologii anatomicznej drobiu;
- podstawowa wiedza o higienie w szczególności higienie przemysłowej;
- metody i procedury uboju drobiu, obróbki, pakowania i transportu;
- znajomość przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących wykonywanej pracy

b) części praktycznej:

- badanie i ocena drobiu przeznaczonego do uboju,
- badanie i ocena drobiu po dokonaniu uboju,;
- określenie gatunku zwierzęcia na podstawie badania typowych części zwierzęcia,
- doświadczenie przy przeprowadzaniu badania poubojowego.

Artykuł 18

Załącznik IV otrzymuje brzmienie:

„ZALĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

dla świeżego mięsa drobiowego¹, którego miejscem przeznaczenia jest Państwo Członkowskie EWG

Kraj wywozu..... Nr².....

---

¹ Świeże mięso drobiowe: świeże mięso pochodzące od następujących gatunków: kur, indyków, perliczek, kaczek, gęsi hodowanych w gospodarstwie domowym nie zostały poddane jakimkolwiek zabiegom mającym na celu zachowanie ich w niezmiennym stanie; jednakże mięso poddane działaniu niskich temperatur uważa się za świeże.

Ministerstwo.....
Właściwy urząd.....
Nr ref.² .....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z.....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części.....

Rodzaj opakowania.....

Liczba jednostek opakowania.....

Masa netto.....

II Pochodzenie mięsa

Adres(y) i numer(y) zezwolenia weterynaryjnego rzeźni⁴
.....

Adres lub adresy i weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni⁴
.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso wysyłane z
Z.....
(miejsce wysyłki)

do.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³ .....

Nazwa i adres wysyłającego.....

Nazwa i adres odbiorcy.....

IV Zaświadczenie o stanie zdrowia:

Niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadcza:

- a) – że opisane wyżej mięso drobiowe⁴,
– że opakowania opisanego wyżej mięsa⁴
jest opatrzone znakiem potwierdzającym, że
– mięso pochodzi od zwierząt poddanych ubojowi w zatwierdzonych rzeźniach⁴,
– mięso zostało rozebrane w zatwierdzonych pomieszczeniach rozbioru⁴;
- b) że w wyniku kontroli weterynaryjnej przeprowadzonej w zgodzie z dyrektywą Rady z dnia 15 lutego 1971 r. dotyczącej problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi;
- c) że pojazdy lub inne środki transportu oraz warunki załadunku tej wysyłki są zgodne z określonymi w niniejszej dyrektywie wymogami zdrowotnymi.

Sporządzono w....., dnia.....
(.....)

(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

Artykuł 19

² Fakultatywne.

³ Dla wagonów kolejowych i ciężarówek podać numer rejestracyjny, dla samolotów numer lotu, dla statków nazwę.

⁴ Niepotrzebne skreślić.”

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do dostosowania się do niniejszej dyrektywy w dniu 1 stycznia 1997 r.

Artykuł 20

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 10 lipca 1975 r.

W imieniu Rady

E. COLOMBO

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 13 grudnia 1977 r.

uzupełniająca, w zakresie dotyczącym metod chłodzenia, dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(78/50/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²

a także mając na uwadze, co następuje:

art. 14 dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym³, ostatnio zmienionej dyrektywą 75/431/EWG⁴, stanowi, że Państwa Członkowskie zakazują chłodzenia drobiu metodą określoną w tym artykule;

zakaz nie jest wiążący w terminie do 18 miesięcy od dnia przedłożenia przez Komisję sprawozdania dotyczącego metod chłodzenia, które nie są objęte zakresem zakazu, lub najpóźniej do dnia 1 stycznia 1978 r.;

Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłożyła Radzie, sprawozdanie ustanawiające zasady regulujące warunki instalacji, funkcjonowania i kontroli, jakie musi spełniać metoda chłodzenia immersyjnego w wodzie, tak, aby nie była objęta zakresem zakazu; niniejsza dyrektywa opiera się na wnioskach z tego sprawozdania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Art. 14 dyrektywy 71/118/EWG otrzymuje brzmienie:

---

¹ Dz.U. nr C 293 z 13.12.1976, str. 70.

² Dz.U. nr C 56 z 7.03.1977, str. 88.

³ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 192 z 24.07.1975, str. 6.

„Artykuł 14

1. Od dnia 15 lutego 1979 r. Państwa Członkowskie zakazują chłodzenia metodą immersyjną w wodzie świeżego mięsa drobiowego, jeśli chłodzenie nie jest wykonywane zgodnie z warunkami ustalonymi w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b. Tuszki drobiowe schłodzone w ten sposób zostaną natychmiast zamrożone lub głęboko zamrożone.

2. Jednakże, w przypadku tuszek drobiowych otrzymywanych i przeznaczonych do obrotu na ich terytorium, Państwa Członkowskie są upoważnione do przyznawania, na wniosek przedsiębiorstw wykonujących na ich terytorium swoją działalność od dnia 1 stycznia 1978 r., odstępstwa od wymogów określonych w ust. 1. Stosowania odstępstw nie przedłuża się po dniu 15 sierpnia 1982 r.

Państwa Członkowskie korzystające z odstępstw przewidzianych w ustępie pierwszym nie sprzeciwiają się wprowadzaniu na ich terytorium mięsa drobiowego uzyskanego w innych Państwach Członkowskich na tych samych warunkach.

3. Państwa Członkowskie, które zamierzają skorzystać z możliwości zapewnionych przez przepisy ust. 2, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie w miarę możliwości bezzwłocznie, w każdym przypadku nie później niż dnia 15 lutego 1979 r.

4. W przypadku, gdy powołuje się na klauzulę odstępstwa określone w ust. 2, używanie znaku poświadczającego bezpieczeństwo produktu dla zdrowia ludzi, przewidziane w załączniku I rozdział X, jest zakazane.

Jednakże, w celu wykonania ust. 2 akapit drugi, zainteresowane Państwa Członkowskie są upoważnione do zezwalania na wprowadzanie na ich terytorium tuszek drobiowych pozbawionych znaku poświadczającego bezpieczeństwo produktu dla zdrowia ludzi, przewidzianego w załączniku I rozdział X.”

Artykuł 2

W dyrektywie 71/118/EWG dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

1. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłoży Radzie do dnia 1 stycznia 1980 r. sprawozdanie, w razie możliwości, wraz z wnioskami, lub, do którego właściwe wnioski zostaną dołączone, dotyczące:

- a) kontynuowania badań nad metodami chłodzenia tuszek drobiowych zadowalającymi z punktu widzenia higieny, przy czym sprawozdanie dotyczy zarazem ewolucji systemu określonego załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, jak i innych metod chłodzenia, w szczególności tych, w których stosuje się ciekły CO₂ oraz ciekły azot lub natryskiwanie;
- b) kontroli mikrobiologicznych, z uwzględnieniem roli wartości granicznych, jak też i metod mikrobiologicznych stosowanych do celów kontroli, odnoszących się:

- (i) do poziomu higieny metody chłodzenia immersyjnego, określonego w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, oraz
  - (ii) do całości procesu uboju, od momentu, kiedy żywy drób wchodzi do rzeźni aż do stadium pakowania lub, tam gdzie jest to stosowne, do momentu, kiedy tuszki drobiowe opuszczają rzeźnię;
- c) pochłaniania wody, z uwzględnieniem oceny roli wartości granicznej, jako parametru kontrolnego higieny instalacji chłodzenia immersyjnego.

2. Komisja, po konsultacji z Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, przedłoży Radzie do dnia 15 października 1978 r. sprawozdanie, w razie możliwości, z dołączonymi wnioskami dotyczącymi szczegółowych warunków higieny, w jakich metoda spełniająca warunki ustanowione w załączniku I rozdział V pkt 28a i pkt 28b, może zostać zastosowana do tuszek drobiowych, które nie są niezwłocznie zamrażane lub głęboko zamrażane.

3. Rada stanowi jednomyślnie o wnioskach Komisji, określonych w ust. 1, w terminie dwunastu miesięcy od dnia ich przedłożenia oraz przed dniem 31 grudnia 1978 r. w przypadku wniosków określonych w ust. 2.”

Artykuł 3

W załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG w rozdziale V dodaje się punkty w brzmieniu:

„28a Tuszki drobiowe przeznaczone do chłodzenia immersyjnego, zgodnie z procesem określonym w pkt 28b, niezwłocznie po wypatroszeniu poddaje się gruntownemu płukaniu poprzez spryskiwanie oraz natychmiastowe zanurzenie. Spryskiwanie powinno być wykonywane za pomocą instalacji zapewniającej skuteczne płukanie powierzchni wewnętrznych i zewnętrznych tuszek drobiowych.

Jeśli chodzi o tuszki drobiowe, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilogramów, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 1,5 litra na tuszkę drobiową,
- wynosi pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramami, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 2,5 litra na tuszkę drobiową,
- jest równa lub przekracza 5 kilogramów, ilość używanej wody powinna wynosić co najmniej 3,5 litra na tuszkę drobiową.

28b Metoda chłodzenia immersyjnego spełnia następujące wymogi:

- a) tuszki drobiowe przechodzą poprzez jedną lub kilka kadzi z wodą lub z lodem i wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dozwolony jest wyłącznie taki system, w którym tuszki drobiowe są stale popychane za pomocą środków mechanicznych przez strumień wody płynącej w przeciwnym kierunku;

- b) temperatura wody w kadzi lub kadziach mierzona w miejscach wejścia i wyjścia tuszek drobiowych nie może przekraczać odpowiednio $+ 16^{\circ}\text{C}$ i $+ 4^{\circ}\text{C}$;
- c) wykonywana jest w taki sposób, aby temperatura przewidziana w rozdziale XII była osiągnięta w możliwie najkrótszym czasie;
- d) minimalne zużycie wody podczas całego procesu chłodzenia, określone w lit. a), wynosi:
  - 2,5 litrów na tuszkę drobiową o wadze 2,5 kilogramów lub mniej,
  - 4 litry na tuszkę drobiową o wadze pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramów,
  - 6 litrów na tuszkę drobiową o wadze 5 kilogramów lub więcej.

W przypadku większej liczby kadzi, dopływ świeżej wody oraz odpływ wody zużytej z każdej kadzi, regulowane są w taki sposób, aby objętość wody stopniowo malała zgodnie z kierunkiem ruchu tuszek drobiowych. Świeża woda jest rozdzielona między kadzie w taki sposób, aby przepływ wody poprzez ostatnią kadź nie był mniejszy niż:

- 1 litr na tuszkę drobiową o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
- 1,5 litry na tuszkę drobiową o wadze pomiędzy 2,5 kilograma a 5 kilogramów,
- 2 litrów na tuszkę drobiową o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Podczas obliczania tych ilości nie uwzględnia się wody zużytej do pierwszego wypełnienia kadzi;

- e) tuszki drobiowe nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatu lub w pierwszej kadzi więcej niż pół godziny, ani też pozostawać w pozostałej części aparatu lub w kadzi lub kadziach dłużej niż jest to konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, w celu zapewnienia, żeby w razie zatrzymania pracy, czas przepływu ustanowiony w akapicie pierwszym był przestrzegany.

W każdym przypadku, gdy dochodzi do zatrzymania pracy instalacji, urzędowy lekarz weterynarii przed ponownym uruchomieniem dokonuje pozytywnej oceny, czy tuszki drobiowe spełniają wymogi dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi lub, jeśli taki przypadek nie zachodzi, zapewnia, żeby zostały one, tak szybko jak jest to możliwe, przetransportowane do pomieszczeń przewidzianych w pkt 1 lit. h) i i);

- f) każda część wyposażenia instalacji powinna być całkowicie opróżniona, wyczyszczona i zdezynfekowana kiedykolwiek jest to konieczne na koniec okresu pracy i co najmniej raz na jeden dzień;
- g) każda część wyposażenia instalacji powinna być wyposażona w skalibrowane aparaty kontrolne umożliwiające odpowiednią kontrolę oraz umożliwiające pomiar i rejestrację:
  - zużycia wody w trakcie natryskiwania poprzedzającego zanurzenie,
  - temperatury wody w kadzi lub w kadziach w następujących miejscach: wejście i wyjście tuszek drobiowych,
  - zużycia wody w trakcie zanurzenia,
  - ilości tuszek drobiowych w każdej z grup wagowych wymienionych w lit. d) i w pkt. 28a;
- h) wyniki różnych kontroli przeprowadzonych przez producenta zachowuje się w celu przedstawienia ich na każde żądanie urzędowego lekarza weterynarii;
- i) sprawne funkcjonowanie instalacji chłodzenia i jego wpływ na poziom higieny ocenia się, zgodnie z art. 14a wspólnotowych metod mikrobiologicznych, według naukowych metod mikrobiologicznych uznanych przez Państwa Członkowskie, porównując zanieczyszczenie tuszek drobiowych, całościowe oraz pałeczkami jelitowymi, przed i po zanurzeniu. To porównanie wykonuje się, gdy po raz pierwszy uruchamia się instalację a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku i za każdym razem, kiedy instalacja jest zmieniana. Funkcjonowanie różnych części instalacji powinno być regulowane w sposób zapewniający zachowanie właściwych norm higieny.”

Artykuł 4

W okresie stosowania odstępstwa przyznanego na mocy art. 16a lit. a) tiret drugie dyrektywy 71/118/EWG, Państwa Członkowskie zapewniają, że instalacje początkowe oraz ciągłe funkcjonowanie metod chłodzenia są prawidłowo kontrolowane w każdej instytucji objętej zakresem stosowania odstępstwa.

Artykuł 5

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1978 r.

Artykuł 6

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 13 grudnia 1977 r.

W imieniu Rady

A. HUMBLET

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(80/216/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 77/27/EWG⁵, ustanawia wymogi dotyczące uboju drobiu i inspekcji mięsa drobiowego przeznaczonego do handlu wewnątrzspółnotowego i w Państwach Członkowskich;

hodowla drobiu i obrót mięsem drobiowym w dużej mierze stanowią przedmiot działalności drobnych producentów, którzy sprzedają swoje produkty na lokalnych targach oraz stanowią one znaczącą część gospodarki rolnej w niektórych regionach Wspólnoty; należy pozwolić na dalsze wykonywanie takiej działalności pod pewnymi warunkami;

metody produkcji stłuszczonej wątroby uniemożliwiają wypatroszenie świeżo ubitego ptaka bez poważnego uszkodzenia wątroby;

należy, zapewniając wymogi w zakresie higieny i inspekcji ustanowione na mocy legislacji wspólnotowej, w szczególności na mocy przepisów załącznika I rozdział I, III i XIV dyrektywy do której następuje odniesienie, wprowadzić do tej legislacji konieczne szczegółowe zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł I

---

¹ Dz.U. nr C 247 z 1.10.1979, str. 16.

² Dz.U. nr C 34 z 11.02.1980, str. 106.

³ Opinia wydana w dniach 24 i 25 października 1979 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 6 z 8.01.1977, str. 19.

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W części A art. 3 ust. 1 lit a) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez względu na wymagania akapitu pierwszego, ptaki przeznaczone do produkcji sfileuszczonej wĄtroby mogĄ byĆ ogłuszane, wykrwawiane i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzĄcym tucz, pod warunkiem że operacje te wykonywane sĄ w oddzielnym pomieszczeniu, które odpowiada wymogom przewidzianym w załączniku I rozdział I część C oraz że niewypatroszone tuszki sĄ niezwłocznie, zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV, przewożone do zatwierdzonego zakładu rozbioru, wyposażonego w specjalne pomieszczenie przewidziane w załączniku. I rozdz. II pkt 2 lit. b) a, w którym tuszki powinny byĆ wypatroszone w ciągu 24 godzin”

2. W art. 3 ust. 5 akapit drugi skreśla się wyrazy „do dnia 15 sierpnia 1981 r.”

3. W załączniku I rozdział II ust. 2:

- dodaje się lit. b) a w brzmieniu:

„b)a Jeżeli jest tam przeprowadzane patroszenie, pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji sfileuszczonej wĄtroby, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzĄcym tucz;”

- do pierwszej linijki lit. h) dodaje się wyrazy „i w lit. b)a”.

4. W załączniku. I rozdział III pkt 3 lit. c) po wyrazach „i w pkt. 2 lit. b)” dodaje się wyrazy „i w lit. b) a”.

5. W załączniku I rozdział IV pkt 13 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w przypadku kaczek i gęsi hodowanych do produkcji sfileuszczonej wĄtroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzĄcym tucz, badanie przedubojowe może byĆ przeprowadzone podczas ostatniego tygodnia tuczenia.”

6. W załączniku I rozdział IV pkt 14, dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże w przypadku kaczek i gęsi hodowanych do produkcji sfileuszczonej wĄtroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzĄcym tucz niewypatroszonym tuszkom powinno towarzyszyć świadectwo określone w załączniku IIIa po przywozie do zakładu rozbioru wyposażonego w oddzielne pomieszczenie służĄce do patroszenia.”

7. W załączniku. I rozdział. V pkt 23 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże kaczki i gęsi hodowane do produkcji sfileuszczonej wĄtroby mogĄ byĆ wypatroszone w ciągu 24 godzin, pod warunkiem że temperatura niewypatroszonych tuszek zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury i utrzymana w

temperaturze przewidzianej w rozdziale XII pkt 46 oraz że tuszki zostaną przewiezione zgodnie z zasadami higieny.”

8. Dodaje się następujący Załącznik:

„ZALĄCZNIK IIIb

WZÓR

Świadectwo zdrowia dla tuszek gęsi i kaczek hodowanych do produkcji sfilezowanej wątroby, ogłuszanych, wykrwawianych i oskubanych w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, przewożonych do zakładu rozbioru mięsa wyposażonego w oddzielne pomieszczenie służące do patroszenia

Właściwa służba..... nr¹.....

I. Identyfikacja niewypatroszonych tuszek

Gatunek:.....

Ilość niewypatroszonych tuszek.....

II. Pochodzenie niewypatroszonych tuszek

Adres gospodarstwa rolnego prowadzącego tucz.....

III. Przeznaczenie niewypatroszonych tuszek

Niewypatroszone tuszki zostaną przewiezione do następującego zakładu rozbioru mięsa:.....

następującymi środkami transportu.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii, zaświadczam, że wyżej opisane niewypatroszone tuszki podlegały badaniu przedubojowemu w wymienionym wyżej gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz w.....
o godzinie.....(data.) i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w ....., dnia .....

.....
(Podpis urzędowego lekarza weterynarii)

---

¹ Fakultatywne.

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1980 r. i bezzwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1981 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(81/476/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG³ wydaje opinie zgodnie z procedurami, które obowiązują do dnia 21 czerwca 1981 r.;

sprawa po raz pierwszy trafiła do Komitetu dnia 22 grudnia 1972 r.; upłynął już termin wystarczający na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie tych procedur; zatem nie powinno się już ograniczać ważności wspomnianych procedur;

doświadczenie zdobyte w rezultacie stosowania obecnych procedur wykazało, że w zasadzie stanowią one skuteczną metodę szybkiego podejmowania decyzji, w którym to celu zostały pierwotnie stworzone;

ponadto, w związku z przystąpieniem Grecji, konieczne jest dostosowanie ilości głosów stanowiących wymaganą większość w Komitecie, do aktów przyjętych po przyjęciu Aktu Przystąpienia z 1979 r. ale jeszcze niedostosowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 14 dyrektywy 64/432/EWG⁴,

---

¹ Dz.U. nr C 102 z 5.05.1981, str. 2.

² Opinia wydana dnia 19 czerwca 1981 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- art. 9b dyrektywy 64/433/EWG⁵,
- art. 13 dyrektywy 71/118/EWG⁶,
- art. 10 dyrektywy 72/461/EWG⁷,
- art. 31 dyrektywy 72/462/EWG⁸,
- art. 10 dyrektywy 77/96/EWG⁹,
- art. 21 dyrektywy 77/99/EWG¹⁰,
- art. 12 dyrektywy 77/391/EWG¹¹,
- art. 9 dyrektywy 80/215/EWG¹²,
- art. 17 dyrektywy 80/217/EWG¹³,
- art. 10 dyrektywy 80/1095/EWG¹⁴.

Artykuł 2

Odniesienie do „41” zostaje zastąpione „45” w art. 8 ust. 3 dyrektywy 80/215/EWG, art. 16 ust. 3 dyrektywy 80/217/EWG i art. 9 ust. 3 dyrektywy 80/1095/EWG.

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji o działalności Stałego Komitetu Weterynaryjnego zawierającego w razie potrzeby odpowiednie wnioski, przed dniem 1 lipca 1987 r. podda ponownemu rozpatrzeniu procedury wspomnianego Komitetu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1981 r.

---

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹¹ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

¹² Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

¹³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁴ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 1.

W imieniu Rady

G. M. V. van AARDENNE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(84/335/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wnioski Komisji¹,

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinie Komitetu Ekonomiczno – Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dnia 19 marca 1981 r. Komisja przedłożyła Radzie wniosek w celu dokonania zmiany niektórych przepisów dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 84/186/EWG⁵; celem tego wniosku jest w szczególności zmiana oraz sprecyzowanie przepisów dotyczących inspekcji, rozstrzygnięcie kwestii finansowania kosztów inspekcji oraz odroczenie terminu wygaśnięcia odstępstwa określonego w art. 16a lit. a) tiret trzecie dotyczącego uboju oraz patroszenia drobiu w celu przedłużenia tego odstępstwa z dnia 15 sierpnia 1981 r. do dnia 15 sierpnia 1986 r., z uwagi na fakt, że w niektórych Państwach Członkowskich produkcja częściowo wypatroszonego mięsa drobiowego wciąż jest znacząca;

dyrektywa 71/118/EWG ograniczyła w szczególności stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego metodą immersyjną w wodzie, przeprowadzanego zgodnie ze wyżej wymienioną dyrektywą, w odniesieniu do tuszek drobiowych, które po schłodzeniu są natychmiast mrożone lub głęboko mrożone; dyrektywa ta pozostawia Państwom Członkowskim możliwość udzielenia pozwolenia na odstępstwa od tego przepisu; udzielone odstępstwa wygasają dnia 30 czerwca 1984 r.;

ponadto, dnia 14 lutego 1979 r. Komisja przekazała Radzie wniosek mający na celu

---

¹ Dz.U. nr C 65 z 9.03.1979, str. 5 oraz Dz.U. nr C 97 z 29.04.1981, str. 12.

² Dz.U. nr C 140 z 5.06.1979, str. 180, Dz.U. nr C 234 z 14.09.1981, str. 99 oraz Dz.U. nr C 87 z 5.04.1982, str. 116.

³ Dz.U. nr C 247 z 1.10.1979, str. 16, Dz.U. nr C 230 z 19.09.1981, str. 24 oraz Dz.U. nr C 252 z 2.10.1981, str. 11.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 87 z 30.03.1984, str. 27.

rozszerzenie stosowania procesu schładzania na tuszki przeznaczone do wprowadzenia do obrotu w stanie schłodzonym;

uzgodniono odroczenie terminu wygaśnięcia wyżej wymienionych odstępstw jako środka ostrożności do momentu przyjęcia ostatecznych reguł wspólnotowych dotyczących kosztów inspekcji wynikających z dyrektywy 71/118/EWG, dotyczących określenia szczegółowych warunków higieny, w ramach których tzw. proces schładzania „w przeciwnym kierunku” może być stosowany w przypadku świeżego mięsa drobiowego, które nie jest niezwłocznie mrożone lub głęboko mrożone oraz dotyczących produkcji i inspekcji częściowo wypatroszonego drobiu;

Rada rozpatrzyła wnioski Komisji na ten temat; do czasu przyjęcia tych wniosków, termin w którym wyżej wymienione odstępstwa wygasają powinien zostać ponownie odroczone,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 14 ust. 2 akapit pierwszy ostatnie zdanie datę „dnia 30 czerwca 1984 r” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”
2. W art. 16a lit. a) tiret trzecie datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 30 czerwca 1984 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

M. ROCARD

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(84/642/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

Komisja wniosła o zmianę niektórych przepisów dyrektywy Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 84/186/EWG⁵; odstępstwa określone w art. 14 ust. 2 i art. 16a lit. a) dyrektywy 71/118/EWG powinny zostać odroczone do czasu kolejnego przeglądu;

ponadto Radzie przedłożono dnia 14 lutego 1979 r. wniosek Komisji mający na celu rozszerzenie stosowania procesu schładzania na tuszki przeznaczone do wprowadzania do obrotu w stanie schłodzonym,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jednakże w odniesieniu do tuszek wyprodukowanych i przeznaczonych do wprowadzenia do obrotu na swoim terytorium Państwa Członkowskie są upoważnione

---

¹ Dz.U. nr C 65 z 9.03.1979, str. 5.

² Dz.U. nr C 140 z 5.06.1979, str. 180.

³ Dz.U. nr C 247 z 1.10.1979, str. 16.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 87 z 30.03.1984, str. 27.

do udzielania zakładom, na wniosek, pozwolenia na odstępstwa od wymagań ust. 1.

Państwa Członkowskie korzystające z odstępstw przewidzianych w akapicie pierwszym nie mogą sprzeciwić się wprowadzeniu na ich terytorium mięsa drobiowego wyprodukowanego w innych Państwach Członkowskich na tych samych warunkach.”

2. W art. 14a ust. 3, datę „dnia 31 grudnia 1978 r.” zastępuje się datą „dnia 1 stycznia 1986 r.”

3. W art. 16a lit. a) tiret trzecie otrzymuje brzmienie:

„- odstępstwo od przepisów dotyczących uboju i patroszenia ustanowionych w załączniku. I rozdział V, w przypadku produkcji częściowo wypatroszonego lub niewypatroszonego drobiu.

Rada, dokonując przeglądu przewidzianego w art. 16b, zbada warunki, pod którymi mięso określone w akapicie pierwszym może zostać dopuszczone do handlu wewnątrzspółnotowego;”

4. Dodaje się art. 16b w brzmieniu:

„Artykuł 16b

Przed dniem 15 sierpnia 1986 r., Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, dokona przeglądu odstępstw określonych w art. 14 ust. 2 i 16a lit. a). Przegląd tych odstępstw wykonuje się na podstawie sprawozdania z Komisji, do którego w razie potrzeby zostaną dołączone propozycje uwzględniające wnioski z aktualnych badań naukowych dotyczących gwarancji dawanych przez ten typ produkcji.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 1984 r. Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1984 r.

W imieniu Rady

A. DEASY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 czerwca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

(85/326/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 oraz 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

doświadczenie wykazało potrzebę uproszczenia załącznika I rozdział III pkt 11 dyrektywy 71/118/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą 85/324/EWG⁵;

załącznik I rozdział III pkt 12 dyrektywy 71/118/EWG ustanawia, w szczególności, że od każdej osoby zajmującej się świeżym mięsem drobiowym wymagane jest zaświadczenie lekarskie oraz że zaświadczenie to musi być corocznie odnawiane;

w świetle doświadczeń wydaje się koniecznym dostosowanie przepisu, o którym mowa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do dyrektywy 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 16a lit. b) skreśla się tiret pierwsze.
2. W załączniku I rozdział III pkt. 11 i 12 otrzymują brzmienie:

„11. Należy zabronić każdej osobie, która stanowi możliwe źródło skażenia, w

---

¹ Dz.U. nr C 179 z 7.07.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 46 z 18.02.1985, str. 94.

³ Dz.U. nr C 44 z 15.02.1985, str. 7.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁵ Dz.U. nr L 168 z 28.06.1985, str. 45.

szczegółności poprzez czynniki chorobotwórcze, pracowania przy świeżym mięsie drobiowym lub obchodzenia się z nim.

12. Wymaga się od każdej zatrudnionej osoby, która ma pracować przy świeżym mięsie drobiowym lub, która ma się z nim obchodzić wykazania na podstawie zaświadczenia lekarskiego braku przeciwwskazań do takiego zatrudnienia. Zaświadczenie lekarskie odnawiane jest corocznie, chyba że zostanie uznany inny program kontroli lekarskiej personelu dający równoważne gwarancje, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12a.”

Artykuł 2

Nie później niż do dnia 1 stycznia 1986 r. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie bezzwłocznie poinformują o tym Komisję

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady

C. DEGAN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY NR 92/116/EWG

z dnia 17 grudnia 1992 r.

zmieniająca i aktualizująca dyrektywę 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

mięso drobiowe jest umieszczone w wykazie produktów w załączniku II do Traktatu; produkcja i handel tymi produktami stanowi istotne źródło dochodów rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju tego sektora oraz zwiększenia jego wydajności, muszą zostać ustanowione na szczeblu wspólnotowym zasady zdrowia publicznego wpływające na produkcję i wprowadzanie na rynek;

dyrektywa 71/118/EWG⁴ ustanowiła warunki zdrowotne wymagane do celów handlu mięsem drobiowym;

Wspólnota musi przyjąć środki mające na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego obejmującego obszar bez granic wewnętrznych, w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.;

dyrektywa 89/662/EWG⁵, ustanowiła zasady kontroli, jakie mają być zastosowane w celu urzeczywistnienia rynku wewnętrznego, w szczególności zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach między Państwami Członkowskimi; w odniesieniu do handlu zasady te muszą być stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego;

aby osiągnąć ten cel, należy zmienić zasady ustanowione w dyrektywie 71/118/EWG, aby była ona zgodna z nowym podejściem na poziomie wspólnotowym;

---

¹ Dz.U. nr C 36 z 14.02.1992, str. 9. Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 71. Dz.U. nr C 276 z 23.10.1991, str. 10. Dz.U. nr C 262 z 14.10.1981, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 56; oraz Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991, str. 166.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 56.

⁴ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

główna odpowiedzialność za zgodność z wymaganiami niniejszej dyrektywy spoczywa na producentach, a właściwe władze mają obowiązek monitorowania zastosowania tej zasady samokontroli;

dostosowanie to musi w szczególności mieć na celu ujednoczenie wymagań zdrowotnych stosowanych w produkcji, przy składowaniu i transporcie mięsa drobiowego;

wydaje się konieczne wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy niektórych rodzajów sprzedaży bezpośredniej;

niniejsza dyrektywa nie powinna być stosowana do niektórych produktów sprzedawanych bezpośrednio przez producenta konsumentowi;

możliwe jest, iż z uwagi na niektóre szczególne okoliczności, niektóre zakłady prowadzące działalność przed dniem 1 stycznia 1992 r. nie będą w stanie przestrzegać wszystkich przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

należy wprowadzić system zatwierdzający w odniesieniu do zakładów spełniających wymagania zdrowotne określone w niniejszej dyrektywie, oraz wspólnotową procedurę kontrolną w celu zapewnienia, że warunki takich zatwierdzeń są przestrzegane;

zakłady o niskiej wydajności powinny zostać zatwierdzone na podstawie kryteriów dotyczących uproszczonej struktury i infrastruktury, zgodnie z zasadami higieny ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;

oznakowanie zdrowotne mięsa drobiowego stanowi najwłaściwszy sposób zagwarantowania właściwym władzom w miejscu przeznaczenia, że przesyłka jest zgodna z przepisami niniejszej dyrektywy; należy utrzymać świadectwo zdrowia w zakresie, w jakim jest ono utrzymywane z uwagi na zdrowie zwierząt, w celu kontroli miejsca przeznaczenia niektórych partii mięsa drobiowego;

produkty pochodzące z państw trzecich znajdujące się na rynku Wspólnoty muszą zapewniać ten sam poziom ochrony w odniesieniu do zdrowia ludzkiego; należy w związku z tym wymagać w odniesieniu do tych produktów, gwarancji równoważnych z gwarancjami wymaganymi w stosunku do produktów pochodzenia wspólnotowego, oraz powinny one podlegać zasadom i przepisom dotyczącym kontroli, zawartym w dyrektywie Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁶⁶;

aby uwzględnić niezbędny czas potrzebny do ustalenia wspólnotowej procedury kontrolnej, mającej na celu zapewnienie przestrzegania przez państwa trzecie gwarancji przewidzianych w niniejszej dyrektywie, należy w okresie przejściowym utrzymać krajowe przepisy dotyczące kontroli wobec tych krajów;

należy powierzyć Komisji zadanie podjęcia niektórych środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu należy ustanowić procedury ścisłej i skutecznej współpracy między

---

⁶⁶ Dz.U. nr L 373, z 31.12.1990, str.1 Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

Komisją i Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego;

z uwagi na szczególne trudności w zaopatrzeniu Republiki Greckiej związane z jej położeniem geograficznym, należy przewidzieć odstępstwa dla tego Państwa Członkowskiego; z tego samego powodu należy przyznać dodatkowe terminy na dostosowanie się do wymagań niniejszej dyrektywy regionom peryferyjnym;

przyjęcie specjalnych przepisów wobec produktów objętych niniejszą dyrektywą pozostaje bez uszczerbku dla przyjęcia przepisów odnoszących się w sposób ogólny do higieny i bezpieczeństwa żywności, w odniesieniu do których Komisja przedstawiła wniosek dyrektywy ramowej;

termin transpozycji niniejszej dyrektywy nie może wpływać na zniesienie kontroli weterynaryjnych na granicach z dniem 1 stycznia 1993 r.;

w trosce o zachowanie jasności, należy aktualizować dyrektywę 71/118/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Tytuł, artykuły i załączniki do dyrektywy 71/118/EWG zastępuje się tekstem zamieszczonym w załączniku B do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

1. W art. 3 lit. A dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi⁷ w pkt. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. przygotowane ze świeżego mięsa określonego w art. 2 lit. d) pod warunkiem, że mięso przywożone z państw trzecich spełnia minimalne wymagania zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 71/118/EWG i podlega kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG;”

b) po odniesieniu do dyrektywy 64/433/EWG w części wprowadzającej akapitu drugiego dodaje się, co następuje:

„oraz art. 4 ust. 1 akapit trzeci i załącznik I rozdział IX do dyrektywy 71/118/EWG i ogólnie, wszelkie mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z regułami wspólnotowymi.”

2. Dyrektywa Komisji 80/879/EWG z dnia 3 września 1980 r. w sprawie oznakowań sanitarnych dużych opakowań świeżego mięsa drobiowego⁸ traci moc.

3. W art. 3 ust. 4 lit. i) akapit drugi dyrektywy Rady 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.09.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) i ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

⁸ Dz.U. nr L 251 z 24.09.1980, str. 10. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 92/189/EWG (Dz.U. nr L 87 z 2.04.1992, str. 25).

w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszący się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny⁹ otrzymuje brzmienie:

„Przepisy pkt 68 rozdział XII dyrektywy 71/118/EWG w sprawie oznakowań zdrowotnych dużych opakowań stosuje się odpowiednio do mięsa z drobnej zwierzyny łownej”

4. W dyrektywie Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich¹⁰ wprowadza się następujące zmiany:

a) Art. 3 A ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6) jeśli jest przeznaczony dla Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu, lub do Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie, zaopatrzone w świadectwo zdrowia znajdujące się w Załączniku.”

b) Załącznik zastępuje się załącznikiem A do niniejszej dyrektywy.

5. W art. 2 akapit drugi pkt 3 dyrektywy Rady 91/495/EWG z dnia 27 listopada 1990 r., dotyczącej zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz dziczyzny hodowlanej¹¹, wyrazy „w art. 1 dyrektywy 71/118/EWG” zastępuje się wyrazami „w art. 2 dyrektywy 71/118/EWG”.

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1994 r., z wyjątkiem zakładów znajdujących się:

- w regionach peryferyjnych uznanych zgodnie z art. 17 dyrektywy 90/675/EWG¹², włączając Wyspy Kanaryjskie w odniesieniu do Królestwa Hiszpanii, oraz zgodnie z art. 13 dyrektywy 91/496/EWG¹³, i
- w nowych landach Republiki Federalnej Niemiec objętych planami restrukturyzacyjnymi,

które muszą dostosować się do niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1995 r.; produkty z tych zakładów muszą być wprowadzane do obrotu w tych regionach.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

¹¹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹² Dyrektywa Rady z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich (Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹³ Dyrektywa Rady z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich oraz zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56). Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/628/EWG (Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17).

Powiadomią one niezwłocznie Komisję o przyjętych przepisach.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

3. Wyznaczenie terminu transpozycji niniejszej dyrektywy na dzień 1 stycznia 1994 r., pozostaje bez uszczerbku dla zniesienia kontroli weterynaryjnych na granicach, przewidzianego w dyrektywie 89/662/EWG.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 grudnia 1992 r.

W imieniu Rady

J. GUMMER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

„ZAŁĄCZNIK

WZÓR

ŚWIADECTWO ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²: .....

Miejsce załadunku: .....

Ministerstwo: .....

Wydział: .....

Referencje²: .....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z: .....

(gatunek zwierzęcia)

Rodzaj części: .....

Rodzaj opakowania: .....

Ilość części lub opakowań: .....

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni: .....

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru: .....

.....

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza świeże mięso z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym. Także, mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

² Fakultatywnie.

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych):.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa

Mięso zostanie wysłane z:.....
(miejsce załadunku)

do:.....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

następującym środkiem transportu³:.....

Nazwisko i adres wysyłającego:.....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy:.....

.....

IV. Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że opisane powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzwspólnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz ponadto wymagania art. 3 ust. A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu.”

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a w przypadku statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

ZAŁĄCZNIK B

Dyrektywa Rady 71/118/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego

ROZDZIAŁ PIERWSZY

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy sanitarne w odniesieniu do produkcji i wprowadzania do obrotu świeżego mięsa drobiowego.

Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do rozbierania i składowania świeżego mięsa drobiowego w sklepach detalicznych lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, gdzie rozbieranie i składowanie wykonywane jest jedynie w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi. Takie czynności podlegają publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych regulujących handel detaliczny.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje wymienione w art. 2 lit. l)-n) oraz q)-s) dyrektywy 77/99/EWG¹⁴.

Dodatkowo mają zastosowanie następujące definicje:

1. „*mięso drobiowe*” oznacza wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi pochodzące z ptactwa domowego należącego do następujących gatunków: kurczęta, indyki, perliczki, kaczki, gęsi i inne ptactwo domowe;
2. „*świeże mięso drobiowe*” oznacza mięso drobiowe, łącznie z mięsem pakowanym próżniowo lub w kontrolowanych warunkach atmosferycznych, które nie zostało poddane żadnym zabiegom konserwującym innym niż schłodzenie, czy mrożenie;
3. „*tusze*” oznaczają całe korpusy drobiu określonego w pkt. 1 po wykrwawieniu, oskubaniu i wypatroszeniu; jednakże, nie jest obowiązkowe odjęcie serca, wątroby, płuc, żołądka, wola i nerek oraz części kończyn na wysokości stępu, jak również odjęcie głowy, przełyku i tchawicy;
4. „*części tuszy*” oznaczają części tuszy określonych w pkt. 3;
5. „*podroby*” oznaczają świeże mięso drobiowe inne niż tusze określone w pkt. 3, nawet jeśli są naturalnie połączone z tuszą, oraz głowę i kończyny, jeśli występują osobno z tuszą;
6. „*wnętrznosci*” oznaczają podroby znajdujące się w jamie piersiowej, brzusznej i miednicy, a w miarę potrzeby, łącznie z tchawicą, przełykiem i wolem;

---

¹⁴ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85. Dyrektywa zaktualizowana przez dyrektywę 92/5/EWG (Dz.U. nr L 57 z 2.03.1992, str. 1) oraz ostatnio zmieniona przez dyrektywę 92/45/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35).

7. „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;
8. „pomocnik” oznacza osobę urzędowo wyznaczoną przez właściwe władze zgodnie z art. 8 ust. 2 do pomocy urzędowemu lekarzowi weterynarii;
9. „badanie przedubojowe” oznacza badanie żywego drobiu dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
10. „badanie poubojowe” oznacza badanie drobiu ubitego w ubojni, dokonane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
11. „środki transportu” oznaczają przeznaczone do załadunku części w pojazdach silnikowych, pojazdach szynowych, samolotach oraz ładownie statków lub kontenery do transportu lądowego, morskiego lub powietrznego;
12. „zakład” oznacza zatwierdzoną ubojnię, zatwierdzony zakład rozbioru, zatwierdzoną chłodnię składową oraz zatwierdzony zakład przepakowywania lub zespół kilku takich zakładów.

ROZDZIAŁ II

Przepisy stosowane do produkcji wspólnotowej

Artykuł 3

- I. Świeże mięso drobiowe musi spełniać następujące warunki:
  - A. Tusze i podroby muszą:
    - a) pochodzić ze zwierzęcia poddanego badaniu przedubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, oraz uznanego w tym badaniu za nadające się do uboju w celu wprowadzenia na rynek świeżego mięsa drobiowego;
    - b) być uzyskane z zatwierdzonej ubojni poddanej samokontroli zgodnie z art. 6 ust. 2, oraz kontroli właściwych władz zgodnie z art. 8;
    - c) być przetwarzane w należytych warunkach sanitarnych zgodnie z załącznikiem I rozdział VII;
    - d) zostać poddane badaniu poubojowemu zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII, oraz uznane za nadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
    - e) posiadać oznakowanie zdrowotne zgodnie z załącznikiem I rozdział XII pod warunkiem, że oznakowanie takie nie jest konieczne w odniesieniu do tusz przeznaczonych do rozbioru w tym samym zakładzie;
    - f) po badaniu poubojowym zostać poddane czynnościom zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 46, oraz składowane zgodnie z załącznikiem

I rozdział XIII w należytych warunkach sanitarnych;

- g) zostać odpowiednio opakowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XIV; w przypadku stosowania powłoki ochronnej, musi ona spełniać wymagania tego rozdziału;

W razie potrzeby można podjąć decyzję o uzupełnieniu przepisów tego rozdziału zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, aby w szczególności uwzględnić różne formy prezentacji stosowane w handlu pod warunkiem, że są one zgodne z zasadami higieny;

- h) być transportowane zgodnie z załącznikiem I rozdział XV;

- i) w trakcie transportu powinno się do nich załączyć:

- albo dokument handlowy, który musi:
  - oprócz danych szczegółowych przewidzianych w załączniku I rozdział XII pkt 66, zawierać numer kodu pozwalający na identyfikację właściwej władzy odpowiedzialnej za kontrolę zakładu pochodzenia, oraz urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za inspekcję sanitarną w dniu produkcji mięsa,
  - być przechowywany przez odbiorcę przez okres co najmniej roku, aby możliwe było jego okazanie na wniosek właściwego organu,
- albo też świadectwo zdrowia wymienione w załączniku VI w przypadku świeżego mięsa drobiowego określonego w art. 2, uzyskanego z ubojni znajdującej się w regionie lub na obszarze podlegającym ograniczeniom ze względów zdrowotnych, lub w przypadku świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innego Państwa Członkowskiego z tranzytem przez państwo trzecie w zaplombowanych środkach transportu.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego punktu, w szczególności odnoszące się do przyznawania numerów kodów i zgodności jednego lub wielu wykazów właściwych władz, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

- B. 1. Części tuszy lub mięso bez kości musi:

- a) zostać rozebrane i/lub pozbawione kości w zatwierdzonym zakładzie rozbioru i skontrolowane zgodnie z art. 6;
- b) zostać rozebrane i uzyskane zgodnie z wymaganiami załącznika I rozdział VII i pochodzić:
  - albo ze zwierząt ubitych we Wspólnocie i odpowiadających wymaganiom wymienionym w pkt. A niniejszego artykułu,

- albo z tusz ptactwa domowego przywożonych z państw trzecich zgodnie z załącznikiem I rozdział III, oraz poddanych kontrolom przewidzianym przez dyrektywę 90/675/EWG¹⁵;
  - c) zostać poddane kontroli przewidzianej w art. 8 ust. 1 lit. b) (ii);
  - d) spełniać warunki określone w pkt. A lit. c), h) i i) niniejszego artykułu;
  - e) zostać opakowane lub oznaczone zgodnie z pkt. A lit. e) i g) niniejszego artykułu, na miejscu lub w zakładach przepakowywania specjalnie zatwierdzonych przez właściwe do tego celu władze;
  - f) być składowane w należytych warunkach sanitarnych i zgodnie z załącznikiem I rozdział XIII.
2. Przy opraciwaniu przez zakłady rozbioru świeżego mięsa inne niż mięso drobiowe, musi ono odpowiadać obowiązującym normom dyrektyw 64/433/EWG¹⁶, 91/495/EWG¹⁷ i 92/45/EWG¹⁸.
- C. Świeże mięso, które zgodnie z niniejszą dyrektywą było składowane w chłodni składowej zatwierdzonej przez Państwo Członkowskie, i od tego czasu nie zostało poddane żadnym czynnościom oprócz czynności związanych ze składowaniem, musi spełniać wymagania określone w pkt. A lit. c), e), g) i h) oraz w pkt. B niniejszego artykułu, lub być świeżym mięsem drobiowym przywożonym z państw trzecich zgodnie z rozdziałem III, oraz musi zostać poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- II. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od stosowania wymagań określonych w pkt. A w przypadku, gdy rolnicy posiadający produkcję roczną niższą niż 10.000 ptaków z rodzajów określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, dostarczają świeże mięso drobiowe pochodzące z ich gospodarstw w niewielkich ilościach:
- bezpośrednio konsumentowi końcowemu w gospodarstwie lub na najbliższy targ tygodniowy,
  - albo sprzedawcy detalicznemu w celu bezpośredniej sprzedaży końcowemu konsumentowi pod warunkiem, że sprzedawca ten prowadzi swoją działalność w tej samej miejscowości, co producent lub w miejscowości sąsiedniej.

Państwa Członkowskie mogą określić warunki, w jakich wymienione operacje, na zasadzie odstępstwa od pkt. B, mogą stosować się do rozbierania.

Wyjątek ten nie ma zastosowania w przypadku sprzedaży obwoźnej, wysyłkowej lub

¹⁵ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 91/496/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56).

¹⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/497/EWG (Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 69).

¹⁷ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

¹⁸ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

sprzedaży na targu, jeżeli chodzi o sprzedawcę detalicznego.

Wymienione operacje muszą podlegać publicznym kontrolom zdrowotnym przewidzianym w przepisach krajowych.

- III. Ponadto, bez uszczerbku dla wspólnotowych wymagań dotyczących zdrowia zwierząt, ust. I nie stosuje się do:
- a) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego do innych celów niż spożycie przez ludzi;
  - b) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego na wystawy, do specjalnych badań lub analiz pod warunkiem, że urzędowa kontrola pozwala na zagwarantowanie, że mięso to nie będzie przeznaczone do spożycia przez ludzi i po wykonaniu specjalnych badań lub analiz zostanie zniszczone, z wyjątkiem mięsa wykorzystanego do celów analiz;
  - c) świeżego mięsa drobiowego przeznaczonego wyłącznie na zaopatrzenie organizacji międzynarodowych.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w uzupełnieniu do wymagań przewidzianych w art. 3 ust. I pkt A i bez uszczerbku dla reguł wspólnotowych dotyczących wykrywania obecności pozostałości w zwierzętach i świeżym mięsie, świeże mięso drobiowe lub drób zostały poddane:

- a) badaniom na obecność pozostałości, jeśli urzędowy lekarz weterynarii podejrzewa ich obecność na podstawie wyników badań przedubojowych lub innej informacji;
- b) pobraniu próbek przewidzianemu w załączniku IV (I) dyrektywy 92/117/EWG¹⁹.

Badania przewidziane w lit. a) muszą zostać wykonane w celu poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym i ich pochodnych, zgodnie z okresami oczekiwania, oraz innych substancji niebezpiecznych i szkodliwych dla zdrowia ludzi przenoszonych w mięsie drobiowym.

Badania określone w akapicie poprzednim muszą być przeprowadzone zgodnie z uznanymi naukowo i sprawdzonymi metodami, w szczególności z tymi, które są określone na poziomie wspólnotowym lub międzynarodowym.

Musi istnieć możliwość oceny wyników badań przy użyciu metod odniesienia ustalonych zgodnie z procedurą określoną w ust. 3.

W przypadku wyniku pozytywnego, urzędowy lekarz weterynarii podejmuje właściwe środki, aby uwzględnić zaistniałe zagrożenie, w szczególności, aby:

---

¹⁹ Dyrektywa Rady 92/117/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r., dotycząca środków ochrony przed określonymi chorobami odzwierzęcymi i odzwierzęcymi czynnikami chorobotwórczymi u zwierząt i w produktach pochodzenia zwierzęcego, w celu zapobieżenia zakażeniom i zatruciom przenoszonym przez żywność (patrz str. 38 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- przystąpić do wzmożonej kontroli hodowanego drobiu lub partii mięsa otrzymanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego stanowić takie samo zagrożenie,
  - przystąpić do kontroli innych stad z gospodarstwa pochodzenia oraz, jeśli problem się powtórzy, podjąć odpowiednie środki dotyczące gospodarstwa pochodzenia,
  - w przypadku skażenia okolicznego, podjąć środki dotyczące taśmy produkcyjnej.
2. Normy tolerancji dla substancji określonych w ust. 1, innych niż określone w dyrektywie 86/366/EWG²⁰, ustala się na podstawie procedury przewidzianej w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90²¹.
3. Metody odniesienia ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

Zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o rozszerzeniu badań na substancje inne niż określone w ust. 1.

4. Do czasu wejścia w życie środków wykonawczych dotyczących niniejszego artykułu, stosuje się nadal przepisy krajowe, z zastrzeżeniem przepisów ogólnych Traktatu.

Artykuł 5

1. Bez uszczerbku dla przepisów dyrektyw 91/494/EWG²², 81/602/EWG²³ i 88/146/EWG²⁴ oraz ograniczeń nałożonych przez dyrektywę 92/117/EWG, mięso drobiowe nie może być wprowadzane do obrotu w celu spożycia przez ludzi, jeśli:
- a) pochodzi z drobiu dotkniętego chorobami wymienionymi w dyrektywie 91/494/EWG;
  - b) zawiera ślady pozostałości w ilościach przekraczających normy tolerancji określone zgodnie z art. 4 ust. 2, zostało poddane działaniu antybiotyków lub zawiera środki zmiękczone lub konserwujące, o ile są one dozwolone na mocy ustawodawstwa wspólnotowego, pod warunkiem że zakazane jest stosowanie środków sprzyjających retencji wody oraz partii mięsa drobiowego otrzymywanego w technologicznie podobnych warunkach i mogącego z tego powodu stanowić takie samo zagrożenie.
  - c) pochodzi ze zwierząt, które okazały się dotknięte jedną z wad wymienionych w załączniku I rozdział IX pkt 53 lit. a);
  - d) zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z załącznikiem I rozdział IX pkt 53 lit. b) i pkt 54.
2. Do czasu wejścia w życie przepisów wspólnotowych, niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy Państw Członkowskich dotyczące obróbki mięsa drobiowego za pomocą

²⁰ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43.

²¹ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego (Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1). Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (EWG) nr 675/92 (Dz.U. nr L 73 z 19.03.1992, str. 8).

²² Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 35.

²³ Dz.U. nr L 222 z 7.08.1981, str. 32. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 85/358/EWG (Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46).

²⁴ Dz.U. nr L 70 z 16.03.1988, str. 16.

promieniowania jonizującego i ultrafioletowego. Wszelki handel produktami poddanymi tego rodzaju zabiegom podlega art. 5 ust. 2 dyrektywy 89/662/EWG. W tym celu Państwo Członkowskie pochodzenia, które stosuje taką obróbkę, nie wysyła produktów poddanych takim zabiegom do Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo zabrania takiej obróbki na swoim terytorium, oraz które poinformowało o takim zakazie Komisję i inne Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

Artykuł 6

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz zatwierdzonych zakładów innych niż określone w art. 7, przy czym każdy z nich posiada weterynaryjny numer identyfikacyjny. Przekazuje ono ten wykaz pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji.

Zakładowi przetwarzającemu lub przepakowującemu produkty uzyskane z surowców objętych jedną z dyrektyw określonych w art. 2 lit. d) dyrektywy 77/99/EWG, można przyznać jeden numer identyfikacyjny.

Właściwe władze nie zatwierdzą zakładu, jeśli nie mają gwarancji, że spełnia on przepisy niniejszej dyrektywy.

W przypadku stwierdzenia niedostatecznej higieny oraz jeżeli środki przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 51 akapit drugi okazały się niewystarczające, w celu zaradzenia tej sytuacji, właściwe władze krajowe tymczasowo zawieszają zatwierdzenie.

Jeśli kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel nie zaradzą stwierdzonym brakom w terminie wyznaczonym przez właściwe władze krajowe, wycofują one zatwierdzenie.

Dane Państwo Członkowskie uwzględnia wnioski z każdej dokonanej kontroli zgodnie z art. 10. Pozostałe Państwa Członkowskie i Komisja są informowane o wycofaniu zatwierdzenia.

2. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi przeprowadzać regularne kontrole higieny ogólnej w odniesieniu do warunków produkcji w swoim zakładzie, między innymi poprzez kontrolę mikrobiologiczną.

Kontrole muszą obejmować narzędzia, urządzenia i maszyny na wszystkich etapach produkcji, oraz w miarę potrzeby produkty.

Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel muszą być w stanie, na wniosek właściwych władz, poinformować urzędowego lekarza weterynarii lub biegłych lekarzy weterynarii Komisji o rodzaju, częstotliwości i wynikach dokonanych kontroli, w miarę potrzeby wraz z nazwą laboratorium kontrolującego.

Rodzaj kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i badań bakteriologicznych zostaną określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi wprowadzić program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higieny w zakresie produkcji, dostosowanych do struktury produkcji.

Urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za zakład musi być zaangażowany w

planowanie i realizację tego programu.

4. Kierownik zakładu rozbioru lub przepakowywania, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr przychodzącego i wychodzącego z zakładu świeżego mięsa drobiowego, określający rodzaj otrzymanego mięsa drobiowego.

5. Inspekcja i kontrola zakładu dokonywana jest na odpowiedzialność urzędowego lekarza weterynarii, któremu może towarzyszyć w wykonywaniu zadań czysto technicznych personel pomocniczy zgodnie z art. 8 ust. 2. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich części zakładu w celu zapewnienia, że przepisy niniejszej dyrektywy są przestrzegane.

Urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzać regularne analizy wyników kontroli przewidzianych w ust. 2. Może on, na podstawie tych analiz, przeprowadzać uzupełniające badania mikrobiologiczne na wszystkich etapach produkcji lub na produktach.

Wyniki tych analiz są umieszczone w sprawozdaniu, o którego wnioskach lub zaleceniach informowany jest kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel, który czuwa nad usunięciem stwierdzonych braków w celu poprawy warunków higieny.

Artykuł 7

A. Zgodnie z załącznikiem II Państwa Członkowskie mogą zwolnić ubojnie przerabiające mniej niż 150.000 ptaków rocznie, z wymagań strukturalnych lub infrastrukturalnych określonych w załączniku I, pod warunkiem że spełniają one następujące wymagania:

1. dane zakłady muszą podlegać specjalnej rejestracji weterynaryjnej i posiadać specjalny numer identyfikacyjny związany z lokalną jednostką kontrolną.

Aby uzyskać zatwierdzenie właściwego organu krajowego:

- a) zakład musi spełniać warunki zatwierdzenia ustanowione w załączniku II;
- b) kierownik ubojni, właściciel lub jego przedstawiciel musi prowadzić rejestr:
  - zwierząt przychodzących i produktów uboju wychodzących z zakładu,
  - przeprowadzonych kontroli,
  - wyników tych kontroli.

Dane te muszą być przekazywane właściwym władzom na ich wniosek.

- c) ubojnia musi zawiadomić służby weterynaryjne o czasie uboju, o ilości i pochodzeniu zwierząt, oraz przekazać im kopię świadectwa sanitarnego wymienionego w załączniku IV;
- d) urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik musi być obecny w chwili patroszenia, w celu zapewnienia przestrzegania zasad higieny ustanowionych w załączniku I rozdział VII i VIII.

W przypadku gdy urzędowy lekarz weterynarii lub pomocnik nie może być obecny w chwili uboju, mięso może opuścić zakład dopiero po badaniu poubojowym przeprowadzonym w dniu uboju zgodnie z art. 8 ust. 2, z wyjątkiem mięsa określonego w załączniku I rozdział VIII pkt 49;

- e) właściwe władze muszą monitorować obieg dystrybucji mięsa pochodzącego z zakładu, właściwe oznakowanie produktów zgłoszonych jako nienadające się do spożycia przez ludzi, oraz ich późniejsze przeznaczenie i zużytkowanie.

Państwa Członkowskie sporządzają wykaz zakładów korzystających z tych odstępstw i przekazują ten wykaz oraz późniejsze jego zmiany Komisji;

- f) właściwe władze muszą zapewnić, że świeże mięso pochodzące z zakładów określonych w lit. e), jest znakowane pieczęciami lub etykietami zatwierdzonymi w tym celu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 oraz zawierającymi informację o okręgu administracyjnym jednostki zdrowotnej, której podlega zakład;

- 2. właściwe władze mogą udzielić odstępstwa zgodnie z załącznikiem II, w odniesieniu do zakładów rozbioru, które nie znajdują się w zatwierdzonym zakładzie i są zatwierdzone zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy 64/433/EWG, pod warunkiem, że zakład rozbioru nie przetwarza więcej niż trzy tony tygodniowo, z zastrzeżeniem zgodności z wymaganiami dotyczącymi temperatury ustanowionymi w załączniku I rozdział VIII pkt 49.

Przepisy załącznika I rozdział VIII i X oraz XI pkt 64 nie stosują się do czynności składowania i rozbioru w zakładach określonych w akapicie pierwszym.

- 3. Mięso uznane za zgodne z wymaganiami higieny i inspekcji sanitarnej przewidzianymi w niniejszej dyrektywie, musi posiadać pieczęć z okręgiem administracyjnym jednostki zdrowotnej odpowiedzialnej za zakład pochodzenia. Wzór pieczęci ustala się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21;
- 4. mięso musi być:
  - (i) przeznaczone na rynek lokalny do sprzedaży bezpośredniej, w stanie świeżym lub po przetworzeniu, dla sprzedawców detalicznych lub konsumenta bez wcześniejszego paczkowania lub przepakowywania;
  - (ii) przetransportowane z zakładu do odbiorcy z zachowaniem warunków higieny.

B Biegli lekarze weterynarii Komisji mogą, we współpracy w właściwych organami krajowymi, w zakresie koniecznym do jednolitego stosowania niniejszego artykułu, przeprowadzać kontrole na miejscu na reprezentatywnej liczbie zakładów korzystających z warunków ustanowionych w niniejszym artykule.

C. Państwa Członkowskie mogą odstąpić od wymagań strukturalnych przewidzianych w rozdziale I, w odniesieniu do chłodni składowych o niewielkiej wydajności, w których składowane jest jedynie mięso opakowane.

- D. Szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.
- E. Na podstawie sprawozdania Komisji, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1998 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 8

- 1. Państwa Członkowskie zapewniają, że:
  - a) wszystkie gospodarstwa dostarczające drób z gatunków określonych w art. 2 akapit drugi pkt 1, są objęte kontrolą weterynaryjną;
  - b) jest zagwarantowane, że:
    - (i) w ubojniach zatwierdzonych zgodnie z art. 6, obecny jest przynajmniej jeden urzędowy lekarz weterynarii podczas badania poubojowego;
    - (ii) w zakładach rozbioru zatwierdzonych zgodnie z art. 6, członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny przynajmniej raz dziennie w trakcie obróbki mięsa, w celu kontroli higieny ogólnej zakładu i rejestru przychodzącego i wychodzącego świeżego mięsa;
    - (iii) w chłodniach składowych członek zespołu inspekcyjnego określony w ust. 2 akapit trzeci, jest obecny okresowo.
- 2. Urzędowemu lekarzowi weterynarii mogą towarzyszyć podlegający mu pomocnicy w wykonywaniu następujących czynności:
  - a) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. a), przy zbieraniu informacji niezbędnych do oceny stanu zdrowia stada pochodzenia, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI, które urzędowy lekarz weterynarii wykorzystuje w celu sporządzenia diagnozy;
  - b) jeśli spełniają warunki przewidziane w załączniku III pkt. 3 lit. b):
    - (i) kontrolowaniu przestrzegania warunków higieny przewidzianych w załączniku I rozdział I, V, VII i X oraz w załączniku II, jak również warunków przewidzianych w załączniku I pkt 47;
    - (ii) stwierdzeniu, że w trakcie badania poubojowego nie występują przypadki określone w załączniku I rozdział IX pkt 53;
    - (iii) przeprowadzaniu inspekcji przewidzianej w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b), w szczególności ocenę jakości tusz i skrawków, pod warunkiem, że urzędowy lekarz weterynarii jest w stanie sprawować nadzór nad miejscem pracy pomocników na miejscu;
    - (iv) nadzorowaniu oznakowania zdrowotnego przewidzianego w załączniku I rozdział XII pkt 67;

- (v) przeprowadzaniu kontroli zdrowotnej rozebranego i składowanego mięsa;
- (vi) monitorowania pojazdów lub kontenerów transportowych oraz warunków załadunku przewidzianych w załączniku I rozdział XV.

Jedynie osoby spełniające wymagania wymienione w załączniku III mogą zostać wyznaczone na pomocników, w wyniku testu zorganizowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego lub przez władze wyznaczone przez te władze centralne.

W celu wykonywania wymienionych zadań pomocniczych, pomocnicy muszą wchodzić w skład zespołów inspekcyjnych podlegających kontroli i odpowiedzialności urzędowego lekarza weterynarii. Muszą być oni niezależni od danego zakładu. Właściwe władze danego Państwa Członkowskiego ustalają dla każdego zakładu skład zespołu inspekcyjnego, w sposób pozwalający urzędowemu lekarzowi weterynarii na nadzorowanie wyżej wymienionych czynności.

Szczegółowe zasady dotyczące pomocy określonej w niniejszym artykule są, w niezbędnym zakresie, ustalane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21.

3. Właściwe władze mogą zezwolić na to, aby personel przedsiębiorstwa, który do dnia 1 października 1993 r. został przeszkolony przez urzędowego lekarza weterynarii w ramach specjalnego szkolenia, którego ogólne kryteria określone są zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, mógł wykonywać pod bezpośrednim nadzorem urzędowego lekarza weterynarii czynności przewidziane w załączniku I rozdział VIII pkt 47 akapit drugi lit. a) i b).

Artykuł 9

Państwa Członkowskie powierzają służbom lub organowi centralnemu zadanie zbierania i wykorzystywania wyników badań przedubojowych i poubojowych, przeprowadzanych przez urzędowego lekarza weterynarii i odnoszących się do diagnozowania chorób przenoszonych na ludzi.

W przypadku rozpoznania takiej choroby, wyniki konkretnych przypadków są jak najszybciej przekazywane właściwym organom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór stada, z którego pochodzą zwierzęta.

Państwa Członkowskie przedkładają Komisji informacje dotyczące niektórych chorób, w szczególności w przypadku stwierdzenia chorób przenoszonych na ludzi.

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady w celu wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21, w szczególności w odniesieniu do:

- częstotliwości przekazywania informacji Komisji,
- rodzaju informacji,
- choroby, której dotyczy zbieranie informacji,
- procedur zbierania i wykorzystywania informacji.

Artykuł 10

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, w zakresie, w jakim jest to konieczne do jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu mogą sprawdzać poprzez kontrolę reprezentatywnej ilości zakładów, czy właściwe władze kontrolują zatwierdzone zakłady w zakresie przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy. Komisja informuje Państwa Członkowskie o wynikach przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium przeprowadzana jest kontrola, udziela wszelkiej koniecznej pomocy biegłym w wykonywaniu ich obowiązków.

Ogólne przepisy w celu wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

Komisja po uzyskaniu opinii Państw Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sporządzi zalecenie dotyczące zasad, jakich należy przestrzegać w czasie przeprowadzania kontroli przewidzianych w niniejszym ustępie.

2. Na podstawie sprawozdania Komisji wraz z ewentualnymi wnioskami, Rada dokona do dnia 1 stycznia 1995 r. przeglądu przepisów niniejszego artykułu.

Artykuł 11

Na zasadzie odstępstwa od wymagań art. 3 ust. I pkt A lit. a), Państwa Członkowskie mogą zezwolić, aby drób przeznaczony do produkcji wątróbek był ogłuszany, wykrwawiany i oskubany w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz, pod warunkiem, że operacje te przeprowadzane są w osobnych pomieszczeniach, spełniających wymagania przewidziane w załączniku I rozdział II pkt 14 lit. b), oraz zgodnie z załącznikiem I rozdział XV, tusze niepatroszone zostały niezwłocznie przetransportowane do zatwierdzonego zakładu rozbioru z osobnym pomieszczeniem określonym w załączniku I rozdział III pkt 15 lit. b) tiret drugie (ii), bądź tusze muszą zostać wypatroszone w ciągu dwudziestu czterech godzin pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie mogą zezwolić na stosowanie chłodzenia świeżego mięsa drobiowego poprzez zanurzenie w wodzie, o ile zostanie ono wykonane zgodnie z warunkami określonymi w załączniku I rozdział VII pkt 42 i 43. Świeże mięso schłodzone uzyskane tą metodą może być wprowadzane do obrotu albo schłodzone albo mrożone.

2. Państwa Członkowskie, w których metoda ta jest stosowana, muszą o tym jak najszybciej poinformować Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie, w każdym przypadku przed dniem 1 stycznia 1994 r.

3. Państwa Członkowskie nie mogą sprzeciwić się wprowadzeniu na ich terytorium świeżego mięsa drobiowego schłodzonego zgodnie z załącznikiem I rozdział VII pkt 42 i 43, jeśli stosowanie metody chłodzenia jest zaznaczone w dokumencie towarzyszącym, określonym w art. 3 ust. I pkt A lit. i), pod warunkiem, że:

a) mięso drobiowe zostało zamrożone po schłodzeniu bez niepotrzebnej zwłoki,

- b) albo schłodzone mięso drobiowe otrzymywane jest w tych samych warunkach na ich terytorium.

Artykuł 13

Zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG²⁵ stosuje się w szczególności do kontroli pochodzenia, organizacji kontroli, które są przeprowadzane przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do następstw tych kontroli, jak również do środków ochronnych, które należy wprowadzić w życie.

ROZDZIAŁ III

Przepisy stosowane do przywozu do Wspólnoty

Artykuł 14

- A. Warunki stosowane w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego przywożonego z państw trzecich muszą być, na mocy procedury przewidzianej w art. 21, przynajmniej równoważne z warunkami przewidzianymi w odniesieniu do wprowadzania na rynek świeżego mięsa drobiowego uzyskanego zgodnie z art. 3-6 i 8-13.
- B. W celu jednolitego stosowania ust. A, stosuje się następujące punkty:
1. Przedmiotem przywozu do Wspólnoty może być jedynie świeże mięso drobiowe:
    - a) pochodzące z państw trzecich lub części państw trzecich wymienionych zgodnie z art. 9 ust. 1 i 2 dyrektywy 91/494/EWG, oraz spełniające wymagania niniejszej dyrektywy;
    - b) pochodzące z zakładów, wobec których właściwe władze państwa trzeciego dostarczyły Komisji gwarancji, że zakłady te spełniają wymagania niniejszej dyrektywy;
    - c) posiadające świadectwo określone w art. 12 dyrektywy 91/494/EWG, uzupełnione zaświadczeniem, że mięso to spełnia wymagania rozdziału II i wszelkie warunki dodatkowe, lub daje równoważne gwarancje określone w ust. 2 lit. b) niniejszego ustępu. Jeśli jest to konieczne, treść tego zaświadczenia formułowana jest na podstawie procedury przewidzianej w art. 21.
  2. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 ustala się, co następuje:
    - a) wspólnotowy wykaz zakładów spełniających wymagania określone w lit. b). Do czasu sporządzenia tego wykazu Państwa Członkowskie mają prawo utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG, oraz krajowe świadectwo zdrowia wymagane w stosunku do zakładów,

---

²⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 90/654/EWG (Dz.U. nr L 353 z 17.12.1990, str. 48).

które podlegały zatwierdzeniu krajowemu;

- b) warunki specjalne i równoważne gwarancje w odniesieniu do wymagań niniejszej dyrektywy, inne niż te które pozwalają na wyłączenie mięsa ze spożycia przez ludzi, zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt. A lit. d), oraz te ustanowione w załączniku I rozdział VI rozdział VII pkt 42 i 43 oraz rozdział VIII. Takie warunki i gwarancje nie mogą być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3-6 i 8-13.
3. Biegli z Komisji i Państw Członkowskich przeprowadzają kontrole na miejscu w celu sprawdzenia, czy:
- a) gwarancje oferowane przez państwa trzecie w odniesieniu do warunków produkcji i wprowadzania do obrotu można uznać za równoważne z tymi, które są stosowane we Wspólnocie;
  - b) spełnione zostały warunki wynikające z ust. 1 i 2.

Biegli z Państw Członkowskich odpowiedzialni za przeprowadzenie tych kontroli, wyznaczani są przez Komisję działając na wniosek Państw Członkowskich.

Kontrole te są przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która pokrywa koszty z nimi związane. Ich częstotliwość i procedury określane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, nadal stosuje się przepisy krajowe w zakresie kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem powiadomienia poprzez Stały Komitet Weterynaryjny o przypadkach nieprzestrzegania zasad higieny stwierdzonych podczas tych kontroli.

Artykuł 15

Wykaz przewidziany w art. 14 ust. B pkt 2 mogą obejmować tylko te państwa trzecie lub ich części:

- a) z których przywóz nie został zabroniony zgodnie z art. 9-12 dyrektywy 91/494/EWG;
- b) które ze względu na swoje ustawodawstwo i organizację służb weterynaryjnych i kontrolnych, uprawnienia tych służb i nadzór jakiemu podlegają, zostały uznane za zdolne do udzielenia gwarancji wprowadzenia w życie swoich obowiązujących przepisów zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG²⁶ lub art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG, lub
- c) których służby weterynaryjne mogą zagwarantować przestrzeganie wymagań zdrowotnych co najmniej równoważnych z tymi, które są ustanowione w rozdziale II.

Artykuł 16

---

²⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/688/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 18).

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że świeże mięso drobiowe podlega przywozowi do Wspólnoty, jedynie, jeśli:

- posiada świadectwa przewidziane w art. 14 ust. B pkt 1 lit. c),
- spełnia warunki kontroli przewidzianych przez dyrektywę 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad w celu wykonania niniejszego rozdziału:

- nadal obowiązują przepisy krajowe stosowane do przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do których nie przyjęto takich wymagań na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem że nie są one bardziej korzystne od przepisów ustanowionych w art. 14 ust. B pkt 2 lit. b),
- przywóz musi odbywać się w warunkach ustanowionych w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 17

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw tych kontroli, które mają przeprowadzić Państwa Członkowskie, oraz do środków ochrony, które należy wprowadzić.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 tej dyrektywy.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów mieszczących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej, gdzie produkcja tych zakładów przeznaczona jest wyłącznie do spożycia lokalnego.

2. Uzgodnienia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się na podstawie procedury przewidzianej w art. 21. Na mocy tej samej procedury można podjąć decyzję o zmianie przepisów tego ustępu, w celu stopniowego rozszerzania norm wspólnotowych na wszystkie zakłady znajdujące się na wyspach określonych w tym ustępie.

Artykuł 19

Załączniki zmieniane są przez Radę, która stanowi większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu dostosowania ich do postępu naukowo - technicznego.

Artykuł 20

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 21 mogą zostać przyjęte:

- specjalne warunki zatwierdzania zakładów znajdujących się na rynkach hurtowych,

- zasady oznakowania produktów pochodzących z zakładów przepakowywania oraz procedury kontroli pozwalające na powrót surowca do zakładu pochodzenia.

Artykuł 21

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego (zwanego dalej „Komitetem”), ustanowionego decyzją 68/361/ EWG²⁷, czyniąc to albo z własnej inicjatywy, albo na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje opinię na temat projektu w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia wydawana jest większością przewidzianą w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada powinna podjąć na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich są wazone w ramach Komitetu w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie ubierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidziane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub w przypadku braku jego opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w ciągu trzech miesięcy od chwili przedłożenia sprawy Radzie, nie podejmie ona działania, Komisja przyjmuje proponowane środki, chyba, że Rada odrzuci te środki zwykłą większością głosów.

Artykuł 22

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

---

²⁷ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW

Zakłady muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, w których mięso jest produkowane, obrabiane lub składowane oraz w miejscach i na korytarzach, przez które mięso jest transportowane:

a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów. Jednakże:

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale II pkt 14 lit. e), w rozdziale III pkt 15 lit. a) i w rozdziale IV pkt 16 lit. a), odprowadzenie wody w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony nie jest wymagane, a w pomieszczeniach określonych w pkt. 16 lit. a), wystarczające jest urządzenie umożliwiające łatwe odprowadzenie wody,

- w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a), w których składowane jest jedynie mięso zapakowane lub opakowane oraz w strefach i korytarzach, którymi transportowane jest świeże mięso, wystarczająca jest wodoodporna i odporna na butwienie posadzka;

b) gładkie ściany, odporne i nieprzepuszczalne, pokryte warstwą zmywalną i jasną do wysokości przynajmniej dwóch metrów; w pomieszczeniach chłodniczych i magazynowych przynajmniej do wysokości składowania. Linia zetknięcia ścian i podłogi musi być zaokrąglona lub zaopatrzona w podobne wykończenie, z wyjątkiem pomieszczeń określonych w rozdziale IV pkt 17 lit. a).

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w rozdziale IV pkt 17, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi podstawy do wycofania zatwierdzenia;

c) drzwi wykonane z trwałego, odpornego na korozję materiału lub, w przypadku drzwi drewnianych, pokryte gładką i nieprzepuszczalną powłoką na całej powierzchni;

d) odporne na korozję i bezwonne materiały izolacyjne;

e) urządzenia wentylacyjne i urządzenia wyciągowe do pary;

f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, nie powodujące zniekształcania kolorów;

g) czysty i łatwy do utrzymania w czystości sufit; w innym wypadku, warunki te

musi spełniać wewnętrzna powierzchnia pokrycia dachu;

2. a) jak najbliżej stanowisk pracy, wystarczającą liczbą urządzeń służących do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń ciepłą wodą. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem.

Urządzenia do mycia rąk muszą być wyposażone w ciepłą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki czyszczące i dezynfekujące oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk;

- b) urządzenia do odkażania narzędzi gorącą wodą o temperaturze minimalnej 82 °C;
  3. urządzenia do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
  4. a) narzędzia i urządzenia do pracy takie jak: wyposażenie automatyczne do obróbki mięsa, stoły do rozbioru, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru, pojemniki, taśmy transportowe i piły wykonane z materiałów odpornych na korozję, niezdolnych do skażenia mięsa, łatwe do mycia i dezynfekowania. Powierzchnie stykające się lub mogące mieć kontakt z mięsem, łącznie ze spawami i spojeniami, muszą być gładkie. Zabronione jest używanie drewna, z wyjątkiem pomieszczeń, w których znajduje się jedynie świeże mięso drobiowe zapakowane w higieniczny sposób;
  - b) sprzęt i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
    - obróbki mięsa,
    - składowania pojemników na mięso tak, aby zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
  - c) wyposażenie do higienicznej obróbki i ochrony mięsa w czasie załadunku i wyładunku, łącznie z odpowiednio zaprojektowanymi i wyposażonymi miejscami przyjmowania i rozładunku mięsa;
  - d) specjalne wodoszczelne pojemniki nierdzewne, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone dla mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, lub zamykane na klucz pomieszczenie przeznaczone dla tego mięsa, jeśli jego ilość czyni to koniecznym, lub jeśli nie jest ono usuwane lub niszczone pod koniec każdego dnia roboczego; jeśli mięso jest odprowadzane specjalnymi rynnymi, muszą być one zbudowane i zainstalowane tak, aby uniknąć jakiegokolwiek ryzyka zakażenia świeżego mięsa drobiowego;
  - e) pomieszczenie do higienicznego składowania materiałów, do pakowania i opakowywania, jeśli czynności te odbywają się w zakładzie;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na poziomach wymaganych przez niniejszą dyrektywę. Sprzęt ten musi posiadać system odpływowy umożliwiający odprowadzanie skroplonej wody w sposób niestwarzający żadnej możliwości skażenia świeżego mięsa drobiowego;

6. instalacje pod ciśnieniem pozwalające na zaopatrzenie w wodę pitną w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG²⁸. Instalacje przeznaczone do wody niezdatnej do picia muszą wyraźnie różnić się od instalacji wody pitnej.
7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. instalacje odprowadzające odpady płynne i stałe spełniające wymagania dotyczące higieny;
9. wystarczająco wyposażone pomieszczenie zamykane na klucz do wyłącznej dyspozycji służb weterynaryjnych, lub odpowiednie wyposażenie w magazynach określonych w rozdziale IV i zakładach przepakowywania;
10. wyposażenie pozwalające w każdej chwili na skuteczne przeprowadzenie inspekcji weterynaryjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie;
11. odpowiednią liczbę szatni wyposażonych w gładkie, wodoodporne i zmywalne ściany i podłogi, z umywalkami, natryskami i toaletami ze spuszczaną wodą, wyposażonych w taki sposób, aby zabezpieczyć czyste części budynku przed skażeniem;

Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio do pomieszczeń roboczych. Natryski nie są konieczne w przypadku chłodni składowych służących jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Umywalki muszą być zaopatrywane w bieżącą wodę zimną i ciepłą lub zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w środki do czyszczenia i dezynfekcji rąk oraz w środki higieniczne do suszenia rąk. Krany nie mogą być uruchamiane ręką lub ramieniem. Wystarczająca ilość takich umywalk musi znajdować się w pobliżu toalet;

12. odpowiednie miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu mięsa, z wyjątkiem chłodni składowych przeznaczonych jedynie do przyjmowania i składowania świeżego mięsa zapakowanego w sposób higieniczny. Ubojnie muszą posiadać osobne miejsce i wyposażenie do mycia i dezynfekcji środków transportu i klatek stosowanych dla drobiu przeznaczonego do uboju. Jednakże posiadanie takich miejsc i wyposażenia nie jest obowiązkowe, jeśli przepisy nakazują mycie i dezynfekcję środków transportu i klatek w miejscach urzędowo zatwierdzonych;
13. pomieszczenie lub bezpieczne miejsce do składowania detergentów, środków dezynfekujących oraz podobnych substancji.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI DROBIU

14. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, ubojnie muszą posiadać przynajmniej:
  - a) wystarczająco duże i łatwe do mycia i dezynfekowania pomieszczenie lub zakrytą

---

²⁸ Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/692/EWG (Dz.U. nr L 377 z 31.12.1991, str. 48).

przestrzeń, aby przeprowadzić badanie przedubojowe przewidziane w rozdziale VI pkt 28 akapit drugi i przyjęć ptaki określone w art. 2 akapit drugi pkt 1 niniejszej dyrektywy;

- b) pomieszczenie do uboju wystarczająco duże, aby ogłuszanie i wykrwawianie z jednej strony oraz skubanie i sparzanie z drugiej strony, były wykonywane w oddzielnych miejscach. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem uboju a pomieszczeniem określonym w lit. a), inne niż niewielki otwór przeznaczony do przesyłania drobiu do uboju, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania wystarczająco duże, aby patroszenie było wykonywane na stanowisku wystarczająco oddalonym od innych stanowisk pracy lub od nich oddzielonym ścianą działową, tak aby uniemożliwić zanieczyszczenie mięsa. Wszelkie połączenie między pomieszczeniem do patroszenia i przygotowywania a pomieszczeniem do uboju, inne niż niewielki otwór przeznaczony jedynie do przesyłania ubitego drobiu, musi być zaopatrzone w automatycznie zamykane drzwi;
- d) w razie potrzeby, pomieszczenie z którego dokonywana jest wysyłka;
- e) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze zamykane na klucz dla zatrzymanego świeżego mięsa drobiowego;
- f) pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do pozyskiwania piór, chyba że są one traktowane jako odpady;
- g) oddzielne umywalki i toalety dla personelu pracującego przy żywych ptakach.

ROZDZIAŁ III

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW ROZBIORU

15. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, zakłady rozbioru muszą posiadać przynajmniej:
- a) wystarczająco duże komory chłodnicze lub zamrażalnicze do konserwacji mięsa;
  - b) - pomieszczenie przeznaczone do rozbioru, trybowania i pakowania,
    - o ile operacja ta przeprowadzana jest w zakładzie rozbioru:
      - (i) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, które zostały ogłuszone, wykrwawione i oskubane w gospodarstwie rolnym prowadzącym tucz;
      - (ii) pomieszczenie przeznaczone do patroszenia drobiu określonego w rozdziale VIII pkt 49;
  - c) pomieszczenie do pakowania, jeśli operacje te są przeprowadzane w zakładzie

rozbioru, chyba że spełnione są warunki przewidziane w rozdziale XIV pkt 74.

ROZDZIAŁ IV

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA CHŁODNI SKŁADOWYCH

16. W uzupełnieniu do ogólnych wymagań, magazyny, w których składowane jest świeże mięso zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret pierwsze, muszą posiadać przynajmniej:
  - a) wystarczająco duże komory chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret pierwsze;
  - b) termometr lub termograf dla każdego pomieszczenia chłodniczego lub w każdym takim pomieszczeniu.

17. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, magazyny, w których przechowywane jest świeże mięso drobiowe zgodnie z rozdziałem XIII pkt 69 tiret drugie muszą posiadać przynajmniej:
  - a) wystarczająco duże pomieszczenia chłodnicze i zamrażalnicze, łatwe do mycia, w których może być przechowywane świeże mięso drobiowe w temperaturze przewidzianej w pkt. 69 tiret drugie;
  - b) termometr lub termograf w każdym pomieszczeniu lub dla każdego pomieszczenia chłodniczego.

ROZDZIAŁ V

HIGIENA PERSONELU, POMIESZCZEŃ I SPRZĘTU W ZAKŁADACH

18. Od pracowników wymaga się absolutnej czystości; pomieszczenia i urządzenia powinny być utrzymywane w czystości.
  - a) Personel zajmujący się ze świeżym mięsem nieopakowanym lub opakowanym, bądź też pracujący w pomieszczeniach lub w miejscach gdzie odbywa się obróbka, pakowanie lub transport mięsa, musi w szczególności nosić czyste i łatwe do umycia nakrycia głowy i obuwie, odzież roboczą w jasnych kolorach lub inną odzież ochronną. Personel zatrudniony przy pracy lub innych czynnościach związanych ze świeżym mięsem zobowiązany jest do zakładania czystej odzieży roboczej na początku każdego dnia pracy, a w razie konieczności do jej zmiany w trakcie dnia, oraz do mycia i dezynfekowania rąk kilka razy podczas pracy i przed każdorazowym powrotem do pracy. Osoby, które miały styczność z chorymi ptakami lub zakażonym mięsem, muszą niezwłocznie starannie umyć ręce i ramiona ciepłą wodą, a następnie je zdezynfekować. Zakazuje się palenia w pomieszczeniach roboczych i magazynowych oraz w innych strefach i korytarzach, którymi przewożone jest świeże mięso.
  - b) Do zakładu nie ma wstępu żadne zwierze poza zwierzętami rzeźnymi w przypadku ubojni. Gryzonie, owady i wszelkie inne robactwo musi być systematycznie zwalczane.

- c) Wyposażenie i sprzęt używany przy obróbce żywego drobiu oraz przy pracy ze świeżym mięsem drobiowym, muszą być utrzymywane w dobrym stanie i w czystości. Należy je starannie myć i dezynfekować kilka razy w ciągu dnia pracy, po zakończeniu dnia pracy oraz przed ich ponownym użyciem, jeśli zostały zanieczyszczone.
  - d) Klatki służące do dostarczania drobiu muszą być zbudowane z materiałów nierdzewnych, łatwych do mycia i dezynfekowania. Należy je myć i dezynfekować po każdym opróżnieniu.
19. Pomieszczeń, narzędzi i sprzętu roboczego nie wolno wykorzystywać do innych celów niż obróbka świeżego mięsa drobiowego, świeżego mięsa lub mięsa z dziczyzny zatwierdzonego zgodnie z dyrektywą 91/495/EWG i 92/45/EWG, bądź do wyrobów lub produktów mięsnych, jeśli nie zostały umyte i zdezynfekowane przed powtórным użyciem.
- Ograniczenia tego nie stosuje się do sprzętu transportowego używanego w pomieszczeniach określonych w pkt. 17 lit. a), jeśli mięso jest opakowane.
20. Mięso drobiowe i pojemniki, w których ono się znajduje, nie powinny mieć bezpośredniej styczności z podłogą.
21. Nakazuje się używanie wody pitnej do wszystkich celów, jednakże tytułem wyjątku, dopuszcza się używanie wody niezdatnej do picia do produkcji pary, gaszenia pożarów, schładzania urządzeń chłodniczych i odprowadzania piór w ubojni, pod warunkiem, że przeznaczone do tego celu instalacje nie pozwalają na używanie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego niebezpieczeństwa zakażenia świeżego mięsa. Instalacje z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie odróżniać się od instalacji z wodą pitną.
22. - Pióra i produkty uboczne uboju nienadające się do spożycia przez ludzi należy niezwłocznie usunąć.
- Niedozwolone jest rozsypywanie trocin lub innych podobnych materiałów na podłodze pomieszczeń roboczych i pomieszczeń do składowania świeżego mięsa drobiowego.
23. Detergentów, środków odkażających i podobnych substancji należy używać tak, aby nie uszkodzić sprzętu, narzędzi do pracy i świeżego mięsa. Po ich użyciu należy dokonać dokładnego płukania tego sprzętu i narzędzi do pracy wodą pitną.
24. Pracą i obróbką mięsa nie mogą się zajmować osoby, które mogą je zakazić.

Każda osoba zatrudniona do pracy przy świeżym mięsie musi przedstawić zaświadczenie lekarskie, potwierdzające, że nie ma przeciwwskazań do wykonywania przez nią takiej pracy. Nadzór medyczny nad tymi osobami jest regulowany przez ustawodawstwo krajowe obowiązujące w danym Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ VI

BADANIE PRZEDUBOJOWE

25. a) Urzędowy lekarz weterynarii ubojni może pozwolić na ubój partii drobiu pochodzącego z gospodarstw tylko wtedy, kiedy pozostaje to bez uszczerbku dla świadectwa zamieszczonego w załączniku IV wzór 5 do dyrektywy 90/539/EWG, jedynie:

(i) jeśli drób przeznaczony do uboju posiada świadectwo sanitarne przewidziane w załączniku IV; lub

(ii) jeśli na 72 godziny przed przybyciem drobiu do ubojni, posiada dokument określony przez właściwe władze, zawierający:

- aktualne informacje dotyczące stada pochodzenia, w szczególności te, które pochodzą z rejestru gospodarstwa określonego w pkt. 27 lit. a), oraz odnoszą się do rodzaju drobiu przeznaczonego do uboju,
- poświadczenie, że gospodarstwo pochodzenia podlega kontroli urzędowego lekarza weterynarii.

Informacje te podlegają ocenie urzędowego lekarza weterynarii w celu podjęcia decyzji o środkach, jakie należy podjąć wobec ptactwa domowego pochodzącego z danego gospodarstwa, w szczególności o rodzaju badania przedubojowego.

b) Jeśli warunki przewidziane w lit. a) nie są spełnione, urzędowy lekarz weterynarii ubojni może odłożyć ubój, lub jeśli wymaga tego dobro sytuacji, zezwolić na ubój po przeprowadzeniu badań przewidzianych w pkt. 27 lit. b), oraz musi zbadać gospodarstwo pochodzenia danego ptactwa domowego w celu uzyskania tych informacji. Wszelkie koszty związane z zastosowaniem niniejszego ustępu pokrywa rolnik zgodnie z zasadami, które określą właściwe władze.

c) Jednakże w odniesieniu do rolników, których produkcja roczna nie przekracza 20 000 sztuk drobiu, 15 000 kaczek, 10 000 indyków lub 10 000 gęsi lub równoważnych ilości z innych gatunków ptactwa domowego określonego w art. 2 akapit drugi pkt 1, możliwe jest przeprowadzenie badania przedubojowego przewidzianego w pkt. 27 lit. b) w ubojni. W takim przypadku rolnik musi dostarczyć deklarację potwierdzającą, że jego produkcja roczna nie przekracza powyższych liczb.

d) Rolnik musi przechowywać rejestr określony w pkt. 27 lit. a) przez co najmniej dwa lata, w celu okazania właściwym władzom na ich wniosek.

26. Właściciel, osoba uprawniona do dysponowania drobiem lub ich przedstawiciel muszą ułatwić badanie przedubojowe, w szczególności towarzyszyć urzędowemu lekarzowi weterynarii urzędowemu we wszelkich czynnościach uznanych za niezbędne.

Urzędowy lekarz weterynarii musi wykonać badanie przedubojowe zgodnie z zasadami wykonywania zawodu, w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

27. Badanie przedubojowe w gospodarstwie pochodzenia określonym w pkt. 25 obejmuje:

- a) sprawdzenie rejestrów rolnika, które muszą zawierać przynajmniej następujące informacje, w zależności od gatunku drobiu:
- data przybycia ptaków,
  - pochodzenie ptaków,
  - liczba ptaków,
  - faktyczna wydajność ze sztuki (na przykład przyrost wagi),
  - śmiertelność,
  - dostawcy paszy,
  - okres i rodzaj stosowanych dodatków paszowych i karencja,
  - spożycie paszy i wody,
  - badanie i rozpoznanie lekarza weterynarii, ewentualnie wraz z wynikami analiz laboratoryjnych,
  - rodzaj produktu leczniczego podawanego ptakom, data rozpoczęcia i zakończenia jego podawania.
  - data ewentualnych szczepień i rodzaj szczepień,
  - przyrost wagi w okresie tuczenia,
  - wyniki wszelkich inspekcji sanitarnych przeprowadzonych wcześniej na ptakach pochodzących z tego samego stada,
  - liczba ptaków przeznaczonych do uboju,
  - przewidywana data uboju;
- b) dodatkowe badania niezbędne do sporządzenia diagnozy, jeśli ptaki:
- (i) są dotknięte chorobą przenoszoną na ludzi lub zwierzęta, bądź pojedyncze sztuki lub wszystkie zachowują się w sposób wskazujący, że taka choroba może się pojawić;
  - (ii) przejawiają zaburzenia w zachowaniu ogólnym lub oznaki choroby, która może spowodować, że mięso nie będzie się nadawało do spożycia przez ludzi;
- c) regularne pobieranie próbek wody i paszy dla drobiu, w celu skontrolowania przestrzegania karencji;
- d) wyniki badań w kierunku odzwierzęcych czynników chorobotwórczych, wykonanych zgodnie z wymaganiami dyrektywy 92/117/EWG.

28. W ubojni urzędowy lekarz weterynarii zapewnia przeprowadzenie identyfikacji drobiu, kontroli w zakresie przestrzegania przepisów rozdziału II dyrektywy 91/628/EWG²⁹, w szczególności sprawdzenie, czy drób uległ uszkodzeniom w trakcie transportu.

Ponadto, w przypadku wątpliwości dotyczących tożsamości partii drobiu, oraz jeśli drób ma zostać poddany badaniu przedubojowemu w ubojni zgodnie z pkt. 25 lit. c), urzędowy lekarz weterynarii musi sprawdzić każdą klatkę, jeśli drób przejawia symptomy określone w pkt. 27 lit. b).

29. Jeśli drób nie został ubity w ciągu trzech dni od badania i wystawienia świadectwa sanitarnego przewidzianego w pkt. 25 lit. a) (i), oraz:
- jeśli drób nie opuścił gospodarstwa pochodzenia, należy wydać nowe świadectwa sanitarne,
  - lub po ocenie przyczyn opóźnienia, urzędowy lekarz weterynarii ubojni zezwala na ubój, jeśli na przeszkodzie nie stoi żaden powód zdrowotny, a w razie potrzeby, po nowym zbadaniu drobiu.
30. Bez uszczerbku dla wymagań dyrektywy 91/494/EWG, należy zakazać uboju do celów spożycia przez ludzi, jeśli stwierdzono kliniczne objawy następujących chorób:
- a) ornitozy;
  - b) salmonelozy.

Urzędowy lekarz weterynarii może na wniosek właściciela drobiu lub jego przedstawiciela, zezwolić na ubój w normalnym trybie uboju, jeśli podjęte zostaną środki ostrożności w celu zredukowania do minimum zagrożenia rozprzestrzenienia się bakterii i czyszczenia oraz dezynfekcji sprzętu po tym uboju, przy czym mięso pochodzące z tego uboju należy oprawiać tak jak mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi.

31. Urzędowy lekarz weterynarii musi:
- a) zakazać uboju, jeśli dysponuje dowodami pozwalającymi na stwierdzenie, że mięso pochodzące z danych zwierząt nie nadawałoby się do spożycia przez ludzi;
  - b) przesunąć termin uboju, jeśli nie przestrzegano karencji w odniesieniu do pozostałości;
  - c) zapewnić, jeśli chodzi o drób klinicznie zdrowy, pochodzący ze stada którego ubój jest obowiązkowy w ramach programu zwalczania chorób zakaźnych, aby drób ten został ubity pod koniec dnia lub w takich warunkach, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego drobiu. Państwa Członkowskie mogą dysponować tym mięsem na swym terytorium zgodnie ze swoimi przepisami krajowymi.

---

²⁹ Dz.U. nr L 340 z 11.12.1991, str. 17.

32. Urzędowy lekarz weterynarii musi powiadomić niezwłocznie właściwe władze o zakazie uboju, wskazując przyczynę tego zakazu i tymczasowo trzymać w odosobnieniu drób objęty tym zakazem uboju.

ROZDZIAŁ VII

WYMAGANIA DOTYCZĄCE HIGIENY UBOJU I OBRÓBKİ ŚWIEŻEGO MIĘSA

33. Do pomieszczeń przeznaczonych do uboju wolno wprowadzać jedynie żywy drób. Po jego wprowadzeniu, ptaki powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
34. Wykrwawianie powinno być całkowite i przeprowadzone w taki sposób, aby nie spowodować zanieczyszczenia poza miejscem uboju.
35. Drób należy oskubać z piór niezwłocznie i w całości.
36. Patroszenie musi być dokonane niezwłocznie w przypadku patroszenia całkowitego, lub w czasie przewidzianym w rozdziale VIII pkt 49 w przypadku patroszenia częściowego lub odłożonego. Ubity drób musi zostać otwarty tak, aby można było przeprowadzić kontrolę jamy brzusznej i wnętrzości. W tym celu wnętrzości do badania mogą być pozostawione oddzielnie lub połączone z tuszami naturalnym połączeniem. Jeśli są osobno, powinna być możliwa ich identyfikacja z tuszą pochodzenia.

Jednakże w odniesieniu do gęsi i kaczek hodowanych i ubitych w celu produkcji wątróbek, ich patroszenie można wykonać w ciągu 24 godzin, z zastrzeżeniem, że temperatura niepatroszonych tusz zostanie jak najszybciej doprowadzona do temperatury przewidzianej w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze i na tym poziomie utrzymana, oraz tusze zostaną przetransportowane zgodnie z zasadami higieny

37. Po przeprowadzeniu badania wnętrzości, które zostały usunięte, muszą być niezwłocznie oddzielone od tuszy, a części nienadające się do spożycia przez ludzi należy natychmiast usunąć.

Wnętrzości lub części wnętrzości pozostałe w tuszach, z wyjątkiem nerek, należy usunąć, o ile jest to możliwe w całości, przy zachowaniu zadowalających warunków dotyczących higieny.

38. Niedozwolone jest czyszczenie mięsa drobiowego za pomocą tkanin i wypełnianie tusz, z wyjątkiem przypadku, gdy tuszki są wypełniane podrobami jadalnymi lub szyciami z drobiu ubitego w ubojni.
39. Rozbiór i usuwanie lub przerób mięsa drobiowego przed zakończeniem badania jest zabronione. Urzędowy lekarz weterynarii może zarządzić wykonanie każdego innego zabiegu wymaganego do celów inspekcji.
40. Zatrzymane mięso oraz mięso zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 53, lub niedopuszczone do spożycia przez ludzi zgodnie z rozdziałem IX pkt 54, pióra i odpady powinny jak najszybciej zostać umieszczone w pomieszczeniach, na powierzchniach lub w urządzeniach przewidzianych w rozdziale I

pkt 4 lit. d) i w rozdziale II pkt 14 lit. e) i f), oraz należy postępować z nim w taki sposób, aby ograniczyć możliwość zakażenia do minimum.

41. Po zakończeniu badania i wypatroszeniu świeże mięso drobiowe powinno zostać niezwłocznie oczyszczone i schłodzone zgodnie z wymaganiami dotyczącymi higieny, tak, aby jak najszybciej osiągnęło temperaturę przewidzianą w rozdziale XIII.
42. Mięso drobiowe podlegające procesowi schładzania przez zanurzenie zgodnie z procesem określonym w pkt. 43, musi niezwłocznie po wypatroszeniu zostać poddane dokładnemu myciu przez zraszanie oraz bezzwłocznie zostać zanurzone. Zraszanie musi być wykonane przy pomocy instalacji zapewniającej skuteczne mycie wewnętrznych i zewnętrznych powierzchni tusz.

Dla tusz, których waga:

- nie przekracza 2,5 kilograma, należy użyć przynajmniej 1,5 litra wody na tuszę,
  - wynosi od 2,5 do 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 2,5 litra wody na tuszę,
  - jest równa lub przekracza 5 kilogramów, należy użyć przynajmniej 3,5 litra wody na tuszę.
43. Proces schładzania poprzez zanurzenie musi spełniać następujące wymagania:
    - a) tusze przechodzą przez jeden lub kilka pojemników z wodą lub lodu z wodą, których zawartość jest stale odnawiana. Dopuszcza się do tego celu jedynie system, w którym tusze są stale przesuwane mechanicznie przez strumień wody płynący w przeciwnym kierunku;
    - b) temperatura wody lub pojemników mierzona w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz nie powinna przekraczać odpowiednio +16 °C i +4 °C;
    - c) należy go przeprowadzić tak, aby temperatura przewidziana w rozdziale XIII pkt 69 tiret pierwsze została osiągnięta jak najszybciej;
    - d) minimalny przepływ wody w całym procesie schładzania określonym w pkt. a) musi wynosić:
      - 2,5 litra na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,
      - 4 litry na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
      - 6 litrów na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Jeśli występuje kilka pojemników, napływ świeżej wody i odpływ wody zużytej w każdym pojemniku musi być regulowany tak, aby malar on zgodnie z kierunkiem ruchu tusz, a świeża woda była rozdzielona między pojemniki tak, aby przepływ wody poprzez ostatni pojemnik był nie mniejszy niż:

- 1 litr na tuszę o wadze 2,5 kilograma lub mniej,

- 1,5 litra na tuszę o wadze od 2,5 do 5 kilogramów,
- 2 litry na tuszę o wadze 5 kilogramów lub więcej.

Wody zużytej do pierwszego napełnienia pojemników nie należy brać pod uwagę przy obliczaniu tych ilości;

- e) tusze nie powinny pozostawać w pierwszej części aparatury lub w pierwszym pojemniku dłużej niż pół godziny, ani też w pozostałej części aparatury lub w pozostałych pojemnikach dłużej niż to bezwzględnie konieczne.

Należy podjąć wszelkie niezbędne środki ostrożności, aby w przypadku zakłócenia procesu przestrzegany był czas przewidziany w akapicie pierwszym.

Po każdym zatrzymaniu urządzeń urzędowy lekarz weterynarii musi przed ponownym uruchomieniem upewnić się, że tusze nadal spełniają wymagania niniejszej dyrektywy i nadają się do spożycia przez ludzi, lub, jeśli tak nie jest, zapewnić, aby jak najszybciej zostały przetransportowane do pomieszczenia przewidzianego w rozdziale I pkt 4 lit. d);

- f) każda część urządzenia musi zostać całkowicie opróżniona, umyta i zdezynfekowana w każdym przypadku, gdy jest to konieczne po zakończeniu dnia pracy i przynajmniej raz dziennie;
- g) cechowane urządzenia kontrolne muszą umożliwiać odpowiedni i stały nadzór pomiaru i zapisu:
- zużycia wody w czasie zraszania poprzedzającego zanurzenie,
  - temperatury wody w pojemniku lub pojemnikach w miejscu wprowadzenia i wyprowadzenia tusz,
  - zużycia wody w czasie zanurzenia,
  - liczby tusz w każdej partii według masy określonej w lit. d) i w pkt. 42;
- h) wyniki poszczególnych kontroli przeprowadzonych przez producenta należy przechowywać w celu okazania ich na wniosek urzędowego lekarza weterynarii;
- i) do momentu przyjęcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 21 niniejszej dyrektywy wspólnotowych metod mikrobiologicznych, prawidłowe działanie instalacji schładzającej i jej wpływ na poziom higieny podlega ocenie przy zastosowaniu naukowych metod mikrobiologicznych, uznanych przez Państwa Członkowskie, poprzez porównanie całkowitego skażenia bakteryjnego i skażenia pałeczkami jelitowymi tusz przed i po zanurzeniu. Porównanie to musi zostać przeprowadzone przy pierwszym uruchomieniu instalacji, a następnie okresowo, oraz w każdym przypadku, gdy instalacja podlegała zmianom. Działanie poszczególnych części należy regulować tak, aby zapewnić zadowalający standard w zakresie higieny.

44. Do chwili ukończenia badania tusze oraz podroby, które nie zostały poddane badaniu,

nie mogą mieć styczności z tuszami i podrobami już poddanymi badaniu; zabrania się również usuwania, rozbioru oraz dalszej obróbki tusz.

45. Mięso zatrzymane i zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi oraz niejadalne produkty uboczne nie mogą stykać się z mięsem zgłoszonym jako nadające się do spożycia przez ludzi, oraz powinny jak najszybciej zostać umieszczone w specjalnych pomieszczeniach lub pojemnikach, usytuowanych i zaprojektowanych tak, aby uniknąć jakiegokolwiek zakażenia innego świeżego mięsa drobiowego.
46. Późniejsze sprawianie, przyrządzanie, obróbka i transport mięsa, łącznie z podrobami, muszą odbywać się z poszanowaniem wszelkich zasad higieny. Jeśli mięso jest opakowane, należy przestrzegać warunków wymienionych w rozdziale II pkt 14 d) i w rozdziale XIV. Mięso zapakowane musi być składowane w osobnym pomieszczeniu niż świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ VIII

BADANIE POUBOJOWE

47. Drób należy poddać badaniu niezwłocznie po uboju w odpowiednich warunkach oświetleniowych.

W ramach tej inspekcji:

a) następujące części:

- (i) powierzchnia tusz bez głowy i kończyn, z wyjątkiem przypadku, gdy przeznaczone są one do spożycia przez ludzi;
- (ii) wnętrzości; oraz
- (iii) jamy ciała,

muszą zostać poddane badaniu wzrokowemu, oraz w razie potrzeby, palpacyjnemu lub przez nacinanie;

b) należy zwrócić uwagę:

- (i) na nieprawidłowości w konsystencji, kolorze i zapachu tusz;
- (ii) na poważniejsze nieprawidłowości wynikające z czynności uboju;
- (iii) na właściwe funkcjonowanie urządzeń do uboju.

Urzędowy lekarz weterynarii musi w każdym wypadku:

- a) przeprowadzić szczegółową kontrolę losową próbki ptaków wyeliminowanych w czasie badania poubojowego, których mięso zostało zgłoszone jako nienadające się do spożycia przez ludzi, zgodnie z rozdziałem IX pkt 53;
- b) zbadać losową próbkę 300 ptaków pobranych z całości partii, która została

poddana badaniu poubojowemu, w celu kontroli wnętrzości i jam ciała;

- c) przeprowadzić szczegółowe badanie poubojowe mięsa drobiowego, jeśli występują inne przesłanki wskazujące, że mięso pochodzące z tego drobiu mogłoby nie nadawać się do spożycia przez ludzi.

Właściciel lub osoba uprawniona do dysponowania drobiem muszą współpracować w wymaganym zakresie w badaniu poubojowym. Muszą oni przygotować drób i mięso drobiowe tak, aby umożliwić badanie. Na wniosek inspektora muszą udzielić wszelkiej odpowiedniej pomocy dodatkowej. Jeśli osoby uprawnione do dysponowania drobiem nie przestrzegają obowiązku współpracy, inspektor zawiesza badanie do czasu aż będą współpracować w zakresie wymaganym do jego przeprowadzenia.

- 48. W przypadku drobiu częściowo wypatroszonego, pozbawionego niezwłocznie przewodu pokarmowego, konieczne jest zbadanie wnętrzości i jam tuszy po wypatroszeniu przynajmniej 5% ubitego drobiu z każdej partii. Jeśli w czasie tego badania stwierdzi się obecność nieprawidłowości u kilku ptaków, należy przeprowadzić badanie wszystkich ptaków z partii, zgodnie z pkt. 47.

- 49. W przypadku drobiu o opóźnionym patroszeniu („New York dressed”):

- a) inspekcję sanitarną pośmiertną zgodnie z pkt. 47 przeprowadza się najpóźniej 15 dni po uboju, w czasie których drób musi być składowany w temperaturze nieprzekraczającej + 4° C;
- b) najpóźniej do końca tego okresu, musi on zostać wypatroszony w ubojni gdzie został ubity lub w innym zatwierdzonym zakładzie rozbioru drobiu, spełniającym dodatkowe wymagania z rozdziału III pkt 15 lit.b) tiret drugie (ii), oraz w tym ostatnim przypadku, posiadać świadectwo sanitarne określone w załączniku V;
- c) mięso drobiowe nie może zostać opatrzone znakiem jakości zdrowotnej określonym w rozdziale XII przed wypatroszeniem, określone w pkt. b).

- 50. Pobieranie próbek w celu poszukiwania pozostałości musi odbywać się przez kontrolę na miejscu, a w każdym razie w przypadku uzasadnionych podejrzeń. W przypadku poszukiwania pozostałości przez pobieranie próbek, należy przede wszystkim poszukiwać pozostałości określonych w A grupa III, oraz w B grupa I lit. a) i c) i w grupie II lit. a) załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG³⁰.

Obowiązku poszukiwania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym określonym w art. 4 ust. 1 akapit drugi niniejszej dyrektywy, nie stosuje się do drobiu pochodzącego z gospodarstw pozostających pod urzędową kontrolą, jeśli poszukiwanie tych pozostałości zostało przeprowadzone w gospodarstwie pochodzenia.

- 51. W przypadku podejrzenia choroby w czasie badania przed lub poubojowego, urzędowy lekarz weterynarii może zażądać przeprowadzenia koniecznych badań laboratoryjnych, o ile uzna to za konieczne do sporządzenia diagnozy lub wyodrębnienia mogących występować substancji aktywnych farmakologicznie, biorąc pod uwagę

---

³⁰ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa zmieniona przez decyzję 89/187/EWG (Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37).

zaobserwowany stan patologiczny.

W razie wątpliwości urzędowy lekarz weterynarii może na odpowiedniej części mięsa drobiowego wykonać dalsze nacięcia i badania, konieczne do sformułowania ostatecznej diagnozy.

Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii stwierdzi, że zasady higieny określone w niniejszej dyrektywie są w sposób oczywisty naruszane lub, że istnieją przeszkody w przeprowadzeniu stosownej inspekcji sanitarnej, ma on prawo podjąć działania mające na celu wykorzystanie sprzętu lub pomieszczeń, oraz zastosować wszelkie konieczne środki zmierzające do przerwania procesu produkcyjnego włącznie.

52. Wyniki badania przed i poubojowego muszą zostać odnotowane przez urzędowego lekarza weterynarii, a w przypadku diagnozy o chorobie zakaźnej przekazane właściwym władzom weterynaryjnym odpowiedzialnym za nadzór gospodarstwa, z którego pochodziły zwierzęta, jak również właścicielowi gospodarstwa pochodzenia lub jego przedstawicielowi, który ma obowiązek je uwzględnić i zachować oraz przedstawić urzędowemu lekarzowi weterynarii przeprowadzającemu badanie przedubojowe w czasie kolejnego okresu produkcyjnego.

ROZDZIAŁ IX

DECYZJA URZĘDOWEGO LEKARZA WETERYNARII PODEJMOWANA PODCZAS BADANIA POUBOJOWEGO

53. a) Jako nienadające się do spożycia przez ludzi w całości zgłasza się mięso drobiowe, którego badanie poubojowe wykazało:
- uogólnione choroby zakaźne i stałą obecność w narządach patogennych mikroorganizmów mogących przenosić się na ludzi,
  - grzybicę systemową i lokalne zmiany w narządach, gdy istnieje podejrzenie, że zostały spowodowane przez czynniki chorobotwórcze przenoszone na ludzi lub przez ich toksyny,
  - obecność dużej liczby pasożytów pod skórą lub w mięśniach oraz pasożyty systemowe;
  - zatrucie,
  - wyniszczenie,
  - nienormalny zapach, kolor, smak,
  - guzy złośliwe lub liczne,
  - ogólne zanieczyszczenie lub skażenie,
  - istotne uszkodzenia i wybroczyny,

- rozległe uszkodzenia mechaniczne, łącznie z rozległymi oparzeniami,
  - niedostateczne wykrwawienie,
  - pozostałości substancji przekraczające dopuszczalne normy lub pozostałości substancji zakazanych,
  - puchlina brzuszna.
- b) Za nienadające się do spożycia przez ludzi uznaje się części ubitych zwierząt, które przejawiają ograniczone zmiany lub skażenia niewpływające na stan zdrowia pozostałego mięsa.
54. Z przeznaczenia do spożycia przez ludzi wyłącza się głowę oddzieloną od tuszy, z wyjątkiem języka, grzebienia, dzwonek i zęba jajowego oraz wymienione trzewia: tchawica, płuca oddzielone od tuszy zgodnie z rozdziałem VII pkt 37, przełyk, wole, jelito i woreczek żółciowy.

ROZDZIAŁ X

PRZEPISY DOTYCZĄCE MIĘSA PRZEZNACZONEGO DO ROZBIORU

55. Rozbiór tuszy na części lub trybowanie dozwolone jest jedynie w zatwierdzonych zakładach rozbioru.
56. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel jest zobowiązany do ułatwienia przeprowadzania czynności związanych z kontrolą zakładu, w szczególności do wykonywania wszelkich czynności uznanych za niezbędne oraz do oddania do dyspozycji służb kontrolnych niezbędnych urządzeń. W szczególności musi on być w stanie udzielić informacji o pochodzeniu mięsa znajdującego się w jego zakładzie rozbioru i o pochodzeniu ubitych zwierząt, na wniosek urzędowego lekarza weterynarii odpowiedzialnego za kontrolę.
57. Bez uszczerbku dla rozdziału V pkt 19, mięso niespełniające wymagań art. 3 ustęp I lit. B pkt 1 niniejszej dyrektywy nie może znaleźć się w zatwierdzonych zakładach rozbioru, jeśli nie było składowane w specjalnych pomieszczeniach chłodniczych; musi ono być rozbierane w innym miejscu lub w innym czasie niż mięso spełniające te wymagania. Urzędowy lekarz weterynarii musi mieć w każdej chwili wolny dostęp do wszystkich pomieszczeń magazynowych i roboczych, aby zagwarantować ścisłe przestrzeganie powyższych przepisów.
58. Świeże mięso przeznaczone do rozbioru, od momentu wwiezienia do zakładu rozbioru do chwili rozbioru, musi zostać umieszczone w pomieszczeniu przewidzianym w rozdziale III pkt 15 lit. a).

Jednakże, bez względu na rozdział VII pkt 41 mięso może zostać bezpośrednio przetransportowane z pomieszczenia ubojni do pomieszczenia do rozbioru.

W takich przypadkach pomieszczenie ubojni i pomieszczenie do rozbioru muszą znajdować się wystarczająco blisko siebie i w tym samym kompleksie budynków, ponieważ mięso do rozbioru musi zostać przekazane w ramach jednej czynności z

jednego pomieszczenia do drugiego, przy pomocy rozszerzonej mechanicznej sieci obróbki pomieszczenia ubojni, a rozbiór musi zostać przeprowadzony bezzwłocznie. Po zakończonym rozborze i pakowaniu mięso musi zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w rozdziale III pkt 15 lit. a).

59. Mięso w miarę potrzeb musi zostać umieszczone w pomieszczeniach określonych w rozdziale III pkt 15 lit. b). Po wykonaniu rozboru, oraz w razie potrzeby pakowania, musi ono zostać przetransportowane do pomieszczenia chłodniczego przewidzianego w pkt. 15 lit. a).
60. Z wyjątkiem przypadków rozboru mięsa na ciepło, rozbieranie może odbywać się tylko wtedy, gdy mięso osiągnęło temperaturę nieprzekraczającą +4 °C.
61. Niedozwolone jest czyszczenie świeżego mięsa za pomocą tkanin.
62. Rozbiór wykonywany jest tak, aby zapobiec jakimkolwiek zanieczyszczeniu mięsa. Odłamki kości i skrzepy krwi muszą być usunięte. Mięso po rozborze nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, należy gromadzić w pojemnikach lub pomieszczeniach przewidzianych w rozdziale I pkt 4 lit. d).

ROZDZIAŁ XI

MONITOROWANIE ZDROWIA MIĘSA Z ROZBIORU I MIĘSA SKŁADOWANEGO

63. Zatwierdzone zakłady rozboru, zakłady przepakowywania i chłodnie składowe podlegają kontroli przeprowadzanej przez członka zespołu inspekcyjnego, określonego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy.
64. Kontrola przewidziana w pkt. 63 obejmuje następujące działania:
  - kontrolę przyjęcia i wywozu świeżego mięsa,
  - inspekcję sanitarną świeżego mięsa znajdującego się w zakładzie,
  - kontrolę stanu czystości pomieszczeń, instalacji i narzędzi, przewidzianą w rozdziale V, oraz higieny personelu, łącznie z odzieżą,
  - każdą inną kontrolę, którą urzędowy lekarz weterynarii uzna za niezbędną w celu zapewnienia przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ XII

OZNAKOWANIE ZDROWOTNE

65. Oznakowanie zdrowotne musi zostać wykonane pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W tym celu nadzoruje on:
  - a) oznakowanie zdrowotne mięsa;
  - b) etykiety i materiał do pakowania, jeśli zostały już one opatrzone stemplem

przewidzianym w niniejszym rozdziale.

66. Znak jakości zdrowotnej obejmuje:

a) w odniesieniu do mięsa zapakowanego w pojedyncze jednostki lub w małych opakowaniach:

- w części górnej, symbol państwa wysyłającego, pisany drukowanymi literami (jeden z następujących):

B, DK, D, EL, E, F, IRL, I, L, NL, P, UK,

- pośrodku, weterynaryjny numer identyfikacyjny zakładu lub, w razie potrzeby, zakładu rozbioru lub zakładu przepakowywania,

- w dolnej części jeden z następujących symboli: CEE, EØF, EWG, EOK, EEC, EEG.

Litery i cyfry muszą mieć 0,2 centymetra wysokości;

b) w odniesieniu do dużych opakowań, owalny stempel o wymiarach przynajmniej 6,5 cm szerokości i 4,5 cm wysokości, włącznie z informacjami wymienionymi w lit. a).

Wysokość liter musi wynosić, co najmniej 0,8 cm, a cyfr, co najmniej 1 cm. Znak jakości zdrowotnej może ponadto obejmować informację pozwalającą na identyfikację weterynarza, który przeprowadził inspekcję sanitarną mięsa.

Materiał do znakowania musi spełniać wszystkie wymagania higieny, a informacja na nim umieszczona, określona w lit. a), musi być doskonale widoczna.

67. a) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. a) musi zostać wykonane:

- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach zapakowanych osobno tusz, lub w sposób widoczny pod nimi,

- na tuszach niezapakowanych osobno, poprzez przyłożenie stempla lub jednorazowej etykiety,

- na opakowaniach jednostkowych lub innych opakowaniach części tusz lub podrobów zapakowanych w małych ilościach, lub w sposób widoczny pod nimi.

b) Oznakowanie zdrowotne określone w pkt. 66 lit. b) musi zostać wykonane na dużym opakowaniu zawierającym tusze, części tusz lub podrobów oznakowanych zgodnie z lit. a).

c) Jeśli oznakowanie zdrowotne wykonane jest na opakowaniu jednostkowym lub opakowaniu zbiorczym:

- znak ten musi zostać przystawiony tak, aby został zniszczony w chwili

otwierania opakowania jednostkowego lub zbiorczego, lub

- opakowanie jednostkowe lub zbiorcze muszą być zapieczętowane tak, aby nie było możliwe ich ponowne użycie po otwarciu.

68. Oznakowanie zdrowotne tusz, części tusz lub podrobów przewidziane w pkt. 67 lit. a) nie jest wymagane w następujących przypadkach:

1. Partie tusz, łącznie z tymi, z których usunięto niektóre części zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), są wysyłane w celu rozbioru z zatwierdzonej ubojni do zatwierdzonego zakładu rozbioru w następujących warunkach:
  - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe powinny na powierzchni zewnętrznej posiadać znak jakości zdrowia, przyłożony zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
  - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - c) odbierający zakład rozbioru prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - d) znak jakości zdrowotnej na dużych opakowaniach zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie rozbioru pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii;
  - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i załącznikiem VII.
2. Partie tusz łącznie z tymi, których niektóre części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b), części tusz i następujące podroby: serca, wątroby i żółtaczki, zostają wysłane w celu obróbki z zatwierdzonej ubojni, zakładu rozbioru lub z zakładu przepakowywania do zakładu mięsnego i zakładu wytwarzającego produkty mięsne w następujących warunkach:
  - a) duże opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i pkt. 67 lit. c);
  - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - c) zakład mięsny i zakład wytwarzający produkty mięsne prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - d) jeśli świeże mięso drobiowe przeznaczone jest do wytworzenia produktów mięsnych do handlu wewnątrzspółnotowego, znak jakości zdrowotnej dużych opakowań zostaje zniszczony w czasie ich otwierania w zakładzie, pod nadzorem właściwych władz;

- e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem. i z załącznikiem VII.
3. W celu bezpośredniej dostawy do użytkownika końcowego, partie tusz łącznie z tymi, których części zostały usunięte zgodnie z rozdziałem IX pkt 53 lit. b) po obróbce cieplnej, zostają wysłane z zatwierdzonej ubojni, zakładu przepakowywania lub zatwierdzonego zakładu rozbioru do restauracji, stołówek i instytucji w następujących warunkach:
- a) opakowania zawierające świeże mięso drobiowe posiadają na powierzchni zewnętrznej znak jakości zdrowotnej, zgodnie z pkt. 67 lit. a) tiret trzecie i z pkt. 67 lit. c);
  - b) zakład wysyłający prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i przeznaczenie partii wysyłanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - c) odbiorca prowadzi rejestr, w którym zapisana jest ilość, rodzaj i pochodzenie partii otrzymanych zgodnie z niniejszą dyrektywą;
  - d) odbiorcy podlegają kontroli właściwych władz, które muszą mieć dostęp do prowadzonych rejestrów;
  - e) na zewnętrznej powierzchni dużego opakowania widnieje wyraźna informacja o przeznaczeniu i przewidywanym wykorzystaniu partii, zgodnie z niniejszym punktem i załącznikiem VII.

ROZDZIAŁ XIII

SKŁADOWANIE

69. - Świeże mięso drobiowe musi po schłodzeniu przewidzianym w pkt. 41, być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku +4 °C.
- Zamrożone mięso drobiowe musi być utrzymywane w temperaturze nieprzekraczającej w żadnym przypadku -12 °C.
  - Świeże mięso drobiowe opakowane nie może być składowane w tych samych pomieszczeniach, co świeże mięso nieopakowane.

ROZDZIAŁ IV

OPAKOWYWANIE I PAKOWANIE ŚWIEŻEGO MIĘSA

70. a) Opakowania zbiorcze (na przykład skrzynki, kartony) muszą spełniać wszystkie zasady higieny, w szczególności:
- nie mogą zmieniać właściwości organoleptycznych mięsa,
  - muszą zapobiegać przenikaniu do mięsa substancji szkodliwych dla zdrowia

ludzkiego,

- muszą być wystarczająco solidne, aby zapewnić skuteczną ochronę mięsa w czasie transportu i obróbki;

b) opakowania zbiorcze nie mogą być ponownie używane do pakowania mięsa, chyba że wykonane są z materiałów odpornych na korozję, łatwych do umycia i po uprzednim umyciu i dezynfekcji.

71. Jeśli rozebrane świeże mięso lub podroby są pakowane, operacja ta musi być wykonywana niezwłocznie po rozbiórce, oraz w sposób zgodny z wymaganiami dotyczącymi higieny.

Materiały na opakowania jednostkowe muszą być przezroczyste i bezbarwne, lub w przypadku przezroczystego materiału kolorowego zaprojektowane tak, aby pozostawić mięso i podroby częściowo widoczne. Muszą one poza tym spełniać warunki wymienione w pkt. 70 lit. a) tiret pierwsze i drugie; nie mogą one zostać ponownie użyte do pakowania mięsa.

Części drobiu lub podrobów oddzielone od tuszy muszą być zawsze zapakowane w warstwę ochronną spełniającą powyższe kryteria, oraz szczelnie zamknięte.

72. Mięso w opakowaniu jednostkowym musi być umieszczone w opakowaniu zbiorczym.

73. Jednakże, jeśli materiał do pakowania spełnia wszystkie warunki w zakresie ochrony opakowania, nie musi on być przezroczysty ani bezbarwny, oraz nie jest konieczne umieszczanie go w drugim pojemniku, pod warunkiem, że pozostałe wymagania pkt 70 są spełnione.

74. Rozbiór, trybowanie, opakowywanie i pakowanie może odbywać się w tym samym pomieszczeniu, jeśli opakowanie zbiorcze nadaje się do ponownego użycia, jak określono w pkt. 70 lit. b), lub z zastrzeżeniem następujących warunków:

- a) pomieszczenie musi być wystarczająco obszerne i urządzone tak, aby zapewnić przeprowadzenie operacji w sposób higieniczny;
- b) opakowania jednostkowe i zbiorcze niezwłocznie po wyprodukowaniu muszą być pokryte warstwą ochronną, zabezpieczającą przed wszelkimi uszkodzeniami podczas transportu do zakładu, oraz są składowane w higienicznych warunkach w oddzielnym pomieszczeniu w zakładzie;
- c) pomieszczenia przeznaczone do składowania materiałów na opakowania muszą być pozbawione kurzu i robactwa, oraz jakiegokolwiek kontaktu z pomieszczeniami zawierającymi substancje mogące zakazić świeże mięso. Opakowania nie mogą być składowane na podłodze;
- d) opakowania są złożone w higienicznych warunkach przed ich dostarczeniem do pomieszczenia;
- e) opakowania muszą zostać dostarczone do pomieszczenia w warunkach higienicznych i bezzwłocznie użyte. Nie mogą być one przenoszone przez

personel zajmujący się mięsem;

- f) natychmiast po zapakowaniu mięso musi zostać umieszczone w pomieszczeniach przeznaczonych do składowania.

75. Opakowania określone w niniejszym rozdziale mogą zawierać jedynie rozebrane świeże mięso drobiowe.

ROZDZIAŁ XV

TRANSPORT

76. Świeże mięso musi być transportowane środkami transportu wyposażonymi w system hermetycznego zamykania, lub w odniesieniu do świeżego mięsa przywożonego zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG lub świeżego mięsa przewożonego tranzytem przez terytorium państwa trzeciego, zaplombowanymi środkami transportu, zaprojektowanymi i wyposażonymi w taki sposób, aby przez cały czas trwania transportu zagwarantować temperatury określone w rozdziale XIII.

77. Środki transportu tego mięsa muszą spełniać następujące wymagania:

- a) ich wewnętrzne powierzchnie muszą być gładkie, łatwe do mycia i dezynfekcji;
- b) muszą być wyposażone w wodoszczelne urządzenia skutecznie zapewniające ochronę mięsa przed owadami i kurzem.

78. Środki transportu mięsa nie mogą w żadnym wypadku zostać użyte do przewożenia żywych zwierząt lub jakichkolwiek produktów, które mogą wpłynąć na mięso lub je zakazić.

79. Niedozwolone jest przewożenie w tym samym czasie i tym samym środkiem transportu, co mięso, jakiegokolwiek innego produktu mogącego naruszyć warunki higieny mięsa drobiowego lub je zakazić.

Mięso opakowane musi być transportowane oddzielnymi środkami transportu, chyba, że w jednym środku transportu istnieje odpowiednia fizyczna bariera chroniąca mięso nieopakowane.

80. Świeże mięso drobiowe nie może być przewożone w pojazdach lub pojemnikach, które nie są czyste i zdezynfekowane.

81. Kierownik zakładu, właściciel lub jego przedstawiciel musi zapewnić, aby środki transportu i warunki załadunku umożliwiły przestrzeganie wymagań w zakresie higieny, wymienionych w niniejszym rozdziale. Członek zespołu inspekcyjnego przewidzianego w art. 8 ust. 2 akapit trzeci niniejszej dyrektywy musi czuwać nad przestrzeganiem tego przepisu.

ZAŁĄCZNIK II

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI ZATWIERDZANIA ZAKŁADÓW O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

Zakłady o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:

1. w pomieszczeniach, gdzie otrzymuje się świeże mięso i dokonuje jego obróbki:
  - a) wodoodporną posadzkę, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na butwienie i ułożoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana w kierunku kanałów ściekowych wyposażonych w kraty i syfony zapobiegające wydostawaniu się zapachów;
  - b) gładkie, odporne i nieprzepuszczalne ściany pokryte zmywalną i jasną warstwą do wysokości przynajmniej dwóch metrów.

Jednakże zastosowanie ścian drewnianych w pomieszczeniach określonych w załączniku I rozdział IV pkt 16, wybudowanych przed dniem 1 stycznia 1994 r., nie stanowi powodu wycofania zatwierdzenia;

- c) drzwi z materiałów odpornych na butwienie, łatwych do mycia i bezzapachowych;

W przypadku, gdy w danym zakładzie składowane jest mięso, zakład ten musi dysponować pomieszczeniami do składowania odpowiadającymi wyżej wymienionym wymaganiom;
- d) bezzapachowe materiały izolacyjne odporne na butwienie;
  - e) odpowiednią wentylację i w razie potrzeby dobre odprowadzenie pary;
  - f) odpowiednie naturalne lub sztuczne oświetlenie, niepowodujące zniekształcania kolorów;
2.
  - a) jak najbliżej miejsc pracy, wystarczającą liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz mycia narzędzi pod ciepłą wodą. W celu umycia rąk urządzenia te powinny być zaopatrzone w bieżącą zimną i ciepłą wodę, lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, w produkty czyszczące i dezynfekcyjne oraz w środki higieniczne do suszenia rąk;
  - b) na miejscu lub w pomieszczeniu sąsiednim urządzenia do dezynfekcji narzędzi zaopatrzone w ciepłą wodę o temperaturze minimalnej 82 °C;

3. odpowiednie urządzenia do ochrony przed szkodnikami, jak owady i gryzonie;

4.
  - a) narzędzia i sprzęt do pracy, takie jak stoły do rozbioru mięsa, stoły ze zdejmowanymi blatami do rozbioru mięsa, pojemniki, taśmociągi i piły wykonane z materiałów nierdzewnych, niezdolnych do skażenia mięsa i łatwe do czyszczenia i dezynfekcji. Niedozwolone jest używanie drewna.

- b) narzędzia i wyposażenie odporne na korozję i spełniające wymagania dotyczące higieny w odniesieniu do:
- obróbki mięsa,
  - składowania pojemników na mięso, tak by zapobiec bezpośredniemu zetknięciu się mięsa lub pojemników z podłogą lub ścianami;
- c) specjalne wodoszczelne i nierdzewne pojemniki z trwałych materiałów, zaopatrzone w pokrywę i system zamykania uniemożliwiający dostęp do nich osobom nieuprawnionym, przeznaczone do przechowywania mięsa nienadającego się do spożycia przez ludzi, które należy usuwać lub niszczyć pod koniec każdego dnia pracy;
5. sprzęt chłodniczy pozwalający na utrzymanie wewnętrznej temperatury mięsa na wymaganym przez niniejszą dyrektywę poziomie. Wyposażenie to musi posiadać system odwadniania umożliwiający odprowadzanie wody rurami, w sposób niestwarzający żadnego zagrożenia zakażenia świeżego mięsa;
6. instalacje pod ciśnieniem dostarczające odpowiednią ilość wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG. Jednakże, woda niezdatna do picia może być, w wyjątkowych przypadkach, przeznaczona do produkcji pary, zwalczania pożarów i schładzania urządzeń chłodniczych, pod warunkiem że rury zainstalowane do tych celów wykluczają użycie tej wody do innych celów i nie stanowią żadnego zagrożenia skażenia świeżego mięsa. Rury z wodą niezdatną do picia muszą wyraźnie różnić się od rur z wodą pitną;
7. instalacje dostarczające wystarczającą ilość ciepłej wody pitnej w rozumieniu dyrektywy 80/778/EWG;
8. system odprowadzający w higieniczny sposób ścieki;
9. przynajmniej jedną umywalkę i toalety ze spuszczaną wodą. Drzwi toalety nie mogą otwierać się bezpośrednio na pomieszczenia robocze. Umywalki muszą być wyposażone w zimną i ciepłą bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz środki higieny przeznaczone do suszenia rąk. Umywalka powinna znajdować się w pobliżu toalet.

ROZDZIAŁ II

SPECJALNE WARUNKI ZATWIERDZANIA UBOJNI O MAŁEJ WYDAJNOŚCI

10. W uzupełnieniu do wymagań ogólnych, ubojnie o małej wydajności muszą posiadać przynajmniej:
- a) pomieszczenie przeznaczone do uboju o powierzchni wystarczającej do ogłuszania i wykrwawiania z jednej strony, oraz do skubania i sparzania z drugiej strony, tak aby te rodzaje operacji były wykonywane w osobnych miejscach;
  - b) w pomieszczeniu do uboju ściany możliwe do zmycia do wysokości

przynajmniej dwóch metrów lub do sufitu;

- c) pomieszczenie do patroszenia i przygotowywania o odpowiednich wymiarach, aby umożliwić patroszenie w miejscu wystarczająco oddalonym od stanowisk pracy, lub oddzielonym od tych stanowisk w sposób zapobiegający wszelkim zakażeniom;
- d) pomieszczenie chłodnicze o pojemności wystarczającej w odniesieniu do ilości i rodzaju ubitych zwierząt, w każdym przypadku z wydzielonym miejscem zamykanym na klucz i przeznaczonym do obserwowania tusz poddanych analizom.

W poszczególnych przypadkach możliwe jest przyznanie przez właściwe władze odstępstw od tych wymagań, jeśli mięso jest natychmiast usuwane z takich ubojni w celu zaopatrzenia zakładów rozbioru lub sklepów mięsnych znajdujących się w bezpośrednim sąsiedztwie ubojni, pod warunkiem, że czas transportu nie przekracza jednej godziny.

- 11. Zwierzęta wprowadzone do pomieszczenia przeznaczonego do uboju powinny zostać ubite niezwłocznie po ogłuszeniu, z wyjątkiem uboju przeprowadzanego zgodnie z obyczajem religijnym.
- 12. Zwierzęta chore lub podejrzane o chorobę nie mogą zostać ubite w danym zakładzie, poza odstępstwami przyznanymi przez właściwe władze.

W przypadku przyznania odstępstwa, ubój musi odbywać się pod kontrolą właściwych władz, oraz należy podjąć kroki w celu uniknięcia skażenia; pomieszczenia muszą zostać specjalnie umyte i zdezynfekowane pod nadzorem urzędowym przed ich ponownym użyciem.

ZAŁĄCZNIK III

KWALIFIKACJE ZAWODOWE POMOCNIKÓW

1. Jedynie kandydaci mogący udowodnić, że:
  - a) uczęszczali na kurs teoretyczny, łącznie z pokazami laboratoryjnymi, zatwierdzony przez właściwe władze Państw Członkowskich, dotyczący kwestii określonych w pkt. 3 lit. a);
  - b) odbyli szkolenie praktyczne pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii,

mogą przystąpić do testu określonego w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy. Szkolenie praktyczne odbywa się w ubojniach, zakładach rozbioru, chłodniach składowych i na stanowiskach inspekcji świeżego mięsa, lub w odniesieniu do inspekcji przedubojowej w gospodarstwie.
2. Jednakże, pomocnicy spełniający wymagania określone w załączniku III dyrektywy 64/433/EWG mogą uczęszczać na kurs szkoleniowy, którego część teoretyczna trwa tylko cztery tygodnie.
3. Test określony w art. 8 ust. 2 akapit drugi niniejszej dyrektywy zawiera część teoretyczną i część praktyczną, oraz dotyczy następujących kwestii:
  - a) w odniesieniu do inspekcji w gospodarstwach:
    - (i) część teoretyczna:
      - informacje ogólne dotyczące przemysłu drobiowego – organizacja, znaczenie gospodarcze, metody produkcji, handel międzynarodowy, etc.,
      - anatomia i patologia drobiu,
      - podstawowa znajomość chorób – wirusy, bakterie, pasożyty, etc.,
      - monitorowanie chorób i stosowania produktów leczniczych lub szczepień oraz badanie na obecność pozostałości,
      - kontrola higieniczna i sanitarna,
      - dobrostan zwierząt w gospodarstwie, podczas transportu i w ubojni,
      - kontrola warunków środowiskowych – w budynkach, w gospodarstwach i ogólnie,
      - przepisy krajowe i międzynarodowe,
      - zachowania konsumentów i kontrola jakości;
    - (ii) część praktyczna:

- wizyty w gospodarstwach różnego rodzaju i stosujących różne metody chowu,
- wizyty w zakładach produkcyjnych,
- załadunek i rozładunek środków transportu,
- wizyty w laboratoriach,
- kontrole weterynaryjne,
- dokumentacja,
- doświadczenie praktyczne

b) w odniesieniu do inspekcji w ubojni:

(i) część teoretyczna

- podstawowa wiedza z dziedziny anatomii i fizjologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z dziedziny patologii poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu anatomii patologicznej poddawanych ubojowi zwierząt,
- podstawowa wiedza z zakresu higieny, w szczególności higieny przemysłowej, higieny uboju, rozbioru i składowania oraz higieny pracy,
- znajomość metod i procedur uboju, inspekcji, przygotowania, opakowywania, pakowania i transportu świeżego mięsa;
- znajomość ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących wykonywania ich pracy,
- procedury pobierania próbek do badań;

(ii) część praktyczna

- inspekcja i ocena poddanych ubojowi zwierząt,
- określanie gatunków zwierząt poprzez badanie typowych części zwierzęcia,
- określanie niektórych części ubitych zwierząt, które uległy zmianom i komentarze dotyczące tych części,

- badanie poubojowe w ubojni,
- kontrola higieny,
- pobieranie próbek.

ZAŁĄCZNIK IV

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO¹

w odniesieniu do drobiu transportowanego z gospodarstwa do ubojni

Właściwa służba: ....., Nr²: .....

I. Identyfikacja zwierząt

Gatunek zwierząt: .....

Liczba zwierząt: .....

Znak identyfikacyjny: .....

II. Pochodzenie zwierząt

Adres gospodarstwa pochodzenia:.....

III. Przeznaczenie zwierząt

Zwierzęta będą przetransportowane do następującej ubojni: .....

.....

następującymi środkami transportu.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej zwierzęta zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

¹ Czas ważności świadectwa: 72 godziny.

ZAŁĄCZNIK V

WZÓR

ŚWIADECTWA SANITARNEGO

w odniesieniu do tusz drobiu przeznaczonych do opóźnionego patroszenia, lub tusz gęsi i kaczek hodowanych do produkcji wątróbek, ogłuszonych, wykrwawionych i oskubanych w gospodarstwie prowadzącym tucz, oraz przetransportowanych do zakładu rozbioru wyposażonego w osobne pomieszczenia do patroszenia

Właściwa służba: ..... Nr¹: .....

I. Identyfikacja tusz niepatroszonych

Gatunek: .....

Liczba tusz niepatroszonych: .....

II. Pochodzenie tusz niepatroszonych

Adres gospodarstwa prowadzącego tucz: .....

III. Przeznaczenie tusz niepatroszonych

Tusze niepatroszone będą przetransportowane do następującego zakładu rozbioru: .....

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam, że wymienione powyżej tusze niepatroszone pochodzą od zwierząt, które zostały poddane badaniu przed ubojem, w wyżej wymienionym gospodarstwie, dnia..... o godzinie..... i zostały uznane za zdrowe.

Sporządzono w....., dnia.....

.....

(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VI

WZÓR

ŚWIADECTWA ZDROWIA

w odniesieniu do świeżego mięsa drobiowego¹

Nr²:.....

Miejsce załadunku: .....

Ministerstwo: .....

Wydział: .....

Referencje²: .....

I. Identyfikacja mięsa

Mięso z: .....
(gatunek zwierząt)

Rodzaj części: .....

Rodzaj opakowania: .....

Ilość części lub opakowań: .....

Miesiąc i rok (lata) zamrożenia: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) ubojni: .....

.....

Adres(-y) i weterynaryjny (-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonego(-nych) zakładu(-ów) rozbioru: .....

.....

Adres(-y) i weterynaryjny(-e) numer(-y) identyfikacyjny(-e) zatwierdzonej(-nych) chłodni składowej(-ych): .....

¹ Świeże mięso drobiowe oznacza zgodnie z dyrektywą określoną w punkcie IV niniejszego świadectwa, wszystkie części nadające się do spożycia przez ludzi zwierząt domowych pochodzących z następujących gatunków: ptactwo domowe, indyki, perliczki, kaczki, gęsi, przepiórki, gołębie, bażanty i kuropatwy domowe, niepoddane żadnym zabiegom konserwującym; także mięso schłodzone i mrożone uważa się za świeże.

.....

III Przeznaczenie mięsa

Mięso zostanie wysyłane z: .....
(miejsce załadunku)

do: .....
(kraj i miejsce przeznaczenia)

Następującym środkiem transportu³: .....

Nazwisko i adres wysyłającego: .....

.....

Nazwisko i adres odbiorcy: .....

.....

IV Zaświadczenie

Ja, niżej podpisany urzędowy lekarz weterynarii zaświadczam:

- a) że wymienione powyżej mięso drobiowe spełnia wymagania dyrektywy Rady 91/494/EWG z dnia 26 czerwca 1991 r. w sprawie warunków zdrowotnych zwierząt regulujących handel wewnątrzspółnotowy oraz przywóz świeżego mięsa drobiowego z państw trzecich, oraz wymagania art. 3 ustęp A pkt 1 akapit drugi tej dyrektywy, jeżeli mięso to jest przeznaczone do Państwa Członkowskiego lub regionu Państwa Członkowskiego uznanego za wolny od rzekomego pomoru drobiu;
- b) - że wymienione powyżej mięso drobiowe,
- że opakowania mięsa wymienionego powyżej,
posiadają znak potwierdzający, że:
- mięso pochodzi ze zwierząt ubitych w zatwierdzonych ubojniach,
- mięso zostało rozebrane w zatwierdzonym zakładzie rozbioru;
- c) że mięso to zostało uznane za nadające się do spożycia przez ludzi, w wyniku inspekcji weterynaryjnej przeprowadzonej zgodnie z dyrektywą Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, lub z dyrektywą Rady 91/485/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. dotyczącą zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu mięsa króliczego oraz mięsa zwierząt dzikich utrzymywanych przez

³ W odniesieniu do wagonów i ciężarówek zaznaczyć numer rejestracyjny, w odniesieniu do samolotów numer lotu, a do statków nazwę i w razie potrzeby numer kontenera.

człowieka;

- d) że pojazdy lub pojemniki transportowe, jak również warunki załadunku tej wysyłki, są zgodne z wymaganiami w zakresie higieny określonymi w dyrektywie 71/118/EWG.

Sporządzono w....., dnia.....

.....
(podpis urzędowego lekarza weterynarii)

ZAŁĄCZNIK VII

UWAGI, KTÓRE NALEŻY UMIEŚCIĆ NA DUŻYCH OPAKOWANIACH

Przewidywane zastosowanie: rozbiór / obróbka termiczna¹

Adres przeznaczenia: .....

.....

.....

.....

---

¹ Niepotrzebne skreślić.

DYREKTYWA RADY 94/65/WE

z dnia 14 grudnia 1994 r.

ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykaz produktów, zamieszczony w załączniku II do Traktatu, obejmuje mięso mielone i przetwory mięsne; produkcja mięsa mielonego i przetworów mięsnych oraz handel tymi produktami stanowią istotne źródło dochodu dla części rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju przemysłu wytwarzającego takie mięso, a także w celu zwiększenia wydajności, konieczne jest ustanowienie na poziomie wspólnotowym przepisów zdrowotnych dla produkcji i wprowadzania wymienionego mięsa na rynek;

ustanowienie takich zasad wpływa na poprawę ochrony zdrowia publicznego, a w konsekwencji ułatwia urzeczywistnianie rynku wewnętrznego;

w tym celu, konieczne jest uchylenie dyrektywy Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiającej wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG⁴, oraz zastąpienie jej niniejszą dyrektywą;

mięso nie poddane żadnej obróbce – z wyjątkiem obróbki na zimno – podlega wymogom ustanowionym w dyrektywach 64/433/EWG⁵ i 71/118/EWG⁶; produkty poddawane obróbce zmieniającej właściwości świeżego mięsa podlegają regulacjom dyrektywy 77/99/EWG⁷; wytwarzanie innych produktów, występujących w postaci mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, powinno w efekcie podlegać wymogom niniejszej dyrektywy;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 120 oraz Dz.U. nr C 288 z 6.11.1991, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 59.

³ Dz.U. nr C 225 z 10.09.1990, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

w celu uwzględnienia zwyczajów konsumpcyjnych w niektórych Państwach Członkowskich, oraz zagrożenia, jakie przedstawiają sobą te produkty w przypadku spożywania ich w postaci lekko gotowanej, powinny być utrzymane bardzo surowe wymagania w odniesieniu do mięsa mielonego i przetworów mięsnych, które mogą być przedmiotem obrotu;

wysoki poziom ochrony konsumenta stanowi podstawowe kryterium, jakie Wspólnota musi przyjąć w zakresie funkcjonowania rynku wewnętrznego;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących etykietowania, prezentowania i reklamowania środków spożywczych⁸, a także dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznaczeń identyfikacyjnych partii artykułów, do której należy dany środek spożywczy⁹;

należy wprowadzić system zatwierdzania przedsiębiorstw, które spełniają wymagania zdrowotne przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie ze wspólnotową procedurą kontrolną, w celu zapewnienia przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia;

omawiany system powinien opierać się na zasadzie samokontroli przedsiębiorstw;

oznakowanie zdrowotności produktów mięsnych stanowi najlepszy sposób na przekonanie właściwego organu w miejscu przeznaczenia, że dana przesyłka spełnia wymogi przepisów niniejszej dyrektywy; w celu sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych produktów, należy utrzymać stosowanie świadectwa zdrowia;

należy uwzględniać przepisy, zasady i środki ochronne, przyjęte na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹⁰;

w kontekście handlu wewnątrz Wspólnoty, należy stosować także zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG¹¹;

należy określić zasady mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich;

Komisji powinny być powierzone określone środki wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady w odniesieniu do produkcji, wprowadzania na rynek Unii oraz przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego.

⁸ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21.

¹⁰ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania się do przetworów mięsnych i mięsa mielonego, wytwarzanych w punktach sprzedaży detalicznej lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przy czym wymienione działania nadal podlegają kontrolom zdrowia, wymaganym na mocy przepisów krajowych dotyczących nadzoru nad handlem detalicznym.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do mięsa mechanicznie odkostnionego do zastosowań przemysłowych, które poddawane jest obróbce cieplnej w przedsiębiorstwach zatwierdzonych stosownie do dyrektywy 77/99/EWG.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy krajowe, mające zastosowanie w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego, przeznaczonego do wykorzystania jako surowiec do wytwarzania produktów określonych w art. 21 lit. a).

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. w razie konieczności stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG¹²;
2. stosuje się następujące definicje;
  - a) mięso mielone: mięso, które zostało rozdrobnione na kawałki bądź zmielone za pomocą spiralno - śrubowej maszyny do mięsa;
  - b) przetwory mięsne: mięso w rozumieniu art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 92/45/EWG¹³, oraz mięso spełniające wymogi art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG¹⁴, z dodatkiem środków spożywczych, przypraw bądź składników receptury, lub mięso poddane obróbce niewystarczającej do zmiany jego wewnętrznej struktury komórkowej, co w konsekwencji powoduje usunięcie właściwości mięsa świeżego;
  - c) przyprawy: sól przeznaczona do spożycia przez ludzi, musztarda, przyprawy korzenne i ekstrakty z aromatycznych przypraw korzennych, aromatyczne zioła i ich aromatyczne ekstrakty;
  - d) zakład produkcyjny: zakład, w którym produkuje się mięso mielone lub przetwory mięsne, który:
    - znajduje się w zakładzie rozbioru i spełnia wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział I,
    - w przypadku produkcji przetworów mięsnych, znajduje się w zakładzie spełniającym wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział III,

---

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

- jeżeli nie znajduje się w pomieszczeniach lub w budynku przylegającym do zakładu zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG bądź 77/99/EWG, spełnia wymogi podane w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział I pkt 2 albo rozdział III pkt 2;
- e) handel: wymiana towarowa między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
- f) właściwy organ: centralny organ władzy w Państwie Członkowskim, właściwy do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych albo jakiegokolwiek urząd, któremu centralny organ przekazał takie kompetencje.

ROZDZIAŁ II

Wprowadzanie mięsa mielonego na rynek

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że w obrocie występuje jedynie świeże mięso pozyskane z bydła, świń, owiec lub kóz i oferowane w postaci mięsa mielonego, spełniającego następujące wymagania:

- a) musi być przygotowane z mięśni poprzecznie prążkowanych^a, z wyjątkiem mięśnia sercowego, a także musi spełniać wymogi:
    - (i) art. 3 dyrektywy 64/433/EWG; albo
    - (ii) dyrektywy 72/462/EWG;oraz musi być poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- W przypadku świeżego mięsa wieprzowego, ponadto musi ono zostać poddane badaniom na obecność włosieni krętych, zgodnie z art. 2 dyrektywy 77/96/EWG¹⁵, lub musi być poddane obróbce na zimno, określonej w załączniku IV do niniejszej dyrektywy;
- b) zgodnie z wymogami podanymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział II musi zostać przygotowane w zakładzie, który:
    - (i) spełnia wymogi przedstawione w załączniku I rozdział I pkt 1-3, oraz
    - (ii) uzyskał zatwierdzenie i znajduje się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1;
  - c) został poddany kontroli zgodnie z załącznikiem I rozdział V i z art. 8;

---

^a Łącznie z przyległymi tkankami tłuszczowymi.

¹⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

- d) musi zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- e) musiało obowiązkowo zostać zawinięte, opakowane i składowane zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika I rozdział VII i VIII;
- f) musi być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- g) podczas przewozu, dołączone są do niego następujące dokumenty:
  - (i) towarzyszący dokument handlowy, który:
    - został sporządzony przez przedsiębiorstwo wysyłające;
    - zawiera weterynaryjny numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego, a w przypadku mrożonego mięsa mielonego, wyraźnie określony miesiąc i rok zamrożenia,
    - w przypadku mięsa mielonego przeznaczonego na rynki Finlandii i Szwecji, konieczne jest naniesienie jednej z trzech wskazówek, przewidzianych w załączniku IV do dyrektywy 64/433/EWG w części IV tiret trzecie,
    - zostanie zatrzymany przez odbiorcę, w celu przedstawienia go na żądanie właściwego organu. Na żądanie wspomnianego organu, należy sporządzić wydruk danych z komputera.

Jednakże, na żądanie właściwego organu w Państwie Członkowskim przeznaczenia, musi być dostarczone świadectwo weterynaryjne w przypadku, gdy mięso po rozdrobnieniu jest przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego. Podmioty gospodarcze ponoszą koszty takiego świadectwa:

- (ii) świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem III, w przypadku mięsa mielonego pochodzącego z zakładu produkcyjnego usytuowanego w regionie bądź strefie ograniczeń, albo mięsa mielonego, które ma zostać wysłane do innego Państwa Członkowskiego, po przewiezieniu w zaplombowanym samochodzie ciężarowym przez terytorium państwa trzeciego.

2. Mielone mięso musi spełniać następujące wymogi, dodatkowo do tych wymienionych w ust. 1:

- a) świeże mięso, z którego jest ono otrzymywane:
  - (i) w przypadku, gdy zostało zamrożone lub głęboko zamrożone, musi zostać uzyskane z mięsa świeżego z kością, które było przechowywane przez okres nieprzekraczający 18 miesięcy w przypadku wołowiny i cielęciny lub 12 miesięcy w przypadku baraniny oraz sześciu miesięcy w przypadku wieprzowiny, po jego zamrożeniu bądź głębokim zamrożeniu, w

chłodni składowej zatwierdzonej zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG. Niemniej jednak właściwy organ może wyrazić zgodę na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jej rozdrobieniem, w przypadku, gdy czynność ta jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości;

(ii) w przypadku, gdy zostało schłodzone, musi być wykorzystane:

- w ciągu nie więcej niż sześciu dni od momentu uboju zwierząt, albo
- w ciągu nie więcej niż 15 dni od momentu uboju zwierząt, w przypadku wołowiny i cielęciny z kością, pakowanej próżniowo;

b) mięso mielone musiało zostać poddane obróbce na zimno w ciągu jednej godziny od momentu porcjowania i zawijania, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowane są procesy wymagające obniżenia wewnętrznej temperatury mięsa w trakcie produkcji;

c) mięso mielone musi być pakowane i dostarczane w jednej z wymienionych poniżej postaci:

(i) schłodzone i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a) pkt (ii) oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej +2 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie.

Jednakże, zezwala się na dodanie ograniczonej ilości mięsa mrożonego spełniającego warunki ustanowione w lit a) pkt (i), w celu przyspieszenia procesu wychładzania pod warunkiem, iż dodatek ten zostanie wymieniony na etykiecie. W takich przypadkach, wspomniany powyżej czas nie może przekroczyć jednej godziny;

(ii) głęboko zamrożone, i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a), oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG^a;

d) mięsa mielonego nie wolno było poddawać promieniowaniu jonizującemu ani ultrafioletowemu;

e) oznaczenia wymienione w załączniku II sekcja 1, w miarę możliwości połączone z nazwą gatunku zwierzęcia, z którego mięso zostało pozyskane, można stosować na opakowaniach tylko pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w załączniku II sekcja 1 odnośnie do tych oznakowań.

3. Mięso mielone, do którego dodano nie więcej niż 1% soli, podlega wymogom opisanym w ust.1 i 2.

Artykuł 4

---

^a Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 34.

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzenie go do sprzedaży na swoim terytorium pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych, posiadających pomieszczenia określone w załączniku I;
- c) w drodze odstępstwa od:
  - (i) załącznika I rozdział VI pkt 4;
  - (ii) art. 3 ust. 1 lit. f) i g) oraz art. 3 ust. 2, z wyjątkiem załącznika II pkt. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie;

2. Mięso mielone, pozyskane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, nie może być opatrzone oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję co do charakteru planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ III

Wprowadzanie przetworów mięsnych na rynek

Artykuł 5

1. Przetwory mięsne, w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b), można wprowadzać do obrotu jedynie w przypadku, gdy:

- a) zostały przygotowane ze świeżego mięsa, z wyjątkiem mięsa ze zwierząt rzeźnych nieparzystokopytnych, które:
  - (i) spełnia wymogi art. 3 dyrektyw określonych w art. 2 ust. 2 lit. b);
  - (ii) w przypadku mięsa przywożonego, spełnia wymogi dyrektywy 72/462/EWG lub rozdziału III dyrektyw 71/118/EWG i 92/45/EWG, a także wymogi ustanowione w art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG albo w załączniku I rozdział 11 do dyrektywy 92/118/EWG¹⁶, oraz mięsa poddanego kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG. W przypadku świeżego mięsa otrzymanego ze świń, musiało ono być poddane badaniom na obecność włosienia krętego, zgodnie z art. 2 dyrektywy

77/96/EWG, bądź obróbce na zimno, zgodnie z załącznikiem IV do wymienionej dyrektywy;

- b) zostały przygotowane w jednym z zakładów, określonych w art. 2 ust. 2 lit. d), które:
  - (i) spełniają wymogi załącznika I rozdział III; oraz
  - (ii) uzyskały zatwierdzenie i znajdują się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1.
- c) zostały pozyskane z mięsa, które o ile zostało głęboko zamrożone, musi być zużyte w nieprzekraczalnym okresie 18 miesięcy po uboju, w przypadku wołowiny i cielęciny, w okresie 12 miesięcy w przypadku do baraniny i mięsa koziego, drobiowego, króliczego i dziczyzny hodowlanej, oraz w ciągu sześciu miesięcy po uboju, w przypadku mięsa pochodzącego z pozostałych gatunków zwierząt;

Jednakże właściwy organ mogą udzielić pozwolenia na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jego przygotowaniem, pod warunkiem, iż czynność taka jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości.

- d) zostały opakowane i w przypadku, gdy mają być wprowadzone na rynek:
  - (i) schłodzone, należy je schłodzić możliwie jak najszybciej, do temperatury wewnętrznej poniżej + 2 °C w przypadku przetworów mięsnych otrzymywanych z mięsa mielonego, + 7 °C dla przetworów uzyskiwanych z mięsa świeżego, + 4 °C w przypadku przetworów z mięsa drobiowego i + 3 °C dla przetworów zawierających podroby;
  - (ii) głęboko zamrożone, konieczne jest możliwie jak najszybsze schłodzenie do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG..

2. Przetwory mięsne muszą spełniać następujące wymogi, w dodatku do tych ustanowionych w ust.1:

- a) musiały zostać przygotowane zgodnie z załącznikiem I rozdział IV;
- b) musiały zostać poddane kontroli zgodnie z art. 8 i załącznikiem I rozdział V;
- c) muszą zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- d) muszą zostać zawinięte i opakowane zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VII oraz przechowywane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
- e) muszą być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- f) w czasie przewozu, musi być do niego dołączone świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem V, które odbiorca jest obowiązany przechowywać przez okres niekrótszy niż jeden rok, w celu przedłożenia na żądanie właściwego organu.

3. Z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięsa do produkcji kiełbas, przetwory mięsne uzyskane z mielonego mięsa zwierząt rzeźnych można wprowadzać do sprzedaży jedynie w przypadku, gdy spełniają wymogi art. 3.

4. Do czasu ewentualnego wprowadzenia uregulowań wspólnotowych w sprawie jonizacji, przetworów mięsnych nie można poddawać promieniowaniu jonizującemu. Przepis ten nie ma wpływu na uregulowania krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do jonizacji w celach medycznych.

5. W przypadku zakładów wytwórczych produkujących przetwory mięsne, a pozbawionych struktury przemysłowej czy zdolności produkcyjnej, Państwa Członkowskie, mogą, do celów zatwierdzenia, wyrazić zgodę na odstępstwa od wymogów załącznika I rozdział I, załącznika B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG i rozdział I ust. 2 lit. a) (odnośnie do szczelności spustów), oraz załącznika A pkt 11 (odnośnie przedziałów) do dyrektywy 64/433/EWG..

Ponadto możliwe jest udzielenie odstępstwa od załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 7, odnośnie do pomieszczeń, w których przechowywane są surowce i produkty gotowe. Niemniej jednak w tym przypadku zakład musi być wyposażony, co najmniej w:

- (i) pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce na składowanie surowców, jeżeli takie składowanie występuje;
- (ii) pomieszczenie chłodnicze lub bezpieczne miejsce na składowanie produktów gotowych, jeżeli takie składowanie występuje.

Artykuł 6

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzanie go do sprzedaży na swoim terytorium, pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych posiadających pomieszczenia określone w załączniku III;
- c) w drodze odstępstwa od:
  - załącznika I rozdział IV lit b) i d),
  - art. 5 ust. 1 lit. c) i d),
  - załącznika I rozdział VI pkt 4,
  - art. 5 ust. 2 lit. e) i f) oraz art. 5 ust. 3.

2. Przetworów mięsnych uzyskanych zgodnie z ust. 1, nie wolno opatrywać oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję o charakterze planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach, o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu produkcyjnego podejmuje wszelkie niezbędne środki zmierzające do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, na wszystkich etapach produkcji.

W tym celu, wymienione osoby muszą spełniać wymogi art. 3 i 6 dyrektywy 93/43/EWG¹⁷, a ponadto przeprowadzają ustawicznie własne kontrole, zgodnie z następującymi zasadami:

- kontrola surowców przyjmowanych do zakładu, w celu zapewnienia zgodności z kryteriami dotyczącymi produktu gotowego, wymienionymi w załącznikach II i IV,
- kontrola metod czyszczenia i dezynfekcji,
- pobieranie próbek do analizy w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ,
- prowadzenie pisemnego bądź elektronicznego rejestru informacji, wymaganych zgodnie z poprzednim tiret, mając na uwadze ich przedstawienie właściwemu organowi. Przez dwa lata przechowuje się zwłaszcza wyniki różnych kontroli i badań, z wyjątkiem dotyczących produktów schładzanych, dla których okres ten można skrócić do sześciu miesięcy od daty przydatności produktu do spożycia,
- dostarczanie właściwemu organowi gwarancji związanych z wykorzystywaniem oznaczeń zdrowotności, zwłaszcza etykiet opatrzonych oznaczeniem zdrowotności,
- informowanie właściwego organu o wszelkich badaniach laboratoryjnych lub innych faktach ujawniających zagrożenie dla zdrowia,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzkiego, wycofanie z rynku ilości produktów otrzymanych w warunkach zbliżonych pod względem technologicznym, oraz produktów mogących przypuszczalnie stanowić takie samo zagrożenie. Wycofana ilość musi pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu do momentu jej zniszczenia, wykorzystania do celów innych niż spożycie przez ludzi, albo po

uzyskaniu zgody właściwego organu, do momentu ponownego przetworzenia w sposób, który zapewnia, że produkt jest bezpieczny.

2. Do celów kontroli, podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu musi zapewnić opatrzenie produktów wyraźnym i czytelnym wskazaniem temperatury, w jakiej produkty muszą być przewożone i przechowywane, a także datą przydatności do spożycia w przypadku produktów głęboko zamrożonych, albo minimalną datą przechowywania produktów schłodzonych.

Podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu muszą ułożyć albo przygotować program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych przystosowanych do struktury produkcji chyba, że personel posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami.

Właściwy organ, odpowiedzialny za przedsiębiorstwo, musi czynnie uczestniczyć w procesie planowania i wprowadzania w życie programu.

3. Badania mikrobiologiczne mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz przetworów mięsnych, określonych w art. 5 muszą być przeprowadzane codziennie, a pozostałego mięsa mielonego i pozostałych przetworów mięsnych, co najmniej co tydzień. Badania muszą być wykonywane w zakładzie produkcyjnym, jeżeli jest on uznany przez właściwy organ albo w zatwierdzonym laboratorium.

Próbka pobrana do analizy musi być obejmować pięć jednostek oraz musi być reprezentatywna dla całodziennego produkcji. Próbki przetworów mięsnych muszą być pobierane z głębokich warstw mięśnia, po przyżeganiu skóry.

Kontrole mikrobiologiczne muszą być przeprowadzone zgodnie ze sprawdzonymi metodami, uznanymi z naukowego punktu widzenia, zwłaszcza ustanowionymi w dyrektywach wspólnotowych, albo według innych norm międzynarodowych.

Wyniki kontroli mikrobiologicznych muszą być oceniane według kryteriów dotyczących ich interpretacji, ustanowionych w załączniku II, w przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych uzyskiwanych z mięsa mielonego zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem świeżej kiełbasy i mięsa do produkcji kiełbas, zgodnie z kryteriami podanymi w załączniku IV w przypadku innych przetworów mięsnych.

W razie wystąpienia sporu w zakresie handlu, Państwa Członkowskie mogą uznać metody NZ za metody odniesienia.

4. Wymogi dotyczące samokontroli muszą zostać opracowane przy współdziałaniu właściwego organu, który jest zobowiązany do regularnego monitorowania zachowania zgodności z tymi wymogami.

5. Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza w przypadkach, w których stosuje się ust. 1, określone są szczegółowo, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz przedsiębiorstw produkujących mięso mielone lub przetwory mięsne, z rozróżnieniem przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5 oraz zarejestrowanych na mocy art. 4 i 6. Dane Państwo Członkowskie wysyła wykaz zakładów produkcyjnych zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5, do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Każdemu zakładowi produkcyjnemu nadaje numer identyfikacyjny przedsiębiorstwa zatwierdzonego zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG, 71/118/EWG, 77/99/EWG, 91/495/EWG lub 92/45/EWG, ze wskazaniem, iż uzyskało ono zgodę na produkcję mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, a także nadaje indywidualny numer identyfikacyjny każdej niezależnej jednostce produkcyjnej.

Pojedynczy indywidualny numer identyfikacyjny może być przyznany:

- (i) przedsiębiorstwu wytwarzającemu przetwory uzyskane z surowców, bądź z dodatkiem surowców, objętych przepisami więcej niż jednej z dyrektyw z określonych w następnym akapicie:
- (ii) przedsiębiorstwu usytuowanemu w tym samym miejscu, co przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 2 jednej z powyższych dyrektyw.

Zatwierdzone w ten sposób zakłady produkcyjne są wpisane albo w oddzielnej kolumnie jako produkcja mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, na wykazie przedsiębiorstw określonych w art. 10 dyrektywy 64/433/EWG, art. 6 dyrektywy 71/118/EWG, art. 8 dyrektywy 77/99/EWG lub na wykazie określonym w art. 7 dyrektywy 92/45/EWG oraz w przypadku niezależnej jednostki produkcyjnej, na oddzielnym wykazie sporządzonym według tych samych kryteriów.

Właściwy organ nie zatwierdza przedsiębiorstwa, o ile nie jest przekonany, że spełnia ono wymogi niniejszej dyrektywy odnoszące się do charakteru prowadzonej w nim działalności. Niemniej jednak, jeżeli przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie na mocy niniejszej dyrektywy stanowi integralną część przedsiębiorstwa zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG, 79/99/EWG albo 92/45/EWG, pomieszczenia, wyposażenie oraz urządzenia dla personelu, ogólnie wszystkie pomieszczenia, w których nie występuje zagrożenie zanieczyszczenia surowców czy niezawiniętych produktów, mogą być wspólne dla obu przedsiębiorstw.

2. Zakłady produkcyjne muszą pozostawać pod kontrolą właściwego organu, który je kontroluje i monitoruje z następującą częstotliwością:

- w przypadku zakładów produkcyjnych połączonych z zakładem rozbioru: z taką samą częstotliwością, co wspomniane zakłady rozbioru,
- w przypadku zatwierdzonych zakładów produkcyjnych, wytwarzających produkty określone w art. 3: co najmniej raz dziennie, podczas produkcji mięsa mielonego,
- w przypadku pozostałych zakładów produkcyjnych: potrzeba nieustannej bądź okresowej obecności właściwego organu w danym przedsiębiorstwie będzie zależała od wielkości przedsiębiorstwa, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka oraz gwarancji złożonych stosownie do art. 7 ust. 1 akapit drugi.

Właściwy organ musi mieć zawsze dostęp do wszystkich części przedsiębiorstwa, w celu zapewnienia realizacji wymogów niniejszej dyrektywy, a w przypadku wątpliwości, co do pochodzenia mięsa, dostęp do dokumentów księgowych, które pozwolą na ustalenie pochodzenia surowców z określonej rzeźni lub z określonego przedsiębiorstwa, oraz w zakresie zgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, dostęp do wyników samokontroli przewidzianej na mocy art. 7, łącznie z wynikami kontroli surowców. W przypadku danych komputerowych, wyniki te muszą zostać wydrukowane na żądanie właściwego organu.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidziane w art. 7. Na podstawie tych analiz, właściwy organ może przeprowadzać kolejne badania, na wszystkich etapach wytwarzania produktów lub na produktach.

Charakter powyższych kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i prowadzenia badań mikrobiologicznych, ustala się stosownie do procedury ustanowionej w art. 20.

Wyniki analiz przedstawia się w formie sprawozdania, a wnioski lub zalecenia przekazuje się podmiotom gospodarczym lub dyrektorowi przedsiębiorstwa, którzy są zobowiązani usunąć stwierdzone nieprawidłowości w celu poprawy warunków higienicznych.

W trakcie przeprowadzania wspomnianych kontroli, właściwy organ może korzystać z pomocy asystentów, posiadających kwalifikacje zawodowe wymienione w załączniku III do dyrektywy 64/433/EWG lub w załączniku III do dyrektywy 71/118/EWG.

3. Jeżeli w trakcie kontroli, przeprowadzanych stosownie do przepisów załącznika I rozdział V, właściwy organ stwierdza ponowne wystąpienie w czasie samokontroli, niezgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, nasila środki monitorowania procesu produkcyjnego w danym przedsiębiorstwie, a także może przejąć etykiety i pozostałe opatrzone znakiem zdrowotności elementy, określone w załączniku I rozdział VI.

Jeżeli po upływie 15 dni produkcja zakładów produkcyjnych nadal nie będzie spełniała powyższych norm, właściwy organ może podjąć stosowne działania zmierzające do wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości, a w razie konieczności może żądać poddania produktów danego przedsiębiorstwa obróbce cieplnej. Jeżeli środki te okazują się niewystarczające, zatwierdzenie danego przedsiębiorstwa zostaje zawieszane.

4. W przypadku stwierdzenia oczywistego niespełniania zasad higieny ustanowionych niniejszą dyrektywą lub przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej kontroli zdrowotnej, właściwy organ:

- (i) jest uprawniony do wszczęcia działań w zakresie wykorzystywania wyposażenia czy pomieszczeń oraz do podjęcia wszelkich nieodzownych środków, które mogą prowadzić nawet do zmniejszenia skali produkcji bądź czasowego zawieszenia procesu produkcyjnego;
- (ii) jeżeli powyższe środki, albo środki przewidziane w art. 7 ust. 1 tiret ostatnie, okażą się niewystarczające dla zaradzenia zaistniałej sytuacji, właściwy organ, w stosownych

przypadkach, czasowo zawiesza tymczasowe zatwierdzenie, gdzie stosowne, odnośnie do przedmiotowego rodzaju produkcji.

Jeżeli podmiot gospodarczy lub dyrektor przedsiębiorstwa nie usuwa stwierdzonych nieprawidłowości w terminie wyznaczonym przez właściwy organ, ten ostatni wycofuje swoje zatwierdzenie.

W szczególności właściwy organ jest zobowiązany do zachowania zgodności z wnioskami z kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 9.

Informację o zawieszeniu bądź wycofaniu zatwierdzenia przekazuje się do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisji.

5. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości kontrole zostają wzmożone, a w stosownych przypadkach usuwa się etykiety, pieczęcie bądź inne elementy opatrzone znakiem zdrowotności.

6. Ustalenia dotyczące wdrożenia przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza szczegóły związane z pomocą asystentów, opracowuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 9

Biegli z ramienia Komisji, w zakresie wymaganym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu, poprzez sprawdzenie reprezentatywnej procentowo ilości zakładów produkcyjnych, mogą skontrolować czy właściwe władze zapewniają w jednolity sposób stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy przez te zakłady, w szczególności art. 7 (odnośnie do samokontroli).

Kontrole te można przeprowadzać przy okazji innych kontroli realizowanych przez ekspertów Komisji, w zastosowaniu legislacja wspólnotowej.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Przepisy ogólne dotyczące stosowania niniejszego artykułu - w szczególności mające na celu uregulowanie procedur współpracy z władzami krajowymi - przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 10

Przepisy dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji i działań, jakie będą podejmowane w sprawie kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia, a także środków ochronnych, jakie należy zastosować.

Artykuł 11

Dodawanie jakichkolwiek dodatków do mięsa mielonego lub przetworów mięsnych objętych niniejszą dyrektywą, odbywa się zgodnie z przepisami dyrektywy 94/36/EWG¹⁸.

Artykuł 12

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku, gdy istnieje podejrzenie o braku stosowania przepisów niniejszej dyrektywy lub, gdy istnieją wątpliwości co do przydatności do spożycia produktów określonych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole uznane przez niego za stosowne.
2. Każde Państwo Członkowskie ustala kary obowiązujące w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

Przepisy dotyczące przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego do Wspólnoty

Artykuł 13

- I. Państwa Członkowskie zapewniają, że zgoda na przywóz mięsa mielonego spełniającego wymogi art. 3, głęboko zamrożonego w pierwotnym zakładzie produkcyjnym oraz przetworów mięsnych spełniających wymogi art. 5, głęboko zamrożonych w pierwotnym zakładzie produkcyjnym, nie jest udzielana w razie niespełniania wymogów przedstawionych w niniejszym rozdziale.
  - A. Gwarancje udzielane przez zakład produkcyjny, z którego mięso pochodzi, potwierdzone przez właściwy organ państwa trzeciego, dotyczące zgodności z wymogami ustanowionymi w sprawie wprowadzania na rynek produktów pochodzenia wspólnotowego, uzyskanych zgodnie z art. 3 i 5, muszą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.
  - B. Do celów jednolitego stosowania A, stosuje się przepisy następujących ustępów.
    1. Głęboko zamrożone mięso mielone, określone w art. 3, oraz głęboko zamrożone przetwory mięsne, określone w art. 5, aby mogły być przywożone do państw Wspólnoty:
      - a) muszą pochodzić z takich państw trzecich lub części państw trzecich, z których przywóz nie został zakazany ze względu na stan zdrowia zwierząt, zgodnie z dyrektywą 91/494/EWG¹⁹, 92/118/EWG, 72/462/EWG i 92/45/EWG;
      - b) muszą pochodzić z państwa trzeciego, występującego na wykazach sporządzonych zgodnie z dyrektywami regulującymi zagadnienia zdrowia i zdrowia zwierząt, które muszą zostać spełnione w przypadku przywozu mięsa stosowanego w przetworach mięsnych, a także muszą być objęte gwarancjami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie;

c) muszą mieć załączone świadectwo zdrowia zwierzęcia i świadectwo przydatności, sporządzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20, zawierające oświadczenie podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii stwierdzające, iż dane mięso mielone i przetwory mięsne spełniają wymogi ustanowione odpowiednio w art. 3 i 5, pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w załączniku I, oraz zostały poddane głębokiemu zamrożeniu w zakładzie produkcyjnym, z którego pochodzą.

2. Zgodnie z procedurą, ustanowioną w art. 20 określa się, co następuje:

a) wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw spełniających wymogi przedstawione w lit. b). Do czasu opracowania tego wykazu, Państwa Członkowskie mogą utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz stosowanie krajowego świadectwa zdrowia, wymaganego w przypadku przedsiębiorstw, które zostały zatwierdzone na poziomie państwowym;

b) szczególne warunki odnoszące się do wymogów niniejszej dyrektywy, poza warunkami wykluczającymi dane mięso ze spożycia przez ludzi, zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG. Warunki takie i gwarancje nie powinny być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3 i 5.

Do czasu podjęcia decyzji określonych w lit. a) i b), dopuszcza się udzielanie pozwolenia na przywóz, licząc od daty wyznaczonej w art. 22, z przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy dyrektywy 72/462/EWG, w odniesieniu, do których właściwy organ może udzielić gwarancji co do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

3. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzają kontrole na miejscu, celem sprawdzenia:

a) gwarancji, udzielonych przez państwo trzecie dotyczących warunków produkcji i wprowadzania na rynek;

b) czy spełnione zostały warunki podane w ust. 1 i 2.

Na wniosek Państw Członkowskich, Komisja powołuje ekspertów z Państw Członkowskich, którzy będą odpowiedzialni za wspomniane kontrole.

Kontrole przeprowadza się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty z tym związane. Częstotliwość kontroli oraz procedurę dotyczącą ich przebiegu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, stosuje się nadal przepisy krajowe dotyczące kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem przekazania za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacji na temat wszelkich zaniedbań w zakresie przestrzegania zasad higieny, które zostały stwierdzone podczas kontroli.

- II. Zgodnie z procedurą, ustanowiona w art. 19, dopuszczalne są odstępstwa od wymogów niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Wykazy, przewidziane w art. 13 (I) (B) (2) mogą obejmować wyłącznie państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) niepodlegające zakazowi przywozu, na podstawie art. 9–12 dyrektywy 91/494/EWG i art. 14, 17 i 20 dyrektywy 72/462/EWG;
- b) które, w świetle ich ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych oraz służb kontrolujących, kompetencji takich służb i nadzoru, jakiemu są poddawane, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG zostały uznane za zdolne do zagwarantowania i nadzorowania wdrożenia obowiązującego w nich ustawodawstwa, oraz takie, w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że spełnione zostały wymagania zdrowotne, co najmniej równoważne z ustanowionymi w art. 3 i 5.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz głęboko zamrożonego mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz głęboko zamrożonych przetworów mięsnych, określonych w art. 5, następuje jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo przewidziane w art. 13 (I) (B) (I) (c),
- przeszły w sposób zadawalający kontrole wymagane na mocy dyrektywy 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego rozdziału:

- podtrzymuje się zakaz przywozu mięsa mielonego,
- stosuje się nadal przepisy krajowe, dotyczące przywozu przetworów mięsnych z państw trzecich, dla których takie wymagania nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, iż nie są one bardziej korzystne niż ustanowione w art. 5.
- przywóz musi odbywać się na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 16

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG, stosuje się, w szczególności, w odniesieniu do organizacji kontroli i działań pokontrolnych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz do środków ochronnych, które mają być podjęte.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 17

1. W art. 5 dyrektywy 71/118/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

2. W art. 6 dyrektywy 91/495/EWG dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej, zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów produkcyjnych znajdujących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej oraz w niektórych francuskich departamentach i terytoriach zamorskich, gdzie produkcja takich przedsiębiorstw zarezerwowana jest wyłącznie do celów konsumpcji miejscowej.

2. Ustalenia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Zgodnie z tą samą procedurą, można podjąć decyzję o uzupełnieniu ust. 1 w związku z postępującym rozszerzeniem norm wspólnotowych w odniesieniu do wszystkich zakładów produkcyjnych, znajdujących się na wymienionych powyżej wyspach i częściach terytoriów.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wprowadzić zmiany do załączników, w szczególności celem dostosowania ich do postępu technologicznego i naukowego.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG²⁰ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. Opinie przyjmowane są

większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób podany w powołanym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 21

Do dnia 1 stycznia 1996 r., Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustanowi przepisy sanitarne mające zastosowanie do:

- a) produkcji i wprowadzania na rynek mięsa do produkcji kielbasy, przeznaczonego do późniejszego wytwarzania produktów mięsnych;
- b) produkcji i wykorzystania mięsa mechanicznie odkostnionego.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Dyrektywa 88/657/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

J. BORCHERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących mięso mielone

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d).

Oprócz zachowania zgodności z warunkami ustanowionymi w załączniku I rozdziały I i III do dyrektywy 64/433/WE, zakłady produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenie do rozdrabniania i zawijania mięsa, oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa oraz wyposażone w termograf albo teletermometr.

Jednakże, właściwy organ może zezwolić na mielenie mięsa w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że mielenie odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu;

- b) pomieszczenie do pakowania, chyba że spełnione są warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt 63;
- c) pomieszczenie lub szafki do magazynowania soli;
- d) urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

2. Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi warunkami ustanowionymi w załączniku A do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I, niezależne jednostki produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenia zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 1, oraz
- b) pomieszczenia określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału.

3. Przepisy ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział V, stosuje się w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń oraz wyposażenia w przedsiębiorstwach.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznym przygotowaniu mięsa mielonego muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic, jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ II

Warunki do produkcji mięsa mielonego

1. Przed zmieleniem lub pocięciem, mięso musi zostać zbadane zgodnie z art. 7. Przed zmieleniem, należy usunąć i wyeliminować wszystkie zanieczyszczone bądź podejrzane wyglądające części.
2. Zabrania się uzyskiwania mięsa mielonego z odpadów, okrawków lub z mięsa mechanicznie odkostnionego.

W szczególności zabrania się przygotowywania mięsa mielonego z mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG albo z mięsa pochodzącego z następujących części bydła, świń, owiec lub kóz: mięśni głowy, z wyjątkiem żwaczy, oraz mięśniowych części kresy białej, okolic pęciny i stępu oraz skrawków z kości. Mięśnie przepony, po usunięciu błony surowiczej, oraz mięśnie żwaczy można wykorzystywać wyłącznie po przebadaniu ich pod kątem wągryzcy. Świeże mięso nie może zawierać żadnych odłamków kości.

W przypadku, gdy czynności przeprowadzone od momentu dostarczenia mięsa do pomieszczenia, określonego w rozdziale I, do momentu poddania produktu gotowego procesowi schładzania bądź głębokiego zamrażania, są wykonane w ciągu maksymalnie jednej godziny, wewnętrzna temperatura mięsa nie może przekraczać $+ 7\text{ }^{\circ}\text{C}$, a temperatura w pomieszczeniach produkcyjnych nie może być wyższa niż $+ 12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Właściwy organ może zezwolić na wydłużenie limitu czasowego w poszczególnych przypadkach, kiedy poprzez dodanie soli jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, pod warunkiem, iż odstępstwo takie nie spowoduje naruszenia przepisów zdrowotnych.

O ile czas trwania tych czynności wynosi ponad jedną godzinę bądź przekracza okres dopuszczony przez właściwy organ stosownie do poprzedniego akapitu, świeżego mięsa nie można używać do czasu zmniejszenia wewnętrznej temperatury mięsa do minimum $+ 4\text{ }^{\circ}\text{C}$.

3. Mielone mięso można głęboko zamrażać tylko raz.
4. Niezwłocznie po jego wyprodukowaniu, mielone mięso należy w higieniczny sposób zawinać, a po zapakowaniu – schłodzić i przechowywać w temperaturze ustanowionej w art. 3 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ III

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących przetwory mięsne

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d), muszą posiadać pomieszczenia spełniające, co najmniej wymogi:
  - a) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział I i III; lub
  - b) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział I i III; lub
  - c) załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział I i IV pkt 1;

oraz muszą posiadać:

- pomieszczenie oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa, przeznaczone do produkcji przetworów mięsnych, dodawania innych środków spożywczych i zawijania, wyposażone w termograf albo teletermometr.

Niemniej jednak, właściwy organ może zezwolić na produkcję przetworów mięsnych w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że produkcja odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu. Możliwe jest udzielenie zgody na przyprawianie całych tusz drobiowych w specjalnym pomieszczeniu, wyraźnie oddzielonym od pomieszczeń rzeźni,

- pomieszczenie do pakowania, chyba, że spełnione zostały warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt. 63 lub w załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XIV pkt. 74, albo w załączniku I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział VIII pkt. 5,
  - pomieszczenie do magazynowania przypraw i pozostałych środków spożywczych, oczyszczonych i gotowych do użycia,
  - pomieszczenia chłodnicze do składowania:
    - świeżego mięsa określonego w art. 5 ust. 1 lit. a),
    - przetworów mięsnych,
  - urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Niezależne jednostki produkcyjne muszą spełniać wymagania w zakresie higieny podane w załączniku A rozdział I i załączniku B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG.
  3. Zasady ustanowione w załączniku I rozdział V do dyrektyw 64/433/EWG lub 71/118/EWG albo w rozdziale II dyrektywy 92/45/EWG, stosuje się odpowiednio w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń i wyposażenia przedsiębiorstw.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznej produkcji przetworów mięsnych muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania w odniesieniu do produkcji przetworów mięsnych

Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi wymaganiami zawartymi w rozdziale III oraz w zależności od rodzaju danej produkcji:

- a) produkcja przetworów mięsnych musi odbywać się w warunkach temperatury kontrolowanej;

- b) przetwory mięsne muszą być umieszczane w pojemnikach do wysyłki w sposób eliminujący ryzyko zanieczyszczenia;
- c) przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone tylko raz oraz można je sprzedawać wyłącznie w okresie nieprzekraczającym 18 miesięcy;
- d) niezwłocznie po zakończeniu procesu produkcyjnego, przetwory mięsne muszą zostać zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału VII oraz, po opakowaniu, schłodzone do odpowiedniej temperatury ustanowionej w art. 5 ust. 1 lit. d).

ROZDZIAŁ V

Kontrola

1. Zakłady produkcyjne wytwarzające mięso mielone i przetwory mięsne podlegają kontroli właściwego organu, który musi zapewnić zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy, w szczególności musi:
  - a) sprawdzać:
    - (i) czystość pomieszczeń oraz wyposażenia, a także higienę personelu;
    - (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez przedsiębiorstwo, zgodnie z artykułem niniejszej dyrektywy, w szczególności poprzez badanie wyników i pobieranie próbek;
    - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
    - (iv) odpowiednie oznakowanie zdrowotności mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
    - (v) warunki składowania i przewozu;
  - b) w ramach urzędowych kontroli pobierać wszelkie próbki, wymagane do badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia wyników samokontroli;
  - c) przeprowadzać wszelkie inne kontrole, które uzna za właściwe w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, przy czym rozumie się, iż wyniki badań mikrobiologicznych muszą być oceniane przez właściwy organ według kryteriów ustanowionych w załączniku II, dla mięsa mielonego i w załączniku IV, dla przetworów mięsnych.
2. Właściwy organ musi mieć zawsze wolny dostęp do chłodni oraz do wszystkich pomieszczeń roboczych, w celu sprawdzenia, czy te wymagania są ściśle przestrzegane.

ROZDZIAŁ VI

Oznakowanie i etykietowanie

1. Opakowanie mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być opatrzone oznakowaniem zdrowotności.
2. Wspólnotowe oznakowanie zdrowotności można umieszczać wyłącznie na mięsie mielonym uzyskanym zgodnie z art. 3 oraz na przetworach mięsnych uzyskanych zgodnie z art. 5 i wytworzonych w zakładzie produkcyjnym zatwierdzonym zgodnie z art. 8. Znak zdrowotności musi odpowiadać:
  - a) załącznikowi I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50 – w przypadku mięsa mielonego;
  - b) w przypadku przetworów mięsnych:
    - (i) ze świeżego mięsa zwierząt rzeźnych lub dziczyzny hodowlanej, załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50;
    - (ii) z mięsa drobiowego lub małego hodowlanego ptactwa łownego bądź małych hodowlanych zwierząt futerkowych, załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XII pkt 66;
    - (iii) z mięsa ubitych zwierząt dzikich, załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG. rozdział VII pkt 2.
3. W przypadku, gdy mięso mielone i przetwory mięsne są wytwarzane przez niezależną jednostkę produkcyjną, oznakowanie zdrowotności musi obejmować numer identyfikacyjny, nadany przez właściwy organ na podstawie art. 8 ust. 1.
4. Bez uszczerbku dla dyrektywy 79/112/EWG, w przypadku przetworów mięsnych, na ich opakowaniu do celów kontroli muszą zostać umieszczone widoczne i czytelne następujące informacje, w przypadku, gdy nie wynikają one wyraźnie z opisu handlowego lub wykazu składników, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG: gatunek, z którego mięso zostało pozyskane oraz, w przypadku mieszanki, procentowy udział mięsa pochodzącego z każdego gatunku i, w przypadku opakowania, które nie jest przeznaczone dla konsumenta finalnego, data przygotowania.

W przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych wykonanych z mięsa mielonego, z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięs do produkcji kiełbas, opatrzonych oznakowaniem zdrowotności przewidzianym w niniejszym rozdziale, na etykietach muszą znajdować się także następujące wyrazy:

- „procentowa zawartość tłuszczu poniżej...”,

- „kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie poniżej...”.

ROZDZIAŁ VII

Zawijanie i pakowanie

1. Opakowanie (na przykład: skrzynki, kartony) musi spełniać wszystkie zasady dotyczące higieny, w szczególności:

- nie może zmieniać organoleptycznych właściwości mięsa mielonego lub przetworów mięsnych,
  - nie może przewodzić do mięsa mielonego czy przetworów mięsnych substancji stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi,
  - musi być wystarczająco mocne, aby zapewniało skuteczną ochronę mięsa mielonego lub przetworów mięsnych w trakcie przewozu i przenoszenia.
2. Powtórne użycie opakowania w przypadku mięsa mielonego czy przetworów mięsnych jest niedozwolone chyba, że jest ono wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do oczyszczenia, które przed ponownym zastosowaniem są oczyszczone i zdezynfekowane.
  3. Zawinięte mięso mielone lub przetwory mięsne muszą zostać zapakowane.
  4. Niemniej jednak w przypadku, gdy opakowanie spełnia wszystkie warunki ochronne, nie musi być ono przezroczyste i bezbarwne, ani nie ma konieczności umieszczania go w drugim pojemniku, o ile spełnione są pozostałe warunki, podane w powyższym pkt. 1.

ROZDZIAŁ VIII

Składowanie

1. Mięso mielone i przetwory mięsne, natychmiast po ich zawinięciu czy opakowaniu, muszą być schłodzone. Mięso mielone musi być przechowywane w temperaturach wskazanych w art. 3 ust. 2 lit. c), a przetwory mięsne w temperaturach określonych w art. 5 ust. 1 lit. d).
2. Mięso mielone i przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone wyłącznie w pomieszczeniach zakładu produkcyjnego bądź niezależnej jednostki produkcyjnej, albo w zatwierdzonych chłodniach składowych.
3. Mięso mielone i przetwory mięsne można składować w chłodniach składowych wraz z innymi środkami spożywczymi tylko w przypadku, gdy opakowanie mięsa mielonego czy przetworów mięsnych zapewnia im ochronę przed wpływem niekorzystnych czynników.

ROZDZIAŁ IX

Przewóz

1. Wysyłka mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być zorganizowana w taki sposób, aby podczas przewozu zapewnić ochronę produktów przed wszelkimi zanieczyszczeniami czy wpływem niekorzystnych czynników, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu oraz wykorzystywanych środków transportu. W szczególności, pojazdy używane do przewozu mięsa mielonego i przetworów mięsnych muszą być wyposażone w urządzenia zapewniające utrzymanie temperatur

ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a także w termometr rejestrujący temperaturę na potwierdzenie spełniania tych wymogów.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przewóz przetworów mięsnych pochodzących z przedsiębiorstw określonych w art. 5 ust. 5, w temperaturach wyższych niż ustanowione w niniejszej dyrektywie, z zakładu produkcyjnego czy niezależnej jednostki produkcyjnej do pomieszczeń pobliskich punktów handlu detalicznego czy wspólnot miejscowych, pod warunkiem, iż czas przewozu nie przekracza jednej godziny.
3. W przypadku tranzytu przez państwo trzecie, oraz w przypadku, gdy zakład produkcyjny jest usytuowany w okolicy podlegającej ograniczeniom ze względu na stan zdrowia zwierząt, środki transportu muszą pozostać zaplombowane.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA DOTYCZĄCE SKŁADU ORAZ KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

I. Kryteria dotyczące składu, sprawdzane na podstawie średniej dziennej

	Zawartość tłuszczu	Kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie
- chude mięso mielone	$\leq 7\%$	≤ 12
- mielone mięso wołowe bez domieszek	$\leq 20\%$	≤ 15
- mięso mielone zawierające wieprzowinę	$\leq 30\%$	≤ 18
- mielone mięso z pozostałych gatunków	$\leq 25\%$	≤ 15

II. Kryteria mikrobiologiczne

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że mięso mielone spełnia następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji:

	M ^a	m ^b
Tlenowe bakterie mezofilne n ^c = 5; c ^d = 2	$5 \times 10^6/\text{g}$	$5 \times 10^5/\text{g}$
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	$5 \times 10^2/\text{g}$	50/g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 10 g	
<i>Staphylococcus aureus</i> n = 5; c = 2	$5 \times 10^3/\text{g}$	$10^2/\text{g}$

^a M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 M, kiedy pomiar odbywa się w na pożywce płynnej.

^b m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające.

^c n = liczba jednostek stanowiących próbkę.

^d c = liczba jednostek w próbce, dających wartości między m a M.

Wyniki analiz mikrobiologicznych muszą być interpretowane zgodnie z:

A. Trzema kategoriami zanieczyszczenia, pod kątem tlenowcowych bakterii mezofilnych, *Escherichia coli* oraz *Staphylococcus aureus*, tzn.:

- do i łącznie z kryterium m,
- między kryterium m, a progiem M,
- powyżej progu M.

1. Jakość partii towaru uważa się za:

- a) zadawalającą, w przypadku, gdy wszystkie otrzymane wartości są równe bądź niższe od 3 m w razie wykorzystania pożywki stałej, oraz 10 m, na pożywkę płynnej;
- b) dopuszczalną, w przypadku gdy wszystkie otrzymane wartości mieszczą się między:
  - (i) 3 i 10 m (= M) – na pożywka stała;
  - (ii) 10 i 30 m (= M) – na pożywka płynna;

oraz w przypadku, gdy c/n jest równe bądź niższe od $2/5$, gdzie $n = 5$ i $c = 2$, lub stanowi jakąkolwiek inną liczbę, o równoważnej lub większej wiarygodności, uznaną przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

2. Jakość partii towaru uważa się za niezadawalającą;

- zawsze w przypadku odnotowania wartości przekraczających M,
- kiedy $c/n > 2/5$.

Jednakże, w przypadku przekroczenia wymienionego drugiego progu w zakresie mikroorganizmów tlenowych w temperaturze $+30^{\circ}\text{C}$, podczas gdy spełnione są wszystkie pozostałe kryteria, przekroczenie progu musi zostać poddane dalszemu wyjaśnieniu, zwłaszcza w przypadku surowców.

Produkt musi zawsze zostać uznany za toksyczny lub zepsuty, gdy zanieczyszczenie osiąga mikrobiologiczną wartość graniczną S, która generalnie została ustalona na 10^3 m.

W przypadku *Staphylococcus aureus*, wartość S pod żadnym pozorem nie może przekraczać 5×10^4 .

Tolerancje odnoszące się do technik analitycznych nie mają zastosowania do wartości M i S.

B. Dwoma kategoriami pod kątem salmonelli, przy braku dopuszczalnych tolerancji:

- „Brak w”: wynik zadawalający,
- „Obecność w”: wynik niezadawalający.

ZAŁĄCZNIK III

ŚWIADECTWO ZDROWIA MIĘSA MIELONEGO¹

Nr

.....

Kraj wywozu .....

Ministerstwo: .....

Służby odpowiedzialne: .....

Odniesienie²: .....

I. Dane identyfikacyjne dotyczące mięsa mielonego:

Produkty przygotowane z mięsa: .....

(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań: .....

Temperatura w czasie składowania i przewozu: .....

Dopuszczalny okres składowania: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa mielonego

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego przedsiębiorstwa
produkcyjnego: .....

.....

W razie konieczności:

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonej chłodni składowej:

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa mielonego

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Wypełnić używając określeń przewidzianych w art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 94/65/WE.

Mięso mielone zostaje wysłane

Z: .....
(Miejsce wysyłki)

do: .....
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu:⁴ .....

Nazwa i adres wysyłającego: .....
.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....
.....
.....

IV. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany zaświadczam, iż opisane powyżej mięso mielone:

- a) zostało wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) jest przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

(data) Sporządzono w ....., dnia .....
(miejsce)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, tę informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że przetwory mięsne spełniają następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji podanymi w załączniku II:

Przetwory mięsne	M ¹	m ²
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
<i>Staphylococci aurei</i> n = 5; c = 1	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 1 g	

¹ M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m - kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 m kiedy pomiar odbywa się na pożywce płynnej.

² m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające

Do dnia 31 grudnia 1995 r., na wniosek Komisji, Rada dokona oceny kryteriów mających zastosowanie do przetworów mięsnych w kwestii braku salmonelli.

ZAŁĄCZNIK V

ŚWIADECTWO ZDROWIA PRZETWORÓW MIĘSNYCH¹

Nr

.....

Kraj wysyłający:

Ministerstwo: .....

Służby odpowiedzialne: .....

Odniesienie²: .....

I. Dane identyfikacyjne dotyczące przetworów mięsnych:

Produkty przygotowane z mięsa: .....
(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań: .....

Temperatura składowania i przewozu: .....

Dopuszczalny okres składowania: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie przetworów mięsnych

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego:

.....
.....

W razie konieczności:

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonej chłodni składowej:

.....
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia przetworów mięsnych

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Zaznaczyć występowanie promieniowania jonizującego, z przyczyn medycznych.

Przetwory mięsne zostają wysłane

z:

.....

(Miejsce wysyłki)

do:

.....

(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴.....

Nazwa i adres wysyłającego: .....

.....

.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....

.....

.....

IV. Świadcstwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż opisane powyżej przetwory mięsne

- a) zostały wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) są przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

Sporządzono w ....., dnia .....

(miejsce)

(data)

.....

(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)

(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

DYREKTYWA RADY 96/23/WE

z dnia 29 kwietnia 1996 r.

w sprawie środków monitorowania niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach i produktach zwierzęcych oraz uchylająca dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) w dyrektywie 96/22/WE⁴ Rada postanowiła utrzymać zakaz stosowania niektórych substancji o działaniu hormonalnym i tyreostatycznym, rozszerzając go na substancje beta-agonistyczne mające działanie anaboliczne;
- 2) dnia 9 marca 1995 r. Parlament Europejski podkreślił, między innymi, że Wspólnota pilnie potrzebuje skutecznego i jednolitego systemu monitorowania i zwrócił się do Państw Członkowskich o wzmocnienie nadzoru i monitorowania w odniesieniu do stosowania nielegalnych substancji w produkcji mięsa;
- 3) w dyrektywie 85/469/EWG⁵ Rada przyjęła niektóre zasady w sprawie wykrywania i monitorowania substancji mających działanie hormonalne i tyreostatyczne; zasady takie powinny zostać rozszerzone tak aby obejmowały również inne substancje używane w hodowli zwierząt do stymulacji wzrostu i wydajności inwentarza żywego lub w celach leczniczych, a które mogą okazać się niebezpieczne dla konsumenta ze względu na ich pozostałości;
- 4) dyrektywą 86/469/EWG⁶ Rada wprowadziła niektóre zasady w sprawie monitorowania niektórych pozostałości substancji farmakologicznych i skażających środowisko w zwierzętach gospodarskich oraz w świeżym mięsie pozyskanym od takich zwierząt; takie monitorowanie powinno zostać rozszerzone tak aby obejmowało również inne gatunki zwierząt i wszystkie produkty zwierzęce spożywane przez ludzi;

---

¹ Dz.U. nr C 302 z 9.11.1993, str. 12, i Dz.U. nr C 222 z 10.08.1994, str. 17.

² Dz.U. nr C 128 z 9.05.1994, str. 100.

³ Dz.U. nr C 52 z 19.02.1994, str. 30.

⁴ Dz.U. nr L 125 z 23.05.1996, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 191 z 23.07.1985, str. 46. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁶ Dz.U. nr L 275 z 26.09.1986, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 5) rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r. ustanawiające wspólnotową procedurę dla określania maksymalnego limitu pozostałości weterynaryjnych produktów leczniczych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego⁷, ustanowiło w załącznikach limity dla niektórych medycznych produktów weterynaryjnych;
- 6) ustawodawstwo Wspólnoty dotyczące monitorowania pozostałości w mięsie nie jest przejrzyste i daje podstawę dla różnych interpretacji w poszczególnych Państwach Członkowskich;
- 7) zachodzi potrzeba wzmocnienia kontroli przeprowadzanych przez i w Państwach Członkowskich;
- 8) producenci i inne podmioty działające w branży hodowli zwierząt powinni ponosić w przyszłości większą odpowiedzialność za jakość i bezpieczeństwo mięsa przeznaczonego do spożycia przez ludzi;
- 9) w odrębnych przepisach dotyczących poszczególnych grup produktów mają zostać zawarte szczególne sankcje wobec hodowców zwierząt, którzy nie stosują się do ustawodawstwa Wspólnoty, w szczególności zakazu stosowania niektórych substancji hormonalnych i anabolicznych w hodowli zwierząt;
- 10) art. 4 dyrektywy 71/118/EWG⁸ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne, a także ich pochodnych i innych substancji, które mogą być przenoszone do mięsa drobiowego i które mogą powodować, że spożycie świeżego mięsa drobiowego będzie niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;
- 11) dyrektywa 91/493/EWG⁹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do ustanowienia systemu monitorowania w celu wykrywania skażeń w środowisku wodnym;
- 12) dyrektywa 92/46/EWG¹⁰ stanowi, że najpóźniej do dnia 30 czerwca 1993 r. Państwa Członkowskie przedstawią Komisji środki krajowe w zakresie wykrywania pozostałości w surowym mleku, mleku poddanym obróbce termicznej i produktach na bazie mleka, przy czym pozostałości jakie mają zostać wykryte zostały określone w grupie III część A i grupie II część B załącznika I do dyrektywy 86/469/EWG;
- 13) dyrektywa 89/437/EWG¹¹ zobowiązuje Państwa Członkowskie do zapewnienia, że przeprowadzane są kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji o działaniu farmakologicznym lub hormonalnym, antybiotyków, pestycydów, detergentów oraz innych substancji szkodliwych lub mogących zmieniać cechy organoleptyczne produktów jajecznych, lub powodujących, że spożycie takich produktów może być niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego;

---

⁷ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 282/96 (Dz.U. nr L 37 z 15.02.1996, str. 12).

⁸ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

⁹ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/71/WE (Dz.U. nr L 332 z 30.12.1995, str. 40).

¹⁰ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹¹ Dz.U. nr L 212 z 22.07.1989, str. 87. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

- 14) dyrektywa 92/45/EWG¹² zobowiązuje Państwa Członkowskie do rozszerzenia ich planów wykrywania pozostałości w taki sposób, żeby, w miarę potrzeby, obejmowały dziczyznę, w celu wykrywania w kontrolowanych pobranych próbkach obecności substancji skażających w środowisku, a także objęcia takim monitorowaniem królików i dzikich zwierząt utrzymywanych przez człowieka;
- 15) jeżeli sprzeczne z prawem stosowanie w hodowli zwierząt stymulatorów wzrostu i wydajności ma być skutecznie zwalczane we wszystkich Państwach Członkowskich, działania takie muszą być organizowane na poziomie wspólnotowym;
- 16) istotną rolę w zwalczaniu niezgodnego z prawem stosowania stymulatorów wzrostu mogą odgrywać systemy samokontroli grup producentów; dla konsumentów istotne jest, żeby systemy te odpowiednio gwarantowały brak takich stymulatorów, a europejskie ogólne podejście jest niezbędne dla zabezpieczenia i wspierania systemów samokontroli;
- 17) w tym celu grupom producentów należy udzielać pomocy w tworzeniu systemów samokontroli dla zapewnienia, że produkowane przez nich mięso jest wolne od niedozwolonych substancji lub produktów;
- 18) niektóre przepisy dyrektyw 86/469/EWG i 85/358/EWG oraz decyzji 89/187/EWG¹³ i 91/664/EWG¹⁴ wymagają wyjaśnienia w celu zapewnienia skutecznego przeprowadzania kontroli i wykrywania pozostałości we Wspólnocie; w celu natychmiastowego i jednolitego wprowadzenia przewidzianych kontroli, obowiązujące przepisy i ich zmiany należy ująć w jednym tekście uchylającym wspomniane uprzednio regulacje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Zakres i definicje

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki dla monitorowania substancji i grup pozostałości wymienionych w załączniku I.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicje zawarte w dyrektywie 96/22/WE. Ponadto:

- a) „niedozwolone substancje lub produkty” oznaczają substancje lub produkty, których podawanie zwierzętom jest zakazane przez ustawodawstwo Wspólnoty;
- b) „nielegalne leczenie” oznacza stosowanie niedozwolonych substancji bądź produktów

---

¹² Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

¹³ Dz.U. nr L 66 z 10.03.1989, str. 37.

¹⁴ Dz.U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 17.

lub używanie substancji bądź produktów dozwolonych przez ustawodawstwo Wspólnoty do innych celów lub w innych warunkach, niż to zostało przewidziane w ustawodawstwie Wspólnoty, albo, gdzie jest to właściwe, w różnych ustawodawstwach krajowych;

- c) „pozostałość” oznacza pozostałość substancji mających działanie farmakologiczne, ich metabolitów oraz innych substancji przenoszonych do produktów zwierzęcych, które mogą być szkodliwe dla ludzkiego zdrowia;
- d) „właściwy organ” oznacza organ centralny Państwa Członkowskiego właściwy w zagadnieniach weterynaryjnych, lub inny organ, na którą organ centralny przeniósł takie kompetencje;
- e) „urzędowa próbka” oznacza próbkę pobraną przez właściwy organ, stosownie oznakowaną, do celów badania pozostałości lub substancji wymienionych w załączniku I, odniesieniem do gatunku, rodzaju, ilości, metody pobrania próbki i szczegółowymi danymi dotyczącymi płci zwierzęcia oraz pochodzenia zwierzęcia lub produktu zwierzęcego;
- f) „zatwierdzone laboratorium” oznacza laboratorium zatwierdzone przez właściwe władze Państwa Członkowskiego do badania urzędowych próbek w celu wykrycia obecności pozostałości;
- g) „zwierzę” oznacza gatunki objęte dyrektywą 90/425/EWG¹⁵;
- h) „partia zwierząt” oznacza grupę zwierząt tego samego gatunku, w tej samej grupie wiekowej, chowanych w tym samym gospodarstwie, w tym samym czasie i w tych samych warunkach chowu;
- i) „substancja beta-agonistyczna” oznacza substancję agonistyczną beta adrenoreceptora.

ROZDZIAŁ II

Plany monitorowania dla wykrywania pozostałości lub substancji

Artykuł 3

Proces produkcyjny zwierząt i podstawowe produkty pochodzenia zwierzęcego są monitorowane zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału, do celów wykrywania obecności pozostałości i substancji wymienionych w załączniku I, w zwierzętach żywych, ich wydalinach, płynach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszach dla zwierząt oraz w wodzie pitnej.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie powierzają zadanie koordynowania wprowadzania w życie badań przewidzianych w niniejszym rozdziale, przeprowadzanych na ich terytorium, publicznej jednostce centralnej.

---

¹⁵ Dz.U. nr L 224 z 18.08.1990, str. 29. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/65/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 54).

2. Jednostka centralna, określona w ust. 1, odpowiada za:
  - a) sporządzenie planu przewidzianego w art. 5 w celu umożliwienia właściwym służbom przeprowadzania wymaganych badań;
  - b) koordynowanie działalności służb centralnych i regionalnych odpowiedzialnych za monitorowanie różnych pozostałości. Koordynacja taka obejmuje działalność wszystkich służb zajmujących się zapobieganiem oszukańczemu stosowaniu substancji lub produktów w gospodarstwach hodowlanych;
  - c) gromadzenie danych niezbędnych do oceny stosowanych środków i uzyskanych wyników stosowania środków przewidzianych w niniejszym rozdziale;
  - d) przesyłanie do Komisji, nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, danych i wyników, określonych w lit. c), łącznie z wynikami każdego z przeprowadzanych badań.
3. Niniejszy artykuł nie ma wpływu na bardziej szczegółowe uregulowania mające zastosowanie w zakresie monitorowania żywienia zwierząt.

Artykuł 5

1. Najpóźniej do dnia 30 czerwca 1997 r. Państwa Członkowskie przedłożą Komisji plan określający krajowe środki, które zostaną wprowadzone w życie w roku rozpoczęcia wykonania planu, a następnie prześlą wszystkie plany, zatwierdzone uprzednio zgodnie z przepisami art. 8, zaktualizowane na podstawie nabytych doświadczeń z roku lub lat poprzednich, najpóźniej do dnia 31 marca roku, w którym dokonano aktualizacji.
2. Plan przewidziany w art. 1 musi:
  - a) przewidywać wykrywanie grup pozostałości lub substancji, odpowiednio do rodzaju zwierzęcia, zgodnie z załącznikiem II;
  - b) określać w szczególności środki do wykrywania obecności:
    - (i) substancji, określonych w lit. a) w zwierzętach, w wodzie przeznaczonej do pojenia zwierząt oraz we wszystkich miejscach, w których zwierzęta są hodowane lub trzymane;
    - (ii) pozostałości wyżej wymienionych substancji w żywych zwierzętach, ich wydalinach, płynach ustrojowych, tkankach zwierzęcych oraz produktach, takich jak mięso, mleko, jaja i miód;
  - c) spełniać wymogi dotyczące zasad pobierania i ilości pobieranych próbek ustanowionych w załącznikach III i IV.

Artykuł 6

1. Plan musi być zgodny z wymogami dotyczącymi poziomów i częstotliwości pobierania

próbek, ustanowionymi w załączniku IV. Jednakże, na wniosek Państwa Członkowskiego, Komisja może, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, dostosować minimalne wymagania dotyczące kontroli, ustanowione w załączniku IV, pod warunkiem, że zostanie wyraźnie określone, że takie dostosowania zwiększają ogólną skuteczność planu w odniesieniu do danego Państwa Członkowskiego, a także w żaden sposób nie obniży jego zdolności do wykrywania pozostałości lub przypadków nielegalnego leczenia z zastosowaniem, substancji wymienionych w załączniku I.

2. Ponowne badanie grup pozostałości będących przedmiotem kontroli zgodnie z załącznikiem II oraz określenie poziomów i częstotliwości pobierania próbek w odniesieniu do zwierząt i produktów, określonych w art. 3, i które nie zostały jeszcze uwzględnione w załączniku IV, następuje zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, i po raz pierwszy zostanie przeprowadzone przy pierwszej sposobności, w ciągu maksymalnie 18 miesięcy od chwili przyjęcia niniejszej dyrektywy. W trakcie takiego badania brane są pod uwagę nabyte doświadczenia podczas stosowania krajowych środków oraz informacje przedłożone Komisji zgodnie z wymaganiami wspólnotowymi, poddającymi takie szczególne grupy produktów monitorowaniu występowania w nich pozostałości.

Artykuł 7

Wstępny plan uwzględnia szczególną sytuację każdego Państwa Członkowskiego i określa w szczególności:

- ustawodawstwo dotyczące substancji wymienionych w załączniku I, w szczególności, przepisy zakazujące lub zezwalające na ich używanie, dystrybucję i wprowadzania do obrotu oraz zasady regulujące podawanie ich zwierzętom w zakresie, w jakim przepisy takie nie są zharmonizowane.
- strukturę organizacyjną właściwych jednostek (w szczególności w zakresie informacji, co do rodzaju i wielkości jednostek zaangażowanych we wprowadzanie planów w życie),
- wykaz zatwierdzonych laboratoriów (z podaniem szczegółowych danych dotyczących ich zdolności do przetwarzania próbek),
- dopuszczalne tolerancje krajowe, jeżeli w rozporządzeniu (EWG) nr 2377/90 i dyrektywie 86/363/EWG¹⁶ nie ustalono wspólnotowych najwyższych poziomów dopuszczalnych dla pozostałości danych substancji,
- wykaz substancji jakie mają zostać wykryte, metody analiz, normy dotyczące interpretacji wyników badań oraz, w przypadku substancji wymienionych w załączniku I, liczbę próbek jaka ma zostać pobrana, z podaniem powodów ustalenia takiej liczby,
- liczbę próbek urzędowych jakie mają zostać pobrane w stosunku do liczby zwierząt danych gatunków poddanych ubojowi w latach poprzedzających zgodnie z poziomami i częstotliwościami pobierania próbek ustanowionymi w załączniku IV,
- szczegóły zasad regulujących pobierania próbek urzędowych, w szczególności zasad

---

¹⁶ Dz.U. nr L 221 z 7.08.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/39/WE (Dz.U. nr L 197 z 22.08.1995, str. 29).

dotyczących szczegółowych danych zamieszczanych na takich urzędowych próbkach,

- rodzaj środków ustanowionych przez właściwe władze w odniesieniu do zwierząt lub produktów, w których wykryto obecność pozostałości.

Artykuł 8

1. Komisja bada wstępne plany przekazane jej na podstawie art. 5 ust. 1 w celu ustalenia ich zgodności z niniejszą dyrektywą. Komisja może zwrócić się do Państwa Członkowskiego o dokonanie zmian lub uzupełnienie takich planów w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy.

Z chwilą, gdy Komisja stwierdzi zgodność planów, przekazuje je do zatwierdzenia, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W celu uwzględnienia zmian zachodzących w danym Państwie Członkowskim lub jego regionie, wyników krajowych badań lub dochodzeń przeprowadzanych w ramach art. 16 i 17, Komisja może, na wniosek danego Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy, postanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, o zatwierdzeniu zmiany lub uzupełnienia w planie, zatwierdzonym uprzednio na mocy ust. 2.

2. Coroczne zmiany planów wstępnych, przekazane przez Państwa Członkowskie, w szczególności te dokonane w świetle wyników określonych w art. 4 ust. 2 lit. d), są przekazywane przez Komisję innym Państwom Członkowskim z chwilą stwierdzenia przez Komisję ich zgodności z niniejszą dyrektywą.

Od chwili otrzymania informacji o tych zmianach, Państwa Członkowskie mają 10 dni roboczych na powiadomienie Komisji o swoich uwagach.

Jeżeli Państwa Członkowskie nie zgłaszają uwag, zmiany planów uważa się za zatwierdzone.

Komisja niezwłocznie informuje Państwa Członkowskie o takim zatwierdzeniu.

Jeżeli Państwa Członkowskie zgłaszają uwagi lub, jeżeli Komisja uważa aktualizacje za niezgodne lub niewystarczające, Komisja przekazuje uaktualnione plany Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, który musi stanowić zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Przepisy ust. 3-4 stosuje się także do planów zaktualizowanych.

3. Co sześć miesięcy, Państwo Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego informuje Komisję oraz inne Państwa Członkowskie o wprowadzaniu w życie planów zatwierdzonych zgodnie z ust. 2 lub o rozwoju sytuacji. Jeżeli jest to konieczne, stosuje się ust. 4. Nie później niż do dnia 31 marca każdego roku, Państwa Członkowskie przesyłają Komisji wyniki wykonania planów wykrywania substancji i ich pozostałości oraz o ich środkach kontroli.

Państwa Członkowskie podają do wiadomości publicznej wyniki wprowadzenia w życie tych planów.

Komisja informuje Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, o

rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

4. Komisja co roku lub, kiedy uzna to za niezbędne z uwagi na zdrowie publiczne, składa Państwom Członkowskich w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, sprawozdanie z wyników kontroli i badań określonych w ust. 3, w szczególności w zakresie:

- wprowadzania w życie planów krajowych,
- rozwoju sytuacji w różnych regionach Wspólnoty.

5. Co roku, Komisja przesyła do Parlamentu Europejskiego i do Rady, komunikat o wynikach działań podejmowanych na poziomie regionalnym, krajowym i wspólnotowym, z uwzględnieniem sprawozdanie i uwagi zgłoszone przez Państwa Członkowskie.

ROZDZIAŁ III

Monitorowanie prowadzone we własnym zakresie i współodpowiedzialność ze strony podmiotów gospodarczych

Artykuł 9

A. Państwa Członkowskie zapewniają, że:

1. każde gospodarstwo wprowadzające do obrotu zwierzęta gospodarskie oraz każda osoba fizyczna lub prawna zaangażowana w handel takimi zwierzętami, zostaną zarejestrowane przez właściwe władze i zobowiążą się do przestrzegania odpowiednich przepisów wspólnotowych i krajowych, w szczególności przepisów ustanowionych w art. 5 i 12 dyrektywy 90/425/EWG;
2. właściciele lub osoby zarządzające zakładem wstępnej przetworzenia podstawowych produktów pochodzenia zwierzęcego podejmą wszystkie niezbędne środki, w szczególności przeprowadzając we własnym zakresie kontrole mające na celu:
  - a) przyjęcia bezpośrednio od producenta lub przez pośrednika - tylko takich zwierząt, dla których producent jest w stanie zagwarantować, że przestrzegane były okresy karencji danej substancji;
  - b) upewnienia się, że zwierzęta gospodarskie lub produkty dostarczone do zakładu:
    - (i) nie zawierają pozostałości, których poziom przekracza maksymalnie dopuszczalne poziomy pozostałości;
    - (ii) nie zawierają żadnych śladów zakazanych substancji lub produktów;
3. a) właściciele lub osoby zarządzające, określone w pkt. 1 i 2 wprowadzą na rynek wyłącznie:
  - (i) zwierzęta, którym nie podawano żadnych niedozwolonych substancji

lub produktów, lub które nie były poddane nielegalnemu leczeniu w rozumieniu niniejszej dyrektywy;

(ii) zwierzęta w stosunku do których, w przypadku podawania im dozwolonych substancji lub produktów, zachowane zostały okresy karencji określone dla takich produktów lub substancji;

(iii) produkty pochodzące od zwierząt, określonych w podpunkcie (i) i (ii);

b) jeżeli zwierzę jest wprowadzone na teren zakładu przetwórczego przez osobę fizyczną lub prawną inną, niż producent, zobowiązania ustanowione w lit. a) obciążają te osoby.

B. Do celów stosowania części A, Państwa Członkowskie zapewniają, bez uszczerbku dla zgodności z zasadami ustanowionymi w dyrektywach regulujących wprowadzanie do obrotu różnych produktów danego rodzaju, że:

- w ich przepisach krajowych ustanowiona zostanie zasada objęcia monitorowaniem jakości cyklu produkcyjnego realizowanego przez różne podmioty,
- zaostrzone zostaną środki monitorowania we własnym zakresie, umieszczane w ramach specyfikacji dla znaków towarowych lub etykiet.

Państwa Członkowskie powiadają Komisję i na ich wniosek, inne Państwa Członkowskie, o ustanowionych odnośnych przepisach, w szczególności o przyjętych przepisach dotyczących kontroli określonych w części A pkt 3 lit. a) podpunkcie (i) i (ii).

Artykuł 10

Państwa Członkowskie zapewnią, że zakres uprawnień i obowiązki lekarzy weterynarii monitorujących gospodarstwa zostaną rozszerzone na monitorowanie warunków chowu i form leczenia, określonych w niniejszej dyrektywie.

W tych ramach lekarz weterynarii zapisuje w rejestrze prowadzonym w gospodarstwie datę i rodzaj przepisanego lub zastosowanego leczenia, identyfikację zwierząt poddanych leczeniu i odpowiednie okresy karencji.

Hodowca bydła zapisuje w rejestrze, który może być rejestrem przewidzianym w dyrektywie 90/676/EWG¹⁷, datę i rodzaj zastosowanego leczenia. Upewnia się on także, że zostały zachowane okresy karencji i przechowuje na dowód tego odpowiednie recepty przez okres pięciu lat.

Od hodowców bydła i lekarzy weterynarii wymaga się przekazania właściwej władzy, na jej wniosek, wszelkich informacji, w szczególności przekazania urzędowemu lekarzowi weterynarii w ubojni informacji dotyczących zgodności danego gospodarstwa z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

---

¹⁷ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 15.

ROZDZIAŁ IV

Urzędowe środki kontroli

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla kontroli przeprowadzanych w związku z wprowadzaniem w życie planów nadzoru, określonych w art. 5, lub kontroli przewidzianych w szczególnych dyrektywach, Państwa Członkowskie mogą przeprowadzać wyrywkowe kontrole urzędowe:

- a) w trakcie wytwarzania substancji należących do grupy A w załączniku I oraz w trakcie ich przeładunku, przechowywania, transportu, dystrybucji, sprzedaży i nabycia;
- b) na każdym etapie procesu produkcji i dystrybucji pasz zwierzęcych;
- c) w trakcie cyklu produkcyjnego zwierząt i surowców pochodzenia zwierzęcego objętych niniejszą dyrektywą.

2. Kontrole przewidziane w ust. 1 muszą być przeprowadzane w szczególności w celu wykrycia posiadania lub obecności zakazanych substancji lub produktów przeznaczonych do podawania zwierzętom w celach ich tuczenia lub nielegalnego leczenia.

3. W razie podejrzenia oszustwa i w przypadku pozytywnego wyniku którejkolwiek kontroli określonej w ust. 1, stosuje się art. 16-19 i środki przewidziane w rozdziale V.

Kontrole przeprowadzone w rzeźniach lub w punktach pierwszej sprzedaży zwierząt akwakultury i produktów rybołówstwa mogą być zredukowane, biorąc pod uwagę fakt, że gospodarstwo z którego pochodzi lub z którego przybyło zwierzę należy do sieci nadzoru epidemiologicznego lub jest objęte systemem monitorowania jakości określonym w art. 9 część B akapit pierwszy tiret pierwsze.

Artykuł 12

Kontrole przewidziane w niniejszej dyrektywie muszą być przeprowadzane przez właściwe władze krajowe bez uprzedniego zawiadomienia.

Właściciel, osoba uprawniona do zbywania zwierząt lub ich pełnomocnik są zobowiązani do ułatwiać czynności badania przedubojowego, w szczególności udzielać urzędowemu lekarzowi weterynarii lub upoważnionemu personelowi, pomocy przy wszystkich działaniach, uznanych za niezbędne do przeprowadzenia.

Artykuł 13

Właściwy organ:

- a) w razie podejrzenia zastosowania nielegalnego leczenia, zwraca się do właściciela lub osoby odpowiedzialnej za zwierzęta lub do weterynarza odpowiedzialnego za gospodarstwo o dostarczenie dokumentacji uzasadniającej rodzaj zastosowanego leczenia;

- b) w razie potwierdzenia zastosowania nielegalnego leczenia w ramach tego postępowania wyjaśniającego lub zastosowania niedozwolonych substancji lub produktów, albo, jeżeli istnieją podstawy do podejrzeń ich zastosowania, przeprowadza lub zleca przeprowadzenie:
- kontroli zwierząt na miejscu, w gospodarstwach ich pochodzenia lub wysyłki, w szczególności w celu wykrycia jakichkolwiek śladów po implantach; kontrole te mogą obejmować urzędowe pobieranie próbek,
  - kontroli w celu wykrycia substancji, których stosowanie jest zakazane lub niedozwolonych substancji lub produktów, w gospodarstwach, w których zwierzęta są chowane, trzymane lub tuczone (łącznie z gospodarstwami administracyjnie z nimi połączonymi) lub w gospodarstwach pochodzenia lub wysyłki zwierząt. W tym celu niezbędne jest pobranie urzędowych próbek wody przeznaczonej do pojenia i pasz.
  - kontroli na miejscu, w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierząt, paszy dla zwierząt i wody przeznaczonej do pojenia, lub dla zwierząt akwakultury, wody, w której zostały złowione,
  - kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1 lit. a),
  - wszelkich kontroli w celu wyjaśnienia pochodzenia niedozwolonych substancji lub produktów, a także zwierząt poddanych leczeniu;
- c) w przypadku przekroczenia najwyższych dopuszczalnych poziomów przewidzianych w przepisach wspólnotowych, lub, do czasu wejścia w życie takiego przepisu, poziomów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym, podejmuje wszelkie odpowiednie środki lub postępowanie wyjaśniające, które można uznać za właściwe w stosunku do poczynionych ustaleń.

Artykuł 14

1. Każde Państwo Członkowskie wyznacza, co najmniej jedno krajowe laboratorium referencyjne. Dana pozostałość lub grupa pozostałości nie może być przypisana do więcej, niż jednego krajowego laboratorium referencyjnego.

Jednakże, do dnia 31 grudnia 2000 r., Państwa Członkowskie mogą nadal powierzać badanie takich samych pozostałości lub grup pozostałości kilku krajowym laboratoriom, które zostały przez nie wyznaczone przed datą przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Wykaz takich wyznaczonych laboratoriów sporządza się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

Laboratoria te są odpowiedzialne za:

- koordynowanie pracy innych krajowych laboratoriów odpowiedzialnych za analizę pozostałości, w szczególności przez koordynowanie norm i metod analiz dla każdej pozostałości lub grup pozostałości, o których mowa,

- udzielanie pomocy właściwemu organowi w przygotowaniu planu monitorowania pozostałości,
  - okresowe organizowanie badań porównawczych dla każdej przypisanej im pozostałości lub grupy pozostałości,
  - zapewnianie, że laboratoria krajowe przestrzegają ustanowionych limitów,
  - rozpowszechnianie informacji dostarczanych przez wspólnotowe laboratoria referencyjne,
  - zapewnianie, że ich personel może uczestniczyć w kursach doszkalających organizowanych przez Komisję lub wspólnotowe laboratoria referencyjne.
2. Wspólnotowe laboratoria referencyjne są wyznaczone w załączniku V rozdział 1.

Zakres uprawnień i warunki pracy laboratoriów są określone w załączniku V rozdział 2.

Artykuł 15

1. Urzędowe próbki, w celu ich zbadania w zatwierdzonych laboratoriach, muszą być pobierane zgodnie z załącznikami III i IV.

Szczegółowe zasady pobierania urzędowych próbek oraz ich rutynowe i referencyjne metody zastosowane do analizy są określone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

W razie udzielenia zezwolenia na wprowadzenie do obrotu medycznych produktów weterynaryjnych przeznaczonych do podawania gatunkom zwierząt, których mięso lub produkty wytwarzane z niego są przeznaczone do spożycia przez ludzi, właściwe władze przesyłają wspólnotowym i krajowym laboratoriom referencyjnym dla wykrywania pozostałości, rutynowe metody analizy ustanowione w art. 5 akapit drugi pkt 8 dyrektywy 81/851/EWG¹⁸ i w art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 2377/90.

2. Dla substancji należących do grupy A, każdy pozytywny wynik badań odnotowany przy zastosowaniu metody rutynowej zamiast metody referencyjnej musi zostać potwierdzony przez zatwierdzone laboratorium stosujące metody referencyjne ustanowione zgodnie z ust. 1.

W przypadku wszystkich substancji zakwestionowanych na podstawie sprzecznych ze sobą wyników analiz, wyniki te muszą zostać potwierdzone przez krajowe laboratorium referencyjne, wyznaczone dla danych substancji lub pozostałości zgodnie z art. 14 ust. 1. W razie pozytywnego wyniku, koszty przeprowadzenia tego potwierdzenia ponosi podmiot skarżący.

3. Jeżeli badanie urzędowej próbki ujawnia nielegalne leczenie, stosuje się art. 16-19 oraz środki ustanowione w rozdziale V.

Jeżeli badanie ujawnia obecność pozostałości substancji dozwolonych lub substancji skażających przekraczających poziomy określone w przepisach wspólnotowych, lub do chwili

---

¹⁸ Dz.U. nr L 317 z 6.11.1981, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 93/40/EWG (Dz.U. nr L 214 24.08.1993, str. 31).

wprowadzenia w życie takich przepisów, poziomy określone w ustawodawstwach krajowych, stosuje się art. 18-19.

Jeżeli badanie określone w niniejszym ustępie obejmuje zwierzęta lub produkty pochodzenia zwierzęcego z innego Państwa Członkowskiego, właściwy organ Państwa Członkowskiego pochodzenia, na uzasadniony wniosek właściwego organu, który przeprowadził badanie, stosują wobec gospodarstwa lub zakładu pochodzenia lub wysyłki art. 16 ust. 2 i art. 17, 18 i 19 oraz środki określone w rozdziale V.

Jeżeli badanie obejmuje produkty lub zwierzęta przywożone z państw trzecich, właściwy organ, który przeprowadził to badanie, przekazuje sprawę Komisji, która podejmuje środki przewidziane w art. 30.

Artykuł 16

Państwa Członkowskie zapewniają, że w przypadku otrzymania pozytywnych wyników badań, określonych w art. 15:

1. właściwy organ uzyskuje bezzwłocznie:
  - a) wszystkie informacje wzmagane do zidentyfikowania zwierzęcia i gospodarstwa pochodzenia lub wysyłki;
  - b) wszystkie szczegóły dotyczące badania i jego wyników. Jeżeli kontrole przeprowadzone w Państwie Członkowskim wykażą potrzebę przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego lub innych czynności w jednym lub większej ilości Państw Członkowskich lub państwach trzecich, dane Państwo Członkowskie informuje o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję. Komisja koordynuje właściwe środki podjęte w Państwach Członkowskich, w przypadku gdy niezbędne okaże się przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego lub innych czynności;
2. właściwy organ przeprowadza:
  - a) postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki, w celu ustalenia powodów obecności pozostałości;
  - b) w razie nielegalnego leczenia, odpowiednio postępowanie wyjaśniające w sprawie źródła lub źródeł danych substancji lub produktów na etapie produkcji, przeladunku, przechowywania, transportu, podawania, dystrybucji lub sprzedaży;
  - c) wszelkie inne postępowania wyjaśniające, które organ uzna za niezbędne;
3. zwierzęta, od których pobrano próbki, są wyraźnie oznakowane. Nie mogą one w żadnym przypadku opuścić gospodarstwa do chwili uzyskania wyników kontroli.

Artykuł 17

W razie stwierdzenia nielegalnego leczenia, właściwy organ musi zapewnić, że inwentarz żywy objęty postępowaniem wyjaśniającym, określonym w art. 13 lit. b), zostanie

natychmiast umieszczony pod kontrolą urzędową. Właściwy organ zapewnia ponadto, że wszystkie zwierzęta, których to dotyczy, zostają urzędowo oznakowane lub zidentyfikowane, oraz że w pierwszej kolejności pobrane zostaną próbki urzędowe od statystycznie reprezentatywnej grupy, na podstawie uznanych międzynarodowych norm naukowych.

Artykuł 18

1. Jeżeli istnieje dowód na obecność pozostałości dozwolonych substancji lub produktów przekraczających maksymalny dopuszczalny poziom dla pozostałości, właściwy organ przeprowadza postępowanie wyjaśniające w gospodarstwie pochodzenia lub wysyłki zwierzęcia dla ustalenia powodu przekroczenia tego poziomu.

Zgodnie z wynikami przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego, właściwy organ podejmuje wszystkie środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego, które mogą obejmować zakaz opuszczania przez zwierzęta danego gospodarstwa lub opuszczania przez produkty danego gospodarstwa lub zakładu w wyznaczonym terminie.

2. W razie ponownego naruszenia obowiązujących maksymalnych dopuszczalnych poziomów pozostałości, w przypadku gdy zwierzęta są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub produkty są wprowadzane do obrotu przez rolnika lub zakład przetwórczy, w okresie co najmniej sześciu miesięcy, właściwe władze muszą przeprowadzić zintensyfikowane kontrole zwierząt i produktów pochodzących z danego gospodarstwa lub zakładu, przy czym produkty i tusze powinny zostać zatrzymane do czasu uzyskania wyników analizy próbek.

Uzyskanie wyników wykazujących przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości musi powodować uznanie takich tusz lub produktów za nienadające się do spożycia przez ludzi.

Artykuł 19

1. Koszt przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i kontroli, określonych w art. 16, ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

Jeżeli postępowanie wyjaśniające potwierdza, że podejrzenie było uzasadnione, koszty analiz przeprowadzonych zgodnie z art. 17 i 18 ponosi właściciel lub osoba odpowiedzialna za zwierzęta.

2. Bez uszczerbku dla sankcji karnych i administracyjnych, koszt likwidacji zwierząt, których badanie dało wynik pozytywny, lub zwierząt, w stosunku, do których wynik uznano za pozytywny zgodnie z art. 23, ponosi właściciel zwierząt, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

Artykuł 20

1. Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się dyrektywę Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych¹⁹.

---

¹⁹ Dz.U. nr L 351 z 2.12.1989, str. 34.

2. Jeżeli Państwo Członkowskie uzna, że kontrole określone w niniejszej dyrektywie nie są przeprowadzane lub, że zaprzestano ich przeprowadzania w innym Państwie Członkowskim, powiadamia o tym właściwy organ centralny tego państwa. W następstwie przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego zgodnie z art. 16 pkt 2, organ ten podejmuje wszystkie niezbędne środki i w możliwie najkrótszym czasie powiadamia właściwy organ centralny pierwszego Państwa Członkowskiego, o podjętych decyzjach i ich powodach.

Jeżeli pierwsze Państwo Członkowskie obawia się, że środki takie nie zostały podjęte lub, że są one niewystarczające, poszukuje ono wraz z Państwem Członkowskim, do którego się zwróciło, sposobów i środków poprawy sytuacji; jeżeli jest to właściwe, środki takie mogą obejmować przeprowadzanie badania na miejscu.

Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o zaistniałych sporach i przyjętych rozwiązaniach.

Jeżeli Państwa Członkowskie zaangażowane w spór nie mogą osiągnąć porozumienia, jedno z nich przedkłada sprawę w odpowiednim czasie Komisji, która poleca ekspertowi lub grupie ekspertów wydanie opinii.

W oczekiwaniu na opinię, Państwo Członkowskie miejsca przeznaczenia może przeprowadzać kontrole produktów pochodzących z zakładów lub gospodarstw, których dotyczy spór i, jeżeli otrzymane wyniki są pozytywne, może podejmować środki podobne do tych, które są przewidziane w art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 89/662/EWG²⁰.

Na podstawie opinii ekspertów mogą zostać podjęte właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32.

Środki te mogą zostać ponownie przeanalizowane, przy zastosowaniu tej samej procedury, na podstawie nowej opinii ekspertów, wydanej w ciągu 15 dni.

Artykuł 21

1. W zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, biegli lekarze weterynarii Komisji mogą weryfikować na miejscu czy plany i systemy ich kontrolowania przez właściwe władze zostały jednolicie wprowadzone w życie. Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana weryfikacja, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach przeprowadzonej weryfikacji.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmie niezbędne środki, biorąc pod uwagę wyniki przeprowadzonej weryfikacji i powiadomi Komisję o podjętych środkach. Jeżeli Komisja uzna, że podjęte środki nie są wystarczające, podejmie właściwe środki, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, po konsultacji z danym Państwem Członkowskim i uwzględniając środki niezbędne dla ochrony zdrowia publicznego.

2. Ogólne zasady wykonywania niniejszego artykułu, w szczególności w zakresie

---

²⁰ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/67/EWG (Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 73).

częstotliwości i metod przeprowadzania weryfikacji wskazanych w ust. 1 akapit pierwszy (łącznie ze współpracą z właściwymi władzami) zostają ustalone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33.

ROZDZIAŁ V

Środki podejmowane w razie naruszeń

Artykuł 22

W razie wykrycia w posiadaniu osób nieupoważnionych, niedozwolonych substancji lub produktów wymienionych w grupie A i grupie B pkt 1 i 2 załącznika I, takie niedozwolone substancje lub środki muszą zostać umieszczone pod urzędową kontrolą do czasu podjęcia właściwych środków przez właściwy organ, bez uszczerbku dla możliwości nałożenia na sprawcę innej sankcji.

Artykuł 23

1. W okresie, w którym zwierzęta są zatrzymane zgodnie z art. 17, zwierzęta znajdujące się w takim gospodarstwie nie mogą go opuszczać lub być przekazywane innej osobie, chyba że pod kontrolą urzędową. Właściwy organ podejmuje właściwe środki ostrożności, zgodnie z rodzajem rozpoznanych substancji.

2. Jeżeli, po pobraniu próbek zgodnie z art. 17, nielegalne leczenie zostanie potwierdzone, zwierzę lub zwierzęta, które wykazują obecność substancji, zostaną niezwłocznie poddane ubojowi na miejscu lub niezwłocznie zabrane, na podstawie urzędowego świadectwa weterynaryjnego, do wyznaczonej rzeźni lub rzeźni koni w celu poddania ubojowi. Zwierzęta poddane w ten sposób ubojowi, zostają wysłane do zakładów przetwórczych wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG²¹.

Ponadto, na koszt gospodarstwa, muszą zostać pobrane próbki od całej partii zwierząt z gospodarstwa, w którym przeprowadzono kontrole i które mogą być podejrzone.

3. Jednakże, jeżeli połowa lub więcej próbek pobranych przy zastosowaniu metody reprezentatywnej zgodnie z art. 17, wykaże obecność substancji, gospodarz może przebadать wszystkie zwierzęta znajdujące się w gospodarstwie, które mogą być podejrzone, albo poddać je ubojowi.

4. Gospodarstwo(-a) należące do tego samego właściciela będą przez okres następnych 12 miesięcy poddane bardziej rygorystycznym kontrolom na obecność takich pozostałości. W przypadku, gdy wprowadzony był zorganizowany system monitorowania we własnym zakresie, zostaje on wycofany z gospodarstwa na ten okres.

5. W związku ze stwierdzonymi naruszeniami, w uzupełnieniu kontroli przewidzianych w art. 11 ust. 1, gospodarstwa lub zakłady zaopatrujące dane gospodarstwa są poddane kontrolom w celu ustalenia pochodzenia danej substancji. To samo odnosi się do wszystkich gospodarstw i zakładów w tym samym cyklu dostawczym zwierząt i paszy dla zwierząt, do którego należy gospodarstwo pochodzenia lub wysyłki.

---

²¹ Dz.U. nr L 363 z 27.12.1990, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

Artykuł 24

Urzędowy lekarz weterynarii rzeźni:

1. jeżeli podejrzewa, lub ma dowody na to, że dane zwierzęta zostały poddane nielegalnemu leczeniu, lub że zostały im podane niedozwolone substancje lub produkty:
  - a) musi zorganizować ich ubój oddzielnie od pozostałych partii zwierząt przywożonych do rzeźni;
  - b) musi zatrzymać tusze i podroby oraz przeprowadzić wszystkie procedury pobierania próbek, niezbędne do wykrycia danych substancji;
  - c) jeżeli uzyskane wyniki analiz będą pozytywne, musi wysłać mięso i podroby do zakładu przetwórczego wysokiego ryzyka w rozumieniu dyrektywy 90/667/EWG, bez prawa do odszkodowania lub rekompensaty.

W takim przypadku stosuje się art. 20-23;

2. jeżeli podejrzewa lub ma dowody na to, że dane zwierzęta były poddane legalnemu leczeniu, ale nie zostały dochowane okresy karencji, musi odroczyć ich ubój, do chwili stwierdzenia, że ilość pozostałości nie przekracza dozwolonych poziomów.

Okres ten nie może w żadnym przypadku być krótszy niż okresy karencji ustanowione dla danych substancji w art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 96/22/WE, lub niż okresy karencji określone w zezwoleniu na wprowadzanie do obrotu.

Jednakże, w nagłych przypadkach lub jeżeli jest to wymagane ze względu na dobro zwierząt lub, jeżeli wyposażenie rzeźni nie pozwala na odroczenie uboju, zwierzęta mogą zostać poddane ubojowi przed końcem obowiązywania zakazu lub okresu, na jaki odroczone ich ubój. Mięso i podroby zostaną zatrzymane do czasu uzyskania wyników urzędowej kontroli przeprowadzonej przez urzędowego lekarza weterynarii w rzeźni. Do spożycia przez ludzi może zostać użyte tylko mięso i podroby zawierające ilości pozostałości nieprzekraczające dozwolonych poziomów;

3. uznać za nienadające się do spożycia przez ludzi tusze i produkty, w których poziom pozostałości przekracza poziomy dozwolone w przepisach wspólnotowych lub krajowych.

Artykuł 25

Bez uszczerbku dla sankcji karnych, jeżeli zostanie potwierdzone posiadanie, użycie lub wytwarzanie przez zakład produkcyjny niedozwolonych substancji lub produktów, jakiegokolwiek udzielone zezwolenia lub urzędowe decyzje zatwierdzające, z których korzystał zakład zostają zawieszane na okres, w którym zakład będzie poddawany bardziej rygorystycznym kontrolom.

W razie powtórnych naruszeń, takie zezwolenia lub decyzje zatwierdzające, zostają ostatecznie wycofane.

Artykuł 26

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa do odwołania przyznanego przez ustawodawstwa krajowe obowiązujące w Państwach Członkowskich, od decyzji podjętych przez właściwe władze zgodnie z art. 23 i 24.

Artykuł 27

Bez uszczerbku dla sankcji karnych lub sankcji nakładanych przez organizacje zawodowe, właściwe środki administracyjne muszą zostać podjęte w stosunku do wszelkich odpowiedzialnych osób, w zależności od przypadku, za przekazanie lub podanie zabronionych substancji lub produktów albo podanie substancji lub produktów dozwolonych w celach innych, niż te ustanowione w obowiązującym ustawodawstwie.

Artykuł 28

Jakikolwiek brak współpracy z właściwym organem i jakiegokolwiek utrudnienia stwarzane przez pracowników lub nadzorcę rzeźni, lub w przypadku przedsiębiorstwa prywatnego, przez właściciela lub właścicieli rzeźni lub właścicieli zwierząt lub osoby za nie odpowiedzialne, w trakcie badania i pobierania próbek wymaganych do wprowadzenia w życie krajowych planów monitorowania pozostałości, a także w trakcie postępowań wyjaśniających i kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie powoduje nakładanie właściwych sankcji karnych lub administracyjnych przez właściwe władze krajowe.

Jeżeli zostanie udowodnione, że właściciel lub nadzorca rzeźni pomaga w ukryciu nielegalnego użycia zabronionych substancji, Państwo Członkowskie odmawia winnemu wszelkich możliwości otrzymania lub występowania z wnioskiem o przyznanie pomocy wspólnotowej przez okres 12 miesięcy.

ROZDZIAŁ VI

Przywóz z państw trzecich

Artykuł 29

1. Zamieszczenie i utrzymanie na przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym wykazie, państw trzecich z których Państwa Członkowskie mogą importować zwierzęta i produkty zwierzęce objęte niniejszą dyrektywą, uzależnione jest od przedłożenia przez dane państwo trzecie planu gwarancji w zakresie monitorowania grup pozostałości i substancji określonych w załączniku I. Na wniosek Komisji plan musi zostać uaktualniony, szczególnie jeśli kontrole, określone w ust. 3, wskażą na taką potrzebę.

Przepisy art. 8 dotyczące terminów przedkładania i aktualizowania planów stosuje się do planów, jakie mają zostać przedłożone przez państwa trzecie.

Udzielane gwarancje muszą mieć skutki, co najmniej równoważne do tych przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności muszą spełniać wymagania art. 4 i określać szczegółowe dane ustanowione w art. 7 niniejszej dyrektywy i spełniać wymagania art. 11 ust. 2 dyrektywy 96/22/WE.

Komisja zatwierdza taki plan zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33. Zgodnie z taką samą procedurą mogą być przyjęte gwarancje alternatywne wobec tych wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy.

2. Na wniosek Państwa Członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisji, umieszczenie państwa trzeciego na wykazie państw trzecich przewidzianym w ustawodawstwie wspólnotowym lub korzyści z tytułu wstępnego umieszczenia państwa trzeciego na wykazie, może zostać zawieszona zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 33, jeżeli kraj taki nie spełnia wymagań ust. 1.

3. Zgodność z wymaganiami i dochowanie gwarancji oferowanych w planach przedłożonych przez państwa trzecie są weryfikowane w drodze kontroli, określonych w art. 5 dyrektywy 72/462/EWG²² i w dyrektywach 90/675/EWG²³ i 91/496/EWG²⁴.

4. Państwa Członkowskie powiadamiają co roku Komisję o wynikach kontroli pozostałości przeprowadzanych na zwierzętach i produktach zwierzęcych przywożonych z państw trzecich, zgodnie z dyrektywami 90/675/EWG i 91/496/EWG.

Artykuł 30

1. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywach 90/675/EWG i 91/496/EWG ujawnią stosowanie niedozwolonych produktów lub substancji do leczenia zwierząt w danej partii – partii w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. e) dyrektywy 91/496/EWG – albo obecność takich produktów lub substancji w wszystkich bądź części partii pochodzących z tego samego zakładu, właściwe władze podejmują w stosunku do zwierząt i produktów, których to dotyczy, następujące środki:

- powiadamiają Komisję o rodzaju zastosowanych produktów i partii, której to dotyczy; Komisja powiadamia o tym niezwłocznie wszystkie punkty kontroli granicznej,
- Państwa Członkowskie przeprowadzają bardziej rygorystyczne kontrole wszystkich partii zwierząt lub produktów pochodzących z tego samego źródła. W szczególności, 10 następnich partii pochodzących z tego samego źródła musi zostać zatrzymanych - i zabezpieczonych depozytem wniesionym na poczet kosztów przeprowadzenia badania - w punkcie kontroli granicznej do kontroli pozostałości w drodze pobrania reprezentatywnej próbki każdej partii lub części danej partii.

Jeżeli takie dodatkowe kontrole wykażą obecność niedozwolonych substancji lub produktów, albo pozostałości takich substancji lub produktów:

- (i) dana partia lub jej część musi zostać odesłana do kraju pochodzenia na koszt wysyłającego lub jego agenta, z dokładnym wskazaniem w zaświadczeniu powodów odrzucenia partii;
- (ii) w zależności od rodzaju wykrytego naruszenia i ryzyka związanego z takim naruszeniem, wysyłający decyduje czy odesłać daną partię lub jej część, zniszczyć

²² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

²³ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/52/WE (Dz.U. nr L 265 z 8.11.1995, str. 16).

²⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 56. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 1994 r.

ją lub zużyć na inne cele dozwolone przez ustawodawstwo wspólnotowe, bez odszkodowania lub rekompensaty;

- Komisja jest informowana o wynikach bardziej rygorystycznych kontroli i na podstawie tych informacji przeprowadza niezbędne postępowania wyjaśniające w celu ustalenia powodów i źródła wykrytego naruszenia.

2. Jeżeli kontrole przewidziane w dyrektywie 90/675/EWG ujawnią przekroczenie maksymalnego dopuszczalnego poziomu pozostałości, przeprowadza się kontrole, określone w ust. 1 akapit drugie.

3. Jeżeli Komisja, w przypadkach dotyczących państw trzecich, które zawarły ze Wspólnotą umowy o równoważności, po zwróceniu się z zapytaniami do właściwych władz zainteresowanych państw trzecich, stwierdza, że nie spełniły one ich zobowiązań i gwarancji udzielonych w przedłożonych planach, określonych w art. 29 ust. 1, wycofuje w odniesieniu do takiego kraju, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 32, zgodę na korzystanie z wymienionych umów w odniesieniu do danych zwierząt i produktów do chwili, aż kraj taki naprawi swoje niedociągnięcia. Zawieszenie zostaje uchylone zgodnie z tą samą procedurą.

Jeżeli jest to konieczne dla przywrócenia korzyści zapewnionych przez powyższą umowę, delegacja Wspólnoty z udziałem ekspertów z Państw Członkowskich wizytuje dany kraj, na koszt tego państwa, w celu zweryfikowania, czy takie środki zostały podjęte.

ROZDZIAŁ VII

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Rada stanowiąc na wniosek Komisji, zmieni przed dniem 1 lipca 1997 r. dyrektywę 85/73/EWG²⁵ w celu wprowadzenia przepisów dotyczących pobierania opłat na pokrycie kosztów monitorowania przeprowadzanego na mocy niniejszej dyrektywy.

Do chwili podjęcia takiej decyzji przez Radę, Państwa Członkowskie są upoważnione do pobierania opłat krajowych za rzeczywiste koszty takiego monitorowania.

Artykuł 32

1. W przypadkach gdy ma być stosowana procedura ustanowiona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, ustanowionemu decyzją 68/361/EWG²⁶ z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.

---

²⁵ Dz.U. nr L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/24/WE (Dz.U. nr L 243 z 11.10.1995, str. 14).

²⁶ Dz.U. nr L 225 z 18.10.1968, str. 23.

3. a) Komisja przyjmuje i niezwłocznie wprowadza w życie proponowane środki, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeśli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje te środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli, w ciągu 15 dni od przedstawienia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością.

Artykuł 33

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.
2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, jakie mają zostać podjęte. Komitet wydaje swoją opinię w tych sprawach w terminie, który przewodniczący może wyznaczyć w zależności od pilności przedstawionej sprawy. Opinie są wydawane większością 62 głosów.
3. a) Komisja przyjmuje środki i niezwłocznie wprowadza je w życie, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli proponowane środki nie są zgodne z opinią Komitetu, lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję dotyczącą środków, jakie mają zostać podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością.

Jeżeli, w ciągu trzech miesięcy od przedłożenia propozycji Radzie, środki nie zostaną przez nią przyjęte, Komisja przyjmuje zaproponowane środki i niezwłocznie wprowadzi je w życie, chyba że Rada odrzuciła te środki zwykłą większością.

Artykuł 34

Bez uszczerbku dla przepisów art. 6 ust. 2, załączniki I, III, IV i V mogą zostać zmienione lub uzupełnione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością na wniosek Komisji.

W szczególności, wyżej wymienione załączniki mogą zostać zmienione w ciągu trzech lat od daty przyjęcia niniejszej dyrektywy w związku z oceną ryzyka następujących czynników:

- potencjalną toksyczność pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego,
- prawdopodobieństwo wystąpienia pozostałości w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego.

Artykuł 35

Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, może przyjąć przejściowe środki kontroli niezbędne do wykonania przepisów przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 36

1. Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG tracą moc z dniem 1 lipca 1997 r.
2. Z tą samą datą uchyla się także następujące przepisy:
  - a) art. 4 ust. 3 dyrektywy 71/118/EWG;
  - b) art. 5 ust. 3 i 4 dyrektywy 89/437/EWG;
  - c) pkt II.3.B akapit ostatni rozdziału V Załącznika do dyrektywy 91/493/EWG;
  - d) art. 11 ust. 1 dyrektywy 92/45/EWG;
  - e) art. 15 ust. 1 dyrektywy 92/46/EWG.
2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw i decyzji uważa się za odniesienia do niniejszej dyrektywy i odczytuje się zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VI.

Artykuł 37

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, przed dniem 1 lipca 1997 r.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 38

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 39

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Rady

W. LUCHETTI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

GRUPA A - Substancje o działaniu anabolicznym i substancje niedozwolone

- 1) Stilbeny, pochodne stilbenów oraz ich sole i estry
- 2) Środki tyreostatyczne
- 3) Sterydy
- 4) Laktony kwasu rezorcynowego, w tym zeranol
- 5) Beta-agoniści
- 6) Związki zawarte w załączniku IV do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2377/90 z dnia 26 czerwca 1990 r.

GRUPA B – Leki weterynaryjne²⁷ i substancje skażające

- 1) Substancje przeciwbakteryjne, w tym sulfonamidy, chinolony
- 2) Inne leki weterynaryjne
  - a) leki przeciwczerwaczne
  - b) kokcydiostatyki, w tym nitroimidazole
  - c) karbaminiany i pyretroidy
  - d) neuroleptyki
  - e) niesterydowe leki przeciwzapalne (NSAIDs)
  - f) inne substancje farmakologicznie czynne
- 3) Substancje skażające środowisko i inne substancje
  - a) związki chloroorganiczne, w tym polichlorowane bifenyle (PcBs)
  - b) związki fosforowoorganiczne
  - c) pierwiastki chemiczne
  - d) mikotoksyny
  - e) barwniki
  - f) inne

---

²⁷ W tym substancje niedozwolone, które mogły być użyte do celów weterynaryjnych.

ZAŁĄCZNIK II

POZOSTAŁOŚCI LUB SUBSTANCJE DO WYKRYCIA NALEŻĄCE DO RÓŻNYCH GRUP W POSZCZEGÓLNYCH RODZAJACH ZWIERZĄT, PASZACH, WODZIE PRZEZNACZONEJ DO POJENIA ORAZ W PODSTAWOWYCH PRODUKTACH POCHODZENIA ZWIERZĘCEGO

Rodzaje zwierząt, pasz lub produktów pochodzenia zwierzęcego Grupy substancji	Bydło, owce, kozy, świnie, konie	Drób	Zwierzęta wodne	Mleko	Jaja	Mięso królików i zwierząt dzikich utrzymywanych przez człowieka ¹	Miód
A 1	X	X	X			X	
2	X	X				X	
3	X	X	X			X	
4	X	X				X	
5	X	X				X	
6	X	X	X	X	X	X	
B 1	X	X	X	X	X	X	X
2a	X	X	X	X		X	
b	X	X			X	X	
c	X	X				X	X
d	X						
e	X	X		X		X	
f							
3a	X	X	X	X	X	X	X
b	X			X			X
c	X	X	X	X		X	X
d	X	X	X	X			
e			X				
f							

¹ W przypadku dziczyzny istotne są tylko pierwiastki chemiczne.

ZAŁĄCZNIK III

POBIERANIE PRÓBEK

1. Plan kontroli pozostałości skierowany jest na badanie i ujawnianie przyczyn występowania zagrożenia pozostałościami w żywności pochodzenia zwierzęcego w gospodarstwach, ubojniach, mleczarniach, zakładach przetwórstwa rybnego oraz w punktach skupu i pakowania jaj.

Próbki urzędowe pobiera się zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

W każdym przypadku pobierania próbek urzędowych musi być to zdarzenie nieprzewidziane, nieoczekiwane i następujące o różnym czasie i w różnych dniach tygodnia. Państwa Członkowskie muszą zachować wszystkie środki ostrożności niezbędne dla zapewnienia, że kontrolom stale towarzyszy element zaskoczenia.

2. Dla substancji należących do Grupy A, badanie powinno być skierowane odpowiednio na wykrycie przypadków nielegalnego podawania zabronionych substancji i szkodliwego stosowania substancji dozwolonych. Pobieranie takich próbek musi się koncentrować na aspektach ustalonych zgodnie z odpowiednim rozdziałem załącznika IV.

Pobieranie próbek musi być przeprowadzone z uwzględnieniem następujących kryteriów minimalnych: płęć, wiek, gatunek, system tuczu, wszystkie dowody potwierdzające nadużycia lub szkodliwe stosowanie substancji z tej grupy.

Szczegóły dotyczące tych kryteriów zostaną ustanowione w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

3. Dla substancji należących do grupy B, nadzór powinien być skierowany w szczególności na kontrolowanie zgodności z najwyższymi dopuszczalnymi poziomami zawartości dla pozostałości medycznych produktów weterynaryjnych ustalonymi w załącznikach I i III do rozporządzenia (EWG) nr 2377/90, i najwyższymi dopuszczalnymi poziomami pestycydów ustalonymi w załączniku III do dyrektywy 86/363/EWG i monitorowanie stężeń substancji skażających środowisko.

Jeżeli sposób wyrywkowego pobierania próbek może zostać uzasadniony przez Państwa Członkowskie w trakcie przedstawiania Komisji planów krajowych, wszystkie próbki są pobierane zgodnie z kryteriami ustanowionymi w decyzji Komisji przewidzianej w art. 15 ust. 1.

ZAŁĄCZNIK IV

POZIOMY I CZĘSTOTLIWOŚĆ POBIERANIA PRÓBEK

Celem niniejszego załącznika jest określenie minimalnej liczby zwierząt, od których muszą być pobrane próbki.

Każda próbka może być analizowana w celu wykrycia obecności jednej lub większej ilości substancji.

ROZDZIAŁ I

Bydło, świnie, owce, kozy i koniowate

1. Bydło

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,4% liczby bydła poddanego ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,25% w podziale:

- połowę próbek pobiera się od żywych zwierząt w gospodarstwie:

(na zasadzie odstępstwa, 25% próbek analizowanych na obecność substancji grupy A 5 może zostać pobranych z właściwego materiału (pasze, woda do pojenia, itp.))

- połowę próbek pobiera się w ubojni.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się co roku w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,15%

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1.

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2.

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

2. Świnie

Minimalna liczba zwierząt kontrolowanych co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% świń poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,02%

W Państwach Członkowskich, w których próbki pobierane są w ubojniach, musi zostać przeprowadzona dodatkowo na poziomie gospodarstwa, analiza wody do pojenia, pasz, wydaliny, lub wszystkich innych właściwych parametrów. W tym przypadku minimalna liczba gospodarstw, które należy corocznie skontrolować, musi wynosić co najmniej jedno gospodarstwo na 100 000 świń poddanych ubojowi w roku poprzednim.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,03%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Różnica zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w danym Państwie Członkowskim.

3. **Owce i kozy**

Minimalna liczba zwierząt kontrolowana co roku dla wszystkich rodzajów pozostałości i substancji musi wynosić co najmniej 0,05% owiec i kóz powyżej trzeciego miesiąca życia poddanych ubojowi w roku poprzednim, według następującego podziału:

Grupa A: 0,01%

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji z każdej podgrupy w grupie A.

Pozostała liczba zostanie rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 0,04%

Należy przestrzegać takiej samej zasady podziału na podgrupy jak w przypadku bydła. Pozostała liczba zostanie rozdzielona zgodnie z posiadanym doświadczeniem Państwa Członkowskiego.

4. **Zwierzęta koniowate**

Liczba próbek zostanie ustalona przez poszczególne Państwa Członkowskie w zależności od określonych potrzeb.

ROZDZIAŁ 2

Kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu

Próbka składa się z jednego lub większej ilości zwierząt w zależności od wymagań stosowanych metod analitycznych.

Dla wszystkich kategorii drobiu (kurczaki brojlery, kury, indyki, inne gatunki drobiu), minimalna liczba próbek pobierana corocznie musi wynosić co najmniej jedną na 200 ton rocznej produkcji (waga poubojowa) przy minimum 100 próbkach dla każdej grupy substancji, jeżeli roczna produkcja w danej kategorii drobiu jest większa niż 5 000 ton.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: 50% całkowitej liczby próbek

Jedna piąta tych musi zostać pobrana na poziomie gospodarstwa.

Nie mniej niż 5% całkowitej liczby próbek zebranych do badań na obecność substancji z Grupy A kontroluje się w celu stwierdzenia obecności substancji w każdej podgrupie grupy A.

Pozostała liczba musi zostać rozdzielona przez Państwo Członkowskie zgodnie z posiadanym doświadczeniem i informacjami.

Grupa B: 50% całkowitej liczby próbek

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 1,

30% próbek bada się na obecność substancji grupy B 2,

10% próbek bada się na obecność substancji grupy B 3,

Pozostała liczba zostanie rozdzielona w zależności od sytuacji w Państwie Członkowskim.

ROZDZIAŁ III

Produkty akwakultury

1. Produkty gospodarstw rybnych

Próbka stanowi jedną lub większą ilość ryb w zależności od rozmiarów danej ryby i wymaganiami stosowanej metody analitycznej.

Państwa Członkowskie muszą przestrzegać podanych poniżej minimalnych poziomów i częstotliwości pobierania próbek, stosownie do wielkości produkcji hodowanych ryb (wyrażonej w tonach).

Minimalna liczba próbek do zebrania corocznie musi wynosić co najmniej 1 na 100 ton

rocznej produkcji.

Poszukiwane związki i próbki wybrane do analizy powinny być wybrane w zależności od prawdopodobieństwa użycia tych substancji.

Należy przestrzegać następujących proporcji podziału próbek:

Grupa A: jedna trzecia całkowitej ilości próbek:

wszystkie próbki muszą być pobrane na poziomie gospodarstwa z ryb na wszystkich etapach hodowli²⁸, łącznie z rybami, które są gotowe do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi.

Grupa B: dwie trzecia całkowitej ilości próbek:

pobranie próbek powinno być przeprowadzone:

- a) najlepiej w gospodarstwie, z ryb gotowych do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi;
- b) albo w zakładzie przetwórczym albo na poziomie handlu hurtowego, z ryb świeżych, pod warunkiem, że w przypadku pozytywnych wyników analizy, możliwe będzie ustalenie gospodarstwa pochodzenia.

We wszystkich przypadkach, próbki pobrane na poziomie gospodarstwa powinny być pobrane z co najmniej 10% zarejestrowanych miejsc produkcji.

2. **Inne produkty akwakultury**

Jeżeli Państwa Członkowskie mają podstawy do stwierdzenia, że w stosunku do innych produktów akwakultury podawane są medyczne produkty weterynaryjne lub chemikalia, lub, jeżeli zachodzi podejrzenie skażenia środowiska, wówczas gatunki te muszą zostać włączone do planu pobierania próbek, proporcjonalnie do wielkości ich produkcji, jako próbki dodatkowe w stosunku do tych, które są pobierane z produktów gospodarstw rybnych.

---

²⁸ Dla hodowli morskich, w których warunki pobierania próbek mogą być szczególnie trudne, próbki mogą być pobierane z paszy, zamiast z próbek z ryb.

ZAŁĄCZNIK V

Rozdział 1

Następujące laboratoria zostają wyznaczone jako laboratoria referencyjne Wspólnoty dla wykrywania pozostałości niektórych substancji:

- a) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 1-4, grupa B 2 lit. d) i grupa B 3 lit. d)

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM)
A. van Leeuwenhoeklaan, 9
NL-3720 BA Bilthoven

- b) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 1 i B 3 lit. e) oraz pozostałości karbadoksu i olaquindoksu

Laboratoires des médicaments vétérinaires (CNEVA - LMV)
La Haute Marche, Javene
F-35135-Fougères

- c) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa A 5 i grupa B 2 lit. a), b), e)

Bundesinstitut für Gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (BGVV)
Diedersdorfer Weg, 1
D-12277-Berlin

- d) Dla pozostałości wymienionych w załączniku I grupa B 2 lit. c) oraz grupa B 3 lit. a), b), c):

Istituto Superiore di Sanità
Viale Regina Elena, 299
I-00161-Roma

Związki wymienione w grupie A 6, B 2 lit. f) oraz B 3 lit. f) zostały rozdzielone między laboratoria referencyjne Wspólnoty, zgodnie z ich działaniem farmakologicznym.

Rozdział 2

Zakres uprawnień i warunki działania wspólnotowych laboratoriów referencyjnych dla wykrywania pozostałości w żywych zwierzętach, ich wydalinach, cieczach ustrojowych i tkankach, produktach zwierzęcych, paszy i wodzie przeznaczonej do pojenia, są następujące:

1. Wyznacza się następujące funkcje dla wspólnotowych laboratoriów referencyjnych:
  - a) promocja i koordynacja badań nad nowymi metodami analitycznymi oraz informowanie krajowych laboratoriów referencyjnych o postępach w metodach analitycznych i sprzęcie;
  - b) pomoc krajowym laboratoriom referencyjnym (NRLs) dla wykrywania

pozostałości we wprowadzaniu odpowiedniego systemu zapewniania jakości opartego na zasadach dobrej praktyki laboratoryjnej (GLP) oraz na kryteriach EN 45 000;

- c) zatwierdzanie sprawdzonych metod jako metod referencyjnych w celu ich włączenia do zbioru metod;
  - d) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym rutynowych metod analitycznych zaakceptowanych w ramach procedury najwyższych poziomów pozostałości (MRL);
  - e) przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym szczegółów dotyczących metod analitycznych i badań porównawczych, które powinny być przeprowadzane oraz informowanie ich o wynikach takich badań;
  - f) świadczenie na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, na ich wniosek, doradztwa technicznego w kwestiach analizy substancji, do badania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;
  - g) organizacja badań porównawczych na rzecz krajowych laboratoriów referencyjnych, których częstotliwość zostanie ustalona w porozumieniu z Komisją. W związku z tym, wspólnotowe laboratoria referencyjne rozprawdają próbki zerowe i próbki zawierające znane już ilości pozostałości do poddania analizie;
  - h) określanie rodzaju pozostałości i ustalanie ich stężenia w przypadkach, gdy wyniki przeprowadzanych analiz stają się powodem do nieporozumień między Państwami Członkowskimi;
  - i) prowadzenie kursów szkolenia początkowego i kursów doksztalających dla analityków z laboratoriów krajowych;
  - j) świadczenie służbom Wspólnoty pomocy technicznej i naukowej, w tym w zakresie standardów oraz programów pomiarów i testów;
  - k) sporządzanie corocznego sprawozdania z pracy i przekazanie go Komisji;
  - l) współpraca, w zakresie metod analitycznych i sprzętu, z krajowymi laboratoriami referencyjnymi wyznaczonymi przez państwa trzecie w planach przedkładanych zgodnie z art. 11 niniejszej dyrektywy.
2. W celu wykonywania funkcji wymienionych w ust. 1, wspólnotowe laboratoria referencyjne muszą spełniać następujące minimalne wymagania:
- a) być wyznaczone jako krajowe laboratorium referencyjne w Państwie Członkowskim;
  - b) posiadać odpowiednio wykwalifikowany personel, przeszkolony w zakresie metod analitycznych stosowanych do badania pozostałości, do wykrywania których zostały one wyznaczone jako wspólnotowe laboratoria referencyjne;

- c) posiadać sprzęt i substancje potrzebne do przeprowadzania analiz, za które są one odpowiedzialne;
- d) posiadać właściwą infrastrukturę administracyjną;
- e) dysponować wystarczającą zdolnością przetwarzania danych do statystycznego opracowywania wyników badań oraz innych informacji, pozwalającą na szybkie ich przekazywanie krajowym laboratoriom referencyjnym i Komisji;
- f) zapewnić, że ich personel będzie przestrzegać poufności niektórych kwestii, wyników badań lub komunikatów;
- g) dysponować wystarczającą wiedzą na temat międzynarodowych standardów i praktyk;
- h) dysponować aktualnym wykazem posiadanego certyfikowanego materiału referencyjnego i materiału referencyjnego znajdującego się w posiadaniu Instytutu Materiałów i Metod Referencyjnych oraz aktualnym wykazem wytwórców i sprzedawców takiego materiału.

ZAŁĄCZNIK VI

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
art. 1	-	
art. 2	art. 2	86/469/EWG
art. 3	art. 1	86/469/EWG
	art. 2	85/358/EWG
art. 4	art. 3	86/469/EWG
art. 5	art. 4 ust. 1 tiret pierwsze i drugie	86/469/EWG
art. 6	-	
art. 7	art. 4 ust. 1 z wyjątkiem tiret pierwszego i drugiego	86/469/EWG
art. 8	art. 4 ust. 2-5	86/469/EWG
	art. 12	86/469/EWG
	art. 9	85/358/EWG
art. 9	-	
art. 10	-	
art. 11	art. 1	85/358/EWG
art. 12	-	
art. 13	art. 3	85/358/EWG
	art. 10	86/469/EWG
art. 14 ust. 1	art. 8 ust. 1 lit. b)	86/469/EWG
art. 14 ust. 2	art. 8 ust. 2	86/469/EWG
	decyzja 91/664/EWG	
	decyzja 89/187/EWG	
art. 15 ust. 1	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 2	85/358/EWG
art. 15 ust. 2	art. 8 ust. 3	86/469/EWG
	art. 5 ust. 3	85/358/EWG
art. 15 ust. 3	art. 9	86/469/EWG
art. 16	art. 9 ust. 1 i 2	86/469/EWG
	art. 6 ust. 1 i 2	85/358/EWG
art. 17	art. 9 ust. 3 lit. a)	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG	
	art. 6 ust. 3 lit. a)	85/358/EWG
art. 18	art. 9 ust. 3 lit. c) i d)	86/469/EWG
art. 19	-	
art. 20 ust. 1	-	
art. 20 ust. 2	art. 11	86/469/EWG
art. 21	art. 5	86/469/EWG
art. 22	art. 7	85/358/EWG
art. 23	art. 9 ust. 3) lit. b)-d) i art. 9 ust. 4 i 5	86/469/EWG
	art. 6 ust. 3 lit. b)-d) i art. 6 ust. 4	85/358/EWG
art. 24	art. 4	85/358/EWG
art. 25	-	
art. 26	-	
art. 27	-	
art. 28	-	
art. 29	art. 7	86/469/EWG
	art. 13	85/358/EWG
art. 30	-	
art. 31	art. 12	85/358/EWG
art. 32	art. 14	86/469/EWG
	art. 11	85/358/EWG
art. 33	art. 15	86/469/EWG
	art. 10	85/358/EWG
art. 34	art. 13	86/469/EWG
art. 35	-	
art. 36	-	
art. 37	-	
art. 38	-	
art. 39	-	
załącznik I	załącznik I	86/469/EWG
załącznik II	-	
załącznik III	-	
załącznik IV	załącznik II	86/469/EWG

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG
załącznik V rozdział 1	decyzja 91/664/EWG
załącznik V rozdział 2	decyzja 89/187/EWG
załącznik VI	-

DYREKTYWA RADY 97/79/WE

z dnia 18 grudnia 1997 r.

zmieniająca dyrektywy 71/118/EWG, 72/462/EWG, 85/73/EWG, 91/67/EWG, 91/492/EWG, 91/493/EWG, 92/45/EWG i 92/118/EWG w zakresie organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu zachowania jasności i racjonalności dyrektywa Rady 90/675/EWG ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁴, traci moc i zostaje zastąpiona dyrektywą 97/78/WE⁵;

zastąpienie dyrektywy 90/675/EWG dyrektywą 97/78/WE wpływa na tekst następujących dyrektyw Rady:

- dyrektywa 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego⁶,
- dyrektywa 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa⁷,
- dyrektywa 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania inspekcji i kontroli weterynaryjnych określonych w dyrektywach 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG (zmieniona i skonsolidowana)⁸,

---

¹ Dz.U. C 258 z 23.08.1997, str. 7.

² Dz.U. C 85 z 17.03.1997, str. 76.

³ Dz.U. C 66 z 3.03.1997, str. 43.

⁴ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

⁵ Dz.U. L 24 z 30.01.1998, str. 9.

⁶ Dz.U. L 55 z 8.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

⁷ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/91/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 27).

⁸ Dz.U. L 32 z 5.02.1985, str. 14. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 96/43/WE (Dz.U. L 162 z 1.07.1996, str. 1).

- dyrektywa 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotycząca warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury⁹,
- dyrektywa 91/492/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek żywych małży dwuskorupowych¹⁰,
- dyrektywa 91/493/EWG z dnia 22 lipca 1991 r. ustanawiająca warunki zdrowotne dotyczące produkcji i wprowadzania do obrotu produktów rybołówstwa¹¹,
- dyrektywy 92/45/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. w sprawie zdrowia publicznego i problemów zdrowotnych zwierząt odnoszących się do odstrzału dzikiej zwierzyny oraz wprowadzania do obrotu dziczyzny¹²,
- dyrektywa 92/118/EWG z dnia 17 grudnia 1992 r. ustanawiająca warunki zdrowotne zwierząt i zdrowia publicznego regulujące handel i przywóz do Wspólnoty produktów nieobjętych wyżej wymienionymi warunkami ustanowionymi w szczególnych zasadach wspólnotowych określonych w załączniku A pkt I do dyrektywy 89/662/EWG oraz w zakresie czynników chorobotwórczych do dyrektywy 90/425/EWG¹³;

z tego powodu powyższe dyrektywy powinny być dostosowane do tekstu dyrektywy 97/78/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. W dyrektywie 71/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w art. 14b ust. 2 lit. a) skreśla się zdanie drugie;
  - b) w art. 17 skreśla się akapit drugi.
2. W dyrektywie 72/462/EWG wprowadza się następujące zmiany:
  - a) w art. 31a, wyrazy „art. 17 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 18 dyrektywy 97/78/WE”;
  - b) skreśla się art. 31.

---

⁹ Dz.U. L 46 z 19.02.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 95/22/WE (Dz.U. L 243 z 11.10.1995, str. 1).

¹⁰ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 97/61/WE (Dz.U. L 295 z 29.10.1997, str. 35).

¹¹ Dz.U. L 268 z 24.09.1991, str. 15. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹² Dz.U. L 268 z 14.09.1992, str. 35. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 96/23/WE (Dz.U. L 125 z 23.05.1996, str. 10).

¹³ Dz.U. L 62 z 15.03.1993, str. 49. Dyrektywa ostatnio zmieniona decyzją 96/90/WE (Dz.U. L 13 z 16.01.1997, str. 24).

3. W art. 3 ust. 1 dyrektywy 85/73/WE wyrazy „art. 20 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 23 dyrektywy 98/78/WE”.

4. W dyrektywie 91/67/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) art. 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Zasady i reguły ustanowione w dyrektywie 91/496/EWG i 97/78/WE stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji kontroli i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwa Członkowskie oraz środków ochronnych, które należy wykonać.”;

b) skreśla się art. 24.

5. Skreśla się art. 10 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 91/492/EWG.

6. W dyrektywie 91/493/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 10 akapit drugi wyrazy „art. 18 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 19 ust. 2 dyrektywy 97/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

7. W dyrektywie 92/45/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) skreśla się art. 17 ust. 2;

b) skreśla się art. 19 akapit drugi.

8. W dyrektywie 92/118/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 12 ust. 1 akapit drugi wyrazy „art. 8 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG” zastępuje się wyrazami „art. 4 ust. 4 lit. b) dyrektywy 98/78/WE”;

b) skreśla się art. 12 ust. 2.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie przyjmą i opublikują, najpóźniej do dnia 1 lipca 1999 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Państwa Członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 1999 r.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 18 grudnia 1997 r.

W imieniu Rady

F. BODEN

Przewodniczący

Rozporządzenie Rady (WE) nr 807/2003

z 14 kwietnia 2003 r.

dostosowujące do decyzji 1999/468/WE postanowienia odnoszące się do komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień wdrożeniowych, o których mowa w orzeczeniach Rady, przyjętych zgodnie z procedurą konsultacji (kwalifikowaną większością głosów)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat Ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 93, 94, 269, 279 i 308,

uwzględniając wniosek Komisji(1),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego(2),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego(3),

po konsultacji z Trybunałem Obrachunkowym, dotyczącej Rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 z 29 maja 1989 r. o ostatecznych działaniach ujednocających dotyczących zbioru własnych zasobów narastających od podatku od wartości dodanej(4),

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) decyzja Rady 1999/468/WE 28 czerwca 1999, określająca procedury dla wykonywania uprawnień wdrożeniowych, nadanych Komisji(5), zastąpiła decyzję 87/373/EWG(6);

(2) zgodnie z oświadczeniem Rady i Komisji(7) na temat decyzji 1999/468/WE, postanowienia dotyczące komitetów, które wspomagają Komisję w wykonywaniu jej uprawnień implementacyjnych, ustalone w decyzji 87/373/EWG, powinny zostać dostosowane tak, aby były zgodne z postanowieniami artykułów 3, 4 i 5 decyzji 1999/468/WE;

(3) powyższa deklaracja wskazuje sposoby dostosowywania procedur komitetów, które to dostosowywanie jest automatyczne, pod warunkiem, że nie oddziałuje na naturę komitetu określoną w akcie podstawowym;

(4) terminy określone w postanowieniach, które należy dostosować, muszą nadal obowiązywać. Tam, gdzie nie ma żadnego określonego terminu, ustalonego dla wprowadzenia środków implementujących, taki termin powinien zostać określony jako trzymiesięczny;

(5) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedury komitetu typu I, ustalonej na mocy decyzji 87/373/EWG, powinny więc zostać zastąpione przez postanowienia odnoszące

się do procedury doradczej, o których mowa w artykule 3 decyzji 1999/468/WE;

(6) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIa i IIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedury zarządzania ustalonej w artykule 4 decyzji 1999/468/WE.

(7) postanowienia aktów, które przewidują odwołanie się do procedur komitetu typu IIIa i IIIb, ustalonych na mocy decyzji 87/373/EWG muszą zostać zastąpione postanowieniami odnoszącymi się do procedur, ustalonych w artykule 5 decyzji 1999/468/WE.

(8) To rozporządzenie ma na celu wyłącznie ujednoczenie procedur Komitetu. Nazwa Komitetów odnoszących się do tych procedur, tam gdzie to właściwe, została zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W odniesieniu do procedury doradczej, dokumenty wymienione w załączniku I dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 2

W odniesieniu do procedury zarządzania, dokumenty wymienione w załączniku II dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 3

W odniesieniu do procedury rozporządzania, dokumenty wymienione w załączniku III dostosowuje się, zgodnie z tym załącznikiem, do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE.

Artykuł 4

Odniesienia do postanowień aktów zamieszczonych w załącznikach I, II i III rozumiane są w relacji do postanowień jako dostosowane do niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia w niniejszym rozporządzeniu do wcześniejszych nazw komitetów rozumiane są jako dotyczące nowych nazw.

Artykuł 5

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i bezpośrednio stosuje się we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 14 kwietnia 2003 r.

W imieniu Rady
A. Giannitsis
Przewodniczący

- (1) Dz. U. nr C 75 E z 26.03.2002, str. 448.
- (2) Opinia z 11 marca 2003 (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym WE).
- (3) Dz. U. nr C 241 z 07.10.2002, str. 128.
- (4) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9.
- (5) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (6) Dz. U. nr L 197 z 18.07.1987, str. 33.
- (7) Dz. U. nr C 203 z 17.07.1999, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

PROCEDURA DORADCZA

Lista dokumentów podlegających procedurze doradczej i dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Decyzja Rady 87/95/EWG z 22 grudnia 1986 r. o standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych i telekomunikacyjnych(1).

Artykuł 7(1) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. (a) W dążeniu do celów i zarządzaniu działaniami, które są ustalone przez niniejszą decyzję, Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. standaryzacji w dziedzinie technik informacyjnych”.

W sprawach odnoszących się do telekomunikacji Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „grupa wysokich Urzędników ds. Telekomunikacji”, o której mowa w artykule 5 dyrektywy 86/361/EWG.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).”

2. Rozporządzenie Rady (EWG, Euroatom) nr 1553/89 29 maja 1989 o ostatecznych ujednoczonych zasadach pobierania własnych środków pochodzących z podatku od wartości dodanej(3).

Artykuł 13(4) otrzymuje następujące brzmienie:

„4. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 3 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).”

Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

- (1) Dz. U. nr L 36 z 07.02.1987, str. 31.
- (2) Dz. U. nr L 184, 17.07.1999, str. 23.
- (3) Dz. U. nr L 155 z 07.06.1989, str. 9. rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE, Euroatom) nr 1026/1999 (Dz. U. nr L 126 z 20.05.1999, str. 1).
- (4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK II

PROCEDURA ZARZĄDZANIA

Lista dokumentów podlegających procedurze zarządzania dostosowanych do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3906/89 z 18 grudnia 1989 r. o pomocy gospodarczej dla niektórych państw Europy Środkowej i Wschodniej(1).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „komitet ds. pomocy w restrukturyzacji ekonomicznej w państwach, o których mowa w artykule 1”. Obserwator z Europejskiego Banku Inwestycyjnego uczestniczy w pracach komitetu w odniesieniu do problemów dotyczących Banku.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić sześć tygodni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

2. Decyzja Rady 1999/21/WE, Euroatom z 14 grudnia 1998 r. przyjmująca wieloletni program strukturalny dla działań w sektorze energii (1998-2002) i przepisy powiązane(3).

Artykuł 4(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. (a) w zarządzaniu tym programem strukturalnym Komisja powinna współpracować z komitetem.

(b) W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 4 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 4(3) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

(c) Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

(1) Dz. U. nr L 375 z 23.12.1989, str. 11. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2500/2001 (Dz. U. nr L 342 z 27.12.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 7 z 13.01.1999, str. 16.

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

ZAŁĄCZNIK III

PROCEDURA NADZORU

Lista dokumentów podlegających procedurze nadzoru dostosowana do odpowiednich postanowień decyzji 1999/468/WE zgodnie z następującymi zmianami:

1. Dyrektywa Rady 67/548 /EWG z 27 czerwca 1967 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych,

rozporządzeń i przepisów administracyjnych dotyczących klasyfikacji, opakowywania i znakowania niebezpiecznych substancji(1).

W artykule 27(2) terminy „ustęp(4)(a)” skreśla się.

Artykuł 29 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do powyższego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(2).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

2. Dyrektywa Rady 70/156/EWG z 6 lutego 1970 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji pojazdów mechanicznych i ich przyczep(3).

Artykuł 13 zostaje zmieniony jak następuje:

(a) ustęp 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. dostosowania do postępu technicznego.”

(b) ustęp 3 otrzymuje następujące brzmienie:

„3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(4).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.”

(c) Dodany zostaje następujący punkt:

„6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

3. Dyrektywa Rady 70/373 /EWG z 20 lipca 1970 r. o wprowadzeniu we Wspólnocie metod pobierania próbek i metod analiz dla urzędowej kontroli pokarmu dla zwierząt(5).

Artykuł 3 otrzymuje następujące brzmienie:

“Artykuł 3

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(6).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(7).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

4. Dyrektywa Rady 71/118 /EWG z 15 lutego 1971 o problemach zdrowia dotyczących produkcji i handlu świeżym mięsem drobiowym(8).

Artykuł 21 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 21

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(9).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(10).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

5. Dyrektywa Rady 71/316 /EWG z 26 lipca 1971 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw

Członkowskich dotyczących postanowień ogólnych odnośnie przyrządów pomiarowych i metod kontroli metrologicznej(11).

Artykuł 17(2) skreśla się.

Artykuł 18 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 18

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, o którym mowa w artykule 16.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(12).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

6. Dyrektywa Rady 72/461 /EWG z 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem(13).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(14).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(15).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować Zasady Proceduralne."

7. Dyrektywa Rady 72/462 /EWG z 12 grudnia 1972 o problemach zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt w imporcie bydła, owiec, kóz i świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych, pochodzących z państw trzecich(16).

Artykuły 29 i 30 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 29

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(17).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(18).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 30

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni."

8. Dyrektywa Rady 73/361/EWG z 19 listopada 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych, rozporządzeń i przepisów administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących certyfikacji i oznaczania kabli, łańcuchów i haków(19).

Artykuł 4(2) skreśla się.

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, dotyczących eliminacji przeszkód technicznych / formalnych barier, w dziedzinie handlu podnośnikami i ich wyposażeniem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(20).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

9. Dyrektywa Rady 73/404 /EWG z 22 listopada 1973 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących detergentów(21).

Artykuł 7a(2) skreśla się.

Artykuł 7b otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w dziedzinie detergentów.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(22).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

10. Dyrektywa Rady 73/437 /EWG z 11 grudnia 1973 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczącego pewnych rodzajów cukru przeznaczonych do spożycia przez ludzi(23).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(24).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(25).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

11. Dyrektywa Rady 74/150 /EWG z 4 marca 1974 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących homologacji ciągników rolniczych lub dla leśnictwa(26).

Artykuł 12(2) skreśla się.

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisje wspomaga Komitet na dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu ciągnikami rolniczymi lub dla leśnictwa.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(27).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

12. Dyrektywa Rady 74/409/EWG z 22 lipca 1974 o harmonizacji przepisów ustawowych państw członkowskich dotyczących miodu(28).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(29).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(30).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

13. Dyrektywa Rady 75/324 /EWG z 20 maja 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących aerozoli (31).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem o dostosowaniu do postępu technicznego dyrektywy o wytwarzaniu aerozolu.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(32).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

14. Dyrektywa Rady 76/895 /EWG z 23 listopada 1976 r. dotycząca określania maksymalnych poziomów pozostałości pestycydów na i w roślinach owocowych(33).

Artykuły 7, 8 i 8a otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(34).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(35).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

Artykuł 8a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

15. Dyrektywa Rady 76/160 /EWG z 8 grudnia 1975 dotyczącego jakości wody do kąpieli(36).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(37).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

16. Dyrektywa Rady 76/116/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących nawozów(38).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektyw, które dotyczą zniesienia formalnych barier w handlu nawozami.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(39).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

17. Dyrektywa Rady 76/117/EWG z 18 grudnia 1975 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wyposażenia elektrycznego przeznaczonego do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu(40).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować z komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy w celu usunięcia formalnych barier w handlu wyposażeniem elektrycznym do użycia w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(41).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

18. Dyrektywa Rady 76/118 /EWG z 18 grudnia 1975 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących pewnych rodzajów mleka konserwowanego, częściowo albo całkowicie odwodnionego, przeznaczonego do spożycia przez ludzi(42).

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(43).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(44).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

19. Dyrektywa Rady 76/621 /EWG z 20 lipca 1976 dotycząca określania maksymalnego poziomu kwasu erukowego w olejach i tłuszczach przeznaczonych jako takie do spożycia przez ludzi oraz w artykułach żywnościowych z dodatkiem olejów albo tłuszczów(45).

Artykuł 5 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 5

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(46).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(47).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

20. Dyrektywa Rady 76/767 /EWG z 27 lipca 1976 o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących wspólnych przepisów dla urządzeń ciśnieniowych i metod ich badania(48).

Artykuł 19(2) skreśla się.

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier dotyczących handlu urządzeniami ciśnieniowymi.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(49).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

21. Dyrektywa Rady 77/96 /EWG z 21 grudnia 1976 o badaniach na obecność włośni spiralnych (*Trichinella spiralis*) w imporcie z państw trzecich świeżego mięsa wieprzowego(50).

Artykuł 9 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 9

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(51).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(52).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

22. Dyrektywa Rady 77/99 /EWG z 21 grudnia 1976 r. o problemach zdrowia dotyczących handlu wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(53).

Artykuł 20 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 20

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łącucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(54).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(55).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

23. Dyrektywa Rady 77/504 /EWG z 25 lipca 1977 r. o czystej rasy reproduktorach z gatunku bydła(56).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałą Komisją Zootechniczną ustanowioną przez decyzją 77/505 /EWG(57).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(58).

Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

24. Decyzja Rady 77/795 /EWG z 12 grudnia 1977 r. powołująca wspólną procedurę dla wymiany informacji o jakości powierzchniowych wód słodkich we Wspólnocie(59).

Artykuł 7(2) skreśla się.

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować z komitetem dla adaptacji tej decyzji do postępu technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(60).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

25. Dyrektywa Rady 78/25 /EWG z 12 grudnia 1977 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących barwników, które mogą być dodane do produktów medycznych(61).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o usuwaniu formalnych barier w handlu w sektorze barwników, które mogą być dodawane do produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(62).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

26. Dyrektywa Rady 78/659 /EWG z 18 lipca 1978 r. o jakości wód słodkich, które wymagają ochrony lub poprawy, aby były odpowiednie dla życia ryb(63).

Artykuł 13(2) skreśla się.

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(64).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

27. Dyrektywa Rady 79/117 /EWG z 21 grudnia 1978 zakazująca wprowadzania na rynek i

używania produktów ochrony rośliny zawierających pewne aktywne substancje(65).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(66).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(67).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

28. Dyrektywa Rady 79/373 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o wprowadzaniu na rynek mieszanek paszowych dla zwierząt(68).

Artykuł 13 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(69).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(70).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

29. Dyrektywa Rady 79/409 /EWG z 2 kwietnia 1979 r. o ochronie dzikich ptaków(71).

Artykuł 16(2) skreśla się.

Artykuł 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(72).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

30. Dyrektywa Rady 79/869 /EWG z 9 października 1979 r. odnośnie metod pomiaru i częstotliwości pobierania próbek oraz analizy wód powierzchniowych, przeznaczonych do produkcji wody pitnej w Państwa Członkowskich(73).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisje wspomaga Komitet ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(74).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

31. Dyrektywa Rady 80/215 /EWG z 22 stycznia 1980 r. o problemach zdrowia zwierząt wpływającymi na handel wewnątrz Wspólnoty produktami mięsnymi(75).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(76).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(77).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

32. Dyrektywa Rady 80/217 /EWG z 22 stycznia 1980 r. ustalająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli klasycznego pomoru świń(78).

Artykuł 16 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 Rozporządzenie (WE) nr 1780/2002(79).
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(80).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

33. Dyrektywa Rady 82/130 /EWG z 15 lutego 1982 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego przeznaczonego do użytku w atmosferze stwarzającej możliwość wybuchu w kopalniach podatnych na gaz kopalniany(81).

Artykuł 6(2) skreśla się.

Artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

1. Komisja powinna współpracować ze Ścisłym Komitetem Komisji Bezpieczeństwa i Zdrowia w Górnictwie i innych przemysłach wydobywczych.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(82).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

34. Dyrektywa Rady 82/883 /EWG z 3 grudnia 1982 r. o procedurach nadzoru i monitorowania środowiska narażonego na emitowanie przez przemysł dwutlenku tytanu(83).

Artykuł 10(2) skreśla się.

Artykuł 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania do postępu technicznego.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(84).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

35. Dyrektywa Rady 82/894 /EWG z 21 grudnia 1982 r. o zgłaszaniu chorób zwierząt we Wspólnocie(85).

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(86).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(87).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

36. Dyrektywa Rady 83/417 /EWG z 25 lipca 1983 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących niektórych laktoprotein (kazein i kazeinianów) przeznaczonych do spożycia przez ludzi(88).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(89).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(90).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

37. Dyrektywa Rady 84/539 /EWG z 17 września 1984 r. o przybliżeniu przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących sprzętu elektrycznego stosowanego w medycynie i weterynarii(91).

Artykuł 5(2) skreśla się.

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem w celu dostosowania do postępu technicznego dyrektywy o Usuwaniu Formalnych Barrier w handlu medycznym sprzętem elektrycznym.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(92).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

38. Dyrektywa Rady 85/511 /EWG z 18 listopada 1985 r. wprowadzająca Przepisy Wspólnoty dla kontroli pryszczycy(93).

Artykuły 16 i 17 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 16

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(94).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(95).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 17

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji

1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

39. Dyrektywa Rady 86/278 /EWG z 12 czerwca 1986 r. o ochronie środowiska, w szczególności ziemi, podczas wykorzystywania mułu ściekowego w rolnictwie(96).

Artykuł 14(2) skreśla się.

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja powinna współpracować z Komitetem dla dostosowywania niniejszej dyrektywy do postępu technicznego i naukowego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(97).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

40. Dyrektywa Rady 86/362 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na zbożach(98).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(99).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(100).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

41. Dyrektywa Rady 86/363 /EWG z 24 lipca 1986 r. określająca maksymalne poziomy pozostałości pestycydów w i na artykułach żywnościowych pochodzenia zwierzęcego(101).

Artykuły 11a, 11b i 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 11a

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(102).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

Artykuł 11b

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowionym przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(103).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

42. Dyrektywa Rady 86/594/EWG z 1 grudnia 1986 r. o hałasie w powietrzu, emitowanym przez urządzenia gospodarstwa domowego(104).

Artykuł 9(2) otrzymuje następujące brzmienie:

„2. W odniesieniu do norm państwowych i reguł technicznych, o których mowa w artykule 8(2), stosują się artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(105).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

43. Dyrektywa Rady 87/217 /EWG z 19 marca 1987 r. o zapobieganiu i redukcji zanieczyszczenia środowiska przez azbest(106).

W artykule 11, ustęp drugi skreśla się.

Artykuł 12 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 12

1. Komisja powinna współpracować z komitetem ds. dostosowania niniejszej dyrektywy do postępu naukowego i technicznego.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(107).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

44. Decyzja Rady 91/666 /EWG z 11 grudnia 1991 r. ustanawiająca we Wspólnocie rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy(108).

Artykuł 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 10

1. Komisja powinna współpracować ze Stałym Komitetem ds. Łańcucha Pokarmowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony przez artykuł 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002(109).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(110).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić piętnaście dni.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

45. Dyrektywa Rady 92/12 /EWG z 25 lutego 1992 r. o ogólnych zasadach, o przechowywaniu, przemieszczaniu i monitorowaniu produktów podlegających akcyzie(111).

Artykuł 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 24

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie „Komitet ds. akcyzy”.
2. Przepisy konieczne dla wprowadzania w życie artykułów 5, 7, 15b, 18, 19 i 23 przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w ustępie 3.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(112).
Okres, o którym mowa w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.
4. Oprócz przepisów, o których mowa w ustępie 2, komitet rozpatruje sprawy podnoszone przez jego przewodniczącego, albo z własnej inicjatywy albo na wniosek przedstawiciela Państwa Członkowskiego, dotyczące stosowania przepisów Wspólnoty w dziedzinie akcyzy.
5. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

46. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 443/92 z 25 lutego 1992 r. o pomocy finansowej i technicznej oraz współpracy gospodarczej z państwami rozwijającymi się Azji i Ameryki Łacińskiej(113).

Artykuł 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 15

1. Komisja zapewnia zarządzanie pomocą finansową i techniczną oraz współpracę gospodarczą.
2. Komisja powinna współpracować z komitetem.
3. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(114).
Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić jeden miesiąc.
4. Regularnie i co najmniej raz w roku, Komisja wysyła Państwom Członkowskim informacje, którymi dysponuje, dotyczące znanych już sektorów, projektów i działań, które mogłyby zostać poparte tytułem niniejszego rozporządzenia.
5. Ponadto, dokonuje się koordynacji, w siedzibie komitetu, poprzez wymianę informacji pomiędzy planami współpracy Wspólnoty i tymi, które będą realizowane na bazie zobowiązań dwustronnych Państw Członkowskich.
6. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.”

47. Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2309/93 z 22 lipca 1993 r. ustalające procedury Wspólnoty odnoszące się do zatwierdzania i nadzoru produktów medycznych dla potrzeb ludzi i użytku weterynaryjnego oraz powołujące Europejską Agencję ds. Oceny Produktów Medycznych(115).

Artykuły 72 i 73 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 72

1. Komisja powinna współpracować z:
  - Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz
  - Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.
2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(116).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne.

Artykuł 73

1. Komisja powinna współpracować z:

- Stałym Komitetem ds. Produktów Medycznych dla Potrzeb Ludzi, w sprawach dotyczących produktów medycznych dla potrzeb ludzi, oraz

- Stałym Komitetem ds. Weterynaryjnych Produktów Medycznych, w sprawach dotyczących weterynaryjnych produktów medycznych.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

48. Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z 20 grudnia 1993 r. o znaku Wspólnoty(117).

Artykuł 141 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 141

Powołanie komitetu i procedury dla wprowadzania rozporządzeń wykonawczych

1. Komisja powinna współpracować z komitetem o nazwie “Komitet do spraw Opłat, przepisów wykonawczych i procedury komisji odwoławczych Biura harmonizacji rynku krajowego (znaki towarowe i wzory).

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(118).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

49. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2100/94 z 27 lipca 1994 r. o wspólnotowych prawach do różnorodności roślin (119).

Artykuł 115 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 115

Procedura

1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(120).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

50. Rozporządzenie Rady (WE) nr 2271/96 z 22 listopada 1996 r. o ochronie przed skutkami eksterytorialnymi wynikającymi ze stosowania prawodawstwa przyjętego przez państwo trzecie oraz działaniami / mechanizmami na nim się opierającymi albo z niego wynikającymi(121).

Artykuł 8 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 8

1. W celu zastosowania artykułu 7(b) i (c), Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(122).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić dwa tygodnie.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

51. Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z 13 marca 1997 r. o wzajemnej pomocy między władzami administracyjnymi Państw Członkowskich oraz współpracy między nimi i Komisją, dla zapewnienia poprawnego stosowania przepisów celnych i rolniczych(123).

Artykuł 43(1) i (2) otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Komisja powinna współpracować z komitetem.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego ustępu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(124).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

Dodany zostaje następujący punkt:

„7. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne."

52. Decyzja Rady 98/253 /WE z 30 marca 1998 r. przyjmująca wieloletni program Wspólnoty dla pobudzania realizacji społeczeństwa informacji w Europie ("Społeczeństwo Informacji")(125).

W artykule 5, dodaje się następujący punkt:

„5. Komitet przyjmuje własne przepisy proceduralne."

Artykuł 6 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 6

1. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(126).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące."

53. Rozporządzenie Rady (WE) nr 976/1999 z 29 kwietnia 1999 r. określające wymagania dla wdrażania działań Wspólnoty, innych niż dotyczące współpracy i rozwoju, które, w ramach polityki współpracy Wspólnoty, przyczyniają się do ogólnego celu rozwoju i konsolidowania demokracji, jak również stanu prawnego oraz stanu poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności w państwach trzecich(127).

Artykuł 14 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 14

1. Komisja powinna współpracować z komitetem, o nazwie „Komitet ds. Praw Człowieka i Demokracji", ustanowiony artykułem 13 rozporządzenia (WE) nr 975/1999.

2. W przypadku odwołania się do niniejszego artykułu, zastosowanie mają artykuły 5 i 7 decyzji 1999/468/WE(128).

Okres podany w artykule 5(6) decyzji 1999/468/WE powinien wynosić trzy miesiące.

3. Komitet powinien stosować zasady proceduralne."

(1) Dz. U. nr 196, z 16.08.1967, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/59/WE (Dz. U. nr L 225 z 21.08.2001, str. 1).

(2) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(3) Dz. U. nr L 42 z 23.02.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2001/116/WE (Dz. U. nr L 18 z 21.01.2001, str. 1).

(4) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(5) Dz. U. nr L 170 z 3.8.1970, str. 2. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(6) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(7) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(8) Dz. U. nr L 55 z 08.03.1971, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/79/WE (Dz. U. nr L 24 z 30.01.1998, str. 31).

(9) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.

(10) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

(11) Dz. U. nr L 202 z 06.09.1971, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.

(12) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (13) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Akt Przystąpienia z 1994 r.
- (14) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (15) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (16) Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez rozporządzenie (WE) nr 1452/2001 (Dz. U. nr L 198 z 21.07.2001, str. 11).
- (17) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (18) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (19) Dz. U. nr L 335 z 5.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 91/368 /EWG (Dz. U. nr L 198 z 22.07.1991, str. 16).
- (20) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (21) Dz. U. nr L 347 z 17.12.1973, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 86/94 /EWG (Dz. U. nr L 80 z 25.03.1986, str. 51).
- (22) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (23) Dz. U. nr L 356 z 27.12.1973, str. 71. Dyrektywa odwołana z mocą od 12 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/111/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 53).
- (24) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (25) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1984, str. 23.
- (26) Dz. U. nr L 84 z 28.03.1974, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2001/3/WE (Dz. U. nr L 28 z 30.01.2001, str. 1).
- (27) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (28) Dz. U. nr L 221 z 12.08.1974, str. 10. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/110/WE (Dz. U. nr L 10 z 12.01.2002, str. 47).
- (29) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (30) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (31) Dz. U. nr L 147 z 09.06.1975, str. 40.
- (32) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (33) Dz. U. nr L 340 z 09.12.1976, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (34) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (35) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (36) Dz. U. nr L 31 z 05.02.1976, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (37) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (38) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 21. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 98/97/WE (Dz. U. nr L 18 z 23.01.1999, str. 60).
- (39) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (40) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 45. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 94/9/WE (Dz. U. nr L 100 z 19.04.1994, str. 1).
- (41) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (42) Dz. U. nr L 24 z 30.01.1976, str. 49. Dyrektywa odwołana z mocą od 1 lipca 2003 przez dyrektywę 2001/114/WE (Dz. U. nr L 15 z 17.01.2002, str. 19).
- (43) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (44) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.
- (45) Dz. U. nr L 202 z 28.07.1976, str. 35. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (46) Dz. U. nr L 31 z 01.02.2002, str. 1.
- (47) Dz. U. nr L 184 z 17.07.1999, str. 23.

- (48) Dz. U. nr L 262 z 27.9.1976, str. 153. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (49) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (50) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 67. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/59/WE (Dz. U. nr L 315 z 8.12.1994, str. 18).
- (51) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (52) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (53) Dz. U. nr L 26 z 31.1.1977, str. 85. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 97/76/WE (Dz. U. nr L 10 z 16.1.1998, str. 25).
- (54) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (55) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (56) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 8. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 94/28/WE (Dz. U. nr L 178 z 12.7.1994, str. 66).
- (57) Dz. U. nr L 206 z 12.8.1977, str. 11.
- (58) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (59) Dz. U. nr L 334 z 24.12.1977, str. 29. Decyzja odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (60) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (61) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1978, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985 r.
- (62) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (63) Dz. U. nr L 222 z 14.8.1978, str. 1. Dyrektywa odwołana z mocą od 23 października 2007 przez dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. nr L 327 z 22.12.2000, str. 1).
- (64) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (65) Dz. U. nr L 33 z 8.2.1979, str. 36. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (66) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (67) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (68) Dz. U. nr L 86 z 6.4.1979, str. 30. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/2/WE (Dz. U. nr L 63 z 6.3.2002, str. 23).
- (69) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (70) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (71) Dz. U. nr L 103, z 25.4.1979, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 97/49/WE (Dz. U. nr L 223 z 13.8.1997, str. 9).
- (72) Dz. U. nr L 184, z 17.7.1999, str. 23.
- (73) Dz. U. nr L 271, z 29.10.1979, str. 44. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (74) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (75) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (76) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (77) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (78) Dz. U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/106/WE (Dz. U. nr L 39 z 9.2.2002, str. 71).
- (79) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.

- (80) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (81) Dz. U. nr L 59 z 2.3.1982, str. 10. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 98/65/WE (Dz. U. nr L 257 z 19.9.1998, str. 29).
- (82) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (83) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (84) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (85) Dz. U. nr L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2002/788/WE (Dz. U. nr L 274 z 11.10.2002, str. 33).
- (86) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (87) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (88) Dz. U. nr L 237 z 26.8.1983, str. 25. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1985r.
- (89) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (90) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (91) Dz. U. nr L 300 z 19.11.1984, str. 179. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 93/42 /EWG (Dz. U. nr L 169 z 12.7.1993, str. 1).
- (92) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (93) Dz. U. nr L 315 z 26.11.1985, str. 11. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (94) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (95) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (96) Dz. U. nr L 181 z 4.7.1986, str. 6. Dyrektywa zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (97) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (98) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę Komisji 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (99) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (100) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (101) Dz. U. nr L 221 z 7.8.1986, str. 43. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2002/79/WE (Dz. U. nr L 291 z 28.10.2002, str. 1).
- (102) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (103) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (104) Dz. U. nr L 344 z 6.12.1986, str. 24.
- (105) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (106) Dz. U. nr L 85 z 28.3.1987, str. 40. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez Traktat Akcesyjny z 1994 r.
- (107) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (108) Dz. U. nr L 368 z 31.12.1991, str. 21. Decyzja ostatnio zmieniona przez decyzję Komisji 2001/181/WE (Dz. U. nr L 66 z 8.3.2001, str. 39).
- (109) Dz. U. nr L 31 z 1.2.2002, str. 1.
- (110) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (111) Dz. U. nr L 76 z 23.3.1992, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona przez dyrektywę 2000/47/WE (Dz. U. nr L 193 z 29.7.2000, str. 73).
- (112) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (113) Dz. U. nr L 52 z 27.2.1992, str. 1.
- (114) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (115) Dz. U. nr L 214 z 24.8.1993, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione przez rozporządzenie Komisji (WE) nr 649/98 (Dz. U. nr L 88 z 24.3.1998, str. 7).

- (116) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (117) Dz. U. nr L 11 z 14.1.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (EWG) nr 3288/94 (Dz. U. nr L 349 z 31.12.1994, str. 83).
- (118) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (119) Dz. U. nr L 227 z 1.9.1994, str. 1. Rozporządzenie zmienione przez rozporządzenie (WE) nr 2506/95 (Dz. U. nr L 258 z 28.10.1995, str. 3).
- (120) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (121) Dz. U. nr L 309 z 29.11.1996, str. 1.
- (122) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (123) Dz. U. nr L 82 z 22.3.1997, str. 1.
- (124) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (125) Dz. U. nr L 107 z 7.4.1998, str. 10.
- (126) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.
- (127) Dz. U. nr L 120 z 8.5.1999, str. 8.
- (128) Dz. U. nr L 184 z 17.7.1999, str. 23.

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 grudnia 1972 r.

w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem

(72/461/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykonanie dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r.,¹ w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, zmienionej dyrektywą Rady z dnia 27 października 1970 r.,² nie przyniesie spodziewanego efektu tak długo, jak długo handel wewnątrzspółnotowy będzie ograniczany przez różnice istniejące w Państwach Członkowskich w zakresie wymogów zdrowotnych dotyczących mięsa; należy, w celu wyeliminowania takich różnic, przeprowadzić zbliżenie przepisów Państw Członkowskich dotyczących zdrowia w odniesieniu do mięsa;

aby usprawnić przepływ informacji, dotyczących stanu zdrowia zwierząt, z których pochodzi mięso wysyłane do innego Państwa Członkowskiego należy wprowadzić wymóg, aby zwierzęta określonych kategorii pozostawały na terytorium Wspólnoty przez określony okres czasu, chyba że państwo przeznaczenia uchyli ten warunek powiadamiając o tym pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję;

aby uniknąć rozprzestrzeniania się epidemii zwierzęcych przez świeże mięso, należy wyłączyć z handlu wewnątrzspółnotowego świeże mięso zwierząt pochodzących z gospodarstw lub obszarów, które zgodnie z przepisami Wspólnoty podlegają restrykcjom sanitarnym;

należy zapewnić, aby świeże mięso, które nie odpowiada przepisom wspólnotowym, nie otrzymało świadectwa zdrowia przewidzianego w tych przepisach;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo odmowy wprowadzania do wolnego obrotu na swoim terytorium mięsa, które nie odpowiada wspólnotowym przepisom dotyczącym

¹ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

² Dz.U. nr L 239 z 30.10.1979, str. 42.

zdrowia; jednakże należy zezwolić wysyłającemu na zwrot mięsa, na jego własny wniosek lub na wniosek jego przedstawiciela, o ile nie istnieją przeciwwskazania z przyczyn zdrowotnych;

należy powiadomić wysyłającego lub jego przedstawiciela oraz właściwe władze państwa wywożącego o przyczynach zakazu lub restrykcji tak, aby mogli się z nimi zapoznać;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo nakładania zakazu wprowadzania na swoje terytorium świeżego mięsa z Państwa Członkowskiego, w którym wybuchła epidemia choroby zakaźnej zwierząt; w zależności od natury i charakteru epidemii, zakaz taki można ograniczyć do mięsa, pochodzącego z części terytorium państwa wywożącego, albo objąć nim na całe jego terytorium;

w przypadku wybuchu epidemii choroby zakaźnej zwierząt na terytorium Państwa Członkowskiego niezbędne jest niezwłoczne podjęcie działań w celu jej zwalczania; zagrożenia, związane z takimi epidemiami i konieczne działania zapobiegawcze należy rozpatrywać w tym samym świetle w całej Wspólnocie; w tym celu Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony na mocy decyzji Rady z dnia 15 października 1968 r.,³ powinien ustanowić procedurę postępowania Wspólnoty w nagłych wypadkach, umożliwiającą podjęcie niezbędnych działań;

uznaje się za pożądane ustanowienie w niniejszej dyrektywie ogólnej zasady niedyskryminacji; do czasu wydania szczególnych przepisów wspólnotowych obejmujących przywóz z państw trzecich, należy wyraźnie nakazać, aby system każdego Państwa Członkowskiego stosowany wobec państw trzecich nie był bardziej korzystny od systemu stosowanego zgodnie z niniejszą dyrektywą w handlu między Państwami Członkowskimi,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy handlu wewnątrzspónotowego świeżą wołowiną, wieprzowiną, mięsem baranin i kozim gatunków domowych oraz zwierząt jednokopytnych gatunków domowych.
2. Przez mięso rozumie się wszystkie części tych zwierząt, które nadają się do spożycia przez ludzi.
3. Wszelkie mięso, które nie zostało poddane procesom konserwującym uznaje się za mięso świeże, jednak w rozumieniu niniejszej dyrektywy mięso chłodzone i mrożone uznaje się za mięso świeże.

Artykuł 2

W rozumieniu niniejszej dyrektywy:

- a) urzędowy lekarz weterynarii – oznacza lekarza weterynarii mianowanego przez właściwe władze centralne Państwa Członkowskiego;

---

³ Dz.U.nr L 255 z 28.10.1968, str. 23.

- b) państwo wywożące oznacza Państwo Członkowskie, z którego świeże mięso jest wysyłane do innego Państwa Członkowskiego;
- c) państwo przeznaczenia oznacza Państwo Członkowskie, do którego wysyłane jest świeże mięso z innego Państwa Członkowskiego.

Artykuł 3

Jedynie świeże mięso, które spełnia poniższe wymagania może być wysyłane z terytorium jednego Państwa Członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego:

- a) mięso pozyskane z gatunków domowych owiec, kóz lub gatunków domowych zwierząt jednokopytnych musi, bez uszczerbku dla art. 6, pochodzić ze zwierząt, które pozostawały na terenie Wspólnoty co najmniej dwadzieścia jeden dni bezpośrednio przed ubojem lub od chwili urodzenia w przypadku zwierząt mających mniej niż dwadzieścia jeden dni;
- b) nie wolno pozyskiwać mięsa ze zwierząt, pochodzących z gospodarstw lub obszarów, które ze względów zdrowotnych objęte są zakazem, stosownie do art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy Rady z dnia 26 czerwca 1964 r.,⁴ w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy wołowiną i wieprzowiną, ostatnio zmienionej dyrektywą Rady z dnia 7 lutego 1972 r.,⁵ w wyniku wybuchu pryszczycy, klasycznego pomoru świń lub choroby cieszyńskiej, na które określone zwierzęta są podatne;
- c) nie wolno pozyskiwać mięsa z ubojni, w których stwierdzono przypadki pryszczycy i klasycznego pomoru świń lub choroby cieszyńskiej.

W przypadku wystąpienia jednej z tych chorób, Państwa Członkowskie zapewnią, że żadne mięso podejrzane o zakażenie nie zostanie wprowadzone do obrotu wewnątrzspółnotowego.

Artykuł 4

Bez uszczerbku dla przepisów art. 3 lit. b), nie należy wysyłać świeżego mięsa ze świń, owiec i kóz na terytorium innego Państwa Członkowskiego, chyba, że zwierzęta takie nie pochodzą z gospodarstwa państwa wywożącego, które jest obiektem zakazu z przyczyn zdrowotnych w wyniku wybuchu brucellozy u świń, owiec lub kóz.

Zakaz ten należy utrzymać w mocy przynajmniej przez sześć tygodni po ostatnim oficjalnie zarejestrowanym przypadku.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że świeże mięso pozyskane ze zwierząt, które nie spełniają wymogów art. 3 i 4, nie uzyska świadectwa zdrowia, przewidzianego w rozdziale IX załącznika I do dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem.

---

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 38 z 12.02.1972, str. 95.

2. Państwo przeznaczenia może zakazać wprowadzenia świeżego mięsa na swoje terytorium, jeżeli stwierdzono nieprzestrzeganie przepisów art. 3 i 4.

3. W takim przypadku państwo przeznaczenia musi zezwolić, na wniosek wysyłającego lub jego przedstawiciela, na zwrot całej partii świeżego mięsa o ile nie pozostaje to w sprzeczności z względami zdrowotnymi.

4. Właściwy władze państwa przeznaczenia może nakazać zniszczenie partii, jeżeli jej wprowadzenie zostało zakazane stosownie do ust. 2, a państwo wywożące lub, odpowiednio, państwo tranzytowe nie zezwoliły na zwrot.

5. W celu zastosowania środków wymienionych w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu stosuje się art. 6 ust. 7 dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną.

Artykuł 6

1. Nie są objęte niniejszą dyrektywą procedury odwoławcze od decyzji właściwych władz dopuszczone przez obowiązujące prawodawstwo Państw Członkowskich i przewidziane w niniejszej dyrektywie.

2. Każde Państwo Członkowskie przyznaje wywoźącym, których świeże mięso nie może zostać dopuszczone do obrotu zgodnie z art. 5 ust. 2, prawo do uzyskania opinii biegłego lekarza weterynarii. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, aby biegli lekarze weterynarii mieli możliwość ustalenia czy warunki art. 5 ust. 2 zostały spełnione zanim właściwe władze podejmą inne środki, na przykład zniszczenie mięsa.

Biegły lekarz weterynarii musi posiadać obywatelstwo jednego z Państw Członkowskich innego niż państwo wywożące lub państwo przeznaczenia.

Komisja ustanawia, na wniosek Państw Członkowskich, listę biegłych lekarzy weterynarii, którzy są zobowiązani wystawiać takie opinie. Określa ona, po konsultacji z Państwami Członkowskimi, ogólne metody działania, w szczególności w odniesieniu do procedury wydawania takich opinii.

Artykuł 7

1. Państwa przeznaczenia mogą udzielić jednemu lub wielu państwom wywoźącym ogólne zezwolenia lub zezwolenia ograniczone do szczególnych przypadków wprowadzania na swoje terytorium świeżego mięsa, które, na zasadzie odstępstwa od art. 3 lit. a), nie pochodzi ze zwierząt przebywających na terytorium Wspólnoty, co najmniej dwadzieścia jeden dni bezpośrednio przez ubojem, lub od chwili urodzenia w przypadku zwierząt mających mniej niż dwadzieścia jeden dni.

2. Jeśli państwo przeznaczenia udzieli ogólnego zezwolenia, zgodnie z ust. 1, niezwłocznie powiadomi o tym Państwa Członkowskie oraz Komisję.

3. Jeśli państwo przeznaczenia udzieli jednego z zezwoleń przewidzianych w ust. 1, to w przypadku tranzytu należy uzyskać odpowiednie zezwolenie od państw, których ten tranzyt dotyczy.

Artykuł 8

1. Bez uszczerbku dla art. 3, 4 i 6, Państwo Członkowskie może, jeżeli istnieje niebezpieczeństwo rozprzestrzenienia chorób zwierzęcych przez wprowadzenie na jego terytorium świeżego mięsa z innego Państwa Członkowskiego, podjąć następujące działania:

- a) w przypadku wybuchu choroby zakaźnej w tym Państwie Członkowskim może czasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie mięsa z obszaru tego Państwa Członkowskiego, na którym pojawiła się choroba;
- b) jeśli choroba zakaźna rozprzestrzeniła się lub wybucha inna poważna zakaźna lub zaraźliwa choroba zwierząt, może ono czasowo zakazać lub ograniczyć wprowadzanie mięsa z całego terytorium tego państwa.

2. Każde Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadamiać pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o wybuchu na swoim terytorium chorób wymienionych w ust. 1 oraz przedstawić działania podejmowane w celu walki z nimi. Musi ono także niezwłocznie powiadomić o zaniku choroby.

3. Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisję o działaniach podjętych na podstawie ust. 1 oraz o ich odwołaniu, podając dokładne przyczyny podjętych działań.

Zgodnie z procedurą ustaloną w art. 8, można podjąć decyzję o zmianie podjętych działań, głównie dla zapewnienia koordynacji z działaniami podjętymi przez pozostałe Państwa Członkowskie, lub podjąć decyzję o ich zniesieniu.

4. Jeżeli wystąpi sytuacja przewidziana w ust. 1 i jeżeli okaże się niezbędne, aby pozostałe Państwa Członkowskie zastosowały działania podjęte na mocy tego ustępu, włącznie z wszelkimi zmianami dokonanymi zgodnie z ust. 3, odpowiednie przepisy zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną, w art. 8.

5. Uchyła się art. 8 dyrektywy w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem.

Artykuł 9

1. W przypadkach, gdy obowiązuje stosowanie procedury, określonej w niniejszym artykule, przewodniczący albo z własnej inicjatywy albo na wniosek Państwa Członkowskiego, przedkłada sprawy Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwany dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. W Komitecie głosom Państw Członkowskich przypisuje się wagę zgodnie z postanowieniami art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie głosuje.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia projekty działań, przewidzianych do podjęcia. Komitet przekaże swoją opinię odnośnie działań w ciągu dwóch dni. Opinie przyjmuje się większością dwunastu głosów.

4. Komisja podejmuje działania ze skutkiem natychmiastowym, jeśli są one zgodne z opinią Komitetu. Jednakże, jeśli te działania nie są zgodne z opinią Komitetu lub Komitet nie wydał opinii, Komisja bezzwłocznie przedstawi Radzie propozycję działań przewidzianych do podjęcia. Rada przyjmie działania kwalifikowaną większością głosów.

Jeśli po upływie piętnastu dni od daty zawiadomienia Rada nie przyjmie działań, Komisja przyjmie proponowane działania i bezzwłocznie je wdroży, chyba, że Rada podjęła decyzję, przeciwną takim działaniom, zwykłą większością głosów.

Artykuł 10

Przepisy art. 9 stosuje się przez okres osiemnastu miesięcy od dnia, w którym Komitet otrzymał pierwszą informację albo stosownie do art. 9 ust. 1, albo na podstawie podobnego przepisu wykonawczego.

Artykuł 11

Do chwili zastosowania systemu wspólnotowego odnoszącego się do przywozu świeżego mięsa z państw trzecich, krajowe przepisy odnoszące się do świeżego mięsa przywożonego z tych państw nie będą miały więcej pierwszeństwa w stosunku do przepisów wynikających z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 stycznia 1974 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 13

1. Do dnia 31 grudnia 1976 r. Dania i Zjednoczone Królestwo z wyjątkiem Irlandii Północnej i do dnia 31 grudnia 1977 r. Irlandia i Zjednoczone Królestwo w odniesieniu do Irlandii Północnej są upoważnione do utrzymania, przy przywozie świeżego mięsa, swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed pryszczycą, w poszanowaniu ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

Do dnia 31 grudnia 1976 r. Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo są upoważnione do utrzymania, przy przywozie świeżego mięsa, swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed klasycznym pomorem świń, w poszanowaniu ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą.

2. Przed dniem 31 grudnia 1976 r. przeprowadzona zostanie ocena sytuacji w całej Wspólnocie i w poszczególnych jej częściach w świetle postępu w dziedzinie weterynarii.

Najpóźniej dnia 1 lipca 1976 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie i w miarę potrzeb, odpowiednie propozycje przy uwzględnieniu wspomnianego postępu.

Artykuł 14

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 grudnia 1972 r.

W imieniu Rady

P. LARDINOIS

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY
z 19 listopada 1973 r.
zmieniająca niektóre dyrektywy w następstwie powiększenia Wspólnoty
(73/358 /EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,
uwzględniając Traktat Ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego artykuły 42, 43, 100 oraz 209;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

w wyniku powiększenia Wspólnoty należy zmienić liczbę głosów wymaganych do przyjęcia opinii Komitetów, o których mowa w pewnych dyrektywach oraz uzupełnić dyrektywy dotyczące badań statystycznych przez określenie podziałów terytorialnych dla nowych Państw Członkowskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZA DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Liczba „dwanaście” zostaje zastąpiona przez „czterdzieści jeden”, w następujących:

- Artykuł 18 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 r. (1) o modernizacji gospodarstw rolnych;
- Artykuł 9 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 r. (2) dotyczącej środków zachęty do zaprzestania działalności rolniczej i przeznaczenia wykorzystywanego terenu rolnego w celu polepszenia strukturalnego;
- Artykuł 11 (2) dyrektywy Rady z 17 kwietnia 1972 r. (3) dotyczący informacji społeczno-ekonomicznej i nabywania kwalifikacji zawodowych przez osoby zajmujące się rolnictwem;
- Artykuł 7 (2) dyrektywy Rady z 31 lipca 1972 r. (4) o badaniach statystycznych mleka i produktów mlecznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie;
- Artykuł 9 (3) dyrektywy Rady z 12 grudnia 1972 r. (5) o problemach zdrowia zwierząt w handlu wewnątrz Wspólnoty świeżym mięsem;
- Artykuł 29 (3) oraz artykuł 30 (3) dyrektywy Rady z 12 grudnia 1972 r. (6) o problemach zdrowia i problemach zdrowia zwierząt, dotyczących kontroli importu bydła i świń oraz mięsa świeżego z państw trzecich.

Artykuł 2

Załącznik do dyrektywy Rady z 26 lipca 1971 r. (7) dotyczącej badań statystycznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie w celu określenia potencjału produkcyjnego upraw pewnych gatunków drzew owocowych uzupełnia się przez dodanie tego, co następuje:

- (a) „Dania: stanowi pojedynczy obszar;

Irlandia: stanowi pojedynczy obszar;

Wielka Brytania (1):

1. Region Południowo Wschodni (South Eastern Region),
2. Region Wschodni (Eastern Region),
3. Region Środkowo-Zachodni (West Midland Region),
4. Region Południowo-Zachodni (South Western Region),
5. Inne Regiony;"

(b) odnośnik:

„(1) Wymienione regiony odpowiadają obszarom określonym do badań statystycznych przez Ministerstwo Rolnictwa, Rybołówstwa i Żywności"

Artykuł 3

(a) Lista jednostek terytorialnych w punkcie (a) artykułu 4 (3) dyrektywy Rady z 31 lipca 1972 r. o badaniach statystycznych, które mają być przeprowadzane przez Państwa Członkowskie w odniesieniu do mleka i produktów mlecznych zostaje uzupełniona, jak następuje:

„Dania : -

Irlandia : -

Wielka Brytania: Szkocja, Irlandia Północna, Walia, angielskie regiony rolnicze";

(b) Wielkiej Brytanii zezwala się, aby dokonując sprawozdania za 1973 r., przekazała tylko oceny dotyczące angielskich regionów rolniczych.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 19 listopada 1973 r.

W imieniu Rady
Ib FREDERIKSEN
Przewodniczący

(1)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 1

(2)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 9

(3)Dz. U. nr L 96 z 23.04.1972, str. 15

(4)Dz. U. nr L 179 z 7.08.1972, str. 2

(5)Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24

(6)Dz. U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28

(7)Dz. U. nr L 179 z 9.07.1971, str. 21

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1975 r.

zmieniającą dyrektywy nr 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EG w odniesieniu do ważności procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(75/379/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Zgromadzenia¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny, ustanowiony decyzją 68/361/EWG², wyraża swoją opinię zgodnie z procedurami, których ważność została ograniczona do 30 miesięcy, począwszy od daty przedstawienia pierwszego wniosku o wydanie opinii do wymienionego Komitetu;

po raz pierwszy sprawa została przekazana Komitetowi w dniu 22 grudnia 1972 r.; okres, jaki minął do tej pory, jest niewystarczający do podjęcia ostatecznej decyzji i, uwzględniając ważność wcześniej wymienionych procedur, powinien być jedynie czasowo przedłużony,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W następujących artykułach wyrazy „30 miesięcy” zostają zastąpione wyrazami „102 miesiące”:

- art. 14 dyrektywy Rady 64/432/EWG³ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/383/EWG⁴;
- art. 9b dyrektywy Rady 64/433/EWG⁵ z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;

¹ Dz.U. nr C 111 z 20.05.1975, str. 26.

² Dz.U. nr L 225 z 18.10.1988, str. 23.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 202 z 24.07.1974, str. 36.

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

- art. 13 dyrektywy Rady 71/118/EWG⁶ z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 10 dyrektywy Rady 72/461/EWG⁷ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG;
- art. 31 dyrektywy Rady 72/462/EWG⁸ z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa, ostatnio zmienionej dyrektywą 74/387/EWG.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1975 r.

W imieniu Rady

M. A. CLINTON

Przewodniczący

---

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1976 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 72/461/EWG i 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i weterynaryjnych

(77/98/EWG)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego artykuły 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

podczas rozszerzania Wspólnoty Dania, Irlandia i Wielka Brytania zostały wyjątkowo co do obowiązujących przepisów Unii upoważnione do zachowania w pewnym zakresie swoich wewnątrzpaństwowych regulacji dotyczących pomoru bydła;

szczególne regulacje na korzyść tych trzech Państw Członkowskich znajdują swoje odbicie w pierwszej kolejności w artykułach 104 i 105 Traktatu Akcesyjnego³; odpowiednie ustalenia zostały przyjęte przez Radę do później wydanych aktów prawnych, jako logiczne następstwo wymienionych artykułów; są to: art. 13 dyrektywy Rady EWG 72/461/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie regulacji problemów prawnych związanych z pomorem bydła w handlu świeżym mięsem wewnątrz Wspólnoty⁴ i art. 33 dyrektywy Rady EWG 72/462/EWG z 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów prawnych związanych z pomorem bydła i zdrowiem w przypadku wwozu bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁵, obydwie artykuły zmienione przez dyrektywę 75/379/EWG⁶;

zarówno art. 106 Traktatu Akcesyjnego jak również inne wymienione postanowienia przewidują, że Komisja przedłoży Radzie najpóźniej do 1 czerwca 1976 r. raport oraz, jeśli będą wymagane, odpowiednie propozycje mające na celu rozwiązanie problemu szczególnych regulacji;

---

¹ Dz.U. WE nr C 6, z 27.3.1977, str. 141

² Opinia wydana 27 października 1976 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

³ Dz.U. WE nr L 73, z 27.03.1972, str. 14.

⁴ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁶ Dz.U. WE nr L 172, z 3.07.1975, str. 17.

rozwiązania te muszą wychodzić z założenia, że z jednej strony nie mogą zagrażać osiągniętemu poziomowi zdrowia zwierząt, z drugiej strony muszą zabezpieczać najlepiej jak to tylko możliwe wolny handel zwierzętami i mięsem;

przy handlu świeżą wołowiną istnieje niezaprzeczalnie mniejsze ryzyko przenoszenia chorób niż przy handlu żywymi zwierzętami; poza tym obowiązujące dyrektywy dotyczące handlu mięsem opisują tego rodzaju warunki tak, że dalsze szczególne gwarancje nie są konieczne;

przy handlu żywymi zwierzętami należy stopniowo przygotowywać wprowadzenie wspólnych regulacji dla wszystkich Państw Członkowskich, przy czym należy rozróżnić odpowiednio pomiędzy różnymi kategoriami zwierząt pod względem występowania ryzyka i uwzględnić konieczność rozszerzenia dotychczasowego handlu; powinny zostać przedsięwzięte odpowiednie zmiany w rozporządzeniu Rady EWG 64/432/EWG z 26 czerwca 1964 r. w sprawie regulacji problemów związanych z pomorem bydła w przypadku handlu bydłem i świniami w granicach Wspólnoty⁷, ostatnio zmienionym przez rozporządzenie 75/379/EWG.

import z państw trzecich do określonych krajów Unii musi podlegać co najmniej tak surowym regulacjom jakie obecnie obowiązują w tych państwach.

regulacje Wspólnoty, szczególnie dotyczące pryszczycy i pomoru świń, powinny być podstawą dla późniejszych wspólnych i kompletnych rozwiązań dla wszystkich dziedzin;

usprawiedliwiony jest okres przejściowy dla Irlandii i Wielkiej Brytanii dla Irlandii Północnej, aby państwa te poprzez stosowanie regulacji Wspólnoty mogły przedsięwziąć konieczne dostosowania prawne;

na podstawie zdobytych doświadczeń celowym jest częstsze robienie użytku z możliwości szybkich i skutecznych procedur w celu przedsięwzięcia technicznych dostosowań określonych przepisów lub w celu stworzenia przepisów wykonawczych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

Z dniem 1 stycznia 1977 r. art. 13 dyrektywy 72/461/EWG przyjmuje następujące brzmienie:

„Artykuł 13

Irlandia i Wielka Brytania– dla Irlandii Północnej – są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia świeżego mięsa i ochrony przed pryszczycą przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.

Dania, Irlandia i Wielka Brytania są upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących wwożenia

---

⁷ Dz.U. WE nr L 121, z 29.07.1964, str. 1977/64.

świeżego mięsa i ochrony przed pomorem świń przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Artykuł 2

Następujący art. 4a został wprowadzony do dyrektywy 64/432/EWG:

„Artykuł 4a

Irlandia i Wielka Brytania – dla Irlandii Północnej – zostaną upoważnione do 31 grudnia 1982 r. do zachowania swoich wewnątrzpaństwowych przepisów dotyczących przebywania bydła hodowlanego, użytkowego i do uboju pochodzącego z pozostałych Państw Członkowskich na ich terytorium suwerennym, mających na uwadze ochronę przed pryszczycą, przy zachowaniu ogólnych uzgodnień Traktatu.”

Rada przyjmuje na wniosek Komisji, który należy przedłożyć do 1 lipca 1977 r., do 1 stycznia 1978 r. jednogłośnie zmiany do załączników A, B i C dyrektywy 64/432/EWG lub inne środki, włącznie z ustaleniami dotyczącymi tradycyjnej wymiany handlowej między Irlandią i Wielką Brytanią.”

Artykuł 3

Od 1 stycznia 1978 r. do dyrektywy 64/432/EWG zostaje wprowadzony następujący artykuł:

„Artykuł 4b

Nie naruszając art. 4a Państwa Członkowskie, które od ponad 2 lat nie odnotowały przypadków pryszczycy, które nie przeprowadzają systematycznych szczepień oraz niezależnie od wymagań tej dyrektywy, te państwa, które nie wpuszczają na swoje terytorium suwerenne zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy w terminie, jaki określa art. 12, mogą do 31 grudnia 1982 r. z uwzględnieniem ogólnych ustaleń Traktatu wyznaczyć następujące warunki dotyczące przebywania zwierząt hodowlanych, użytkowych i przeznaczonych do uboju na ich terytorium suwerennym:

- A. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym od przynajmniej 2 lat nie odnotowano przypadków pryszczycy i
1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym do wypasu zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom dyrektywy – z wyjątkiem obowiązku do szczepienia przeciwko pryszczycy;
  2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te podlegają wymaganiom rozporządzenia z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego (zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu wynik ujemny,
- bydło i trzoda chlewna muszą izolowane przez okres 14 dni albo w gospodarstwie pochodzenia albo w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie 21 dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule, muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

B. Jeśli zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, w którym odnotowano przypadki pryszczycy w ciągu ostatnich dwóch lat i

1. które nie przeprowadza żadnych szczepień przeciwko pryszczycy i nie dopuszcza na swoim terytorium suwerennym zwierząt, które zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy; zwierzęta te muszą odpowiadać wymogom rozporządzenia – z wyjątkiem tych, które odnoszą się do szczepień przeciwko pryszczycy i które zastępowane są następującymi gwarancjami:

- bydło musi być poddane badaniu na obecność wirusa pryszczycy poprzez pobranie wydzieliny z gardła i stwierdzeniu wyniku ujemnego (zwanemu „Probang-Test”),
- bydło i trzoda chlewna muszą być poddane badaniu serologicznemu w kierunku przeciwciał pryszczycy stwierdzającemu ujemny wynik,
- bydło i trzoda chlewna muszą być izolowane przez okres czternastu dni w stacji kwarantanny pod opieką urzędowego lekarza weterynarii w państwie wysyłającym,

uwzględniając, że:

- i) żadne zwierze, które znajduje się w gospodarstwie pochodzenia lub w stacji kwarantanny nie może być szczepione przeciwko pryszczycy w okresie trzydziestu dni przed wysyłką i w tym samym okresie żadne zwierze – poza przeznaczonymi do wysyłki – nie może być wpuszczone do gospodarstwa pochodzenia lub stacji kwarantanny.
- ii) zwierzęta przeznaczone do wysyłki, o ile zostały poddane badaniom, o których mowa w tym artykule muszą być izolowane aż do momentu ich wysyłki.

Dalej zwierzęta będą poddane dwudziestojednodniowej kwarantannie w państwie docelowym.

2. które przeprowadza szczepienia przeciwko pryszczycy i dopuszcza na swoje terytorium suwerenne zwierzęta szczepione przeciwko pryszczycy, to zwierzęta te muszą odpowiadać wymaganiom sprecyzowanym w pkt. B nr 1 jak również dodatkowym wymaganiom, zgodnym z procedurą art. 12 lub 13.

Przepisy wykonawcze do tego artykułu, szczególnie dotyczące przynależności Państw Członkowskich do grup określonych w ust. 1 lit. A i B jak również warunki zakwalifikowania do jednej z tych grup są określone w procedurze art. 12.”

Artykuł 4

Art. 7 ust. 1 pkt A lit. b) dyrektywy 64/432/EWG zostaje skreślony.

W art. 7 ust. 1 pkt C dyrektywy 64/432/EWG data „31 grudnia 1977 r.” zostaje zastąpiona datą „31 grudnia 1979 r.”.

Artykuł 5

Od 1 stycznia 1978 r. art. 8 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG zostaje uzupełniony jak następuje:

„Przy zwierzętach hodowlanych i użytkowych wymagania przewidziane w tym ustępie dla Państw Członkowskich mogą być różne i należy uwzględnić specjalne ustalenia, które obowiązują dla tych krajów w ramach handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 6

Od 1 stycznia 1978 r. art. 33 dyrektywy 72/462/EWG otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 33

Przy zastosowaniu artykułów 8 i 16 muszą zostać określone warunki, które przedstawia procedura opisana w art. 29 dla wwozów praktykowanych w Państwach Członkowskich, które są przynajmniej tak rygorystyczne jak warunki dotyczące handlu pomiędzy Państwami Członkowskimi.”

Artykuł 7

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie konieczne ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy:

- a) do 1 stycznia 1977 r. w związku z art. 1;
- b) do 1 stycznia 1978 r. w związku ze wszystkimi innymi ustaleniami,

i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsze dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1976 r.

W imieniu Rady

A.P.L.M.M. van der STEE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem

(80/213/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG³ ostatnio zmieniona dyrektywą 78/54/EWG⁴, ustanawia wymagania zdrowotne, jakie muszą zostać spełnione przez zwierzęta, z których uzyskiwane jest mięso;

jeżeli mięso uzyskiwane ze zwierząt nie spełnia warunków zdrowotnych, musi zostać wykluczone z handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem z powodu ryzyka rozprzestrzeniania chorób zakaźnych zwierząt; może ono zostać użyte do innych celów, jeżeli poddane zostało zabiegom mającym na celu zniszczenie zarazków tych chorób;

takie mięso powinno zostać opatrzone specjalnym znakiem wskazującym że jest ono wykluczone z handlu wewnątrzspółnotowego jako mięso świeże, gwarantując przy tym jakość higieniczną w innych użyciach, przykładowo w przygotowywaniu niektórych kategorii produktów mięsnych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

---

¹ Dz.U. nr C 289 z 19.11.1979, str. 42.

² Opinia wydana dnia 24 i 25 października 1979 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁴ Dz.U. nr L 16 z 20.01.1978, str. 22.

Niezależnie od przepisów art. 5 ust.1 oraz w takim zakresie, w jakim jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem, mięso określone w tym artykule może być opatrzone znakiem określonym w załączniku I rozdział IX dyrektywy 64/433/EWG, z zastrzeżeniem, że zostanie na nie niezwłocznie naniesiony specjalny znak, określony w Załączniku do niniejszej dyrektywy.

Przepisy załącznika I rozdział IX pkt 39 dyrektywy stosuje się *mutatis mutandis* do przechowywania i używania narzędzi do znakowania.

Mięso takie uzyskuje się, kroi transportuje lub składa oddzielnie albo w innym czasie niż mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem.”

2. Dodaje się Załącznik w brzmieniu:

„ZALĄCZNIK

Znak dla mięsa przeznaczonego do użytku innego niż handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem

1. Przystemplowanie musi być dokonane w taki sposób, aby owalna pieczęć, określona w załączniku I rozdział IX pkt 40 dyrektywy 64/433/EWG przykrywała dwoma ukośnymi prostymi liniami przecinającymi się pod kątem prostym w środku pieczęci i aby informacje na niej umieszczone pozostawały czytelne.
2. Znaki, określone w ust. 1, mogą także być odbite za pomocą pojedynczej pieczęci, która jest owalna, ma 6,5 centymetrów szerokości i 4,5 centymetrów wysokości; na pieczęci powinny znajdować się następujące informacje, doskonale czytelne:
  - w górnej części, wielkimi literami nazwa i kraju wywozu,
  - pośrodku weterynaryjny numer identyfikacyjny rzeźni,
  - w części dolnej, jeden ze skrótów EWG – CEE – EWG – EEG – EØF,
  - dwie linie proste przecinają pieczęć po przekątnej, przecinające się pod kątem prostym w środku pieczęci, w taki sposób że informacja jest czytelna.

Litery powinny mieć 0,8 cm wysokości a cyfry 1 cm wysokości.

Pieczęć może również zawierać informacje pozwalające na identyfikację lekarza weterynarii, który kontrolował mięso.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, do dnia 31 grudnia 1980 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 listopada 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń oraz klasycznego pomoru świń

(80/1099/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno - Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona przez dyrektywę 80/213/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, które powinny być spełnione przez zwierzęta, z których uzyskuje się mięso;

istnienie we Wspólnocie choroby pęcherzykowej świń stanowi zagrożenie dla wspólnotowej trzody chlewnej; dlatego, należy podjąć działania zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby w trakcie handlu świeżym mięsem wieprzowym;

utrzymywanie się klasycznego pomoru świń w niektórych częściach Wspólnoty stanowi zagrożenie dla trzody chlewnej tych Państw Członkowskich, które wolne są od tej choroby; do czasu wyeliminowania klasycznego pomoru świń z tych Państw Członkowskich, w których choroba ta występuje, państwa te powinny być uprawnione do podjęcia dodatkowych środków w celu zapobieżenia jakiegokolwiek zarażeniu w trakcie handlu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Z mocą od dnia 1 listopada 1980 r., w dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 130 z 31.05.1980, str. 8.

² Dz.U. nr C 175 z 14.07.1980, str. 79.

³ Dz.U. nr C 300 z 18.11.1980, str. 20.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 1.

- a) w art. 3 lit. b) i c), wyrazy „choroba pęcherzykowa świń” umieszcza się między wyrazami „pomór świń” a „zaraźliwy paraliż świń”;
- b) skreśla się w art. 13 ust. 2;
- c) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 13a

1. Państwa Członkowskie, które skorzystały z uprawnienia ustanowionego w dyrektywie 80/218/EWG i które są oficjalnie wolne od pomoru świń, nie mogą sprzeciwiać się wprowadzaniu na ich terytorium mięsa wieprzowego z innego Państwa Członkowskiego, jeśli mięso takie uzyskane zostało od:

- (i) świń, które spełniają wymogi art. 4c ust. 1 dyrektywy 64/432/EWG; lub
- (ii) świń niezaszczepionych wyhodowanych w gospodarstwach wolnych od pomoru świń znajdujących się w części terytorium Państwa Członkowskiego, składającego się z regionu wolnego od pomoru świń albo składającego się z kilku sąsiadujących ze sobą regionów wolnych od pomoru świń oraz ubitych w tej części terytorium,

oraz w przypadku, gdy stosuje się lit. b) wymienionego art. 4c ust. 1 lub gdy stosuje się wyżej wymieniony punkt (ii), mięso pochodzące od świń ubitych w rzeźniach, w których zaszczepione świnię, albo nie zostały ubite, albo zostały ubite w innym terminie lub w oddzielnym miejscu, pod warunkiem, że w ostatnich przypadkach mięso przechowywane jest oddzielnie.

- 2. Stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, w terminie trzech miesięcy od daty przedłożenia tego wniosku, Rada sporządzi wykaz Państw Członkowskich oraz części terytoriów, określonych w ust. 1 (ii), które są wolne od pomoru świń.

Status Państw Członkowskich oraz części terytoriów umieszczonych w tym wykazie, z zastrzeżeniem możliwości odwołania się do art. 8, Komisja zawiesza na okres 15 dni na wypadek wybuchu epidemii pomoru świń lub kilku powiązanych epizootycznie epidemii pomoru świń, na ograniczonym obszarze geograficznym.

W tym terminie może zostać podjęta decyzja zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 9, by ponownie potwierdzić lub odwołać status danego Państwa Członkowskiego lub danej części terytorium.

W przypadku odwołania, status ten nie może być przyznany na nowo Państwu Członkowskiemu lub części terytorium zgodnie z tą samą procedurą, chyba że po upływie terminu:

- trzech miesięcy, jeśli nie zostały przeprowadzone szczepienia,
- sześciu miesięcy, jeśli szczepienia zostały przeprowadzone.”

Artykuł 2

1. Stanowiąc na podstawie wniosków Komisji, przedłożonych przed dniem 31 grudnia 1982 r., Rada zbada ponownie problem handlu wewnątrzspółnotowego świeżym mięsem ze świń zaszczepionych, w szczególności w odniesieniu do separacji mięsa w rzeźniach, o czym mowa w art. 13a ust. 1 dyrektywy 72/461/EWG.
2. Art. 13 dyrektywy 72/461/EWG stosuje się do dnia 31 grudnia 1985 r.
3. Przed dniem 1 lipca 1985 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie z rozwoju sytuacji, ze szczególnym odniesieniem do handlu, wraz z właściwymi wnioskami odnoszącymi się do pomoru świń.
4. Rada podejmie decyzje w sprawie tych wniosków nie później niż dnia 31 grudnia 1985 r.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, nie później niż dnia 1 lipca 1981 r., oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Do czasu, kiedy Państwa Członkowskie są w stanie spełnić powyższy warunek oraz najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r., Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo uprawnione są do zachowania swoich przepisów krajowych dotyczących ochrony przed pomorem świń w momencie wprowadzenia na ich terytorium świeżego mięsa wieprzowego, zgodnych z ogólnymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 listopada 1980 r.

W imieniu Rady

C. NEY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1981 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(81/476/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG³ wydaje opinie zgodnie z procedurami, które obowiązują do dnia 21 czerwca 1981 r.;

sprawa po raz pierwszy trafiła do Komitetu dnia 22 grudnia 1972 r.; upłynął już termin wystarczający na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie tych procedur; zatem nie powinno się już ograniczać ważności wspomnianych procedur;

doświadczenie zdobyte w rezultacie stosowania obecnych procedur wykazało, że w zasadzie stanowią one skuteczną metodę szybkiego podejmowania decyzji, w którym to celu zostały pierwotnie stworzone;

ponadto, w związku z przystąpieniem Grecji, konieczne jest dostosowanie ilości głosów stanowiących wymaganą większość w Komitecie, do aktów przyjętych po przyjęciu Aktu Przystąpienia z 1979 r. ale jeszcze niedostosowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 14 dyrektywy 64/432/EWG⁴,

---

¹ Dz.U. nr C 102 z 5.05.1981, str. 2.

² Opinia wydana dnia 19 czerwca 1981 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- art. 9b dyrektywy 64/433/EWG⁵,
- art. 13 dyrektywy 71/118/EWG⁶,
- art. 10 dyrektywy 72/461/EWG⁷,
- art. 31 dyrektywy 72/462/EWG⁸,
- art. 10 dyrektywy 77/96/EWG⁹,
- art. 21 dyrektywy 77/99/EWG¹⁰,
- art. 12 dyrektywy 77/391/EWG¹¹,
- art. 9 dyrektywy 80/215/EWG¹²,
- art. 17 dyrektywy 80/217/EWG¹³,
- art. 10 dyrektywy 80/1095/EWG¹⁴.

Artykuł 2

Odniesienie do „41” zostaje zastąpione „45” w art. 8 ust. 3 dyrektywy 80/215/EWG, art. 16 ust. 3 dyrektywy 80/217/EWG i art. 9 ust. 3 dyrektywy 80/1095/EWG.

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji o działalności Stałego Komitetu Weterynaryjnego zawierającego w razie potrzeby odpowiednie wnioski, przed dniem 1 lipca 1987 r. podda ponownemu rozpatrzeniu procedury wspomnianego Komitetu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1981 r.

---

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹¹ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

¹² Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

¹³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁴ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 1.

W imieniu Rady

G. M. V. van AARDENNE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 grudnia 1982 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(82/893/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 82/61/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez bydło żywe i trzodę chlewną przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

z uwagi na rozwój pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG powinny zostać utrzymane przez dodatkowy okres; ponadto, jeżeli pryszczycza wystąpi sporadycznie na ograniczonej części terytorium Państwa Członkowskiego, musi zostać zachowane prawo do zastosowania wymienionych przepisów, jeżeli choroba jest zwalczana;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 81/476/EWG⁶, ustanawia warunki zdrowotne, jakie mają być spełnione przez zwierzęta, których mięso przeznaczone jest do handlu wewnątrzspółnotowego;

uwzględniając tendencje dotyczące pryszczycy we Wspólnocie, środki wspólnotowe przewidziane w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG powinny zostać utrzymane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

---

¹ Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

² Opinia wydana dnia 17 grudnia 1982 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 29 z 6.02.1982, str. 13.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁶ Dz.U. nr L 186 z 8.07.1982, str. 20.

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4a akapit pierwszy, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
2. w art. 4b:
  - a) w akapicie pierwszym i drugim, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”;
  - b) dodaje się akapit w brzmieniu:

„Niniejszy artykuł stosuje się wciąż do:

    - (i) Państw Członkowskich określonych w części wprowadzającej akapitu pierwszego, jeżeli przyczyna wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona,
    - (ii) Państw Członkowskich określonych w pkt. A i B akapit pierwszy, jeżeli przyczyna wystąpiła na ograniczonej części ich terytorium i została zwalczona.”

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG, datę „dnia 31 grudnia 1982 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1983 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1983 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1982 r.

W imieniu Rady

O. MØLLER

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 czerwca 1984 r.

zmieniająca dyrektywę 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/336/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wnioski Komisji¹;

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego²;

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG³, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁴, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać żywe bydło oraz trzoda chlewna przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego;

dyrektywa 72/461/EWG⁵, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG, ustanawia warunki zdrowotne jakie powinny spełniać zwierzęta, których mięso jest przeznaczone do handlu wewnątrzwspólnotowego;

do czasu wprowadzenia ostatecznych przepisów wspólnotowych odnoszących się do zwalczania pryszczycy oraz bez uszczerbku dla ostatecznego rozwiązania, które zostanie przyjęte właściwe jest aby środki wspólnotowe przewidziane w art. 4a i 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG zostały utrzymane przez dodatkowy okres jako przejściowy środek ochronny w celu zachowania tradycyjnego obrotu handlowego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 4a akapit pierwszy datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

---

¹ Dz.U. nr C 249 z 23.09.1982., str. 6 oraz Dz.U. nr C 121 z 5.05.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 13 z 17.01.1983, str. 211 oraz Dz.U. nr C 172 z 2.07.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁴ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

⁵ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

2. W art. 4b akapit pierwszy i drugi datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 2

W art. 13 dyrektywy 72/461/EWG datę „dnia 30 czerwca 1984 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1984 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 30 czerwca 1984 r.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 19 czerwca 1984 r.

W imieniu Rady

M. ROCARD

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1984 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w odniesieniu do niektórych środków odnoszących się do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń

(84/643/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 64/432/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 83/646/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, które należy spełnić w odniesieniu do żywych zwierząt z gatunku bydła i świń, przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego;

Państwa Członkowskie prowadzą obecnie różne polityki w zakresie zwalczania i zapobiegania pryszczycy; ważne jest zapewnienie wszystkim Państwom Członkowskim, niezależnie od prowadzonej przez nie polityki w zakresie zdrowia, odpowiednich gwarancji, które są całkowicie niezbędne do czasu wprowadzenia zharmonizowanych środków zwalczania pryszczycy;

niektóre gwarancje, które mogą być wymagane w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń, muszą zostać utrzymane w ramach zasad mających zastosowanie do wewnątrzspółnotowego handlu żywą trzodą chlewną,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

---

¹ Dz.U. nr C 122 z 5.5.1984, str. 7.

² Dz.U. nr C 172 z 2.7.1984, str. 185.

³ Dz.U. nr C 248 z 17.9.1984, str. 16.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. nr L 360 z 23.12.1983, str. 44.

1. W art. 3 ust. 3:
  - skreśla się lit. a),
  - lit. b), c), d) oraz e) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a), b), c) i d).
2. W art. 3 ust. 6:
  - skreśla się lit. a),
  - lit. b) oraz c) otrzymują oznaczenie odpowiednio lit. a) i b).
3. W art. 3 ust. 7 lit. c) zdanie trzecie, wyrażenie „ust. 3 lit. b) i c)” zastępuje się wyrażeniem „ust. 3 lit. a) i b)”.
4. W art. 4a i 4b otrzymują brzmienie:

„Artykuł 4a

W zakresie dodatkowych gwarancji, które mogą być wymagane w odniesieniu do pryszczycy i choroby pęcherzykowej świń, stosuje się następujące zasady:

1. Państwa Członkowskie, które są wolne od pryszczycy od co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadzają szczepień oraz które nie dopuszczają na swoje terytorium zwierząt zaszczepionych w okresie krótszym niż jeden rok, mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła i trzody chlewnej od następujących warunków:
  - A. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniającego takie same kryteria, udzielenia gwarancji, że nie zostały zaszczepione przeciw pryszczycy;
  - B. w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez co najmniej dwa lata, które przeprowadza szczepienia oraz które dopuszcza zaszczepione zwierzęta na swoje terytorium:
    - a) udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczepione przeciwko pryszczycy;
    - b) udzielenia gwarancji, że wynik testu na wykrycie wirusa pryszczycy, wykonanego u bydła metodą badania zeszkrobin gardłowo - krtaniowych (test przy użyciu zgłębnika przełykowego) był negatywny;
    - c) udzielenia gwarancji, że wynik testu serologicznego przeprowadzonego w celu wykrycia obecności przeciwciał pryszczycy u bydła i trzody chlewnej był negatywny;
    - d) udzielenia gwarancji, że bydło i trzoda chlewna zostały odizolowane

w kraju wywozu, w gospodarstwie lub w stacji kwarantanny na 14 dni pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii. W związku z tym żadne zwierzę znajdujące się w gospodarstwie pochodzenia lub stacji kwarantanny nie mogło być szczepione przeciwko pryszczycy w ciągu 21 dni poprzedzających załadunek oraz żadne inne zwierzę, poza wysyłanymi, nie mogło być wprowadzone do gospodarstwa albo stacji kwarantanny w tym samym okresie;

e) poddania kwarantannie przez okres 21 dni.

C. W przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które nie jest wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat:

a) udzielenia gwarancji, określonej w lit. b), z wyjątkiem kwarantanny w gospodarstwie pochodzenia;

b) ewentualnego udzielenia dalszych gwarancji, o których decyzja zostanie podjęta zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 12.

2. Państwa Członkowskie przeprowadzające szczepienia i dopuszczające zaszczerpione zwierzęta na swoje terytorium mogą uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium zwierząt z gatunku bydła od następujących warunków:

a) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego spełniającego takie same kryteria:

(i) udzielenia gwarancji, że bydło hodowlane lub użytkowe, mające więcej niż cztery miesiące było szczepione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem, przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwy organ kraju wywozu;

(ii) udzielenia gwarancji, że bydło przeznaczone do uboju, mające więcej niż cztery miesiące zostało zaszczerpione nie wcześniej niż 15 dni i nie później niż cztery miesiące przed załadunkiem przeciwko typom A, O i C wirusa pryszczycy, przy użyciu inaktywowanej szczepionki, zatwierdzonej i kontrolowanej przez właściwe władze kraju wywozu. Jednakże w przypadku bydła szczepionego powtórnie w Państwach Członkowskich, w których takie zwierzęta są szczepione corocznie oraz w których są one systematycznie ubijane, jeśli zostaną zarażone pryszczycą, okres ważności szczepienia zostaje przedłużony do 12 miesięcy;

b) w przypadku, gdy zwierzęta pochodzą z Państwa Członkowskiego, które było wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, które nie przeprowadza szczepień oraz które nie dopuszcza zaszczerpionych zwierząt na swoje terytorium, udzielenia gwarancji, że zwierzęta nie zostały zaszczerpione przeciwko pryszczycy, jednakże z zastrzeżeniem zwierząt prawdopodobnie zaszczerpionych przeciwko pryszczycy przed ich wprowadzeniem do stada, do którego są wysyłane.

3. Państwa Członkowskie określone w ust. 1 mogą też, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu, uzależnić wprowadzenie na swoje terytorium trzody chlewnej hodowlanej lub użytkowej, od przedstawienia ujemnego wyniku testu na wykrycie obecności przeciwciał choroby pęcherzykowej świń, wykonanego nie później niż 30 dni przed wysyłką.
4. W przypadku, gdy testy wymienione w niniejszym artykule są wykonywane w gospodarstwie, zwierzęta przeznaczone do wysyłki do momentu ich wysłania muszą zostać odizolowane od innych zwierząt.

Do celów niniejszego artykułu Państwo Członkowskie jest nadal uważane za wolne od pryszczycy przez okres co najmniej dwóch lat, nawet jeśli wystąpiła ograniczona liczba przypadków choroby na części jego terytorium pod warunkiem, że takie przypadki zachorowań zostały wyeliminowane w okresie krótszym niż trzy miesiące.

Co trzy lata, a po raz pierwszy trzy lata od daty określonej w art. 3 ust. 1, Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością na wniosek Komisji, dokonuje przeglądu przepisów niniejszego artykułu. Przegląd taki przeprowadza się na podstawie sprawozdania Komisji, któremu towarzyszą, jeśli to konieczne, wnioski.”

5. Art. 4c otrzymuje oznaczenie art. 4b.
6. W art. 5 zdanie pierwsze wyrażenie „określone w art. 3 ust. 3) lit. a) i ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „określone w art. 4a ust. 2”.
7. W art. 7 ust. 1:
  - pkt A lit. a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a) lub ust. 6 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.
  - pkt B lit a) wyrażenie „na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 3 lit. a)” zastępuje się wyrażeniem „na zasadzie odstępstwa od art. 4a ust. 2”.

Artykuł 2

W art. 12 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Jednakże aby umożliwić Irlandii oraz Zjednoczonemu Królestwu zastąpienie , w odniesieniu do Irlandii Północnej, zasad ogólnych dotyczących pryszczycy, ustanowionych w niniejszej dyrektywie szczególnymi uzgodnieniami, które odnoszą się do nich na mocy art. 13, dwa zainteresowane Państwa Członkowskie wprowadzają w życie niezbędne środki, do których zastosują się nie później niż do dnia 30 września 1985 r.”

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1984 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Jednakże Irlandia i Zjednoczone Królestwo, w odniesieniu do Irlandii Północnej, mają czas do dnia 30 września 1985 r., aby wykonać niniejszą dyrektywę. Do tego czasu mogą, przestrzegając ogólnych postanowień Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, utrzymać przepisy krajowe związane z ochroną przeciwko pryszczycy w zakresie przywozu na ich terytorium bydła przeznaczonego do hodowli, opasu i uboju,.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1984 r.

W imieniu Rady

A. DEASY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 czerwca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń oraz afrykańskiego pomoru świń

(85/322/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 oraz art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 84/643/EWG⁵, ustanawia warunki zdrowotne, jakie powinny spełniać zwierzęta, których mięso jest przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

wobec rozwoju klasycznego pomoru świń w pewnych częściach terytorium Wspólnoty, środki odnoszące się do handlu powinny zostać wzmocnione a okoliczności w jakich oficjalnie może zostać zmieniony status regionów wolnych od pomoru świń w przypadku wybuchu choroby powinny zostać precyzyjniej określone;

afrykański pomór świń, nawet jeśli występuje tylko w wyjątkowych przypadkach na pewnych częściach terytorium Wspólnoty, stanowi zagrożenie zakażenia stad trzody chlewnej Państw Członkowskich; należy zatem ustanowić zasady określające środki ochronne mające zastosowanie do handlu wewnątrzspółnotowego świeżą wieprzowiną,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 8 ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

---

¹ Dz.U. nr C 272 z 12.10.1984, str. 6.

² Dz.U. nr C 12 z 14.01.1985, str. 127.

³ Dz.U. nr C 44 z 15.02.1985, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1979, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 339 z 27.12.1984, str. 27.

„Jednakże, gdy wspomnianą chorobą jest afrykański pomór świń, stosuje się art. 8a.”

2. Dodaje się art. 8a w brzmieniu:

„Artykuł 8a

1. Państwo Członkowskie, na którego terytorium stwierdzono występowanie afrykańskiego pomoru świń w ciągu ostatnich 12 miesięcy, nie powinno wywozić świeżej wieprzowiny do terytorium innych Państw Członkowskich.

Można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9, że przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania do jednej lub kilku części terytorium właściwego Państwa Członkowskiego. Odstępstwo to nie powinno wykluczać możliwości odwołania się do art. 6 w sytuacji gdy jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń występują ponownie w tej części lub tych częściach terytorium.

2. W przypadku wybuchu afrykańskiego pomoru świń na terytorium Państwa Członkowskiego, gdzie choroba nie została stwierdzona przez przynajmniej 12 miesięcy, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą art. 9, że przepisy ust. 1 mają zastosowanie wyłącznie do części tego terytorium. Do czasu podjęcia tej decyzji i bez uszczerbku dla przepisów art. 8, zainteresowane Państwo Członkowskie wprowadzi niezwłoczny zakaz wywozu do innych Państw Członkowskich świeżej wieprzowiny z części terytorium, w którym stwierdzono chorobę. Przy określaniu takiej części terytorium należy wziąć pod uwagę kryteria określone w art. 8b ust. 2.

Jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń na części terytorium Państwa Członkowskiego, które nie jest geograficznie połączone z główną częścią terytorium tego Państwa Członkowskiego nie powinny przeszkodzić w stosowaniu akapitu pierwszego.

Warunki niezbędne do stosowania akapitu pierwszego powinny wciąż być uważane za spełnione, jeżeli następujące warunki zostały spełnione:

- (i) ognisko lub ogniska stwierdzone w momencie wystąpienia afrykańskiego pomoru świń, określonego w akapicie pierwszym zostało lub zostały zwalczone w jak najkrótszym okresie czasu;
- (ii) nowe ognisko, które stanowi podstawę nowego wniosku o decyzję przewidzianą w akapicie pierwszym nie jest związane epidemiologicznie z ogniskiem lub ogniskami określonymi w (i).

3. Decyzje mające na celu zniesienie środków zastosowanych w ramach ust. 2 są podejmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.”

3. Dodaje się art. 8b w brzmieniu:

„Artykuł 8b

1. W celu określenia części terytorium, określonego w art. 8a ust. 1, należy zwrócić

szczególą uwagę na:

- metody stosowane do kontroli oraz zwalczania afrykańskiego pomoru swiń,
- brak występowania choroby, przez co najmniej 12 miesięcy, stwierdzony przy użyciu wszystkich metod wykrywania, włącznie z dochodzeniem serologicznym,
- powierzchnię obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- srodki ochronne podjęte w celu zapobiegania zakażeniu lub ponownemu zakażeniu stad trzody chlewnej,
- srodki podjęte w celu kontroli przemieszczania trzody chlewnej,

2. W celu określenia części terytorium, określonego w art. 8a ust. 2, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metody stosowane do zwalczania choroby, w szczególności usuwania swiń z gospodarstw, które zostały zarażone, zakażone lub są podejrzewane o zakażenie,
- powierzchnię obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- zasięgi choroby i jej tendencję do szerzenia się,
- srodki podjęte w celu zapobiegania szerzeniu się choroby,
- srodki podjęte w celu ograniczenia i kontroli przemieszczania trzody chlewnej zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz części terytorium.”

4. W art. 13a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji w cięgu trzech miesięcy od dnia, w którym wniosek został jej przedłożony, sporządzi wykaz Państw Członkowskich oraz wymienionych w ust. 1 (ii) części terytorium wolnych od pomoru swiń.

Bez uszczerbku dla możliwości ewentualnego odwołania się do art. 8, właściwe Państwo Członkowskie zawiesza ten status po wystąpieniu ogniska pomoru swiń. Państwo niezwłocznie powiadomi o tym Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie. To Państwo Członkowskie zniesie zawieszenie albo 30 dni po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli nie przeprowadzono szczepień albo 90 dni po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli przeprowadzono szczepienia i powiadomi Komisję oraz pozostałe Państwa Członkowskie o końcu okresu zawieszenia. Po upływie dwóch miesięcy między datami, w których wykryto pierwsze i ostatnie ogniska, Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadomi o tym Komisję. W tym przypadku, status może zostać wycofany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 9.

W przypadku wycofania, status może zostać nadany na nowo części terytorium,

określonego zgodnie z tą samą procedurą jedynie po upływie okresu trwającego nie mniej niż:

- trzy miesiące po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli nie przeprowadzono szczepień,
- sześć miesięcy po zwalczeniu ostatniego ogniska choroby, jeżeli przeprowadzono szczepienia.

3. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1987 r.

Do dnia 1 lipca 1987 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie z rozwoju sytuacji, ze szczególnym odniesieniem do handlu, wraz z odpowiednimi wnioskami dotyczącymi pomoru świń.

Rada podejmie decyzję w kwestii tych wniosków najpóźniej do dnia 31 grudnia 1987 r.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 stycznia 1986 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady

C. DEGAN

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 7 kwietnia 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do klasycznego pomoru świń

(87/231/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowia zwierząt wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty bydłem i trzodą chlewną⁴, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85⁵, podaje definicje warunków, jakie muszą być spełnione odnośnie do klasycznego pomoru świń przez żywe świnię przeznaczone do handlu wewnętrznego Wspólnoty;

Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty świeżym mięsem⁶, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi dyrektywą 87/64/EWG⁷, podaje definicje zabezpieczeń, które muszą być spełnione w odniesieniu do klasycznego pomoru świń przez świeże mięso wieprzowe przeznaczone do handlu wewnętrznego Wspólnoty;

w wyniku krajowych programów likwidacji klasycznego pomoru świń, wprowadzonych w ramach działań Wspólnoty, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zlikwidowały tę chorobę i mogą ubiegać się o oficjalny status wolnych od klasycznego pomoru świń, a zatem należy stworzyć im możliwość utrzymania osiągniętego statusu i zapobieżenie powtórnemu pojawieniu się choroby na ich terytoriach przez wzmocnienie zabezpieczeń przez nie stosowanych wobec odnośnych produktów, ze względu na niekorzystne skutki tej choroby dla produktywności ich stad świń, oraz na zarobki osób pracujących w tym sektorze;

¹ Dz.U. WE nr C 295, z 21.11.1986, str. 8.

² Dz.U. WE nr C 76, z 23.03.1987.

³ Dz.U. WE nr C 83, z 30.03.1987, str. 3.

⁴ Dz.U. WE nr 121, z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁵ Dz.U. WE nr L 362, z 31.12.1985, str. 8.

⁶ Dz.U. WE nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. WE nr L 34, z 5.02.1987, str. 52.

zastosowanie niniejszych przepisów jest ograniczone w oczekiwaniu na decyzję Rady w sprawie środków zwalczania klasycznego pomoru świń,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. Pierwsze zdanie art. 4b ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Państwa Członkowskie oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń nie mogą odmawiać prawa wwozu na swoje terytorium świń z:”

2. Art. 4b ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Artykuł niniejszy obowiązuje do 31 grudnia 1988 r.”

3. Skreśla art. 4b ust. 3.

4. Pkt F art. 7 ust. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„F. W przypadku świń przeznaczonych do rozrodu lub pozyskiwania produktów zwierzęcych, niezależnie od art. 3 ust. 4 i do 31 grudnia 1988 r., te zwierzęta, które zostały zaszczepione przeciw klasycznemu pomorowi świń. Zwierzęta takie muszą być specjalnie oznakowane i być przeznaczone do dostawy do gospodarstw, gdzie zwierzęta podlegają systematycznemu szczepieniu przeciw klasycznemu pomorowi świń.”

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 13a ust. 1, pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„1. „Państwa Członkowskie oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń nie mogą odmawiać prawa wwozu na swoje terytorium świeżego mięsa wieprzowego z innego państwa członkowskiego, jeżeli mięsa takie zostało uzyskane z:”

2. W art. 13a ust. 1 pkt i), wyrazy „Art. 4c ust. 1” zastępuje się wyrazami „Art. 4b ust. 1”.

3. W art. 13a ust. 3, w akapicie pierwszym i drugim, datę „31 grudnia 1987 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1988 r.”.

Artykuł 3

Do 1 listopada 1987 r., Rada działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji, podejmie decyzję w sprawie przedłużeń, przewidzianych w art. 4b i art. 7 ust. 1 pkt F) dyrektywy 64/432/EWG i art. 13a dyrektywy 72/461/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne niezbędne dla osiągnięcia zgodności z niniejszą decyzją nie później niż 31 grudnia 1987 r. i niezwłocznie poinformują o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 7 kwietnia 1987 r.

W imieniu Komisji
Ph. MAYSTADT
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 września 1987 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń

(87/489/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając decyzję Rady 87/231/EWG z dnia 7 kwietnia 1987 r. zmieniającą, w zakresie niektórych środków odnoszących się do pomoru świń, dyrektywy 64/432/EWG i 72/461/EWG¹, w szczególności jej art. 3,

uwzględniając wniosek Komisji²,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego³,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego⁴,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z art. 2 decyzji 87/230/EWG⁵, Rada w szczególności zadecyduje o niezbędnych środkach, które muszą być wdrożone przez Państwa Członkowskie w celu zwalczania klasycznego pomoru świń wewnątrz Wspólnoty; takie środki mogą znajdować odbicie w przepisach Wspólnoty przyjętych dotychczas w odniesieniu do problemów w zakresie polityki zdrowia zwierząt w handlu zwierzętami i mięsem; aby zapewnić efektywność środków, przepisy wyżej wymienionych aktów zostały stosownie zmienione;

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzspółnotowy bydłem i trzodą chlewną⁶ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do pomoru świń w handlu wewnątrzspółnotowym;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁷ określa warunki, które muszą zostać spełnione w odniesieniu do klasycznego pomoru świń przez świeże mięso przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

---

¹ Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 18.

² Dz.U. nr C 295 z 21.11.1986, str. 5.

³ Dz.U. nr C 76 z 23.03.1987, str. 169.

⁴ Dz.U. nr C 83 z 30.03.1987, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 99 z 11.04.1987, str. 16.

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

jako rezultat krajowych programów zwalczania klasycznego pomoru świń włączonych w ramy środków wspólnotowych, niektóre Państwa Członkowskie całkowicie zwalczyły tę chorobę i mogą oświadczyć, że są oficjalnie wolne od klasycznego pomoru świń i dlatego powinny otrzymać możliwość utrzymania osiągniętego statusu i zabezpieczenia przed ponownym pojawieniem się tej choroby na ich terytorium przez wzmocnienie zabezpieczeń w zakresie handlu wymienionymi produktami, w świetle negatywnego wpływu tej choroby na produktywność stad trzody chlewnej i na dochód osób zatrudnionych w tym sektorze,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1. W art. 2 lit. p) myślnik drugi i lit. q) akapit drugi na końcu dodaje się wyrazy: „przez przynajmniej 12 poprzednich miesięcy”.
2. W art. 4b ust. 1 lit. c), wiersz czwarty i piąty, wyrazy „stanowiąc jednomyślnie”, zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”.
3. W art. 4b ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niniejszy artykuł stosuje się do dnia 31 grudnia 1991 r. Komisja przedstawi Radzie najpóźniej do dnia 1 lipca 1991 r. sprawozdanie o rozwoju sytuacji, w szczególności w zakresie handlu, wraz z odpowiednimi wnioskami dotyczącymi klasycznego pomoru świń.

W odniesieniu do tych wniosków Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r.”

4. W art. 7 ust. 1:
  - w lit. f) datę „dnia 31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1991 r.”,
  - w lit. g) odniesienie do art. 3 ust. 3 lit. e) zastępuje się odniesieniem do art. 3 ust. 3 lit. d).

Artykuł 2

W art. 13a dyrektywy 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- w ust. 1. akapit drugi wers trzeci wyrazy „w rzeźniach, w których szczepione świnię” zastępuje się wyrazami „w rzeźniach, w których świnię były szczepione w poprzednich 12 miesiącach”,
- w ust. 2 wyrazy „stanowiąc jednomyślnie” zastępuje się wyrazami „stanowiąc kwalifikowaną większością głosów”,

- w ust. 3 akapit pierwszy i trzeci datę „31 grudnia 1988 r.” zastępuje się datą „31 grudnia 1991 r.”.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawodawcze, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1988 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 1987 r.

W imieniu Rady

L. TØRNÆS

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 21 maja 1991 r.

zmieniająca dyrektywę 72/461/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem oraz dyrektywę 72/462/EWG w sprawie problemów zdrowotnych i inspekcji weterynaryjnej przed przywozem z państw trzecich bydła, trzody chlewnej i świeżego mięsa

(91/266/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 72/461/EWG⁴, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/662/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne, jakie muszą spełniać zwierzęta, z których uzyskiwane jest świeże mięso do handlu wewnątrzspółnotowego; dyrektywa 72/462/EWG⁶, ostatnio zmieniona dyrektywą 91/69/EWG⁷, ustanawia wymagania zdrowotne i wymagania inspekcji weterynaryjnej stosowane do przywozu bydła, owiec i kóz oraz trzody chlewnej, a także świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich;

gruczoły i organy, w tym krew, objęte są zakresem wyżej wymienionych dyrektyw; są one potrzebne w dużej ilości dla farmaceutycznego przemysłu wytwórczego Państw Członkowskich w celu zapewnienia dostępu do wyciągów i enzymów do leków dla ludzi oraz leków weterynaryjnych;

oznacza to, że Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość udzielania zezwolenia, do przywozu z państw trzecich gruczołów i organów, w tym krwi, do celów produkcji farmaceutycznej na bardziej liberalnej podstawie; w celu zapewnienia prawidłowego i ściśle określonego wykorzystania takich surowców, zezwolenie powinno być przyznawane jedynie wtedy, gdy są spełnione pewne warunki, określone zgodnie z procedurą wspólnotową;

---

¹ Dz.U. nr C 154 z 23.06.1990, str. 4.

² Dz.U. nr C 129 z 20.05.1991.

³ Dz.U. nr C 332 z 31.12.1990, str. 27.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

⁶ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 46 z 19.02.1991, str. 37.

w celu utrzymania preferencji wspólnotowych, te same ułatwienia powinny być stosowane w wewnątrzspółnotowym handlu gruczołami i organami, w tym krwią, do celów produkcji farmaceutycznej, zgodnie z niektórymi minimalnymi warunkami, które gwarantują prawidłowe i ściśle określone wykorzystanie takich surowców;

orzeczeniem z dnia 16 listopada 1989 r. w sprawie 131/87 Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność dyrektywy 87/64/EWG⁸, która zajmowała się wyżej wymienionymi zagadnieniami; dlatego konieczne jest przyjęcie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;

biorąc pod uwagę sytuację, termin transpozycji ustanowiony w dyrektywie 87/64/EWG może zostać zachowany,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

W art. 3 dyrektywy 72/461/EWG dodaje się literę w brzmieniu:

- „d) jednakże, do dnia 31 grudnia 1996 r., zgodnie z lit. a), b) i c), ale na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 8a, Państwa Członkowskie mogą za zgodą udzieloną przez ich władze weterynaryjne, zezwolić na wprowadzenie na swoje terytorium gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców przeznaczonych dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego.

Zezwolenie takie jest ponadto uzależnione od przestrzegania przepisów dotyczących tożsamości danych materiałów, ich opakowania zbiorczego, transportu, składowania, obróbki i przetwarzania, a także przepisów dotyczących unieszkodliwiania opakowania zbiorczego, opakowania jednostkowego i pozostałych substancji wynikających z przetwarzania tak, aby wyeliminować wszelkie zagrożenia dla zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt.”

Artykuł 2

W art. 16 dyrektywy 72/462/EWG obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1, oraz dodaje się ustęp w brzmieniu:

- „2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 1996 r. zezwolić na przywóz gruczołów i organów, w tym krwi, jako surowców dla farmaceutycznego przemysłu przetwórczego, z państw trzecich, które zamieszczono w wykazie sporządzonym na mocy art. 3 ust. 1 i które nie stanowią przedmiotu zakazu.

Warunki ogólne, jakich należy przestrzegać w odniesieniu do wyżej wymienionego przywozu, są ustanawiane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 30.

Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 Państwa Członkowskie mogą być upoważnione do przywozu wyżej wymienionych surowców pochodzących z państw

---

⁸ Dz.U. nr L 34 z 5.02.1987, str. 52.

trzecich, których nie zamieszczono w wykazie określonym w akapicie pierwszym, na warunkach uwzględniających szczególną sytuację zdrowotną danych państw trzecich.

Warunki odnoszące się do wyżej wymienionego przywozu, ustanowione zgodnie z procedurami określonymi w akapitach drugim i trzecim, nie mogą w żadnym przypadku być bardziej korzystne od warunków regulujących handel wewnątrzspółnotowy.”

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji - wraz z wszelkimi właściwymi wnioskami - przystąpi do 1 lipca 1995 r. do ponownego zbadania odstępstw przewidzianych w art. 3 lit. d) dyrektywy 72/461/EWG i w art. 16 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, najpóźniej do dnia 1 stycznia 1988 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 maja 1991 r.

W imieniu Rady

R. STEICHEN

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991

wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń

(91/687/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych w dziedzinie handlu zwierzętami z rodzajów bydła i trzody chlewnej⁴ we Wspólnocie, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/499/EWG⁵, określa w szczególności warunki, jakim powinna odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, trzoda chlewna przeznaczona do handlu we Wspólnocie;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowotnych mających wpływ na handel świeżym mięsem w obrębie Wspólnoty⁶, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/266/EWG⁷, określa warunki, jakim powinno odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, świeże mięso wieprzowe przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych mających wpływ na handel produktami na bazie mięsa w obrębie Wspólnoty⁸, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 89/662/EWG⁹, określa w szczególności warunki, jakim powinny odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, produkty na bazie mięsa przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

¹ Dz.U. nr C 226, z 3.08.1991, str. 20.

² Dz.U. nr C 326, z 16.12.1991.

³ Opinia wydana w dniu 28 listopada 1991 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977/64

⁵ Dz.U. nr L 268, z 24.09.1991, str. 107.

⁶ Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 134, z 29.05.1991, str. 45.

⁸ Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 4.

⁹ Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13.

środki wprowadzone w życie w celu wyeliminowania klasycznego pomoru świń stopniowo poprawiły status zdrowia stad trzody chlewnej na terytorium Wspólnoty;

ponieważ jeden z przewidywanych celów, którym było utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń, został osiągnięty na znacznych obszarach, konieczne jest uwzględnienie tej sytuacji i w związku z tym wprowadzenie zmian w dyrektywach 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG;

w tym kontekście, należy zaprzestać rozszerzania typu gwarancji przewidzianych w art. 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13a dyrektywy 72/461/EWG i zawiesić środki przewidziane w art. 10 dyrektywy 80/215/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2:

a) w lit. j) ii), skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

b) skreśla się lit. p), q) i r);

2) W art. 3:

a) w ust. 2 lit. b) zdanie wstępne: skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

b) w ust. 2 lit. b) i): skreśla się wyrażenie „pomoru świń lub”;

c) w ust. 2 lit. b): skreśla się punkt. ii);

d) w ust. 2 lit. c) ii): skreśla się wyrażenie „pomór świń”;

e) w ust. 4: pierwsze zdanie zastępuje się następującym:

„4. Świnie z gospodarstwa hodowlanego lub dzierzawionego powinny poza tym pochodzić ze stada wolnego od brucelozy”;

3) W art. 4b: datę „31 grudnia 1991r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;

4) Art. 4b, z mocą od 1 lipca 1992 r.: zastępuje się następująco:

„Artykuł 4b

Poza środkami przewidzianymi przez niniejszą dyrektywę, w sprawie klasycznego pomoru świń, każde Państwo Członkowskie czuwa nad tym, aby świnie wysyłane z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego nie pochodziły z gospodarstwa, ani regionu poddanego ograniczeniom związanym z klasycznym pomorem świń, zgodnie z

dyrektywą Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980, ustanawiającą wspólnotowe środki do walki z klasycznym pomorem świń*.

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

- 5) W załączniku F wzór III punkt. V: skreśla się lit. c). lit. „d), e), f) i g)” stają się lit. „c), d), e) i f)”.

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W art. 13a ust. 3 akapit pierwszy: datę „31 grudnia 1991 r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;
- 2) W art. 3: dodaje się następującą lit. e):

„e) Mięso nie podlega restrykcjom w zakresie zdrowia zwierząt stosownie do przepisów dyrektywy Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. ustanawiającej wspólnotowe środki walki z klasycznym pomorem świń*.

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

Artykuł 3

Art. 10 dyrektywy 80/215/EWG skreśla się.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia art. 1 pkt. 3 i do art. 2 pkt. 1 najpóźniej do 1 stycznia 1992 r., a do wdrożenia innych postanowień niniejszej dyrektywy najpóźniej 1 lipca 1992 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez Państwa Członkowskie wspomnianych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 roku.

W imieniu Rady
P. BUKMAN
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 stycznia 1980 r.

w sprawie problemów sanitarnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi

(80/215/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100;

uwzględniając wniosek Komisji;

uwzględniając opinie Parlamentu Europejskiego¹;

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi² obowiązuje od dnia 1 lipca 1979 r.;

realizacja powyższej dyrektywy nie osiągnie pożądanego efektu tak długo, jak różnice w wymaganiach sanitarnych Państw Członkowskich w dziedzinie produktów mięsnych będą hamowały handel wewnątrz Wspólnoty; Należy ustanowić wspólne przepisy w tej dziedzinie, mając szczególnie na celu wyeliminowania tych różnic;

w celu uniknięcia rozszerzania się chorób epizootycznych za pośrednictwem produktów mięsnych, należy ustalić, że mięso z którego wytwarzane są niektóre wspomniane produkty mięsne powinno spełniać wymogi sanitarne stosowane w odniesieniu do świeżego mięsa;

należy zadbać o to, aby produktom mięsnym nie spełniającym przepisów Wspólnoty nie przyznawano znaku zdrowotnego, ustalonego w tych przepisach;

produkty mięsne muszą być przetworzone w taki sposób, aby zniszczyć wszystkie zarazki chorób, które mogą zostać przeniesione na zwierzęta, należy wówczas wspomnieć o tym w świadectwie zdrowia, który zostanie dołączony do tych produktów;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do odmowy wprowadzenia do wolnego obrotu na swoim obszarze produktów mięsnych, w których wykryto obecność zarazków choroby zakaźnej lub zaraźliwej, albo też takich, które nie spełniają przepisów sanitarnych Wspólnoty;

---

¹ Dz.U. nr C 114 z 11.11.1971, str. 40.

² Dz.U. nr L 126 z 31.01.1977, str. 85.

nadawca, na prośbę własną lub swojego przedstawiciela, powinien mieć prawo do otrzymania z powrotem produktów mięsnych, chyba, że istnieją uniemożliwiające to podstawy sanitarne;

aby umożliwić zainteresowanym stronom zrozumienie podstaw jakiegokolwiek nałożonego zakazu czy ograniczenia, przyczyny takiego zakazu lub ograniczenia powinny zostać podane do wiadomości nadawcy lub jego przedstawiciela, a w pewnych przypadkach - kompetentnych władz kraju wysyłającego;

w przypadku sporu pomiędzy nadawcą a władzami kraju docelowego, nadawca powinien mieć możliwość wniesienia prośby o opinię eksperta weterynarii w sprawie zasadności zakazu czy ograniczenia;

Państwa Członkowskie muszą mieć prawo do zakazu wprowadzania na swój teren pewnych produktów mięsnych z Państwa Członkowskiego, w którym wybuchła choroba epizootyczna; W zależności od istoty i charakteru tej choroby epizootycznej, zakaz ten może albo zostać ograniczony do produktów mięsnych pochodzących z części terytorium kraju eksportującego, albo też rozszerzony na cały teren; W przypadku wybuchu choroby zaraźliwej lub zakaźnej na terenie Państwa Członkowskiego, należy niezwłocznie podjąć odpowiednie środki w celu przejścia nad nią kontroli; Zagrożenia właściwe takim chorobom, jak również konieczne środki ochronne należy rozpatrywać w takim samym kontekście na obszarze całej Wspólnoty;

aby ułatwić wprowadzenie przewidywanych przepisów należy ustalić postępowanie, na mocy którego pomiędzy Państwami Członkowskimi a Komisją zostanie nawiązana ścisła współpraca w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, powołanego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.³.

PRZYJĘŁA NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza Dyrektywa określa wymogi dotyczące zdrowia zwierząt w handlu wewnątrzspółnotowym produktami mięsnymi.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej dyrektywy w razie potrzeby stosowane będą definicje przytoczone w art. 2 dyrektywy Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁴, zmienionej dyrektywą 78/54/EWG⁵, oraz w art. 2 dyrektywy 77/99/EWG.

Produkty, które zostały poddane naturalnej fermentacji i dojrzewaniu przez dłuższy okres będą uważane za takie, które zostały poddane całkowitej przeróbce, dopóki Rada, działając jednomyślnie na wniosek Komisji, nie dokona zmiany ograniczeń podanych w rozdziale V pkt. 27 lit. b) załącznika A do dyrektywy 77/99/EWG.

Artykuł 3

---

³ Dz.U. nr L 255 z 28.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁵ Dz.U. nr L 16 z 20.01.1978, str. 22.

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że produkty mięsne przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego przygotowywane są:

- ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 1 dyrektywy Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów sanitarnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy świeżym mięsem⁶, ostatnio zmienionej dyrektywą 75/379/EWG⁷, spełniającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt zawarte w art. 3 i 4, dyrektywy 72/461/EWG,
- ze świeżego mięsa, zgodnie z definicją art. 2 lit. a) dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów sanitarnych i kontroli weterynaryjnej w imporcie bydła i świń oraz świeżego mięsa z państw trzecich⁸, ostatnio zmieniona dyrektywą 77/98/EWG⁹, a także spełniającego wymogi dotyczące zdrowia zwierząt, zawarte w dyrektywie 72/462/EWG.

Artykuł 4

1. W drodze derogacji od przepisów pierwszego akapitu art. 3 oraz podlegając zastosowaniu ust. 2, produkty mięsne przeznaczone na handel wewnątrzspółnotowy, które w całości lub w części zostały przygotowane ze świeżego mięsa, zgodnie z tym co ustalono w art. 1 dyrektywy 64/433/EWG spełniającej wymogi ustanowione w art. 5a dyrektywy 72/461/EWG, jeżeli dodatkowo zostały one poddane jednemu z niżej przytoczonych sposobów obróbki:

- a) obróbce termicznej w hermetycznie zamkniętych zbiornikach, przy wartościach F_c 3,00 lub wyższych;
- b) jeżeli świeże mięso zostało pozyskane ze zwierząt, nie pochodzących z zakażonego gospodarstwa objętego środkami zakazu, zgodnie z art. 3 ust. 2 lit. b) dyrektywy 64/432/EWG:
  - (i) obróbka termiczna odmienna od tej, która wyszczególniona została w lit. a), podczas której temperatura wewnętrzna podniesiona została przynajmniej do 70°C, lub
  - (ii) obróbka obejmująca naturalną fermentację i dojrzewanie trwające nie krócej niż dziewięć miesięcy dla szynek z kością lub bez kości o wadze nie mniejszej niż 5,5 kg, wykazujących następujące cechy:
    - wartość a_w nie przekraczająca 0,93,
    - wartość pH nie przekraczająca 6.

2. Każde Państwo Członkowskie zapewni, że:

---

⁶ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁷ Dz.U. nr L 172 z 3.07.1975, str. 17.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 81.

- a) świeże mięso o którym mowa w ust. 1 było:
- (i) przewożone i przechowywane oddzielnie albo w innym czasie niż świeże mięso, o którym mowa w art. 3,
  - (ii) wykorzystane w taki sposób, aby uniknąć użycia go w produktach mięsnych przeznaczonych do handlu wewnątrzspółnotowego, innych niż te wymienione w ust. 1;
- b) świadectwo zdrowia określone w rozdziale VIII, załącznika A, dyrektywy 77/99/EWG, bez wpływu na zastosowanie przypisu ⁵ tego świadectwa, zawiera następujące słowa w ramach nagłówka "Charakter produktów"- "poddane obróbce zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 80/215/EWG".

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że produkty mięsne, które nie spełniają wymagań art. 3 i 4 nie otrzymają znaków zdrowia określonych w rozdziale VII, załącznika A, dyrektywy 77/99/EWG,
2. Kraj docelowy może zabronić wprowadzenia produktów mięsnych do obrotu na swoim obszarze, jeżeli ustalono, że nie zastosowano art. 3 i 4.
3. W takim przypadku, na prośbę nadawcy lub jego przedstawiciela, kraj docelowy musi zatwierdzić zwrot całej wysłanej partii produktów mięsnych, pod warunkiem, że nie jest to sprzeczne z założeniami zdrowia zwierząt.
4. Właściwy organ kraju docelowego może zażądać zniszczenia przesłanej partii na koszt nadawcy, konsygnatariusza lub ich przedstawiciela bez odszkodowania ze strony państwa, jeżeli wprowadzenie do obrotu jest zabronione na mocy ust. 2 oraz jeżeli kraj importujący lub kraj tranzytowy, co również może się zdarzyć, nie zatwierdzą zwrotu przesłanej partii towaru.
5. Decyzje podjęte przez właściwy organ zgodnie z ust. 2-4, muszą zostać przekazane nadawcy lub jego przedstawicielowi wraz z podaniem ich przyczyn. Na prośbę nadawcy lub jego przedstawiciela, decyzje te oraz założenia na podstawie których zostały one podjęte muszą zostać im niezwłocznie przekazane w formie pisemnej, z wykazaniem środków wyrównania szkody zapewnionych w obecnym ustawodawstwie, ich formy i czasu w którym są dostępne. Decyzje te muszą również zostać przekazane właściwemu organowi centralnemu kraju eksportującego.

Artykuł 6

1. Niniejsza dyrektywa nie wpłynie na środki prawne, zapewnione w obecnym ustawodawstwie Państw Członkowskich, przeciw decyzjom właściwych organów o których mowa w niniejszej dyrektywie.
2. W przypadku produktów mięsnych, które na mocy art. 3 i 4 mogą nie zostać wprowadzone do obrotu, każde Państwo Członkowskie przyzna nadawcom prawo do uzyskania opinii ze strony eksperta weterynarii.

Każde Państwo Członkowskie zapewni, że zanim właściwe organy podejmą jakiegokolwiek inne środki, takie jak np. zniszczenie produktów mięsnych, ekspert weterynarii będzie miał możliwość ustalenia, czy wypełniono warunki zawarte w art. 3 i 4.

Ekspert weterynarii musi mieć narodowość Państwa Członkowskiego innego niż kraj eksportujący lub kraj docelowy.

Działając na wniosek Państw Członkowskich, Komisja opracuje listę ekspertów weterynarii, którym można będzie polecić wydanie takich opinii. Po konsultacjach z Państwami Członkowskimi, Komisja określi ogólne zasady które będą stosowane, w szczególności w sprawie procedury opracowywania tych opinii.

Artykuł 7

1. W obliczu groźby rozprzestrzenienia się chorób zwierzęcych przez wprowadzenie na jego teren produktów mięsnych z innego Państwa Członkowskiego, dane Państwo Członkowskie może podjąć następujące środki:

- a) w przypadku wybuchu klasycznej pryszczycy, klasycznej świńskiej gorączki lub choroby Teschena w innym Państwie Członkowskim, wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby, a innych niż te produkty, które zostały poddane jednej z obróbek o których mowa w art. 4 ust. 1, może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone dla tych części obszaru Państwa Członkowskiego, na których pojawiła się choroba;
- b) jeżeli choroba epizootyczna szeroko się rozprzestrzeniła lub jeżeli nastąpił wybuch innej poważnej zakaźnej czy zaraźliwej choroby zwierzęcej, wówczas wprowadzenie produktów przygotowanych z mięsa zwierząt podatnych na te choroby z całego obszaru tego Państwa może zostać tymczasowo zabronione lub ograniczone.

2. Każde Państwo Członkowskie musi niezwłocznie powiadomić inne Państwa Członkowskie oraz Komisję o wybuchu na jego obszarze jakiegokolwiek choroby, o której mowa w ust. 1, jak również o środkach podjętych w celu jej zwalczania. Musi je również bezzwłocznie powiadomić o zaniku choroby.

3. Informacje o środkach podjętych przez Państwo Członkowskie w myśl ust. 1 oraz o ich uchyleniu, muszą zostać bezzwłocznie przekazane innym Państwom Członkowskim i Komisji, wraz z uzasadnieniem podjętych działań.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8 może zapaść decyzja, że środki te powinny zostać zmienione, głównie w celu zapewnienia koordynacji ze środkami przyjętymi przez inne Państwa Członkowskie, albo też zniesione.

4. Jeżeli wyniknie sytuacja o której mowa w ust. 1 i jeżeli konieczne okaże się zastosowanie przez Państwa Członkowskie środków podjętych zgodnie z przytoczonym punktem, wraz ze wszelkimi zmianami dokonanymi zgodnie ust. 3, wówczas zgodnie z procedurą wyszczególnioną w art. 8 przyjęte zostaną odpowiednie przepisy.

5. Opracowując poprawki o których mowa w akapicie drugim ust. 3 lub przepisy o których mowa w ust. 4, zgodnie z tą samą procedurą można podjąć decyzję o przyjęciu ich w świetle omawianej choroby, przerobów którym zostały poddane produkty o których mowa, dnia w którym otrzymano wykorzystane mięso oraz okresu przerobowego.

Artykuł 8

1. Tam gdzie ma być zastosowana procedura ustanowiona w tym artykule, przewodniczący z własnej inicjatywy lub na prośbę przedstawiciela Państwa Członkowskiego przedstawi sprawę do Stałego Komitetu Weterynaryjnego (dalej zwanego „Komitetem”), ustanowionego decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r.

2. Głosy Państw Członkowskich w ramach Komitetu są wazone w sposób określony w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie ma prawa głosu.

3. Przedstawiciel Komisji przedłoży projekt środków które należy podjąć. Komitet wyda swoją opinię na temat tych środków w ciągu dwóch dni. Opinia zostanie wydawana większością 41 głosów.

4. Jeżeli środki te będą zgodne z opinią Komitetu, Komisja przyjmie je i niezwłocznie zastosuje. Jeżeli zaś nie będą one zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli żadna opinia nie zostanie wydana - wówczas Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję środków które należy podjąć. Rada przyjmie środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjmie środków w ciągu 15 dni od daty przedłożenia wniosku, wówczas Komisja przyjmie proponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, pod warunkiem, że Rada nie głosowała przeciwko nim zwykłą większością głosów.

Artykuł 9

Art. 8 stosuje się do dnia 21 czerwca 1981 r.

Artykuł 10

Działając jednomyślnie na wniosek Komisji, przed dniem 1 lipca 1980 r. Rada podejmie decyzje w sprawie dołączenia do niniejszej dyrektywy przepisów dotyczących gorączki świńskiej, z uwzględnieniem pewnych produktów w świetle rozwiązań przyjętych w sprawie handlu wewnątrzspółnotowego mięsem wieprzowym.

Artykuł 11

1. Działając na wniosek Komisji, Rada ustali wymogi dotyczące zdrowia zwierząt stosowane w handlu wewnątrzspółnotowym świeżym mięsem drobiowym, jak również przy imporcie tegoż mięsa drobiowego z państw trzecich.

2. W oczekiwaniu na wejście w życie przepisów Wspólnoty wymienionych w ust. 1, w użyciu pozostaną krajowe przepisy w zakresie zdrowia zwierząt, dotyczące importu produktów mięsnych przygotowywanych w całości lub w części ze świeżego mięsa drobiowego, jeżeli są one zgodne z ogólnymi postanowieniami Traktatu.

Artykuł 12

Do czasu wprowadzenia w życie dyrektyw Wspólnoty w zakresie zdrowia zwierząt dotyczących importu z państw trzecich produktów mięsnych, innych niż te wymienione w art. ust. 11 pkt 2, przepisy krajowe stosowane przy imporcie tych produktów nie będą bardziej korzystne od tych, które wynikają z niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie środki niezbędne do wykonania:

- art. 3 tiret drugie, z datą wymienioną w akapicie drugim art. 32 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG,
- innych przepisów niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 31 grudnia 1992 r.

i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję

Artykuł 14

Niniejsza Dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 stycznia 1980 r.

W imieniu Rady

G. MARCORA

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 listopada 1980 r.

zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do choroby pęcherzykowej świń i klasycznego pomoru świń

(80/1100/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 80/215/EWG⁴ ustanawia wymogi zdrowotne dla zwierząt, które muszą być spełnione przez produkty mięsne przeznaczone do wewnątrzspółnotowego handlu;

występowanie pęcherzykowej choroby świń we Wspólnocie stanowi zagrożenie dla trzody chlewnej Wspólnoty; dlatego też należy przedsięwziąć stosowne kroki, by zapobiec rozprzestrzenianiu się choroby w trakcie wymiany handlowej produktami wieprzowymi;

ciągłe występowanie klasycznego pomoru świń w niektórych częściach Wspólnoty stanowi zagrożenie dla trzody chlewnej Państw Członkowskich, w których choroba ta nie występuje; do momentu likwidacji klasycznego pomoru świń w regionach, w których nadal występuje, powyższe Państwa Członkowskie są upoważnione do podjęcia dodatkowych środków w celu zapobieżenia zakażenia w trakcie wymiany handlowej,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Z mocą od dnia 1 listopada 1980 r. w dyrektywie 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 4 ust. 1 lit. b) (ii) przed wyrazem „obróbka” dodaje się wyrazy: „pod warunkiem,

¹ Dz.U. nr C 130 z 31.5.1980, str. 9.

² Dz.U. nr C 175 z 14.7.1980, str. 79.

³ Dz.U. nr C 300 z 18.11.1980, str. 20.

⁴ Dz.U. nr L 47 z 21.2.1980, str. 4.

że dodatkowo, choroba, o której mowa, nie jest chorobą pęcherzykową świń”;

- b) w art. 7 ust. 1 lit. a) między wyrazami „klasyczny pomór świń” i „lub choroba Teschena” dodaje się wyrazy „choroba pęcherzykowa świń”;
- c) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

W odniesieniu do pomoru świń, Państwa Członkowskie, które korzystały z upoważnienia ustanowionego w dyrektywie 80/218/EWG i które urzędowo są uznane za wolne od klasycznego pomoru świń, nie mogą sprzeciwiać się wprowadzeniu na ich terytorium produktów mięsnych, które, pomimo iż nie przeszły jednej z obróbek, określonych w art. 4 ust. 1, zostały przygotowane w całości lub częściowo ze świeżej wieprzowiny, tym samym spełniając wymogi ustanowione w art. 13 dyrektywy 72/461/EWG, lub ze świeżej wieprzowiny uzyskanej od świń szczepionych przeciwko pomorowi świń więcej niż trzy miesiące przed ubojem.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r. Niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Do czasu dostosowania się Państw Członkowskich, najpóźniej do dnia 1 lipca 1981 r., Dania, Irlandia i Zjednoczone Królestwo są upoważnione do utrzymania krajowych przepisów dotyczących ochrony przed zakażeniem pomorem świń podczas wprowadzania na ich terytorium produktów wieprzowych, zgodnie z ogólnymi przepisami Traktatu.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 listopada 1980 r.

W imieniu Rady

C. NEY

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 24 czerwca 1981 r.

zmieniająca dyrektywy 64/432/EWG, 64/433/EWG, 71/118/EWG, 72/461/EWG, 72/462/EWG, 77/96/EWG, 77/99/EWG, 77/391/EWG, 80/215/EWG, 80/217/EWG i 80/1095/EWG odnośnie procedur Stałego Komitetu Weterynaryjnego

(81/476/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

a także mając na uwadze, co następuje:

Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony decyzją 68/361/EWG³ wydaje opinie zgodnie z procedurami, które obowiązują do dnia 21 czerwca 1981 r.;

sprawa po raz pierwszy trafiła do Komitetu dnia 22 grudnia 1972 r.; upłynął już termin wystarczający na podjęcie ostatecznej decyzji w sprawie tych procedur; zatem nie powinno się już ograniczać ważności wspomnianych procedur;

doświadczenie zdobyte w rezultacie stosowania obecnych procedur wykazało, że w zasadzie stanowią one skuteczną metodę szybkiego podejmowania decyzji, w którym to celu zostały pierwotnie stworzone;

ponadto, w związku z przystąpieniem Grecji, konieczne jest dostosowanie ilości głosów stanowiących wymaganą większość w Komitecie, do aktów przyjętych po przyjęciu Aktu Przystąpienia z 1979 r. ale jeszcze niedostosowanych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejszym uchyla się następujące przepisy:

- art. 14 dyrektywy 64/432/EWG⁴,

---

¹ Dz.U. nr C 102 z 5.05.1981, str. 2.

² Opinia wydana dnia 19 czerwca 1981 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

³ Dz.U. nr L 255 z 18.10.1968, str. 23.

⁴ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 1977/64.

- art. 9b dyrektywy 64/433/EWG⁵,
- art. 13 dyrektywy 71/118/EWG⁶,
- art. 10 dyrektywy 72/461/EWG⁷,
- art. 31 dyrektywy 72/462/EWG⁸,
- art. 10 dyrektywy 77/96/EWG⁹,
- art. 21 dyrektywy 77/99/EWG¹⁰,
- art. 12 dyrektywy 77/391/EWG¹¹,
- art. 9 dyrektywy 80/215/EWG¹²,
- art. 17 dyrektywy 80/217/EWG¹³,
- art. 10 dyrektywy 80/1095/EWG¹⁴.

Artykuł 2

Odniesienie do „41” zostaje zastąpione „45” w art. 8 ust. 3 dyrektywy 80/215/EWG, art. 16 ust. 3 dyrektywy 80/217/EWG i art. 9 ust. 3 dyrektywy 80/1095/EWG.

Artykuł 3

Rada na podstawie sprawozdania Komisji o działalności Stałego Komitetu Weterynaryjnego zawierającego w razie potrzeby odpowiednie wnioski, przed dniem 1 lipca 1987 r. podda ponownemu rozpatrzeniu procedury wspomnianego Komitetu.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 24 czerwca 1981 r.

---

⁵ Dz.U. nr 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁸ Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

⁹ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

¹⁰ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

¹¹ Dz.U. nr L 145 z 13.06.1977, str. 44.

¹² Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 4.

¹³ Dz.U. nr L 47 z 21.02.1980, str. 11.

¹⁴ Dz.U. nr L 325 z 1.12.1980, str. 1.

W imieniu Rady

G. M. V. van AARDENNE

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 12 czerwca 1985 r.

zmieniająca dyrektywę 80/215/EWG w odniesieniu do pewnych środków związanych z afrykańskim pomorem świń

(85/321/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 43 oraz 100,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno – Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa 80/215/EWG⁴, ostatnio zmieniona przez dyrektywę 81/476/EWG⁵, ustanawia wymagania zdrowotne jakie muszą spełniać produkty mięsne przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego;

afrykański pomór świń, nawet jeśli występuje tylko w wyjątkowych przypadkach na pewnych częściach terytorium Wspólnoty, stanowi zagrożenie zakażenia stad trzody chlewnej Państw Członkowskich;

należy zatem ustanowić zasady określające środki ochronne mające zastosowanie do handlu wewnątrzspółnotowego produktami wieprzowymi, które nie zostały poddane obróbce mającej na celu zniszczenie wirusa choroby,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Dyrektywa 80/215/EWG otrzymuje następujące brzmienie:

1. Następujący akapit zostaje dodany do art. 7 ust. 1:

„W przypadku gdy wspomnianą chorobą jest afrykański pomór świń, stosuje się art. 7a.”

---

¹ Dz.U. nr C 272, z 12.10.1984, str. 6.

² Dz.U. nr C 12, z 14.01.1985, str. 127.

³ Dz.U. nr C 44, z 15.02.1985, str. 4.

⁴ Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 4.

⁵ Dz.U. nr L 186, z 08.07.1981, str. 20.

2. Dodaje się następujący artykuł :

„Artykuł 7a

1. Państwo Członkowskie, na terytorium którego stwierdzono afrykański pomór świń w ciągu poprzednich 12 miesięcy, nie powinno eksportować na terytorium innych Państw Członkowskich produktów z mięsa wieprzowego innych niż te, które poddano obróbce, o której mowa w art. 4 ust. 1 lit. a).

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8 można podjąć decyzję, że postanowienia pierwszego akapitu nie powinny mieć zastosowania do jednej lub kilku części terytorium przedmiotowego Państwa Członkowskiego. Odstępstwo to nie powinno wykluczać możliwości odwołania się do art. 7 w sytuacji gdy jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń występuje ponownie w powyższej części lub częściach terytorium.

2. W przypadku wybuchu afrykańskiego pomoru świń na terytorium Państwa Członkowskiego, w którym choroba nie została stwierdzona przynajmniej przez 12 miesięcy, można podjąć decyzję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8, że postanowienia ust.1 mają zastosowanie wyłącznie do części przedmiotowego terytorium. Do czasu podjęcia tej decyzji i nie naruszając postanowień art. 7 właściwe Państwo Członkowskie zapewni natychmiastowy zakaz eksportu do innych Państw Członkowskich mięsa wieprzowego z części terytorium, w którym stwierdzono chorobę zakaźną. Przy określaniu takiej części terytorium należy wziąć pod uwagę kryteria określone w art. 7b ust.2.

Jeden lub więcej przypadków afrykańskiego pomoru świń na części terytorium Państwa Członkowskiego, które nie jest geograficznie połączone z główną częścią terytorium tego Państwa Członkowskiego, nie powinno przeszkodzić w zastosowaniu pierwszego akapitu.

Warunki wstępne do stosowania pierwszego akapitu powinny wciąż być uważane za spełnione, jeżeli następujące warunki zostały spełnione:

- i) ognisko lub ogniska stwierdzone w momencie wystąpienia afrykańskiego pomoru świń, o których mowa w pierwszym akapicie zostało lub zostały zlikwidowane w możliwie najkrótszym okresie czasu;
- ii) nowe ognisko, które stanowi podstawę nowego żądania decyzji, przewidzianej w pierwszym akapicie, nie jest związane epidemiologicznie z ogniskiem lub ogniskami, o których mowa w i).

3. Decyzje mające na celu zniesienie środków zastosowanych w ramach ust. 2 są podejmowane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 8.'

1. Dodany zostaje następujący artykuł:

„Artykuł 7b

1. W celu zdefiniowania części terytorium, o którym mowa w art. 7a ust. 1, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metody stosowane do kontroli oraz likwidacji afrykańskiego pomoru świń,
- nieobecność choroby przez co najmniej 12 miesięcy, stwierdzoną przy użyciu wszystkich metod wykrywania, włączając w to badania serologiczne,
- powierzchnię obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- środki ochronne podjęte w celu zapobieżenia zakażeniu lub zakażeniu wtórnemu stad trzody chlewnej,
- środki podjęte w celu kontrolowania przemieszczania trzody chlewnej,

2. W celu zdefiniowania części terytorium, o którym mowa w art. 7a ust. 2, należy zwrócić szczególną uwagę na:

- metody stosowane do zwalczania choroby, w szczególności eliminacja świń z gospodarstw, które zostały zakażone, lub są podejrzewane o zakażenie,
- powierzchnia obszaru części terytorium i ich administracyjne i geograficzne granice,
- zasięg choroby i jej tendencji do szerzenia się,
- podjęte środki w celu zapobieżenia szerzeniu się choroby,
- podjęte środki w celu ograniczenia i kontroli przemieszczania trzody chlewnej zarówno wewnątrz jak i na zewnątrz części przedmiotowego terytorium.'

oraz, w przypadku niezastosowania środków zakazu do pewnych produktów:

- obróbkę, której poddano produkty,
- daty produkcji, oraz
- środki podjęte do określania i gwarantowania daty produkcji.”

Artykuł 2

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia oraz przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy nie później niż do 1 stycznia 1986 r. niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 12 czerwca 1985 r.

W imieniu Rady
C. DEGAN
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 22 września 1987 r.

w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel wewnętrzny Wspólnoty produktami mięsnymi

(87/491/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

przepisy art. 4 ust. 1 dyrektywy 80/215/EWG⁴, ostatnio zmienionej przez rozporządzenie (EWG) nr 3768/85⁵, określa rodzaje obróbki, w rezultacie której zniszczeniu ulegają czynniki odpowiedzialne za choroby zwierząt znajdujące się w produktach mięsnych w świetle zezwolenia na handel wewnętrzny Wspólnoty takimi produktami pod pewnymi warunkami;

zdobyte doświadczenie oraz postęp naukowy w technologii mięsa pozwalają na stosowanie nowego procesu obróbki pod warunkiem zachowania koniecznych gwarancji;

Naukowy Komitet Weterynaryjny wydał pozytywną opinię dotyczącą stosowania nowego rodzaju obróbki do przygotowywania produktów wieprzowych w Państwach Członkowskich, w których występuje afrykański pomór świń;

dołączenie tego procesu obróbki do listy już zalecanych procesów ułatwi wolny przepływ we Wspólnocie, zwiększy wartość produkcji przy jednoczesnym uniknięciu ryzyka rozprzestrzeniania chorób;

obecnie istnieje niepewność co do tego, które przepisy Traktatu mogą stanowić podstawę dla przyjęcia danych środków, w szczególności w oczekiwaniu na wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie nr 68/86; wyjątkowo, jedyną podstawą prawną w obecnej chwili jest sam Traktat,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

¹ Dz.U. nr C 55, z 3.03.1987, str. 10.

² Dz.U. nr C 156, z 15.06.1987, str. 183.

³ Dz.U. nr C 68, z 16.03.1987, str. 2.

⁴ Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 4.

⁵ Dz.U. nr L 362, z 31.12.1985, str. 8.

Artykuł 1

W art. 3 dyrektywy 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- a) po pierwszym myślniku, słowa „art. 1 dyrektywy Rady 64/433/EWG” zastępuje się słowami „art. 2 dyrektywy Rady 64/433/EWG”.
- b) po drugim myślniku skreśla się „a)”.

Artykuł 2

W art. 4 dyrektywy 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:

W ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) pierwsze słowa „art. 1 dyrektywy 64/433/EWG” zastępuje się słowami „art. 2 dyrektywy 64/433/EWG”.
- b) pkt a) otrzymuje następujące brzmienie:

„a) obróbka termiczna przeprowadzona:

- i) w hermetycznie zamkniętym kontenerze, przy wartości F_c równej 3.00 lub większej;
- ii) lub w następujących warunkach - o ile dane produkty są przygotowane wyłącznie lub przy użyciu wieprzowiny z gospodarstw, lub w przypadku Państw Członkowskich, o których mowa w art. 7 ust. 1, z obszarów nie podlegających zakazom ustanowionym w wyniku polityki zdrowotnej, po wykryciu ogniska afrykańskiego pomoru świń:

- mięso jest odkostnione oraz pozbawione głównych węzłów chłonnych,

- waga kawałka mięsa, przeznaczonego do tej obróbki nie przekracza pięciu kilogramów,

- przed obróbką termiczną, każdy kawałek mięsa jak wyżej jest zamknięty w hermetycznym kontenerze, w którym będzie sprzedany,

- mięso w kontenerze podlega obróbce termicznej przeprowadzanej ściśle według poniższych warunków:

- produkt jest poddawany obróbce w temperaturze co najmniej 60°C. w czasie minimum czterech godzin podczas których temperatura wynosi co najmniej 70°C przez minimum 30 minut,

- prowadzony jest stały monitoring temperatury reprezentatywnej liczby próbek każdej partii produktów. Monitoring jest przeprowadzany przy użyciu automatycznego aparatu pozwalającego na zapis temperatury wewnątrz większych kawałków mięsa oraz wewnątrz urządzenia podgrzewającego,

■ w czasie tych działań spełnione są warunki, określone w trzecim akapicie art. 5a dyrektywy 72/461/EWG, zmienionej przez dyrektywę 80/213/EWG⁶

■ po zakończeniu obróbki, każdy kontener, o którym mowa w trzecim i czwartym akapicie jest oznaczony znakiem zdrowotnym, zgodnie z pkt 31, 32, i 33 rozdz. VII zał. A do dyrektywy 77/99/EWG, ■ Państwa Członkowskie, które stosują obróbkę, o której mowa w niniejszym punkcie wysyłają Komisji i innym Państwom Członkowskim listę zakładów, które posiadają wyposażenie wymagane do zapewnienia temperatur, o których mowa powyżej.

W przypadku gdy w Państwach Członkowskich, o których mowa w art. 7a ust. 2, dopuszcza się do tej obróbki mięso z obszarów podlegających zakazowi, ustanowionemu w rezultacie wykrycia afrykańskiego pomoru świń po podjęciu decyzji zgodnie z art. 7b ust. 2.

c) w pkt b),

- pkt i) otrzymuje następujące brzmienie:

■ „i) obróbka termiczna inna niż ta, o której mowa w punkcie (a), w której temperatura wewnątrz jest podniesiona do co najmniej 70° C.”

■ pkt ii) uzupełnia się akapitem o następującej treści:

„jednakże, w przypadku gdy daną chorobą jest pryszczycza, dopuszcza się poddanie tej obróbce szynki z kością, która spełnia inne warunki, o których mowa w pierwszym akapicie”.

d) Dodaje się akapit o następującej treści:

„Produkty, o których mowa w niniejszym artykule mogą być przygotowywane jedynie pod nadzorem urzędowego lekarza weterynarii i muszą być zabezpieczone przed zakażeniem lub zakażeniem wtórnym.”

2. W ust. 2:

■ do pkt a) dodaje się punkt o następującej treści:

„iii) w przypadku, gdy w rezultacie wykrycia stałego ogniska afrykańskiego pomoru świń, Państwo Członkowskie zdecyduje się skorzystać z obróbki, o której mowa w ust. 1 lit. a) ii), należy zapewnić, by świeże mięso wieprzowe było znakowane stemplem, o którym mowa w art. 5a dyrektywy 72/461/EWG.”

- pkt b) otrzymuje następujące brzmienie:

■

„b) świadectwo zdrowia, określone w rozdz. VIII zał. A dyrektywy 77/99/EWG zawiera, z zastrzeżeniem przypisu 3 do tego świadectwa, następujące słowa w pozycji „opis produktów”: „poddane obróbce zgodnie z art. 4 ust. 1 lit a) dyrektywy 80/215/EWG” lub „poddane obróbce zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy 80/215/EWG.”

---

⁶ Dz.U. Nr L 47, 21.2.1980, str.1

Artykuł 3

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy przed 1 stycznia 1988 r i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 4

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 22 września 1987 r.

W imieniu Rady

L.TORNAES

Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 grudnia 1988 r.

w sprawie zmiany treści dyrektywy 80/215/EWG w sprawie problemów zdrowia zwierząt, wpływających na handel produktami mięsnymi wewnątrz Wspólnoty.

(88/660/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego artykuł 43;

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego³;

a także mając na uwadze, co następuje:

- 1) artykuł 4(1) dyrektywy nr 80/215/EWG⁴, ostatnio zmienionej dyrektywą nr 87/491/EWG⁵ określa rodzaje postępowania powodującego likwidację czynników wywołujących choroby zwierząt w produktach mięsnych celem dopuszczenia takich produktów do handlu wewnątrz Wspólnoty na określonych warunkach;
- 2) w świetle zdobytych doświadczeń i postępu naukowego w technologii mięsa możliwe jest nowe postępowanie pod warunkiem wykorzystania niezbędnych gwarancji;
- 3) włączenie tego postępowania na listę innych już zalecanych powinno ułatwić wolny obrót we Wspólnocie, co zwiększy wartość produkcji przy jednoczesnym uniknięciu ryzyka rozprzestrzenienia się choroby;
- 4) wyrażona opinia naukowa wskazuje, że limit wagowy pięciu kilogramów stosowany do tych produktów mięsnych może być zniesiony, pod warunkiem stosowania innych dostępnych środków bezpieczeństwa,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Treść drugiego akapitu punktu (ii) litery (a) artykułu 4(1) dyrektywy 80/215/EWG niniejszym zmienia się w następujący sposób:

1. skreśla się treść drugiego akapitu;
2. pierwszy akapit byłego czwartego akapitu „podczas którego temperatura musi sięgać co najmniej 70°C...” otrzymuje brzmienie „podczas którego temperatura wewnątrz musi sięgać co najmniej 70°C...”.

Artykuł 2

---

¹ Dz. U. Nr C 273, 22.10.1988, str.9

² Opinia przedstawiona 16 grudnia 1988 r. (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

³ Opinia przedstawiona 14 grudnia 1988 r. (jeszcze nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym)

⁴ Dz. U. Nr L 47, 21.2.1980.str.4

⁵ Dz. U. Nr L 279, 2.10.1987. str. 27

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy przed 1 kwietnia 1989 r., i niezwłocznie zawiadomią o tym Komisję.

Artykuł 3

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dn. 19 grudnia 1988 r.

W imieniu Rady
Y. POTTAKIS
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY

z dnia 11 grudnia 1991

wprowadzająca zmiany do dyrektyw 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG odnośnie niektórych środków dotyczących pomoru świń

(91/687/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

uwzględniając traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a w szczególności zaś jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych w dziedzinie handlu zwierzętami z rodzajów bydła i trzody chlewnej⁴ we Wspólnocie, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/499/EWG⁵, określa w szczególności warunki, jakim powinna odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, trzoda chlewna przeznaczona do handlu we Wspólnocie;

dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. o problemach zdrowotnych mających wpływ na handel świeżym mięsem w obrębie Wspólnoty⁶, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 91/266/EWG⁷, określa warunki, jakim powinno odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, świeże mięso wieprzowe przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych mających wpływ na handel produktami na bazie mięsa w obrębie Wspólnoty⁸, ze zmianami wprowadzonymi ostatnio przez dyrektywę 89/662/EWG⁹, określa w szczególności warunki, jakim powinny odpowiadać, jeśli chodzi o klasyczny pomór świń, produkty na bazie mięsa przeznaczone do handlu wewnątrz Wspólnoty;

---

¹ Dz.U. nr C 226, z 3.08.1991, str. 20.

² Dz.U. nr C 326, z 16.12.1991.

³ Opinia wydana w dniu 28 listopada 1991 r. (dotychczas nie opublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁴ Dz.U. nr 121, z 29.07.1964, str. 1977/64

⁵ Dz.U. nr L 268, z 24.09.1991, str. 107.

⁶ Dz.U. nr L 302, z 31.12.1972, str. 28.

⁷ Dz.U. nr L 134, z 29.05.1991, str. 45.

⁸ Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 4.

⁹ Dz.U. nr L 395, z 30.12.1989, str. 13.

środki wprowadzone w życie w celu wyeliminowania klasycznego pomoru świń stopniowo poprawiły status zdrowia stad trzody chlewnej na terytorium Wspólnoty;

ponieważ jeden z przewidywanych celów, którym było utrzymanie terytorium Wspólnoty wolnym od klasycznego pomoru świń, został osiągnięty na znacznych obszarach, konieczne jest uwzględnienie tej sytuacji i w związku z tym wprowadzenie zmian w dyrektywach 64/432/EWG, 72/461/EWG i 80/215/EWG;

w tym kontekście, należy zaprzestać rozszerzania typu gwarancji przewidzianych w art. 4b dyrektywy 64/432/EWG i w art. 13a dyrektywy 72/461/EWG i zawiesić środki przewidziane w art. 10 dyrektywy 80/215/EWG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ

Artykuł 1

W dyrektywie 64/432/EWG wprowadza się następujące zmiany:

1) W art. 2:

- a) w lit. j) ii), skreśla się wyrażenie „pomór świń”;
- b) skreśla się lit. p), q) i r);

2) W art. 3:

- a) w ust. 2 lit. b) zdanie wstępne: skreśla się wyrażenie „pomór świń”;
- b) w ust. 2 lit. b) i): skreśla się wyrażenie „pomoru świń lub”;
- c) w ust. 2 lit. b): skreśla się punkt. ii);
- d) w ust. 2 lit. c) ii): skreśla się wyrażenie „pomór świń”;
- e) w ust. 4: pierwsze zdanie zastępuje się następującym:
„4. Świnie z gospodarstwa hodowlanego lub dzierzawionego powinny poza tym pochodzić ze stada wolnego od brucelozy”;

3) W art. 4b: datę „31 grudnia 1991r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;

4) Art. 4b, z mocą od 1 lipca 1992 r.: zastępuje się następująco:

„Artykuł 4b

Poza środkami przewidzianymi przez niniejszą dyrektywę, w sprawie klasycznego pomoru świń, każde Państwo Członkowskie czuwa nad tym, aby świnie wysyłane z jego terytorium do innego Państwa Członkowskiego nie pochodziły z gospodarstwa, ani regionu poddanego ograniczeniom związanym z klasycznym pomorem świń, zgodnie z

dyrektywą Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980, ustanawiającą wspólnotowe środki do walki z klasycznym pomorem świń*.

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

- 5) W załączniku F wzór III punkt. V: skreśla się lit. c). lit. „d), e), f) i g)” stają się lit. „c), d), e) i f)”.

Artykuł 2

W dyrektywie 72/461/EWG wprowadza się następujące zmiany:

- 1) W art. 13a ust. 3 akapit pierwszy: datę „31 grudnia 1991 r.” zastępuje się datą „1 lipca 1992 r.”;
- 2) W art. 3: dodaje się następującą lit. e):

„e) Mięso nie podlega restrykcjom w zakresie zdrowia zwierząt stosownie do przepisów dyrektywy Rady 80/217/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. ustanawiającej wspólnotowe środki walki z klasycznym pomorem świń*.

* Dz.U. nr L 47, z 21.02.1980, str. 11.”

Artykuł 3

Art. 10 dyrektywy 80/215/EWG skreśla się.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne, konieczne do wdrożenia art. 1 pkt. 3 i do art. 2 pkt. 1 najpóźniej do 1 stycznia 1992 r., a do wdrożenia innych postanowień niniejszej dyrektywy najpóźniej 1 lipca 1992 r., i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez Państwa Członkowskie wspomnianych środków, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1991 roku.

W imieniu Rady
P. BUKMAN
Przewodniczący

DYREKTYWA RADY 94/65/WE

z dnia 14 grudnia 1994 r.

ustanawiająca wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

wykaz produktów, zamieszczony w załączniku II do Traktatu, obejmuje mięso mielone i przetwory mięsne; produkcja mięsa mielonego i przetworów mięsnych oraz handel tymi produktami stanowią istotne źródło dochodu dla części rolników;

w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju przemysłu wytwarzającego takie mięso, a także w celu zwiększenia wydajności, konieczne jest ustanowienie na poziomie wspólnotowym przepisów zdrowotnych dla produkcji i wprowadzania wymienionego mięsa na rynek;

ustanowienie takich zasad wpływa na poprawę ochrony zdrowia publicznego, a w konsekwencji ułatwia urzeczywistnianie rynku wewnętrznego;

w tym celu, konieczne jest uchylene dyrektywy Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiającej wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach, których waga nie przekracza 100 gramów i przetworami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywy 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG⁴, oraz zastąpienie jej niniejszą dyrektywą;

mięso nie poddane żadnej obróbce – z wyjątkiem obróbki na zimno – podlega wymogom ustanowionym w dyrektywach 64/433/EWG⁵ i 71/118/EWG⁶; produkty poddawane obróbce zmieniającej właściwości świeżego mięsa podlegają regulacjom dyrektywy 77/99/EWG⁷; wytwarzanie innych produktów, występujących w postaci mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, powinno w efekcie podlegać wymogom niniejszej dyrektywy;

¹ Dz.U. nr C 84 z 2.04.1990, str. 120 oraz Dz.U. nr C 288 z 6.11.1991, str. 3.

² Dz.U. nr C 183 z 15.07.1991, str. 59.

³ Dz.U. nr C 225 z 10.09.1990, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 382 z 31.12.1988, str. 3.

⁵ Dz.U. nr L 121 z 29.07.1964, str. 2012/64.

⁶ Dz.U. nr L 55 z 8.03.1971, str. 23.

⁷ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 85.

w celu uwzględnienia zwyczajów konsumpcyjnych w niektórych Państwach Członkowskich, oraz zagrożenia, jakie przedstawiają sobą te produkty w przypadku spożywania ich w postaci lekko gotowanej, powinny być utrzymane bardzo surowe wymagania w odniesieniu do mięsa mielonego i przetworów mięsnych, które mogą być przedmiotem obrotu;

wysoki poziom ochrony konsumenta stanowi podstawowe kryterium, jakie Wspólnota musi przyjąć w zakresie funkcjonowania rynku wewnętrznego;

obowiązuje dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych Państw Członkowskich dotyczących etykietowania, prezentowania i reklamowania środków spożywczych⁸, a także dyrektywa Rady 89/396/EWG z dnia 14 czerwca 1989 r. w sprawie wskazówek lub oznaczeń identyfikacyjnych partii artykułów, do której należy dany środek spożywczy⁹;

należy wprowadzić system zatwierdzania przedsiębiorstw, które spełniają wymagania zdrowotne przewidziane w niniejszej dyrektywie, łącznie ze wspólnotową procedurą kontrolną, w celu zapewnienia przestrzegania warunków takiego zatwierdzenia;

omawiany system powinien opierać się na zasadzie samokontroli przedsiębiorstw;

oznakowanie zdrowotności produktów mięsnych stanowi najlepszy sposób na przekonanie właściwego organu w miejscu przeznaczenia, że dana przesyłka spełnia wymogi przepisów niniejszej dyrektywy; w celu sprawdzenia miejsca przeznaczenia niektórych produktów, należy utrzymać stosowanie świadectwa zdrowia;

należy uwzględniać przepisy, zasady i środki ochronne, przyjęte na mocy dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r., ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich¹⁰;

w kontekście handlu wewnątrz Wspólnoty, należy stosować także zasady ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG¹¹;

należy określić zasady mające zastosowanie do przywozu z państw trzecich;

Komisji powinny być powierzone określone środki wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady w odniesieniu do produkcji, wprowadzania na rynek Unii oraz przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego.

---

⁸ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

⁹ Dz.U. nr L 186 z 30.06.1989, str. 21.

¹⁰ Dz.U. nr L 373 z 31.12.1990, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 395 z 30.12.1989, str. 13.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania się do przetworów mięsnych i mięsa mielonego, wytwarzanych w punktach sprzedaży detalicznej lub w pomieszczeniach przylegających do punktów sprzedaży, w celu bezpośredniej sprzedaży konsumentowi finalnemu, przy czym wymienione działania nadal podlegają kontrolom zdrowia, wymaganym na mocy przepisów krajowych dotyczących nadzoru nad handlem detalicznym.

3. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do mięsa mechanicznie odkostnionego do zastosowań przemysłowych, które poddawane jest obróbce cieplnej w przedsiębiorstwach zatwierdzonych stosownie do dyrektywy 77/99/EWG.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na przepisy krajowe, mające zastosowanie w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego, przeznaczonego do wykorzystania jako surowiec do wytwarzania produktów określonych w art. 21 lit. a).

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. w razie konieczności stosuje się definicje zawarte w art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 72/462/EWG¹²;
2. stosuje się następujące definicje;
  - a) mięso mielone: mięso, które zostało rozdrobnione na kawałki bądź zmielone za pomocą spiralno - śrubowej maszyny do mięsa;
  - b) przetwory mięsne: mięso w rozumieniu art. 2 dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG i 92/45/EWG¹³, oraz mięso spełniające wymogi art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG¹⁴, z dodatkiem środków spożywczych, przypraw bądź składników receptury, lub mięso poddane obróbce niewystarczającej do zmiany jego wewnętrznej struktury komórkowej, co w konsekwencji powoduje usunięcie właściwości mięsa świeżego;
  - c) przyprawy: sól przeznaczona do spożycia przez ludzi, musztarda, przyprawy korzenne i ekstrakty z aromatycznych przypraw korzennych, aromatyczne zioła i ich aromatyczne ekstrakty;
  - d) zakład produkcyjny: zakład, w którym produkuje się mięso mielone lub przetwory mięsne, który:
    - znajduje się w zakładzie rozbioru i spełnia wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział I,
    - w przypadku produkcji przetworów mięsnych, znajduje się w zakładzie spełniającym wymogi załącznika I do niniejszej dyrektywy rozdział III,

---

¹² Dz.U. nr L 302 z 31.12.1972, str. 28.

¹³ Dz.U. nr L 268 z 14.09.1992, str. 35.

¹⁴ Dz.U. nr L 268 z 24.09.1991, str. 41.

- jeżeli nie znajduje się w pomieszczeniach lub w budynku przylegającym do zakładu zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG bądź 77/99/EWG, spełnia wymogi podane w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział I pkt 2 albo rozdział III pkt 2;
- e) handel: wymiana towarowa między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;
- f) właściwy organ: centralny organ władzy w Państwie Członkowskim, właściwy do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych albo jakiegokolwiek urząd, któremu centralny organ przekazał takie kompetencje.

ROZDZIAŁ II

Wprowadzanie mięsa mielonego na rynek

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie zapewnia, że w obrocie występuje jedynie świeże mięso pozyskane z bydła, świń, owiec lub kóz i oferowane w postaci mięsa mielonego, spełniającego następujące wymagania:

- a) musi być przygotowane z mięśni poprzecznie prążkowanych^a, z wyjątkiem mięśnia sercowego, a także musi spełniać wymogi:
    - (i) art. 3 dyrektywy 64/433/EWG; albo
    - (ii) dyrektywy 72/462/EWG;oraz musi być poddane kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG.
- W przypadku świeżego mięsa wieprzowego, ponadto musi ono zostać poddane badaniom na obecność włosieni krętych, zgodnie z art. 2 dyrektywy 77/96/EWG¹⁵, lub musi być poddane obróbce na zimno, określonej w załączniku IV do niniejszej dyrektywy;
- b) zgodnie z wymogami podanymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy rozdział II musi zostać przygotowane w zakładzie, który:
    - (i) spełnia wymogi przedstawione w załączniku I rozdział I pkt 1-3, oraz
    - (ii) uzyskał zatwierdzenie i znajduje się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1;
  - c) został poddany kontroli zgodnie z załącznikiem I rozdział V i z art. 8;

---

^a Łącznie z przyległymi tkankami tłuszczowymi.

¹⁵ Dz.U. nr L 26 z 31.01.1977, str. 67.

- d) musi zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- e) musiało obowiązkowo zostać zawinięte, opakowane i składowane zgodnie z odpowiednimi przepisami załącznika I rozdział VII i VIII;
- f) musi być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- g) podczas przewozu, dołączone są do niego następujące dokumenty:
  - (i) towarzyszący dokument handlowy, który:
    - został sporządzony przez przedsiębiorstwo wysyłające;
    - zawiera weterynaryjny numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego, a w przypadku mrożonego mięsa mielonego, wyraźnie określony miesiąc i rok zamrożenia,
    - w przypadku mięsa mielonego przeznaczonego na rynki Finlandii i Szwecji, konieczne jest naniesienie jednej z trzech wskazówek, przewidzianych w załączniku IV do dyrektywy 64/433/EWG w części IV tiret trzecie,
    - zostanie zatrzymany przez odbiorcę, w celu przedstawienia go na żądanie właściwego organu. Na żądanie wspomnianego organu, należy sporządzić wydruk danych z komputera.

Jednakże, na żądanie właściwego organu w Państwie Członkowskim przeznaczenia, musi być dostarczone świadectwo weterynaryjne w przypadku, gdy mięso po rozdrobieniu jest przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego. Podmioty gospodarcze ponoszą koszty takiego świadectwa:

- (ii) świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem III, w przypadku mięsa mielonego pochodzącego z zakładu produkcyjnego usytuowanego w regionie bądź strefie ograniczeń, albo mięsa mielonego, które ma zostać wysłane do innego Państwa Członkowskiego, po przewiezieniu w zaplombowanym samochodzie ciężarowym przez terytorium państwa trzeciego.

2. Mielone mięso musi spełniać następujące wymogi, dodatkowo do tych wymienionych w ust. 1:

- a) świeże mięso, z którego jest ono otrzymywane:
  - (i) w przypadku, gdy zostało zamrożone lub głęboko zamrożone, musi zostać uzyskane z mięsa świeżego z kością, które było przechowywane przez okres nieprzekraczający 18 miesięcy w przypadku wołowiny i cielęciny lub 12 miesięcy w przypadku baraniny oraz sześciu miesięcy w przypadku wieprzowiny, po jego zamrożeniu bądź głębokim zamrożeniu, w

chłodni składowej zatwierdzonej zgodnie z art. 10 dyrektywy 64/433/EWG. Niemniej jednak właściwy organ może wyrazić zgodę na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jej rozdrobieniem, w przypadku, gdy czynność ta jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości;

(ii) w przypadku, gdy zostało schłodzone, musi być wykorzystane:

- w ciągu nie więcej niż sześciu dni od momentu uboju zwierząt, albo
- w ciągu nie więcej niż 15 dni od momentu uboju zwierząt, w przypadku wołowiny i cielęciny z kością, pakowanej próżniowo;

b) mięso mielone musiało zostać poddane obróbce na zimno w ciągu jednej godziny od momentu porcjowania i zawijania, z wyjątkiem przypadków, gdy stosowane są procesy wymagające obniżenia wewnętrznej temperatury mięsa w trakcie produkcji;

c) mięso mielone musi być pakowane i dostarczane w jednej z wymienionych poniżej postaci:

(i) schłodzone i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a) pkt (ii) oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej +2 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie.

Jednakże, zezwala się na dodanie ograniczonej ilości mięsa mrożonego spełniającego warunki ustanowione w lit a) pkt (i), w celu przyspieszenia procesu wychładzania pod warunkiem, iż dodatek ten zostanie wymieniony na etykiecie. W takich przypadkach, wspomniany powyżej czas nie może przekroczyć jednej godziny;

(ii) głęboko zamrożone, i w tym przypadku uzyskane z mięsa opisanego w lit. a), oraz schłodzone do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, w możliwie jak najkrótszym czasie, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG^a;

d) mięsa mielonego nie wolno było poddawać promieniowaniu jonizującemu ani ultrafioletowemu;

e) oznaczenia wymienione w załączniku II sekcja 1, w miarę możliwości połączone z nazwą gatunku zwierzęcia, z którego mięso zostało pozyskane, można stosować na opakowaniach tylko pod warunkiem spełnienia wymogów określonych w załączniku II sekcja 1 odnośnie do tych oznakowań.

3. Mięso mielone, do którego dodano nie więcej niż 1% soli, podlega wymogom opisanym w ust.1 i 2.

Artykuł 4

---

^a Dz.U. nr L 40 z 11.02.1989, str. 34.

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzenie go do sprzedaży na swoim terytorium pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych, posiadających pomieszczenia określone w załączniku I;
- c) w drodze odstępstwa od:
  - (i) załącznika I rozdział VI pkt 4;
  - (ii) art. 3 ust. 1 lit. f) i g) oraz art. 3 ust. 2, z wyjątkiem załącznika II pkt. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie;

2. Mięso mielone, pozyskane zgodnie z przepisami niniejszego artykułu, nie może być opatrzone oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję co do charakteru planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ III

Wprowadzanie przetworów mięsnych na rynek

Artykuł 5

1. Przetwory mięsne, w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. b), można wprowadzać do obrotu jedynie w przypadku, gdy:

- a) zostały przygotowane ze świeżego mięsa, z wyjątkiem mięsa ze zwierząt rzeźnych nieparzystokopytnych, które:
  - (i) spełnia wymogi art. 3 dyrektyw określonych w art. 2 ust. 2 lit. b);
  - (ii) w przypadku mięsa przywożonego, spełnia wymogi dyrektywy 72/462/EWG lub rozdziału III dyrektyw 71/118/EWG i 92/45/EWG, a także wymogi ustanowione w art. 3, 6 i 8 dyrektywy 91/495/EWG albo w załączniku I rozdział 11 do dyrektywy 92/118/EWG¹⁶, oraz mięsa poddanego kontroli zgodnie z dyrektywą 90/675/EWG. W przypadku świeżego mięsa otrzymanego ze świń, musiało ono być poddane badaniom na obecność włosienia krętego, zgodnie z art. 2 dyrektywy

77/96/EWG, bądź obróbce na zimno, zgodnie z załącznikiem IV do wymienionej dyrektywy;

- b) zostały przygotowane w jednym z zakładów, określonych w art. 2 ust. 2 lit. d), które:
  - (i) spełniają wymogi załącznika I rozdział III; oraz
  - (ii) uzyskały zatwierdzenie i znajdują się w wykazie(ach) sporządzonym(ch) zgodnie z art. 8 ust. 1.
- c) zostały pozyskane z mięsa, które o ile zostało głęboko zamrożone, musi być zużyte w nieprzekraczalnym okresie 18 miesięcy po uboju, w przypadku wołowiny i cielęciny, w okresie 12 miesięcy w przypadku do baraniny i mięsa koziego, drobiowego, króliczego i dziczyzny hodowlanej, oraz w ciągu sześciu miesięcy po uboju, w przypadku mięsa pochodzącego z pozostałych gatunków zwierząt;

Jednakże właściwy organ mogą udzielić pozwolenia na trybowanie wieprzowiny i baraniny na miejscu, bezpośrednio przed jego przygotowaniem, pod warunkiem, iż czynność taka jest przeprowadzana w zadowalających warunkach higienicznych i z zachowaniem odpowiedniej jakości.

- d) zostały opakowane i w przypadku, gdy mają być wprowadzone na rynek:
  - (i) schłodzone, należy je schłodzić możliwie jak najszybciej, do temperatury wewnętrznej poniżej + 2 °C w przypadku przetworów mięsnych otrzymywanych z mięsa mielonego, + 7 °C dla przetworów uzyskiwanych z mięsa świeżego, + 4 °C w przypadku przetworów z mięsa drobiowego i + 3 °C dla przetworów zawierających podroby;
  - (ii) głęboko zamrożone, konieczne jest możliwie jak najszybsze schłodzenie do temperatury wewnętrznej poniżej -18 °C, zgodnie z art. 1 ust. 2 dyrektywy 89/108/EWG..

2. Przetwory mięsne muszą spełniać następujące wymogi, w dodatku do tych ustanowionych w ust.1:

- a) musiały zostać przygotowane zgodnie z załącznikiem I rozdział IV;
- b) musiały zostać poddane kontroli zgodnie z art. 8 i załącznikiem I rozdział V;
- c) muszą zostać oznakowane i opatrzone etykietami, zgodnie z załącznikiem I rozdział VI;
- d) muszą zostać zawinięte i opakowane zgodnie z wymogami załącznika I rozdział VII oraz przechowywane zgodnie z załącznikiem I rozdział VIII;
- e) muszą być przewożone zgodnie z załącznikiem I rozdział IX;
- f) w czasie przewozu, musi być do niego dołączone świadectwo zdrowia, zgodnie z załącznikiem V, które odbiorca jest obowiązany przechowywać przez okres niekrótszy niż jeden rok, w celu przedłożenia na żądanie właściwego organu.

3. Z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięsa do produkcji kiełbas, przetwory mięsne uzyskane z mielonego mięsa zwierząt rzeźnych można wprowadzać do sprzedaży jedynie w przypadku, gdy spełniają wymogi art. 3.

4. Do czasu ewentualnego wprowadzenia uregulowań wspólnotowych w sprawie jonizacji, przetworów mięsnych nie można poddawać promieniowaniu jonizującemu. Przepis ten nie ma wpływu na uregulowania krajowe mające zastosowanie w odniesieniu do jonizacji w celach medycznych.

5. W przypadku zakładów wytwórczych produkujących przetwory mięsne, a pozbawionych struktury przemysłowej czy zdolności produkcyjnej, Państwa Członkowskie, mogą, do celów zatwierdzenia, wyrazić zgodę na odstępstwa od wymogów załącznika I rozdział I, załącznika B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG i rozdział I ust. 2 lit. a) (odnośnie do szczelności spustów), oraz załącznika A pkt 11 (odnośnie przedziałów) do dyrektywy 64/433/EWG..

Ponadto możliwe jest udzielenie odstępstwa od załącznika B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 7, odnośnie do pomieszczeń, w których przechowywane są surowce i produkty gotowe. Niemniej jednak w tym przypadku zakład musi być wyposażony, co najmniej w:

- (i) pomieszczenie lub zabezpieczone miejsce na składowanie surowców, jeżeli takie składowanie występuje;
- (ii) pomieszczenie chłodnicze lub bezpieczne miejsce na składowanie produktów gotowych, jeżeli takie składowanie występuje.

Artykuł 6

1. W celu uwzględnienia szczególnych zwyczajów konsumpcyjnych oraz zapewnienia przestrzegania wymagań sanitarnych niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie mogą wyrazić zgodę na produkcję mięsa mielonego i wprowadzanie go do sprzedaży na swoim terytorium, pod warunkiem, iż mięso zostało uzyskane:

- a) z mięsa określonego w art. 2 lit. b);
- b) z zatwierdzonych lub zarejestrowanych zakładów produkcyjnych posiadających pomieszczenia określone w załączniku III;
- c) w drodze odstępstwa od:
  - załącznika I rozdział IV lit b) i d),
  - art. 5 ust. 1 lit. c) i d),
  - załącznika I rozdział VI pkt 4,
  - art. 5 ust. 2 lit. e) i f) oraz art. 5 ust. 3.

2. Przetworów mięsnych uzyskanych zgodnie z ust. 1, nie wolno opatrywać oznaczeniem zdrowotności przewidzianym w załączniku I rozdział VI.

3. Państwo Członkowskie zamierzające wykorzystać przepisy ust. 1, powiadamia Komisję o charakterze planowanych odstępstw.

O ile po konsultacjach z zainteresowanym Państwem Członkowskim, Komisja uważa, iż odstępstwa nie gwarantują zachowania norm zdrowotnych przewidzianych w dyrektywie, podejmuje się stosowne działania zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

W innym przypadku, Komisja informuje pozostałe Państwa Członkowskie o środkach, o których została powiadomiona.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy wspólne

Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu produkcyjnego podejmuje wszelkie niezbędne środki zmierzające do zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, na wszystkich etapach produkcji.

W tym celu, wymienione osoby muszą spełniać wymogi art. 3 i 6 dyrektywy 93/43/EWG¹⁷, a ponadto przeprowadzają ustawicznie własne kontrole, zgodnie z następującymi zasadami:

- kontrola surowców przyjmowanych do zakładu, w celu zapewnienia zgodności z kryteriami dotyczącymi produktu gotowego, wymienionymi w załącznikach II i IV,
- kontrola metod czyszczenia i dezynfekcji,
- pobieranie próbek do analizy w laboratorium zatwierdzonym przez właściwy organ,
- prowadzenie pisemnego bądź elektronicznego rejestru informacji, wymaganych zgodnie z poprzednim tiret, mając na uwadze ich przedstawienie właściwemu organowi. Przez dwa lata przechowuje się zwłaszcza wyniki różnych kontroli i badań, z wyjątkiem dotyczących produktów schładzanych, dla których okres ten można skrócić do sześciu miesięcy od daty przydatności produktu do spożycia,
- dostarczanie właściwemu organowi gwarancji związanych z wykorzystywaniem oznaczeń zdrowotności, zwłaszcza etykiet opatrzonej oznaczeniem zdrowotności,
- informowanie właściwego organu o wszelkich badaniach laboratoryjnych lub innych faktach ujawniających zagrożenie dla zdrowia,
- w przypadku bezpośredniego zagrożenia zdrowia ludzkiego, wycofanie z rynku ilości produktów otrzymanych w warunkach zbliżonych pod względem technologicznym, oraz produktów mogących przypuszczalnie stanowić takie samo zagrożenie. Wycofana ilość musi pozostać pod nadzorem i kontrolą właściwego organu do momentu jej zniszczenia, wykorzystania do celów innych niż spożycie przez ludzi, albo po

uzyskaniu zgody właściwego organu, do momentu ponownego przetworzenia w sposób, który zapewnia, że produkt jest bezpieczny.

2. Do celów kontroli, podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu musi zapewnić opatrzenie produktów wyraźnym i czytelnym wskazaniem temperatury, w jakiej produkty muszą być przewożone i przechowywane, a także datą przydatności do spożycia w przypadku produktów głęboko zamrożonych, albo minimalną datą przechowywania produktów schłodzonych.

Podmiot gospodarczy lub dyrektor zakładu muszą ułożyć albo przygotować program szkolenia personelu, umożliwiający pracownikom spełnienie warunków higienicznych przystosowanych do struktury produkcji chyba, że personel posiada już odpowiednie kwalifikacje potwierdzone dyplomami.

Właściwy organ, odpowiedzialny za przedsiębiorstwo, musi czynnie uczestniczyć w procesie planowania i wprowadzania w życie programu.

3. Badania mikrobiologiczne mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz przetworów mięsnych, określonych w art. 5 muszą być przeprowadzane codziennie, a pozostałego mięsa mielonego i pozostałych przetworów mięsnych, co najmniej co tydzień. Badania muszą być wykonywane w zakładzie produkcyjnym, jeżeli jest on uznany przez właściwy organ albo w zatwierdzonym laboratorium.

Próbka pobrana do analizy musi być obejmować pięć jednostek oraz musi być reprezentatywna dla całodziennego produkcji. Próbki przetworów mięsnych muszą być pobierane z głębokich warstw mięśnia, po przyżeganiu skóry.

Kontrole mikrobiologiczne muszą być przeprowadzone zgodnie ze sprawdzonymi metodami, uznanymi z naukowego punktu widzenia, zwłaszcza ustanowionymi w dyrektywach wspólnotowych, albo według innych norm międzynarodowych.

Wyniki kontroli mikrobiologicznych muszą być oceniane według kryteriów dotyczących ich interpretacji, ustanowionych w załączniku II, w przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych uzyskiwanych z mięsa mielonego zwierząt rzeźnych, z wyjątkiem świeżej kiełbasy i mięsa do produkcji kiełbas, zgodnie z kryteriami podanymi w załączniku IV w przypadku innych przetworów mięsnych.

W razie wystąpienia sporu w zakresie handlu, Państwa Członkowskie mogą uznać metody NZ za metody odniesienia.

4. Wymogi dotyczące samokontroli muszą zostać opracowane przy współdziałaniu właściwego organu, który jest zobowiązany do regularnego monitorowania zachowania zgodności z tymi wymogami.

5. Ustalenia dotyczące stosowania niniejszego artykułu, zwłaszcza w przypadkach, w których stosuje się ust. 1, określone są szczegółowo, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

1. Każde Państwo Członkowskie sporządza wykaz przedsiębiorstw produkujących mięso mielone lub przetwory mięsne, z rozróżnieniem przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5 oraz zarejestrowanych na mocy art. 4 i 6. Dane Państwo Członkowskie wysyła wykaz zakładów produkcyjnych zatwierdzonych na mocy art. 3 i 5, do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich i Komisji.

Każdemu zakładowi produkcyjnemu nadaje numer identyfikacyjny przedsiębiorstwa zatwierdzonego zgodnie z dyrektywami 64/433/EWG, 71/118/EWG, 77/99/EWG, 91/495/EWG lub 92/45/EWG, ze wskazaniem, iż uzyskało ono zgodę na produkcję mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, a także nadaje indywidualny numer identyfikacyjny każdej niezależnej jednostce produkcyjnej.

Pojedynczy indywidualny numer identyfikacyjny może być przyznany:

- (i) przedsiębiorstwu wytwarzającemu przetwory uzyskane z surowców, bądź z dodatkiem surowców, objętych przepisami więcej niż jednej z dyrektyw z określonych w następnym akapicie:
- (ii) przedsiębiorstwu usytuowanemu w tym samym miejscu, co przedsiębiorstwo zatwierdzone zgodnie z art. 2 jednej z powyższych dyrektyw.

Zatwierdzone w ten sposób zakłady produkcyjne są wpisane albo w oddzielnej kolumnie jako produkcja mięsa mielonego lub przetworów mięsnych, na wykazie przedsiębiorstw określonych w art. 10 dyrektywy 64/433/EWG, art. 6 dyrektywy 71/118/EWG, art. 8 dyrektywy 77/99/EWG lub na wykazie określonym w art. 7 dyrektywy 92/45/EWG oraz w przypadku niezależnej jednostki produkcyjnej, na oddzielnym wykazie sporządzonym według tych samych kryteriów.

Właściwy organ nie zatwierdza przedsiębiorstwa, o ile nie jest przekonany, że spełnia ono wymogi niniejszej dyrektywy odnoszące się do charakteru prowadzonej w nim działalności. Niemniej jednak, jeżeli przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie na mocy niniejszej dyrektywy stanowi integralną część przedsiębiorstwa zatwierdzonego na mocy dyrektyw 64/433/EWG, 71/118/EWG, 79/99/EWG albo 92/45/EWG, pomieszczenia, wyposażenie oraz urządzenia dla personelu, ogólnie wszystkie pomieszczenia, w których nie występuje zagrożenie zanieczyszczenia surowców czy niezawiniętych produktów, mogą być wspólne dla obu przedsiębiorstw.

2. Zakłady produkcyjne muszą pozostawać pod kontrolą właściwego organu, który je kontroluje i monitoruje z następującą częstotliwością:

- w przypadku zakładów produkcyjnych połączonych z zakładem rozbioru: z taką samą częstotliwością, co wspomniane zakłady rozbioru,
- w przypadku zatwierdzonych zakładów produkcyjnych, wytwarzających produkty określone w art. 3: co najmniej raz dziennie, podczas produkcji mięsa mielonego,
- w przypadku pozostałych zakładów produkcyjnych: potrzeba nieustannej bądź okresowej obecności właściwego organu w danym przedsiębiorstwie będzie zależała od wielkości przedsiębiorstwa, rodzaju wytwarzanego produktu, oceny ryzyka oraz gwarancji złożonych stosownie do art. 7 ust. 1 akapit drugi.

Właściwy organ musi mieć zawsze dostęp do wszystkich części przedsiębiorstwa, w celu zapewnienia realizacji wymogów niniejszej dyrektywy, a w przypadku wątpliwości, co do pochodzenia mięsa, dostęp do dokumentów księgowych, które pozwolą na ustalenie pochodzenia surowców z określonej rzeźni lub z określonego przedsiębiorstwa, oraz w zakresie zgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, dostęp do wyników samokontroli przewidzianej na mocy art. 7, łącznie z wynikami kontroli surowców. W przypadku danych komputerowych, wyniki te muszą zostać wydrukowane na żądanie właściwego organu.

Właściwy organ musi regularnie analizować wyniki kontroli przewidziane w art. 7. Na podstawie tych analiz, właściwy organ może przeprowadzać kolejne badania, na wszystkich etapach wytwarzania produktów lub na produktach.

Charakter powyższych kontroli, ich częstotliwość oraz metody pobierania próbek i prowadzenia badań mikrobiologicznych, ustala się stosownie do procedury ustanowionej w art. 20.

Wyniki analiz przedstawia się w formie sprawozdania, a wnioski lub zalecenia przekazuje się podmiotom gospodarczym lub dyrektorowi przedsiębiorstwa, którzy są zobowiązani usunąć stwierdzone nieprawidłowości w celu poprawy warunków higienicznych.

W trakcie przeprowadzania wspomnianych kontroli, właściwy organ może korzystać z pomocy asystentów, posiadających kwalifikacje zawodowe wymienione w załączniku III do dyrektywy 64/433/EWG lub w załączniku III do dyrektywy 71/118/EWG.

3. Jeżeli w trakcie kontroli, przeprowadzanych stosownie do przepisów załącznika I rozdział V, właściwy organ stwierdza ponowne wystąpienie w czasie samokontroli, niezgodności z kryteriami ustanowionymi w załącznikach II i IV, nasila środki monitorowania procesu produkcyjnego w danym przedsiębiorstwie, a także może przejąć etykiety i pozostałe opatrzone znakiem zdrowotności elementy, określone w załączniku I rozdział VI.

Jeżeli po upływie 15 dni produkcja zakładów produkcyjnych nadal nie będzie spełniała powyższych norm, właściwy organ może podjąć stosowne działania zmierzające do wyeliminowania stwierdzonych nieprawidłowości, a w razie konieczności może żądać poddania produktów danego przedsiębiorstwa obróbce cieplnej. Jeżeli środki te okazują się niewystarczające, zatwierdzenie danego przedsiębiorstwa zostaje zawieszane.

4. W przypadku stwierdzenia oczywistego niespełniania zasad higieny ustanowionych niniejszą dyrektywą lub przeszkód w przeprowadzeniu odpowiedniej kontroli zdrowotnej, właściwy organ:

- (i) jest uprawniony do wszczęcia działań w zakresie wykorzystywania wyposażenia czy pomieszczeń oraz do podjęcia wszelkich nieodzownych środków, które mogą prowadzić nawet do zmniejszenia skali produkcji bądź czasowego zawieszenia procesu produkcyjnego;
- (ii) jeżeli powyższe środki, albo środki przewidziane w art. 7 ust. 1 tiret ostatnie, okażą się niewystarczające dla zaradzenia zaistniałej sytuacji, właściwy organ, w stosownych

przypadkach, czasowo zawiesza tymczasowe zatwierdzenie, gdzie stosowne, odnośnie do przedmiotowego rodzaju produkcji.

Jeżeli podmiot gospodarczy lub dyrektor przedsiębiorstwa nie usuwa stwierdzonych nieprawidłowości w terminie wyznaczonym przez właściwy organ, ten ostatni wycofuje swoje zatwierdzenie.

W szczególności właściwy organ jest zobowiązany do zachowania zgodności z wnioskami z kontroli przeprowadzonej zgodnie z art. 9.

Informację o zawieszeniu bądź wycofaniu zatwierdzenia przekazuje się do wiadomości pozostałych Państw Członkowskich oraz Komisji.

5. W przypadku powtarzających się nieprawidłowości kontrole zostają wzmożone, a w stosownych przypadkach usuwa się etykiety, pieczęcie bądź inne elementy opatrzone znakiem zdrowotności.

6. Ustalenia dotyczące wdrożenia przepisów niniejszego artykułu, zwłaszcza szczegóły związane z pomocą asystentów, opracowuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 9

Biegli z ramienia Komisji, w zakresie wymaganym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy oraz we współpracy z właściwymi władzami, mogą przeprowadzać kontrole na miejscu. W tym celu, poprzez sprawdzenie reprezentatywnej procentowo ilości zakładów produkcyjnych, mogą skontrolować czy właściwe władze zapewniają w jednolity sposób stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy przez te zakłady, w szczególności art. 7 (odnośnie do samokontroli).

Kontrole te można przeprowadzać przy okazji innych kontroli realizowanych przez ekspertów Komisji, w zastosowaniu legislacja wspólnotowej.

Komisja informuje Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

Państwo Członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków.

Przepisy ogólne dotyczące stosowania niniejszego artykułu - w szczególności mające na celu uregulowanie procedur współpracy z władzami krajowymi - przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

Artykuł 10

Przepisy dyrektywy Rady 89/662/EWG z dnia 11 grudnia 1989 r. dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego, stosuje się w szczególności w odniesieniu do organizacji i działań, jakie będą podejmowane w sprawie kontroli przeprowadzanych przez Państwo Członkowskie przeznaczenia, a także środków ochronnych, jakie należy zastosować.

Artykuł 11

Dodawanie jakichkolwiek dodatków do mięsa mielonego lub przetworów mięsnych objętych niniejszą dyrektywą, odbywa się zgodnie z przepisami dyrektywy 94/36/EWG¹⁸.

Artykuł 12

1. Bez uszczerbku dla szczególnych przepisów niniejszej dyrektywy, w przypadku, gdy istnieje podejrzenie o braku stosowania przepisów niniejszej dyrektywy lub, gdy istnieją wątpliwości co do przydatności do spożycia produktów określonych w art. 1, właściwy organ przeprowadza wszelkie kontrole uznane przez niego za stosowne.
2. Każde Państwo Członkowskie ustala kary obowiązujące w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

Przepisy dotyczące przywozu przetworów mięsnych i mięsa mielonego do Wspólnoty

Artykuł 13

- I. Państwa Członkowskie zapewniają, że zgoda na przywóz mięsa mielonego spełniającego wymogi art. 3, głęboko zamrożonego w pierwotnym zakładzie produkcyjnym oraz przetworów mięsnych spełniających wymogi art. 5, głęboko zamrożonych w pierwotnym zakładzie produkcyjnym, nie jest udzielana w razie niespełniania wymogów przedstawionych w niniejszym rozdziale.
  - A. Gwarancje udzielane przez zakład produkcyjny, z którego mięso pochodzi, potwierdzone przez właściwy organ państwa trzeciego, dotyczące zgodności z wymogami ustanowionymi w sprawie wprowadzania na rynek produktów pochodzenia wspólnotowego, uzyskanych zgodnie z art. 3 i 5, muszą zostać zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.
  - B. Do celów jednolitego stosowania A, stosuje się przepisy następujących ustępów.
    1. Głęboko zamrożone mięso mielone, określone w art. 3, oraz głęboko zamrożone przetwory mięsne, określone w art. 5, aby mogły być przywożone do państw Wspólnoty:
      - a) muszą pochodzić z takich państw trzecich lub części państw trzecich, z których przywóz nie został zakazany ze względu na stan zdrowia zwierząt, zgodnie z dyrektywą 91/494/EWG¹⁹, 92/118/EWG, 72/462/EWG i 92/45/EWG;
      - b) muszą pochodzić z państwa trzeciego, występującego na wykazach sporządzonych zgodnie z dyrektywami regulującymi zagadnienia zdrowia i zdrowia zwierząt, które muszą zostać spełnione w przypadku przywozu mięsa stosowanego w przetworach mięsnych, a także muszą być objęte gwarancjami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie;

c) muszą mieć załączone świadectwo zdrowia zwierzęcia i świadectwo przydatności, sporządzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20, zawierające oświadczenie podpisane przez urzędowego lekarza weterynarii stwierdzające, iż dane mięso mielone i przetwory mięsne spełniają wymogi ustanowione odpowiednio w art. 3 i 5, pochodzą z przedsiębiorstw dających gwarancje przewidziane w załączniku I, oraz zostały poddane głębokiemu zamrożeniu w zakładzie produkcyjnym, z którego pochodzą.

2. Zgodnie z procedurą, ustanowioną w art. 20 określa się, co następuje:

a) wspólnotowy wykaz przedsiębiorstw spełniających wymogi przedstawione w lit. b). Do czasu opracowania tego wykazu, Państwa Członkowskie mogą utrzymać kontrole przewidziane w art. 11 ust. 2 dyrektywy 90/675/EWG oraz stosowanie krajowego świadectwa zdrowia, wymaganego w przypadku przedsiębiorstw, które zostały zatwierdzone na poziomie państwowym;

b) szczególne warunki odnoszące się do wymogów niniejszej dyrektywy, poza warunkami wykluczającymi dane mięso ze spożycia przez ludzi, zgodnie z dyrektywą 64/433/EWG i 71/118/EWG. Warunki takie i gwarancje nie powinny być mniej rygorystyczne niż te ustanowione w art. 3 i 5.

Do czasu podjęcia decyzji określonych w lit. a) i b), dopuszcza się udzielanie pozwolenia na przywóz, licząc od daty wyznaczonej w art. 22, z przedsiębiorstw zatwierdzonych na mocy dyrektywy 72/462/EWG, w odniesieniu, do których właściwy organ może udzielić gwarancji co do spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.

3. Eksperci Komisji, we współpracy z właściwymi władzami Państw Członkowskich, przeprowadzają kontrole na miejscu, celem sprawdzenia:

a) gwarancji, udzielonych przez państwo trzecie dotyczących warunków produkcji i wprowadzania na rynek;

b) czy spełnione zostały warunki podane w ust. 1 i 2.

Na wniosek Państw Członkowskich, Komisja powołuje ekspertów z Państw Członkowskich, którzy będą odpowiedzialni za wspomniane kontrole.

Kontrole przeprowadza się w imieniu Wspólnoty, która ponosi wszelkie koszty z tym związane. Częstotliwość kontroli oraz procedurę dotyczącą ich przebiegu ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 20.

4. Do czasu zorganizowania kontroli określonych w ust. 3, stosuje się nadal przepisy krajowe dotyczące kontroli w państwach trzecich, z zastrzeżeniem przekazania za pośrednictwem Stałego Komitetu Weterynaryjnego informacji na temat wszelkich zaniedbań w zakresie przestrzegania zasad higieny, które zostały stwierdzone podczas kontroli.

- II. Zgodnie z procedurą, ustanowiona w art. 19, dopuszczalne są odstępstwa od wymogów niniejszego artykułu.

Artykuł 14

Wykazy, przewidziane w art. 13 (I) (B) (2) mogą obejmować wyłącznie państwa trzecie lub części państw trzecich:

- a) niepodlegające zakazowi przywozu, na podstawie art. 9–12 dyrektywy 91/494/EWG i art. 14, 17 i 20 dyrektywy 72/462/EWG;
- b) które, w świetle ich ustawodawstwa i organizacji służb weterynaryjnych oraz służb kontrolujących, kompetencji takich służb i nadzoru, jakiemu są poddawane, zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 72/462/EWG, art. 9 ust. 2 dyrektywy 91/494/EWG zostały uznane za zdolne do zagwarantowania i nadzorowania wdrożenia obowiązującego w nich ustawodawstwa, oraz takie, w których służby weterynaryjne są w stanie zagwarantować, że spełnione zostały wymagania zdrowotne, co najmniej równoważne z ustanowionymi w art. 3 i 5.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewniają, że przywóz głęboko zamrożonego mięsa mielonego, określonego w art. 3 oraz głęboko zamrożonych przetworów mięsnych, określonych w art. 5, następuje jedynie wówczas, gdy:

- towarzyszy im świadectwo przewidziane w art. 13 (I) (B) (I) (c),
- przeszły w sposób zadawalający kontrole wymagane na mocy dyrektywy 90/675/EWG.

2. Do czasu ustalenia szczegółowych zasad wykonania niniejszego rozdziału:

- podtrzymuje się zakaz przywozu mięsa mielonego,
- stosuje się nadal przepisy krajowe, dotyczące przywozu przetworów mięsnych z państw trzecich, dla których takie wymagania nie zostały przyjęte na poziomie wspólnotowym, pod warunkiem, iż nie są one bardziej korzystne niż ustanowione w art. 5.
- przywóz musi odbywać się na warunkach określonych w art. 11 dyrektywy 90/675/EWG.

Artykuł 16

Zasady i przepisy ustanowione w dyrektywie 90/675/EWG, stosuje się, w szczególności, w odniesieniu do organizacji kontroli i działań pokontrolnych przeprowadzanych przez Państwa Członkowskie oraz do środków ochronnych, które mają być podjęte.

Do czasu wprowadzenia w życie decyzji przewidzianych w art. 8 ust. 3 dyrektywy 90/675/EWG, przywóz musi odbywać się zgodnie z art. 11 ust. 2 wspomnianej dyrektywy.

ROZDZIAŁ VI

Przepisy końcowe

Artykuł 17

1. W art. 5 dyrektywy 71/118/EWG dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

2. W art. 6 dyrektywy 91/495/EWG dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa Członkowskie zapewniają, że mięso mechanicznie odkostnione można dopuścić do obrotu handlowego tylko pod warunkiem poddania go uprzedniej obróbce cieplnej, zgodnie z dyrektywą 77/99/EWG, w przedsiębiorstwie, z którego pochodzi albo w jakimkolwiek innym przedsiębiorstwie, wyznaczonym przez właściwy organ.”

Artykuł 18

1. Przepisów załączników nie stosuje się do zakładów produkcyjnych znajdujących się na niektórych wyspach Republiki Greckiej oraz w niektórych francuskich departamentach i terytoriach zamorskich, gdzie produkcja takich przedsiębiorstw zarezerwowana jest wyłącznie do celów konsumpcji miejscowej.

2. Ustalenia dotyczące stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 20.

Zgodnie z tą samą procedurą, można podjąć decyzję o uzupełnieniu ust. 1 w związku z postępującym rozszerzeniem norm wspólnotowych w odniesieniu do wszystkich zakładów produkcyjnych, znajdujących się na wymienionych powyżej wyspach i częściach terytoriów.

Artykuł 19

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, może wprowadzić zmiany do załączników, w szczególności celem dostosowania ich do postępu technologicznego i naukowego.

Artykuł 20

1. W przypadkach, gdy ma być stosowana procedura ustalona w niniejszym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawia dane zagadnienie na forum Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego decyzją 68/361/EWG²⁰ (zwanego dalej „Komitetem”), czyniąc to albo z własnej inicjatywy lub też na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet przedstawia swoją opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego uwzględniając stopień pilności sprawy. Opinie przyjmowane są

większością ustanowioną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w Komitecie są ważne w sposób podany w powołanym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. a) Komisja przyjmuje przewidywane środki jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.
- b) Jeżeli przewidywane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie propozycję środków, które mają być podjęte. Rada przyjmuje środki kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli Rada nie przyjęła żadnych środków w terminie trzech miesięcy od dnia, w którym sprawa została jej przedstawiona, Komisja przyjmuje proponowane środki i niezwłocznie wprowadza je w życie chyba, że Rada zagłosowała zwykłą większością głosów przeciwko tym środkom.

Artykuł 21

Do dnia 1 stycznia 1996 r., Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji ustanowi przepisy sanitarne mające zastosowanie do:

- a) produkcji i wprowadzania na rynek mięsa do produkcji kielbasy, przeznaczonego do późniejszego wytwarzania produktów mięsnych;
- b) produkcji i wykorzystania mięsa mechanicznie odkostnionego.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1996 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Wspomniane środki powinny zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Dyrektywa 88/657/EWG traci moc z dniem 1 stycznia 1996 r.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 grudnia 1994 r.

W imieniu Rady

J. BORCHERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

ROZDZIAŁ I

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących mięso mielone

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d).

Oprócz zachowania zgodności z warunkami ustanowionymi w załączniku I rozdziały I i III do dyrektywy 64/433/WE, zakłady produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenie do rozdrabniania i zawijania mięsa, oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa oraz wyposażone w termograf albo teletermometr.

Jednakże, właściwy organ może zezwolić na mielenie mięsa w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że mielenie odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu;

- b) pomieszczenie do pakowania, chyba że spełnione są warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt 63;
- c) pomieszczenie lub szafki do magazynowania soli;
- d) urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

2. Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi warunkami ustanowionymi w załączniku A do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I, niezależne jednostki produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

- a) pomieszczenia zgodnie z załącznikiem B do dyrektywy 77/99/EWG rozdział I pkt 1, oraz
- b) pomieszczenia określone w pkt. 1 niniejszego rozdziału.

3. Przepisy ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział V, stosuje się w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń oraz wyposażenia w przedsiębiorstwach.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznym przygotowaniu mięsa mielonego muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic, jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ II

Warunki do produkcji mięsa mielonego

1. Przed zmieleniem lub pocięciem, mięso musi zostać zbadane zgodnie z art. 7. Przed zmieleniem, należy usunąć i wyeliminować wszystkie zanieczyszczone bądź podejrzane wyglądające części.
2. Zabrania się uzyskiwania mięsa mielonego z odpadów, okrawków lub z mięsa mechanicznie odkostnionego.

W szczególności zabrania się przygotowywania mięsa mielonego z mięsa określonego w art. 5 dyrektywy 64/433/EWG albo z mięsa pochodzącego z następujących części bydła, świń, owiec lub kóz: mięśni głowy, z wyjątkiem żwaczy, oraz niemięśniowych części kresy białej, okolic pęciny i stępu oraz skrawków z kości. Mięśnie przepony, po usunięciu błony surowiczej, oraz mięśnie żwaczy można wykorzystywać wyłącznie po przebadaniu ich pod kątem wągryzcy. Świeże mięso nie może zawierać żadnych odłamków kości.

W przypadku, gdy czynności przeprowadzone od momentu dostarczenia mięsa do pomieszczenia, określonego w rozdziale I, do momentu poddania produktu gotowego procesowi schładzania bądź głębokiego zamrażania, są wykonane w ciągu maksymalnie jednej godziny, wewnętrzna temperatura mięsa nie może przekraczać $+ 7\text{ }^{\circ}\text{C}$, a temperatura w pomieszczeniach produkcyjnych nie może być wyższa niż $+ 12\text{ }^{\circ}\text{C}$. Właściwy organ może zezwolić na wydłużenie limitu czasowego w poszczególnych przypadkach, kiedy poprzez dodanie soli jest to uzasadnione z technicznego punktu widzenia, pod warunkiem, iż odstępstwo takie nie spowoduje naruszenia przepisów zdrowotnych.

O ile czas trwania tych czynności wynosi ponad jedną godzinę bądź przekracza okres dopuszczony przez właściwy organ stosownie do poprzedniego akapitu, świeżego mięsa nie można używać do czasu zmniejszenia wewnętrznej temperatury mięsa do minimum $+ 4\text{ }^{\circ}\text{C}$.

3. Mielone mięso można głęboko zamrażać tylko raz.
4. Niezwłocznie po jego wyprodukowaniu, mielone mięso należy w higieniczny sposób zawinać, a po zapakowaniu – schłodzić i przechowywać w temperaturze ustanowionej w art. 3 ust. 2 lit. c).

ROZDZIAŁ III

Specjalne warunki zatwierdzania przedsiębiorstw produkujących przetwory mięsne

1. Zakłady produkcyjne w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. d), muszą posiadać pomieszczenia spełniające, co najmniej wymogi:
  - a) załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział I i III; lub
  - b) załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział I i III; lub
  - c) załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział I i IV pkt 1;

oraz muszą posiadać:

- pomieszczenie oddzielone od pomieszczenia rozbioru mięsa, przeznaczone do produkcji przetworów mięsnych, dodawania innych środków spożywczych i zawijania, wyposażone w termograf albo teletermometr.

Niemniej jednak, właściwy organ może zezwolić na produkcję przetworów mięsnych w pomieszczenia rozbioru mięsa pod warunkiem, że produkcja odbywa się w określonym, wyraźnie wydzielonym miejscu. Możliwe jest udzielenie zgody na przyprawianie całych tusz drobiowych w specjalnym pomieszczeniu, wyraźnie oddzielonym od pomieszczeń rzeźni,

- pomieszczenie do pakowania, chyba, że spełnione zostały warunki ustanowione w załączniku I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XII pkt. 63 lub w załączniku I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XIV pkt. 74, albo w załączniku I do dyrektywy 92/45/EWG rozdział VIII pkt. 5,
  - pomieszczenie do magazynowania przypraw i pozostałych środków spożywczych, oczyszczonych i gotowych do użycia,
  - pomieszczenia chłodnicze do składowania:
    - świeżego mięsa określonego w art. 5 ust. 1 lit. a),
    - przetworów mięsnych,
  - urządzenia chłodnicze, umożliwiające utrzymywanie temperatur ustanowionych w niniejszej dyrektywie.
2. Niezależne jednostki produkcyjne muszą spełniać wymagania w zakresie higieny podane w załączniku A rozdział I i załączniku B rozdział I do dyrektywy 77/99/EWG.
  3. Zasady ustanowione w załączniku I rozdział V do dyrektyw 64/433/EWG lub 71/118/EWG albo w rozdziale II dyrektywy 92/45/EWG, stosuje się odpowiednio w odniesieniu do higieny personelu, pomieszczeń i wyposażenia przedsiębiorstw.

Ponadto pracownicy zatrudnieni przy ręcznej produkcji przetworów mięsnych muszą używać masek okrywających usta i nos. Właściwy organ może również zobowiązać pracowników do używania gładkich, odpornych na wilgoć rękawic jednorazowego użycia lub dających się czyścić i dezynfekować.

ROZDZIAŁ IV

Szczególne wymagania w odniesieniu do produkcji przetworów mięsnych

Oprócz zachowania zgodności z ogólnymi wymaganiami zawartymi w rozdziale III oraz w zależności od rodzaju danej produkcji:

- a) produkcja przetworów mięsnych musi odbywać się w warunkach temperatury kontrolowanej;

- b) przetwory mięsne muszą być umieszczane w pojemnikach do wysyłki w sposób eliminujący ryzyko zanieczyszczenia;
- c) przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone tylko raz oraz można je sprzedawać wyłącznie w okresie nieprzekraczającym 18 miesięcy;
- d) niezwłocznie po zakończeniu procesu produkcyjnego, przetwory mięsne muszą zostać zapakowane zgodnie z przepisami rozdziału VII oraz, po opakowaniu, schłodzone do odpowiedniej temperatury ustanowionej w art. 5 ust. 1 lit. d).

ROZDZIAŁ V

Kontrola

1. Zakłady produkcyjne wytwarzające mięso mielone i przetwory mięsne podlegają kontroli właściwego organu, który musi zapewnić zgodność z wymogami niniejszej dyrektywy, w szczególności musi:
  - a) sprawdzać:
    - (i) czystość pomieszczeń oraz wyposażenia, a także higienę personelu;
    - (ii) skuteczność kontroli przeprowadzanych przez przedsiębiorstwo, zgodnie z artykułem niniejszej dyrektywy, w szczególności poprzez badanie wyników i pobieranie próbek;
    - (iii) stan mikrobiologiczny i higieniczny mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
    - (iv) odpowiednie oznakowanie zdrowotności mięsa mielonego i przetworów mięsnych;
    - (v) warunki składowania i przewozu;
  - b) w ramach urzędowych kontroli pobierać wszelkie próbki, wymagane do badań laboratoryjnych w celu potwierdzenia wyników samokontroli;
  - c) przeprowadzać wszelkie inne kontrole, które uzna za właściwe w celu zapewnienia zgodności z niniejszą dyrektywą, przy czym rozumie się, iż wyniki badań mikrobiologicznych muszą być oceniane przez właściwy organ według kryteriów ustanowionych w załączniku II, dla mięsa mielonego i w załączniku IV, dla przetworów mięsnych.
2. Właściwy organ musi mieć zawsze wolny dostęp do chłodni oraz do wszystkich pomieszczeń roboczych, w celu sprawdzenia, czy te wymagania są ściśle przestrzegane.

ROZDZIAŁ VI

Oznakowanie i etykietowanie

1. Opakowanie mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być opatrzone oznakowaniem zdrowotności.
2. Wspólnotowe oznakowanie zdrowotności można umieszczać wyłącznie na mięsie mielonym uzyskanym zgodnie z art. 3 oraz na przetworach mięsnych uzyskanych zgodnie z art. 5 i wytworzonych w zakładzie produkcyjnym zatwierdzonym zgodnie z art. 8. Znak zdrowotności musi odpowiadać:
  - a) załącznikowi I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50 – w przypadku mięsa mielonego;
  - b) w przypadku przetworów mięsnych:
    - (i) ze świeżego mięsa zwierząt rzeźnych lub dziczyzny hodowlanej, załącznika I do dyrektywy 64/433/EWG rozdział XI pkt 50;
    - (ii) z mięsa drobiowego lub małego hodowlanego ptactwa łownego bądź małych hodowlanych zwierząt futerkowych, załącznika I do dyrektywy 71/118/EWG rozdział XII pkt 66;
    - (iii) z mięsa ubitych zwierząt dzikich, załącznika I do dyrektywy 92/45/EWG. rozdział VII pkt 2.
3. W przypadku, gdy mięso mielone i przetwory mięsne są wytwarzane przez niezależną jednostkę produkcyjną, oznakowanie zdrowotności musi obejmować numer identyfikacyjny, nadany przez właściwy organ na podstawie art. 8 ust. 1.
4. Bez uszczerbku dla dyrektywy 79/112/EWG, w przypadku przetworów mięsnych, na ich opakowaniu do celów kontroli muszą zostać umieszczone widoczne i czytelne następujące informacje, w przypadku, gdy nie wynikają one wyraźnie z opisu handlowego lub wykazu składników, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG: gatunek, z którego mięso zostało pozyskane oraz, w przypadku mieszanki, procentowy udział mięsa pochodzącego z każdego gatunku i, w przypadku opakowania, które nie jest przeznaczone dla konsumenta finalnego, data przygotowania.

W przypadku mięsa mielonego i przetworów mięsnych wykonanych z mięsa mielonego, z wyjątkiem świeżych kiełbas i mięs do produkcji kiełbas, opatrzonych oznakowaniem zdrowotności przewidzianym w niniejszym rozdziale, na etykietach muszą znajdować się także następujące wyrazy:

- „procentowa zawartość tłuszczu poniżej...”,

- „kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie poniżej...”.

ROZDZIAŁ VII

Zawijanie i pakowanie

1. Opakowanie (na przykład: skrzynki, kartony) musi spełniać wszystkie zasady dotyczące higieny, w szczególności:

- nie może zmieniać organoleptycznych właściwości mięsa mielonego lub przetworów mięsnych,
  - nie może przewodzić do mięsa mielonego czy przetworów mięsnych substancji stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi,
  - musi być wystarczająco mocne, aby zapewniało skuteczną ochronę mięsa mielonego lub przetworów mięsnych w trakcie przewozu i przenoszenia.
2. Powtórne użycie opakowania w przypadku mięsa mielonego czy przetworów mięsnych jest niedozwolone chyba, że jest ono wykonane z materiałów odpornych na korozję, łatwych do oczyszczenia, które przed ponownym zastosowaniem są oczyszczone i zdezynfekowane.
  3. Zawinięte mięso mielone lub przetwory mięsne muszą zostać zapakowane.
  4. Niemniej jednak w przypadku, gdy opakowanie spełnia wszystkie warunki ochronne, nie musi być ono przezroczyste i bezbarwne, ani nie ma konieczności umieszczania go w drugim pojemniku, o ile spełnione są pozostałe warunki, podane w powyższym pkt. 1.

ROZDZIAŁ VIII

Składowanie

1. Mięso mielone i przetwory mięsne, natychmiast po ich zawinięciu czy opakowaniu, muszą być schłodzone. Mięso mielone musi być przechowywane w temperaturach wskazanych w art. 3 ust. 2 lit. c), a przetwory mięsne w temperaturach określonych w art. 5 ust. 1 lit. d).
2. Mięso mielone i przetwory mięsne mogą zostać głęboko zamrożone wyłącznie w pomieszczeniach zakładu produkcyjnego bądź niezależnej jednostki produkcyjnej, albo w zatwierdzonych chłodniach składowych.
3. Mięso mielone i przetwory mięsne można składować w chłodniach składowych wraz z innymi środkami spożywczymi tylko w przypadku, gdy opakowanie mięsa mielonego czy przetworów mięsnych zapewnia im ochronę przed wpływem niekorzystnych czynników.

ROZDZIAŁ IX

Przewóz

1. Wysyłka mięsa mielonego i przetworów mięsnych musi być zorganizowana w taki sposób, aby podczas przewozu zapewnić ochronę produktów przed wszelkimi zanieczyszczeniami czy wpływem niekorzystnych czynników, z uwzględnieniem czasu trwania i warunków przewozu oraz wykorzystywanych środków transportu. W szczególności, pojazdy używane do przewozu mięsa mielonego i przetworów mięsnych muszą być wyposażone w urządzenia zapewniające utrzymanie temperatur

ustanowionych w niniejszej dyrektywie, a także w termometr rejestrujący temperaturę na potwierdzenie spełniania tych wymogów.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie mogą zezwolić na przewóz przetworów mięsnych pochodzących z przedsiębiorstw określonych w art. 5 ust. 5, w temperaturach wyższych niż ustanowione w niniejszej dyrektywie, z zakładu produkcyjnego czy niezależnej jednostki produkcyjnej do pomieszczeń pobliskich punktów handlu detalicznego czy wspólnot miejscowych, pod warunkiem, iż czas przewozu nie przekracza jednej godziny.
3. W przypadku tranzytu przez państwo trzecie, oraz w przypadku, gdy zakład produkcyjny jest usytuowany w okolicy podlegającej ograniczeniom ze względu na stan zdrowia zwierząt, środki transportu muszą pozostać zaplombowane.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA DOTYCZĄCE SKŁADU ORAZ KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

I. Kryteria dotyczące składu, sprawdzane na podstawie średniej dziennej

	Zawartość tłuszczu	Kolagen: współczynnik zawartości białka w mięsie
- chude mięso mielone	$\leq 7\%$	≤ 12
- mielone mięso wołowe bez domieszek	$\leq 20\%$	≤ 15
- mięso mielone zawierające wieprzowinę	$\leq 30\%$	≤ 18
- mielone mięso z pozostałych gatunków	$\leq 25\%$	≤ 15

II. Kryteria mikrobiologiczne

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że mięso mielone spełnia następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji:

	M^a	m^b
Tlenowe bakterie mezofilne $n^c = 5; c^d = 2$	$5 \times 10^6/g$	$5 \times 10^5/g$
<i>Escherichia coli</i> $n = 5; c = 2$	$5 \times 10^2/g$	50/g
Salmonella $n = 5; c = 0$	brak w 10 g	
<i>Staphylococcus aureus</i> $n = 5; c = 2$	$5 \times 10^3/g$	$10^2/g$

^a M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 M, kiedy pomiar odbywa się w na pożywce płynnej.

^b m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające.

^c n = liczba jednostek stanowiących próbkę.

^d c = liczba jednostek w próbce, dających wartości między m a M.

Wyniki analiz mikrobiologicznych muszą być interpretowane zgodnie z:

A. Trzema kategoriami zanieczyszczenia, pod kątem tlenowcowych bakterii mezofilnych, *Escherichia coli* oraz *Staphylococcus aureus*, tzn.:

- do i łącznie z kryterium m,
- między kryterium m, a progiem M,
- powyżej progu M.

1. Jakość partii towaru uważa się za:

- a) zadawalającą, w przypadku, gdy wszystkie otrzymane wartości są równe bądź niższe od 3 m w razie wykorzystania pożywki stałej, oraz 10 m, na pożywkę płynnej;
- b) dopuszczalną, w przypadku gdy wszystkie otrzymane wartości mieszczą się między:

(i) 3 i 10 m (= M) – na pożywka stała;

(ii) 10 i 30 m (= M) – na pożywka płynna;

oraz w przypadku, gdy c/n jest równe bądź niższe od $2/5$, gdzie $n = 5$ i $c = 2$, lub stanowi jakąkolwiek inną liczbę, o równoważnej lub większej wiarygodności, uznaną przez Radę, stanowiącą zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

2. Jakość partii towaru uważa się za niezadawalającą;

- zawsze w przypadku odnotowania wartości przekraczających M,
- kiedy $c/n > 2/5$.

Jednakże, w przypadku przekroczenia wymienionego drugiego progu w zakresie mikroorganizmów tlenowych w temperaturze $+30\text{ }^{\circ}\text{C}$, podczas gdy spełnione są wszystkie pozostałe kryteria, przekroczenie progu musi zostać poddane dalszemu wyjaśnieniu, zwłaszcza w przypadku surowców.

Produkt musi zawsze zostać uznany za toksyczny lub zepsuty, gdy zanieczyszczenie osiąga mikrobiologiczną wartość graniczną S, która generalnie została ustalona na 10^3 m.

W przypadku *Staphylococcus aureus*, wartość S pod żadnym pozorem nie może przekraczać 5×10^4 .

Tolerancje odnoszące się do technik analitycznych nie mają zastosowania do wartości M i S.

B. Dwoma kategoriami pod kątem salmonelli, przy braku dopuszczalnych tolerancji:

- „Brak w”: wynik zadawalający,
- „Obecność w”: wynik niezadawalający.

ZAŁĄCZNIK III

ŚWIADECTWO ZDROWIA MIĘSA MIELONEGO¹

Nr

.....

Kraj wywozu .....

Ministerstwo: .....

Służby odpowiedzialne: .....

Odniesienie²: .....

I. Dane identyfikacyjne dotyczące mięsa mielonego:

Produkty przygotowane z mięsa: .....

(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań: .....

Temperatura w czasie składowania i przewozu: .....

Dopuszczalny okres składowania: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie mięsa mielonego

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonego przedsiębiorstwa
produkcyjnego: .....

.....

W razie konieczności:

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonej chłodni składowej:

.....

.....

.....

III. Miejsce przeznaczenia mięsa mielonego

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Wypełnić używając określeń przewidzianych w art. 3 ust. 2 lit. e) dyrektywy 94/65/WE.

Mięso mielone zostaje wysłane

Z: .....
(Miejsce wysyłki)

do: .....
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu:⁴ .....

Nazwa i adres wysyłającego: .....
.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....
.....
.....

IV. Świadectwo zdrowia

Ja, niżej podpisany zaświadczam, iż opisane powyżej mięso mielone:

- a) zostało wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) jest przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

(data) Sporządzono w ....., dnia .....
(miejsce)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, tę informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

ZAŁĄCZNIK IV

KRYTERIA MIKROBIOLOGICZNE

Zakłady produkcyjne i niezależne jednostki produkcyjne muszą zapewnić, że przetwory mięsne spełniają następujące kryteria w trakcie kontroli przewidzianych w art. 7 ust. 3 oraz zgodnie z ustanowionymi poniżej sposobami interpretacji podanymi w załączniku II:

Przetwory mięsne	M ¹	m ²
<i>Escherichia coli</i> n = 5; c = 2	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
<i>Staphylococci aurei</i> n = 5; c = 1	5 × 10 ³ /g	5 × 10 ² /g
Salmonella n = 5; c = 0	brak w 1 g	

¹ M = dopuszczalny próg, powyżej którego uważa się, że wyniki nie są już zadawalające, w przypadku gdy M jest równe 10 m - kiedy pomiar jest przeprowadzany na pożywce stałej, oraz M jest równe 30 m kiedy pomiar odbywa się na pożywce płynnej.

² m = próg, poniżej którego wszystkie wyniki uważa się za zadawalające

Do dnia 31 grudnia 1995 r., na wniosek Komisji, Rada dokona oceny kryteriów mających zastosowanie do przetworów mięsnych w kwestii braku salmonelli.

ZAŁĄCZNIK V

ŚWIADECTWO ZDROWIA PRZETWORÓW MIĘSNYCH¹

Nr

.....

Kraj wysyłający:

Ministerstwo: .....

Służby odpowiedzialne: .....

Odniesienie²: .....

I. Dane identyfikacyjne dotyczące przetworów mięsnych:

Produkty przygotowane z mięsa: .....
(Gatunki zwierząt)

Rodzaj produktów³: .....

Rodzaj opakowania: .....

Liczba pojedynczych pozycji lub opakowań: .....

Temperatura składowania i przewozu: .....

Dopuszczalny okres składowania: .....

Waga netto: .....

II. Pochodzenie przetworów mięsnych

Adres i numer identyfikacyjny zatwierdzonego zakładu produkcyjnego:

.....
.....

W razie konieczności:

Adres(y) i numer(y) identyfikacyjny(e) zatwierdzonej chłodni składowej:

.....
.....
.....

III. Miejsce przeznaczenia przetworów mięsnych

¹ W rozumieniu art. 2 dyrektywy 94/65/WE.

² Fakultatywnie.

³ Zaznaczyć występowanie promieniowania jonizującego, z przyczyn medycznych.

Przetwory mięsne zostają wysłane

z:

.....
(Miejsce wysyłki)

do:

.....
(Kraj przeznaczenia)

następującymi środkami transportu⁴.....

Nazwa i adres wysyłającego: .....
.....
.....

Nazwa i adres odbiorcy: .....
.....
.....

IV. Świadcstwo zdrowia

Ja, niżej podpisany, zaświadczam, iż opisane powyżej przetwory mięsne

- a) zostały wyprodukowane ze świeżego mięsa, w szczególnych warunkach, ustanowionych w dyrektywie 94/65/WE;
- b) są przeznaczone dla Republiki Greckiej⁵.

Sporządzono w ....., dnia .....
(miejsce) (data)

.....
(Pieczęć i podpis urzędowego lekarza
weterynarii)
(Nazwisko wielkimi literami)

⁴ Wskazać liczbę lub numer rejestracyjny (wagony kolejowe i samochody ciężarowe), numer lotu (samolot) albo nazwę (statek). W razie przeładunku, informację należy uaktualnić.

⁵ W stosownych przypadkach.

DYREKTYWA RADY

z dnia 20 czerwca 1989 r.

dotycząca higieny i problemów sanitarnych związanych z produkcją i wprowadzaniem na rynek produktów jajecznych

(89/437/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji¹,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno - Społecznego³,

a także mając na uwadze, co następuje:

zapewnienie sprawnego funkcjonowania wspólnego rynku, a przede wszystkim wspólnej organizacji rynku jaj ustanowionego rozporządzeniem (EWG) nr 2771/75⁴, ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3907/87⁵ oraz wspólnego systemu handlu dla owalbumin i laktalbumin wprowadzonego rozporządzeniem (EWG) nr 2783/75⁶, zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 4001/87⁷, jest rzeczą niezbędną, aby obrót produktami jajecznymi nie był dłużej ograniczany przez rozbieżności pomiędzy Państwami Członkowskimi w zakresie wymagań sanitarnych w tym sektorze; umożliwienie ujednoczenia produkcji, co prowadzi do konkurencji opartej na równych zasadach przy jednoczesnym zapewnieniu konsumentom wyrobów dobrej jakości;

obróć niektórymi produktami jajecznymi, które nie zostały ujęte w załączniku II do Traktatu, jest ściśle powiązany z obrotem produktami, dla których istnieje organizacja rynków; należy wyeliminować nieuczciwą konkurencję dla wszystkich produktów jajecznych;

uważa się za stosowne wyłączenie z zakresu tej dyrektywy produktów jajecznych stosowanych w małych przedsiębiorstwach, sklepach lub restauracjach oraz używanych do wytwarzania środków spożywczych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży końcowemu odbiorcy lub do konsumpcji na miejscu;

---

¹ Dz.U. nr C 67 z 14.03.1987, str. 9 i Dz.U. nr C 53 z 2.03.1989, str. 10.

² Dz.U. nr C 187 z 18.07.1988, str. 184.

³ Dz.U. nr C 232 z 31.08.1987, str. 1.

⁴ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 49.

⁵ Dz.U. nr L 370 z 30.12.1987, str. 14.

⁶ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 104.

⁷ Dz.U. nr L 377 z 31.12.1987, str. 44.

wymagania sanitarne powinny zostać określone dla produkcji, przechowywania oraz transportu produktów jajecznych; w szczególności istotne jest określenie przepisów regulujących zatwierdzanie przedsiębiorstw;

istotne jest również ustanowienie wymagań sanitarnych, którym muszą odpowiadać produkty jajeczne;

wspomniane przepisy muszą w taki sam sposób dotyczyć handlu w ramach Wspólnoty jak i w ramach poszczególnych Państw Członkowskich;

odpowiedzialność za spełnianie wymagań sanitarnych odnośnie do produktów jajecznych, zgodnie z niniejszą dyrektywą, jest nałożona przede wszystkim na producentów; właściwe władze Państw Członkowskich muszą sprawdzać, poprzez przeprowadzanie kontroli i inspekcji, czy producenci stosują się do wyżej wymienionych wymagań; przepisy odnośnie takich kontroli i inspekcji muszą uwzględniać potrzeby rynku wewnętrznego;

należy prowadzić kontrole wrywkowe w celu wykrywania obecności pozostałości substancji potencjalnie szkodliwych dla zdrowia ludzkiego;

powinny zostać wprowadzone wspólnotowe środki kontroli w celu zagwarantowania jednolitego we wszystkich Państwach Członkowskich stosowania standardów określonych w niniejszej dyrektywie;

w kontekście handlu w ramach Wspólnoty, nadawca, odbiorca, lub ich przedstawiciele muszą mieć możliwość uzyskania opinii eksperta w przypadku zaistnienia sporu z właściwymi władzami państw członkowskich, które są krajami przeznaczenia;

warunki wprowadzania na rynek Wspólnoty produktów jajecznych wyprodukowanych w państwie trzecim, nie mogą być bardziej korzystne niż warunki określone w niniejszej dyrektywie; należy podjąć działania w celu ustalenia procedury wspólnotowej umożliwiającej przeprowadzanie inspekcji w przedsiębiorstwach państw trzecich;

zadanie podjęcia działań w celu zastosowania niniejszej dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji; w tym celu należy określić procedury wprowadzające ścisłą i efektywną współpracę między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa wymagania higieniczne i sanitarne dotyczące produkcji i wprowadzania na rynek produktów jajecznych przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi oraz do wytwarzania środków spożywczych.

Jednocześnie niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- finalnych środków spożywczych wytworzonych z produktów jajecznych określonych w art. 2 oraz objętych przepisami art. 3,

- produktów jajecznych wytwarzanych w małych przedsiębiorstwach, które nie podlegają żadnemu wcześniejszemu przetwarzaniu w celu ich wykorzystania do wyrobu środków spożywczych przeznaczonych do bezpośredniej sprzedaży, bez pośredników, konsumentom lub do konsumpcji na miejscu bezpośrednio po przygotowaniu.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się definicję podaną w art. 1 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 2772/75⁸.Następujące definicje mają również zastosowanie:

1. „produkty jajeczne”: oznaczają produkty otrzymane z jaj, ich różnych składników lub ich mieszanin, po usunięciu skorupy oraz błony, przeznaczone do spożycia przez ludzi; mogą być częściowo uzupełnione przez inne środki spożywcze lub dodatki; mogą być płynne, skoncentrowane, wysuszone, skryształizowane, zamrożone, szybko zamrożone lub skoagulowane;
2. „ferma produkcyjna”: oznacza, nie naruszając przepisów rozporządzenia (EWG) nr 2782/75⁹ fermę do produkcji jaj przeznaczonych do spożycia przez ludzi;
3. „zakład produkcyjny”: oznacza zakład dopuszczony do produkcji i/lub przetwarzania produktów jajecznych;
4. „jaja popękane”: oznaczają jaja z uszkodzoną, ale nierozbitą skorupą i nienaruszoną błoną;
5. „partia”: oznacza ilość produktów jajecznych, która zostanie wyprodukowana na takich samych warunkach, w szczególności przetworzona w trakcie jednego ciągłego procesu;
6. „przesyłka”: oznacza ilość produktów jajecznych stanowiących pojedynczą dostawę do jednego miejsca przeznaczenia, w celu dalszego przetworzenia przez przemysł spożywczy lub przeznaczoną do bezpośredniego spożycia przez ludzi;
7. „kraj pochodzenia”: oznacza Państwo Członkowskie lub państwo trzecie, z którego produkty jajeczne są wysyłane do innego Państwa Członkowskiego;
8. „kraj przeznaczenia”: oznacza Państwo Członkowskie, do którego produkty jajeczne są przesyłane z innego Państwa Członkowskiego lub państwa trzeciego;
9. „pakowanie”: oznacza umieszczanie produktów jajecznych w dowolnym opakowaniu;
10. „właściwe władze”: oznacza departament weterynaryjny lub inny równoważny departament wyznaczony przez Państwo Członkowskie do monitorowania przestrzegania przepisów zawartych w niniejszej dyrektywie;
11. „wprowadzenie na rynek”: oznacza obrót produktami jajecznymi, zgodnie z definicją w art. 1 pkt. 5 rozporządzenia (EWG) nr 2772/75.

---

⁸ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 56.

⁹ Dz.U. nr L 282 z 1.11.1975, str. 100.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, że tylko produkty jajeczne spełniające następujące wymagania ogólne będą produkowane jako środki spożywcze lub wykorzystywane przy produkcji żywności:

- a) muszą one być otrzymywane z jaj kurzych, kaczyc, gęsi, indyczych, perliczych lub przepiórczych, lecz nie z mieszanki jaj różnych gatunków;
- b) muszą posiadać wyszczególnienie procentowej zawartości jaj; w przypadku, gdy są one częściowo uzupełnione przez inne środki spożywcze lub dodatki, które powinny spełniać wymagania zawarte w art. 12;
- c) muszą zostać przetworzone i wyprodukowane w zakładzie dopuszczonym zgodnie z art. 6, który spełnia warunki zawarte w rozdziałach I i II Załącznika oraz wymagania niniejszej dyrektywy;
- d) muszą zostać wyprodukowane w warunkach higienicznych, zgodnie z rozdziałami III i V Załącznika, z jaj spełniających wymagania określone w rozdziale IV Załącznika;
- e) muszą zostać poddane procesowi przetworzenia dopuszczonemu przez procedurę określoną w art. 14, w taki sposób, że między innymi odpowiadają przepisom analitycznym określonym w rozdziale VI załącznika;

Jednakże, gdzie jest to konieczne ze względu na proces technologiczny związany z wyprodukowaniem pewnych środków spożywczych z produktów jajecznych, właściwe władze zadecydują, na podstawie kryteriów, które zostaną ustalone, zgodnie z procedurą określoną w art. 14, że pewne produkty jajeczne nie muszą przechodzić procesu przetwarzania; w takim przypadku produkty jajeczne muszą zostać natychmiast zużyte w tym zakładzie, w którym zostały przeznaczone do produkcji innych środków spożywczych;

- f) muszą odpowiadać przepisom składu analitycznego ustalonego w rozdziale VI Załącznika;
- g) muszą być poddane kontroli sanitarnej zgodnie z rozdziałem VII Załącznika;
- h) muszą być opakowane zgodnie z rozdziałem VIII Załącznika;
- i) muszą być przechowywane i transportowane zgodnie z rozdziałami IX i X Załącznika;
- j) muszą być opatrzone oznaczeniem zdrowotności produktu przedstawionym w rozdziale XI Załącznika oraz w przypadku przeznaczenia do bezpośredniego spożycia przez ludzi muszą spełniać wymagania dyrektywy Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r., dotyczącej ujednoczenia w Państwach Członkowskich przepisów związanych z oznakowaniem, wystawianiem i reklamowaniem środków spożywczych

przeznaczonych do sprzedaży finalnemu konsumentowi¹⁰, ostatnio zmienionej dyrektywą 86/197/EWG¹¹.

Artykuł 4

Właściwe władze zapewnią, że producenci produktów jajecznych podejmą wszystkie niezbędne działania w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy, w szczególności, że:

- próbki do badań laboratoryjnych pobierane są w celu kontrolowania zgodności składu analitycznego z przedstawionym w rozdziale VI Załącznika,
- produkty jajeczne, które nie mogą być przechowywane w temperaturze pokojowej są transportowane lub przechowywane w temperaturach przewidzianych w rozdziałach IX i X Załącznika,
- określany jest okres gwarancji przechowywania produktów jajecznych,
- wyniki różnych kontroli i testów są rejestrowane i zachowywane do wglądu dla wymienionych władz przez okres dwóch lat,
- każda partia jest oznakowana w sposób umożliwiający rozpoznanie daty przetworzenia; oznaczenie przesyłki musi być zamieszczone w rejestrze produkcyjnym oraz na oznaczeniu zdrowotności produktu, określonym w rozdziale XI.

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że będą prowadzone kontrole w celu wykrywania pozostałości substancji mających działanie farmakologiczne lub hormonalne oraz pozostałości antybiotyków, pestycydów, detergentów i innych substancji, które są szkodliwe lub mogą zmieniać właściwości organoleptyczne produktów jajecznych lub powodujących, że spożywanie produktów jajecznych jest niebezpieczne lub szkodliwe dla zdrowia ludzkiego.

2. W przypadku, gdy w badanych produktach jajecznych zostaną stwierdzone pozostałości w ilościach przekraczających poziomy ustalony, zgodnie z ust. 4, nie wolno ich używać do żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi lub umieszczać na rynku w celu wykorzystania przy produkcji środków spożywczych lub do bezpośredniego spożycia.

3. Badania wykrywające pozostałości muszą być prowadzone według wypróbowanych i naukowo uznawanych metod, w szczególności zgodnie z metodami zalecanymi w dyrektywach Wspólnoty lub innymi normami międzynarodowymi.

Musi istnieć możliwość oceny testów na obecność pozostałości, z wykorzystaniem metod referencyjnych opracowanych, zgodnie z procedurą w art. 14, po uprzednim wyrażeniu opinii przez Naukowy Komitet Weterynaryjny.

---

¹⁰ Dz.U. nr L 33 z 8.02.1979, str. 1.

¹¹ Dz.U. nr L 144 z 29.05.1986, str. 38.

Zgodnie z tą samą procedurą w każdym Państwie Członkowskim musi zostać wyznaczone, co najmniej jedno laboratorium referencyjne w celu prowadzenia badań odnośnie pozostałości, w przypadkach, do których mają zastosowanie art. 7 i 8.

Komisja opublikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* metody referencyjne oraz wykaz laboratoriów referencyjnych.

4. Uchwalając kwalifikowaną większością głosów w odniesieniu do propozycji Komisji, Rada przyjmie:

- szczegółowe przepisy odnośnie monitoringu,
- poziomy tolerancji dla substancji, o których mowa w ust. 2,
- częstotliwość pobierania próbek.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie stworzą listy swoich zatwierdzonych zakładów produkcyjnych, z których każde musi posiadać numer zezwolenia. Państwa Członkowskie prześlą wymienione listy pozostałym Państwom Członkowskim oraz Komisji.

Żadne z Państw Członkowskich nie zatwierdzi zakładu, jeżeli nie zostanie zapewniona zgodność z przepisami niniejszej dyrektywy. Państwo Członkowskie cofnie zezwolenie, jeśli warunki, na podstawie, których zezwolenie zostało uzyskane, nie są spełniane. Pozostałe Państwa Członkowskie oraz Komisja zostaną powiadomione o cofnięciu zezwolenia.

2. Właściwe władze są odpowiedzialne za regularne przeprowadzanie inspekcji i nadzoru nad zakładami produkcyjnymi oraz pakowaniem; każdorazowo zostanie im zapewniony swobodny dostęp do wszystkich części zakładu produkcyjnego w celu sprawdzenia czy przestrzegane są przepisy niniejszej dyrektywy.

W przypadku, gdy inspekcja wykaże, że nie wszystkie wymagania niniejszej dyrektywy są spełnione, właściwe władze podejmą odpowiednie działania w celu naprawienia zaistniałej sytuacji.

Artykuł 7

1. Eksperti Komisji mogą we współpracy z właściwymi władzami przeprowadzić kontrole na miejscu, w zakresie niezbędnym dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy; w szczególności mogą oni sprawdzać, czy zatwierdzony zakład, zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (EWG) nr 2772/75, aktualnie spełnia wymagania dyrektywy.

Państwo Członkowskie, na terytorium, którego przeprowadzane są kontrole, zapewni ekspertom wszelką niezbędną pomoc w trakcie wykonywanych obowiązków. Komisja poinformuje zainteresowane Państwo Członkowskie o wynikach kontroli.

Zainteresowane Państwo Członkowskie podejmie działania w celu uwzględnienia wyników kontroli. Jeżeli Państwo Członkowskie nie podejmie takich działań Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, podjąć decyzję w wyniku, której że omawiane Państwo

Członkowskie musi wstrzymać wprowadzanie na rynek produktów jajecznych pochodzących z zakładu, który nie spełnia wymagań niniejszej dyrektywy.

2. Przed rozpoczęciem kontroli, o której mowa w ust. 1, zgodnie z procedurą określoną w art. 14, zostaną ustalone ogólne warunki stosowania tego artykułu i zostaną ustalone zalecenia Komisji obejmujące zasady postępowania w trakcie kontroli, zgodnie z ust. 1.

Artykuł 8

1. Z zastrzeżeniem przepisów art. 6 i 7, kraj przeznaczenia może, jeżeli istnieją poważne podstawy do podejrzewania nieprawidłowości, przeprowadzać niedyskryminujące inspekcje produktów jajecznych, w celu sprawdzenia zgodności przesyłki z wymaganiami niniejszej dyrektywy.

2. Inspekcje, o których mowa w ust. 1, będą przeprowadzane w miejscu przeznaczenia towarów lub w innym odpowiednim miejscu, pod warunkiem, że wybór takiego miejsca możliwie jak najmniej zakłóca trasę przewozu towarów.

Inspekcje takie muszą być przeprowadzane możliwie jak najszybciej, żeby nadmiernie nie opóźniały wprowadzenia produktów jajecznych na rynek lub nie powodowały opóźnień mogących obniżyć ich jakość.

3. Jeżeli podczas trwania inspekcji przeprowadzonej, zgodnie z ust. 1 i 2 zostanie stwierdzone, że produkty jajeczne nie odpowiadają niniejszej dyrektywie, właściwe władze kraju przeznaczenia mogą przedstawić nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawicielowi możliwośći wycofania przesyłki z rynku w celu poddania jej dalszej obróbce lub też wykorzystania jej do innych celów, jeśli jest to dopuszczalne ze względów sanitarnych. Jeżeli nie jest to dopuszczalne alternatywą musi być zniszczenie produktów jajecznych. W każdym przypadku właściwe władze podejmą środki ostrożności, aby zapobiec nieodpowiedniemu zużyciu takich produktów jajecznych.

4. a) Decyzje oraz podstawy do ich podjęcia muszą zostać przedłożone nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawicielowi. Na żądanie takiej osoby należy podać przyczyny podjętych decyzji i przedłożyć je na piśmie wraz ze szczegółowymi informacjami odnośnie możliwych pod względem prawnym rozwiązań, ich rodzajów oraz ograniczeń czasowych, w których należy podjąć działanie.

Rozwiązania dostępne dla nadawcy, odbiorcy lub ich przedstawiciela nie zostaną objęte niniejszą dyrektywą.

b) Jeżeli takie decyzje zostały podjęte z powodu zaistnienia szczególnie poważnego zagrożenia dla zdrowia ludzkiego, należy niezwłocznie powiadomić właściwe władze Państwa Członkowskiego pochodzenia oraz Komisję.

c) W następstwie takiego zawiadomienia można podjąć odpowiednie środki, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, w szczególności w celu koordynacji działań podejmowanych w innych Państwach Członkowskich odnośnie produktów jajecznych.

5. Państwa Członkowskie przyznają nadawcy produktów jajecznych, które w wyniku inspekcji przeprowadzonej według ust. 1, nie mogły zostać wprowadzone na rynek, prawo do zasięgnięcia opinii eksperta.

Ekspert musi być obywatelem jednego z Państw Członkowskich, jednak ani kraju pochodzenia ani kraju przeznaczenia.

Komisja w odpowiedzi na wniosek Państw Członkowskich, przedstawi listę ekspertów, którym może zostać zlecone przygotowanie takiej opinii. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego ustępu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną w art.14.

Artykuł 9

Jeżeli jakieś Państwo Członkowskie po przeprowadzeniu inspekcji, zgodnie z art. 8, uzna, że przepisy niniejszej dyrektywy nie są już przestrzegane w którymś z zakładów innego Państwa Członkowskiego, powiadomi o tym właściwe władze tego Państwa Członkowskiego. Władze te podejmą wszystkie niezbędne działania oraz powiadomią właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o podjętych decyzjach i przyczynach ich podjęcia.

Jeżeli pierwsze Państwo Członkowskie obawia się, że wymienione działania nie zostały podjęte lub są nieodpowiednie, obydwie Państwa Członkowskie będą poszukiwały sposobów i środków naprawy sytuacji, jeśli jest to konieczne, poprzez przeprowadzenie inspekcji zakładu.

Zainteresowane Państwa Członkowskie poinformują Komisję o sporze i o osiągniętych rozwiązaniach.

Jeżeli niemożliwe jest osiągnięcie porozumienia pomiędzy zainteresowanymi Państwami Członkowskimi, jedno z państw w odpowiednim czasie przedstawi sprawę Komisji, która zleci jednemu lub kilku ekspertom wydanie opinii.

W oczekiwaniu na opinię, Państwo Członkowskie pochodzenie nasili kontrole produktów jajecznych pochodzących z rozpatrywanego zakładu oraz na życzenie Państwa Członkowskiego będącego odbiorcą, Komisja wyśle natychmiast eksperta do zakładu pochodzenia, w celu zaproponowania odpowiednich tymczasowych środków ochronnych.

W świetle opinii wymienionej w akapicie czwartym lub w efekcie kontroli przeprowadzonej, zgodnie z art. 7 ust. 1, Państwa Członkowskie mogą mieć prawo, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, do czasowego zakazania wprowadzania na ich terytorium produktów jajecznych pochodzących z rozpatrywanego zakładu.

Uprawnienie to może zostać cofnięte, zgodnie z procedurą określoną w art. 13, na podstawie kolejnej opinii wydanej przez jednego lub kilku ekspertów.

Eksperci są obywatelami Państwa Członkowskiego niezaangażowanego w spore.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, zgodnie z procedurą określoną w art. 14.

Artykuł 10

Na wniosek Komisji Załącznik do niniejszej dyrektywy zostanie zmieniony przez Radę na mocy decyzji podjętej kwalifikowaną większością głosów.

Artykuł 11

1. W oczekiwaniu na wdrożenie przepisów niniejszej dyrektywy, krajowe przepisy określające zasady importu produktów jajecznych z państw trzecich będą nadal obowiązywać i nie mogą one być bardziej korzystne niż przepisy dotyczące zasad handlu wewnątrz Wspólnoty.
2. Inspekcje odbywające się na miejscu będą przeprowadzane przez ekspertów z Państw Członkowskich oraz Komisji. Eksperti Państw Członkowskich, którym zleca się przeprowadzenie inspekcji zostaną wyznaczeni przez Komisję spośród zaproponowanych przez Państwo Członkowskie. Inspekcje będą przeprowadzane w imieniu Wspólnoty, która ponosi związane z nimi koszty.
3. Lista zakładów spełniających wymagania przedstawione w Załączniku zostanie opracowana, zgodnie z procedurą z procedurą określoną w art. 14.
4. Świadectwo zdrowia towarzyszące produktom importowanym oraz rodzaj i forma oznaczenia zdrowotności stosowane dla produktów muszą odpowiadać wzorcowi, który zostanie określony zgodnie z procedurą z art. 14.

Artykuł 12

W odpowiedzi na wniosek Komisji, Rada zdecyduje kwalifikowaną większością głosów, które spośród dodatkowych substancji zawartych w liście dodatków zatwierdzonych na podstawie obowiązujących regulacji Wspólnoty w zakresie dodatków dopuszczonych do stosowania w środkach spożywczych, mogą być stosowane przy produkcji produktów jajecznych, określonych w art. 3 lit. a) oraz ustali szczegółowe zasady ich stosowania.

W oczekiwaniu na tę decyzję nadal obowiązują w tym zakresie przepisy krajowe.

Artykuł 13

1. W przypadku konieczności zastosowania procedury ustalonej w niniejszym artykule sprawa zostanie niezwłocznie przedstawiona przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu powołanemu decyzją Rady z dnia 15 października 1968 r. (odtąd zwanego „Komitetem”).
2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt działań, które powinny zostać podjęte. Komitet wyda swoją opinię na temat projektu w czasie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów, zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu, który przewiduje podjęcie decyzji, przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą ważne w sposób określony w wymienionym artykule. Przewodniczący nie głosuje.
3. Komisja przyjmie zamierzone działania, jeśli będą one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli jednak zamierzone działania nie będą zgodne z opinią Komitetu lub, jeśli opinia taka nie zostanie wydana, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą działań, które należy podjąć. Rada zdecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie 15 dni od daty skierowania sprawy do Rady, Rada nie podejmie żadnej decyzji, zaproponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, za wyjątkiem odrzuconych przez Radę zwykłą większością głosów.

Artykuł 14

1. W przypadku konieczności zastosowania procedury w tym artykule, przewodniczący niezwłocznie przedstawi sprawę Komitetowi z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedłoży Komitetowi projekt działań, które powinny być podjęte. Komitet wyda swoją opinię odnośnie projektu w czasie, który przewodniczący może wyznaczyć stosownie do pilności sprawy. Opinia zostanie wydana większością głosów, zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu, który przewiduje przyjęcie decyzji, podjętych przez Radę na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu będą ważne w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. Komisja przyjmie zaproponowane działania, jeśli będą one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli zaproponowane działania nie będą zgodne z opinią Komitetu lub, jeśli opinia taka nie zostanie wydana, Komisja niezwłocznie przedłoży Radzie propozycję dotyczącą środków, które należy podjąć. Rada zadecyduje kwalifikowaną większością głosów.

Jeżeli w terminie trzech miesięcy od daty skierowania sprawy do Rady, Rada nie podejmie żadnych działań, zaproponowane środki zostaną przyjęte przez Komisję, za wyjątkiem odrzuconych przez Radę zwykłą większością głosów.

Artykuł 15

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 1991 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Komisja przedłoży Radzie w terminie najpóźniej do dnia 31 grudnia 1994 r. sprawozdanie dotyczące nabytych doświadczeń w tym zakresie, wraz z propozycjami, gdzie jest to stosowne, mającymi na celu dostosowanie załącznika do niniejszej dyrektywy ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięć naukowych i technologicznych.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 20 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady

C. ROMERO HERRERA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

ROZDZIAŁ I

OGÓLNE WARUNKI DOTYCZĄCE ZEZWOLENIA I DZIAŁALNOŚCI

Zakłady produkcyjne muszą posiadać, co najmniej:

1. w pomieszczeniach przechowywania jaj oraz produkcji lub przechowywania produktów jajecznych:
  - a) podłogę nie przepuszczającą wody, łatwą do mycia i dezynfekcji, odporną na uszkodzenia oraz położoną w sposób ułatwiający odprowadzanie wody; woda musi być odprowadzana do rur kanalizacyjnych poprzez odpływy w kratki i syfony zapobiegające powstawaniu odorów;
  - b) gładkie, trwałe i nieprzepuszczalne ściany, pokryte jasnym, zmywalnym wykończeniem do wysokości co najmniej dwóch metrów i sięgającym, co najmniej wysokości przechowywania w chłodniach i zamrażalnicach oraz w magazynach. Połączenie ścian z podłogami powinno być zaokrąglone lub wykończone w podobny sposób, w celu ułatwienia zmywania;
  - c) drzwi z tworzywa odpornego na uszkodzenia; drzwi drewniane powinny być z obu stron pokryte gładką i nieprzepuszczalną warstwą;
  - d) sufity łatwe do mycia oraz zbudowane i wykończone w sposób zapobiegający gromadzeniu się brudu i powstawaniu pleśni, odpadaniu farby oraz kondensacji pary wodnej;
  - e) odpowiednią wentylację oraz, jeśli jest to konieczne, dobre odprowadzanie pary wodnej;
  - f) odpowiednie oświetlenie naturalne bądź sztuczne;
  - g) powinny być usytuowane możliwie blisko stanowisk pracy:
    - odpowiednią liczbę urządzeń do mycia i dezynfekcji rąk oraz do mycia urządzeń z doprowadzoną gorącą wodą. Kurki muszą być przystosowane do obsługi bez użycia dłoni i ramion. Urządzenia służące do mycia rąk muszą być zaopatrzone w bieżącą wodę zimną i gorącą lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki myjące i dezynfekcyjne oraz ręczniki do rąk jednorazowego użytku,
    - urządzenia służące do dezynfekcji narzędzi;
2. odpowiednią liczbę przebieralni z gładkimi, nieprzepuszczalnymi i łatwymi do mycia ścianami i podłogami, umywalkami oraz toaletami ze spłukiwaną wodą. Te ostatnie nie mogą otwierać się bezpośrednio obok stanowisk pracy. Umywalki muszą być zaopatrzone w gorącą i zimną bieżącą wodę lub wodę zmieszaną do odpowiedniej temperatury, środki do mycia i dezynfekcji rąk oraz ręczniki do rąk jednorazowego

użytku. Kurki umywalek muszą być przystosowane do obsługi bez użycia dłoni. Tego rodzaju umywalki, w wystarczającej ilości, powinny znajdować się w pobliżu toalet;

3. oddzielne pomieszczenie i odpowiednie urządzenia przeznaczone do mycia i dezynfekcji stałych i ruchomych pojemników i zbiorników. Jednakże takie miejsca i urządzenia nie są wymagane, jeżeli istnieją przepisy dotyczące mycia i dezynfekcji takich pojemników i zbiorników w innych obiektach;
4. urządzenia doprowadzające wyłącznie wodę pitną w rozumieniu dyrektywy Rady 80/778/EWG z dnia 15 lipca 1980 r. dotyczącej jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi¹²;

Jednocześnie dopuszcza się doprowadzenie wody nienadającej się do picia w celach wytwarzania pary wodnej, ochrony przeciwpożarowej oraz chłodzenia urządzeń chłodniczych, przy założeniu, że instalacja wody nienadającej się do picia uniemożliwia wykorzystanie jej w innych celach oraz nie stwarza zagrożenia zanieczyszczenia produktów jajecznych. Para wodna oraz woda nienadająca się do picia nie może mieć kontaktu z produktami jajecznymi, ani być wykorzystywana do mycia i dezynfekcji pojemników, urządzeń i narzędzi mających kontakt z produktami jajecznymi. Instalacja wody nienadającej się do picia musi być wyraźnie odróżniona od instalacji wody pitnej;

5. odpowiedni sprzęt do ochrony przed szkodnikami, takimi jak owady i gryzonie;
6. urządzenia, armatura i osprzęt lub ich powierzchnie, które są przewidziane do kontaktu z produktami jajecznymi muszą być wykonane z materiałów gładkich, łatwych do mycia, czyszczenia i dezynfekcji, odpornych na korozję, oraz nie uwalniających do produktów jajecznych substancji chemicznych w ilościach mogących stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, powodujących pogorszenie składu produktów jajecznych, lub wpływających niekorzystnie na ich właściwości organoleptyczne.

ROZDZIAŁ II

SZCZEGÓLNE WARUNKI DOTYCZĄCE ZATWIERDZENIA ZAKŁADU

Oprócz przedstawionych w rozdziale 1 warunków ogólnych, zakład musi posiadać, co najmniej:

1. odpowiednie pomieszczenia, wystarczająco duże do oddzielnego przechowywania jaj oraz gotowych produktów jajecznych, wyposażone w urządzenia chłodzące, umożliwiające przechowywanie produktów jajecznych w odpowiedniej temperaturze; chłodnie powinny być wyposażone w termometry rejestrujące temperaturę lub termometry zdalnie rejestrujące temperaturę;
2. w przypadku wykorzystywania jaj brudnych, urządzenia do mycia i dezynfekcji jaj; listę produktów podlegających takiej dezynfekcji należy sporządzić zgodnie z procedurą przedstawioną w art. 14;

---

¹² Dz.U. nr L 229 z 30.08.1980, str.11.

3. a) specjalne pomieszczenia z urządzeniami do rozbijania jaj i zbierania ich zawartości oraz usuwania części skorup i błon;
- b) oddzielne pomieszczenia przeznaczone do czynności innych niż te, o których mowa w lit. a).

Tam gdzie produkty jajeczne podlegają pasteryzacji, pasteryzacja może być prowadzona w pomieszczeniu, o którym mowa w lit. a), w przypadku gdy zakład posiada zamknięty system pasteryzacji; w innych przypadkach pasteryzacja musi być prowadzona w pomieszczeniu, o którym mowa w lit. b). W tym ostatnim przypadku należy podjąć wszystkie środki, aby zapobiec skażeniu produktów jajecznych po ich pasteryzacji;

4. odpowiednie urządzenia do wewnątrzzakładowego transportu (zawartości) jaj;
5. w przypadkach uwzględnionych w niniejszej dyrektywie, urządzenia do przetwarzania produktów jajecznych, atestowane przez właściwe władze, wyposażone, co najmniej w:
  - a) w przypadku pasteryzacji:
    - urządzenia do automatycznego sterowania temperaturą,
    - termometr rejestrujący,
    - automatyczne zabezpieczenie przed niedostatecznym ogrzewaniem;
  - b) w przypadku systemu pasteryzacji ciągłej, urządzenia muszą być również wyposażone w:
    - odpowiedni system zabezpieczający, który zapobiega mieszanii się pasteryzowanych produktów jajecznych z produktami nie w pełni pasteryzowanymi oraz
    - automatyczne urządzenie rejestrujące, zabezpieczające przed wyżej wymienionym mieszaniami;
6. pomieszczenie do przechowywania innych środków spożywczych i substancji dodatkowych;
7. gdzie produkty jajeczne pakowane są w pojemniki jednorazowego użytku, odpowiednie i w przypadku jeżeli jest to konieczne, wydzielone miejsce do przechowywania tych pojemników oraz surowców do ich wytwarzania;
8. urządzenia do natychmiastowego usuwania i oddzielnego przechowywania pustych skorup oraz jaj i produktów jajecznych nie nadających się do spożycia przez ludzi;
9. odpowiednie urządzenia do higienicznego pakowania produktów jajecznych;

10. do prowadzenia zgodnych z wymaganiami niniejszej dyrektywy analiz i badań surowców oraz produktów jajecznych zakład produkcyjny musi posiadać odpowiednie laboratorium. Jeżeli takiego nie posiada, musi mieć zagwarantowane usługi laboratorium, które spełnia takie wymagania. W takim przypadku zakład produkcyjny musi powiadomić właściwe władze;
11. jeżeli jest to konieczne, odpowiednie urządzenia do odmrażania zamrożonych produktów jajecznych, które mają zostać poddane przetworzeniu i dalszej obróbce w zatwierdzonym zakładzie;
12. oddzielne pomieszczenie do przechowywania środków czyszczących i dezynfekcyjnych.

ROZDZIAŁ III

WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE POMIESZCZEŃ, URZĄDZEŃ ORAZ PERSONELU ZAKŁADU

Wobec pracowników, pomieszczeń i urządzeń, stosuje się wymagania najwyższego stopnia czystości:

1. personel pracujący przy przetwarzaniu i obróbce jaj oraz produktów jajecznych, musi w szczególności nosić czyste ubrania robocze i nakrycia głowy. Musi myć i dezynfekować ręce kilkakrotnie w ciągu każdego dnia pracy i przed każdym ponownym przystąpieniem do pracy.

Palenie, jedzenie, plucie i żucie jest zabronione w miejscach, gdzie przetwarzane i przechowywane są jaja lub produkty jajeczne;
2. żadne zwierzęta nie mogą mieć wstępu na teren zakładu. Gryzonie, owady lub inne szkodniki muszą być systematycznie tępione;
3. pomieszczenia, urządzenia i narzędzia używane do pracy przy produktach jajecznych, muszą być utrzymywane w czystości i dobrym stanie. Urządzenia i narzędzia muszą być w razie potrzeby kilkakrotnie starannie czyszczone i dezynfekowane zarówno w ciągu dnia jak i na koniec dnia pracy oraz przed powtórным użyciem, jeżeli zostały zabrudzone. Zamknięty system rurociągów do transportu produktów jajecznych musi być wyposażony w odpowiedni system do czyszczenia, który zapewni oczyszczenie i dezynfekcję wszystkich jego części. Po wyczyszczeniu i zdezynfekowaniu instalacja musi być spłukana wodą pitną;
4. nie wolno wykorzystywać pomieszczeń, narzędzi i urządzeń do innych celów niż do produkcji produktów jajecznych, chyba że zostało uzyskane zezwolenie właściwych władz na wykorzystanie ich do przetwórstwa innych środków spożywczych, pod warunkiem jednakże, że zostaną podjęte wszelkie odpowiednie kroki w celu zabezpieczenia przed skażeniem oraz szkodliwymi zmianami dotyczącymi produktów objętych niniejszą dyrektywą;
5. do wszystkich celów musi być używana woda pitna; jednakże woda nienadająca się do picia może być w wyjątkowych przypadkach wykorzystywana do produkcji pary

wodnej, pod warunkiem, że instalacja tej wody wyklucza możliwość użycia jej do innych celów oraz nie stwarza zagrożenia zanieczyszczenia jaj lub produktów jajecznych. Ponadto, w wyjątkowych przypadkach może być dozwolone wykorzystanie wody nienadającej się do picia do chłodzenia urządzeń mrozących. Rurociągi wody nienadającej się do picia muszą być wyraźnie odróżnione od rurociągów wody pitnej;

6. detergenty, środki dezynfekcyjne i inne podobne substancje muszą być stosowane i przechowywane w taki sposób, żeby nie wpływały niekorzystnie na narzędzia, urządzenia i produkty jajeczne; po ich stosowaniu urządzenia i narzędzia muszą zostać dokładnie spłukane wodą pitną;
7. osoby będące potencjalnym źródłem skażenia nie powinny pracować przy przetwarzaniu lub innej obróbce jaj lub produktów jajecznych;
8. każda osoba pracująca przy przetwarzaniu lub obróbce jaj, lub produktów jajecznych musi zostać zobowiązana do przedłożenia świadectwa zdrowia stwierdzającego brak przeciwwskazań do takiego rodzaju pracy. Świadectwo zdrowia musi być odnawiane co rok, jeżeli nie zostanie przyjęty inny sposób medycznej kontroli personelu, zgodny z procedurą określoną w art. 14.

ROZDZIAŁ IV

WYMAGANIA DOTYCZĄCE JAJ PRZEZNACZONYCH DO WYTWARZANIA PRODUKTÓW JAJECZNYCH

1. Jaja stosowane do produkcji produktów jajecznych muszą być umieszczane w opakowaniach, zgodnych z rozporządzeniem Komisji (EWG) nr 95/69 z dnia 17 stycznia 1969 r. w sprawie wdrożenia rozporządzenia (EWG) nr 1619/68 dotyczącego norm obrotu jajami¹³ ostatnio zmienionego rozporządzeniem (EWG) nr 3906/86¹⁴.
2.
  - a) Do wytwarzania produktów jajecznych mogą być użyte jedynie jaja nie poddane wcześniej sztuczemu wylęganiu w inkubatorze, nadające się do spożycia przez ludzi; skorupa tych jaj musi być w pełni ukształtowana i bez pęknięć;
  - b) w drodze odstępstwa od lit. a) jaja popękane mogą być wykorzystywane do wytwarzania produktów jajecznych pod warunkiem, że są dostarczane bezpośrednio z zakładów pakowania lub ferm produkcyjnych do zaakceptowanego przedsiębiorstwa, gdzie powinny zostać rozbite możliwie jak najszybciej.
3. Jaja oraz produkty jajeczne nienadające się do spożycia przez ludzi muszą zostać usunięte i poddane denaturacji w sposób gwarantujący, że nie będą mogły być powtórnie wykorzystane do spożycia przez ludzi. Muszą zostać natychmiast umieszczone w pomieszczeniu określonym w rozdziale II pkt. 8.

ROZDZIAŁ V

SPECJALNE WYMAGANIA HIGIENICZNE DOTYCZĄCE PRODUKCJI PRODUKTÓW JAJECZNYCH

---

¹³ Dz.U. nr L 213 z 18.01.1969, str. 13.

¹⁴ Dz.U. nr L 364 z 23.12.1986, str. 20.